

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

14 C 32

.....
Indian Institute, Oxford.

—•—
THE MALAN LIBRARY

PRESENTED

BY THE REV. S. C. MALAN, D.D.,

VICAR OF BROADWINDSOR,

~~3706~~ January, 1885.

ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚੋਂ,
ਆਦ ਪੋਥੀ ਜੋ ਉਤਪੱਤ ਦੀ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ,
ਅਰ ਜਾੜਾ ਪੋਥੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ,
ਜਿਹੜੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੁਸਾ ਪਿਕੰਬਰ ਦੇ
ਹਥੀਂ ਲਿਖਵਾਈਆਂ।

GENESIS,

WITH THE FIRST TWENTY CHAPTERS OF

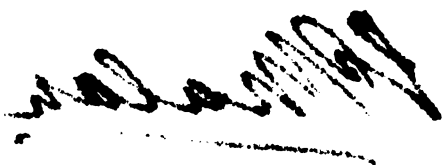
EXODUS,

IN PANJABI.

LODIANA :

PRINTED FOR THE NORTH INDIA BIBLE SOCIETY, AT THE
AMERICAN PRESBYTERIAN MISSION PRESS:—
THE REV. J. NEWTON SUPERINTENDENT.

1849.

ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਇਸ ਪੋਥੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਮੁਕਤਦਾਤਾ ਦੀ
ਹੋਰ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੇ, ਤਾਂ ਲੁਵੇਹਾਲੇ ਵੇ, ਜਾ ਸਹਾਰਨਪੁਰ, ਜਾ ਸਪਾ-
ਫ, ਜਾ ਅੰਬਾਲੇ, ਜਾ ਟਿਲੀ, ਜਾ ਜਲੰਪਰ, ਜਾ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਪਾਟਰੀ ਸਾਹ-
ਬਾਂ ਦੇ ਪਾਹ ਜਾਕੇ, ਸਵਾਲ ਕਰੇ; ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਆਪਣੇ ਮਨ
ਢਿਚ ਤਸਲੀ ਪਾਵੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋਰਨਾਂ ਪੋਥੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ,
ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸਾਹਬਾਂ ਤੇ ਮੰਗ ਲਵੇ।

ਮੁਸਾ ਦੀ ਆਦ ਪੋਥੀ
ਜੋ ਉਤਪੱਤ ਦੀ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ ।

[੧ ਪਰਬ] ਪਿਰਥਮੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਕਾਸ ਅਰ ਧਰਤੀ
੨ ਉਤਪੱਤ ਕੀਤੀ । ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਬੇਡੋਲ ਅਰ ਸੁਨਮਸ਼ਾਲ
ਸੀ, ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਲ ਉੱਤੇ ਅਨੇਰ ਸਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ
ਆਤਮਾ ਜਲ ਦੇ ਉੱਤੇ ਹਲਦਾ ਸੀ ।

੩ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਚਾਨਣ ਹੋਵੇ; ਅਰ
੪ ਚਾਨਣ ਹੋ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ,
ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੈ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਚਾਨਣ ਤਾਈਂ ਅਨੇਰ
੫ ਥੀਂ ਅੱਛ ਕੀਤਾ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਦਿਨ,
ਅਤੇ ਅਨੇਰ ਨੂੰ ਰਾਤ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ । ਸੋ ਸੰਝ ਅਰ ਸਵੇਰ
ਪਰਿਲਾ ਵਿਹਾੜਾ ਹੋਇਆ ।

੬ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ
੭ ਅਧਰ ਹੋਵੇ; ਸੋ ਪਾਣੀਆਂ ਤੇ ਪਾਣੀ ਅੱਛ ਕਰੇ । ਤਦ ਪਰ-
ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਧਰ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਅਧਰ ਤੇ ਹੋਠਲੇ
ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਅਧਰ ਤੇ ਉਪਰਲੇ ਪਾਣੀਆਂ ਥੀਂ ਅੱਛ ਕੀ-
੮ ਝਾ । ਅਤੇ ਡਿਹਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ

ਅਧਰ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਕਿਹਾ। ਸੋ ਸੰਝ ਅਰ ਸਵੇਰ ਵੁਜਾ ਦਿ-
ਹਾੜਾ ਹੋਇਆ।

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਪਾਲੀ ੯
ਇਕ ਜਾਗਾ ਕੱਠੇ ਹੋਲ, ਅਤੇ ਖੁਸਕੀ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ
ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਖੁਸਕੀ ਨੂੰ ਪਰ- ੧੦
ਤੀ; ਅਤੇ ਪਾਲੀਆਂ ਦੇ ਕੱਠ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਹਾ; ਅਰ ਪਰ-
ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਆ- ੧੧
ਖਿਆ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਬੀਜਵਾਲਾ ਘਾਹ ਅਰ ਸਾਗਪੱਤ, ਅਤੇ
ਫਲਨਹਾਰ ਰੁਖ, ਜੋ ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਦੇ ਅਨੁ-
ਸਾਰ ਫਲਨ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪ ਵਿਖੇ ਬੀਜਧਾਰੀ
ਹੋਲ, ਉਗਾਵੇ। ਅਤੇ ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਦ ਧਰਤੀ ੧੨
ਨੈ ਘਾਹ ਅਰ ਸਾਗਪੱਤ ਨੂੰ, ਜੋ ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰ ਬੀਜ ਧਰਦੇ, ਅਤੇ ਫਲਨਹਾਰ ਰੁਖਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨਾਂ
ਦੇ ਬੀਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨਾਂ ਵਿਚ ਹਨ,
ਉਗਾਇਆ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਸੋ ੧੩
ਸੰਝ ਅਰ ਸਵੇਰ ਤੀਜਾ ਦਿਹਾੜਾ ਹੋਇਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਦਿਨ ਅਰ ਰਾਤ ਦੇ ੧੪
ਸੁਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਅਧਰ ਵਿਚ ਜੋਤਾਂ ਹੋਲ, ਸੋ
ਪਤਿਆਂ ਅਰ ਸਮਿਆਂ, ਦਿਨਾਂ ਅਰ ਵਰਿਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ
ਹੋਲ। ਅਤੇ ਓਹ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਅਧਰ ਵਿਚ ਜੋਤਾਂ ਠਹਿ- ੧੫
ਰਨ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਚਾਨਲ ਕਰਨ। ਅਤੇ ਤਿਹਾ ਹੀ
ਹੋ ਗਿਆ। ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਵਡੀਆਂ ਦੇ ਜੋਤਾਂ ਸਾਜੀ- ੧੬
ਆਂ; ਇਕ ਵਡੀ ਜੋਤ ਜੋ ਦਿਨ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਵੁ-
ਜੀ ਛੋਟੀ ਜੋਤ ਜੋ ਰਾਤ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਤਾਰੇ ਬੀ
ਸਾਜੇ। ਅਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਅਧਰ ੧੭

੧੮ ਵਿਚ ਰਖਿਆ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚਾਨਕ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਵੇਰੁ ਅਰ
ਰਾਤ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਚਾਨਕ ਨੂੰ ਅਨੇਰ ਥੀ ਅੱਠ
੧੯ ਕਰਨ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਡਿੱਠਾ ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਸੇ ਸੰਝ
ਅਰ ਸਵੇਰ ਚੋਥਾ ਦਿਹਾੜਾ ਹੋਇਆ।

੨੦ ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਪਾਲੀ ਚਲਲਵਾ-
ਲਿਆਂ ਜੀ ਜੰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾਇਤ ਨਾਲ ਉਪਜਾਵੇ; ਅਤੇ
ਪੰਖੇਰੁ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਅਕਾਸ ਦੇ ਅਧਰ ਵਿਚ ਉਡਲ।

੨੧ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਜਲ ਦੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ
ਸਰਬੱਤ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜਿਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਲੀਆਂ ਤੇ ਬਹੁਤਾਇਤ ਨਾਲ ਉਪਜੇ, ਅਤੇ

ਸਾਰੇ ਪੰਖੇਰੁਆਂ ਨੂੰ, ਉਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੈਦਾ
੨੨ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਅਤੇ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਲੇ, ਅਤੇ

ਵਧੋ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਪਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰੋ, ਅਤੇ ਪੰਖੇਰੁ
੨੩ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਧਲ। ਸੇ ਸੰਝ ਅਰ ਸਵੇਰ ਪੰਜਵਾਂ ਦਿ-
ਹਾੜਾ ਹੋਇਆ।

੨੪ ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਧਰਤੀਓਂ ਜੀ ਜੰਤ
ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰਥਾਤ ਪਸ਼ੂ, ਅਰ
ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ, ਅਰ ਜੰਗਲੀ ਮਿਰਗ, ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਾਤ
ਅਨੁਸਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਲ। ਅਤੇ ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ।

੨੫ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਜੰਗਲੀ ਮਿਰਗਾਂ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ
ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ,
ਅਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜਿਆਂ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੇ ਅ-

ਨੁਸਾਰ, ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅੱਛਾ
੨੬ ਹੈ। ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਆਪਲੇ

ਸਰੂਪ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਆਪ ਵਰਗਾ ਬਲਾਯੇ; ਅਤੇ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ
 ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਪੰਖੇਰੂਆਂ, ਅਰ ਪਸ਼ੂਆਂ
 ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਕੀਜ਼ੇ ਮਕੋੜਿ-
 ਆਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਸਰਦਾਰੀ ਕਰਨ।
 ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਸਰੂਪ ਉੱਤੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ; ੨੭
 ਉਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਉੱਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ; ਨਰ
 ਅਰ ਨਾਰੀ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ੨੮
 ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਤੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
 ਆਖਿਆ, ਜੋ ਫਲੇ, ਅਰ ਵਧੋ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰੋ, ਅਰ
 ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਬੱਸ ਵਿਚ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ
 ਮੱਛੀਆਂ, ਅਰ ਅਕਾਸ ਦੇ ਪੰਖੇਰੂਆਂ, ਅਰ ਸਰਬੱਤ ਜੀਵ-
 ਧਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਸਰਦਾਰੀ
 ਕਰੋ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਬੀਂਵਾਲੇ ੨੯
 ਸਾਗਪੱਤ ਨੂੰ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਬਿਰਛ
 ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਬੀਂਵਾਲਾ ਫਲ ਹੈ, ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਸੇ
 ਤੁਹਾਡੇ ਖਾਲ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ੩੦
 ਮਿਰਗਾਂ ਨੂੰ, ਅਰ ਅਕਾਸ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ
 ਉਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪੇਟ ਭਾਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ,
 ਜਿਨਾਂ ਵਿਚ ਜੀਉਲ ਦਾ ਸਾਂਸ ਹੈ, ਸਰਬੱਤ ਭਾਂਤ ਦੀ
 ਹਰਿਆਈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਖਾਲ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਤਿਹਾ
 ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਸਰਬੱਤ ਉੱਤੇ ਜੋ ਉਸ ੩੧
 ਨੈ ਬਲਾਇਆ ਸੀ, ਨਜਰ ਪਾਈ, ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਬਹੁਤ
 ਅੱਛਾ ਹੈ। ਸੇ ਸੰਝ ਅਰ ਸਵੇਰ ਛੇਵਾਂ ਦਿਹਾੜਾ ਹੋਇ-
 ਆ।

ਇਸ ਤਰਾਂ ਅਕਾਸ ਅਰ ਧਰਤੀ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀ [੨]

- ੨ ਸਾਰੀ ਵਸੋਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਜੋ ਉਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਪੂਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਸਾ, ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਤੇ, ਜੋ
- ੩ ਉਸ ਨੈ ਸਾਜਿਆ ਸਾ, ਵਿਸਰਾਮ ਕੀਤਾ। ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਤਾਈਂ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਠਰਾਇਆ; ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਥੀਂ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਤਪੱਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਾ-ਜਿਆ ਸਾ, ਇਸ ਦਿਹਾੜੇ ਵਿਸਰਾਮ ਕੀਤਾ।
- ੪ ਇਹ ਅਕਾਸ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਬਖਾਨ ਹੈ, ਕਿ ਜਦ ਏਹ ਉਤਪੱਤ ਹੋਏ, ਅਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਧਰਤੀ
- ੫ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਮਦਾਨ ਦਾ ਸਭ ਸਾਗਪੱਤ, ਜੋ ਅਜੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਦਾਨ ਦੇ ਸਭ ਬੂਟੇ ਬਿਰਢੇ, ਜੋ ਅਜਾਂ ਉੱਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਿੰਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੀਰੀ ਨਹੀਂ ਵਰਹਾਇਆ ਸਾ,
- ੬ ਅਤੇ ਨਾ ਜਮੀਨ ਦੇ ਬਾਹੁਲ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਸਾ। ਪਰ ਧਰਤੀਓਂ ਕੁਹੀੜ ਨਿਕਲੀ, ਅਰ ਸਾਰੀ ਜਮੀਨ ਨੂੰ ਗਿੱਲ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
- 7 ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਧਰਤੀ ਵੀ ਮਿੱਟੀ ਥੀਂ ਮਨੁਖ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਵਿਚ ਜੀਉਣ ਦਾ
- ੮ ਸਾਹ ਫੁਕਿਆ; ਸੇ ਮਨੁਖ ਜੀਉਂਦੀ ਜਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਦਨ ਵਿਖੇ, ਪੂਰਬ ਦੇ ਦਾਉ, ਇਕ ਬਾਗ ਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਨੁਖ ਤਾਈਂ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਓਨ ਬਣਾਇ-
- ੯ ਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿਚ ਰਖਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਹਰ ਬਿਰਛ, ਜੋ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਸੁਹਣਾ, ਅਤੇ ਖਾਲ ਵਿਚ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੀਉਣ ਦਾ ਬਿਰਛ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਅਰ ਭਲੇ

ਬੁਰੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਬਿਰਛ, ਜਮੀਨ ਤੇ ਉਗਾਇਆ ।
 ਅਤੇ ਅਦਨ ਤੇ ਇਕ ਨਦੀ ਬਾਗ ਸਿੰਜਣ ਲਈ ਨਿੱਕਲੀ, ੧੦
 ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਫਟਕੇ ਚਉਮੁਖੀ ਹੋ ਗਈ । ਪਹਿਲੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ੧੧
 ਪਸੂਨ, ਜੋ ਹਬੀਲਾ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਨੂੰ ਘੇਰਦੀ ਹੈ, ਅਰ
 ਉਥੇ ਸੋਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸ ਪਰਤੀ ਦਾ ਸੋਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ੧੨
 ਅਤੇ ਉਥੇ ਮੋਤੀ ਅਰ ਬਲੋਰ ਬੀ ਹਨ । ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਨਦੀ ੧੩
 ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਹੂਨ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਨੂੰ ਘੇਰਦੀ
 ਹੈ । ਤੀਜੀ ਨਦੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਵਜਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਸੂਰ ਤੇ ੧੪
 ਪੂਰਬ ਵਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਨਦੀ ਫੁਰਾਤ ਹੈ ।
 ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਆਦਮ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ੧੫
 ਵਿਚ ਰਖਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਦੀ ਬਾਗਬਾਨੀ ਅਰ ਰਾਖੀ ਕਰੇ ।
 ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਆਦਮ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਕੇ ਆਖਿਆ, ੧੬
 ਜੋ ਤੂੰ ਬਾਗ ਦੇ ਹਰ ਬਿਰਛ ਦੇ ਫਲ ਥੀਂ ਨਸੰਗ ਖਾਈਂ; ਅਪਰ ੧੭
 ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਬਿਰਛ ਥੀਂ ਕੁਛ ਨਾ ਖਾਈਂ; ਕਿੰਉ-
 ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੂੰ ਉਸ ਥੀਂ ਖਾਵੇਂਗਾ, ਠੀਕ ਮਰ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਅੱਛਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਆਦਮ ੧੮
 ਕੱਲਾ ਰਹੇ; ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਉਸੇ ਵਰਗਾ ਬੇਲੀ ਬਲਾ-
 ਵਾਂਗਾ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮਦਾਨ ਦੇ ਸਭ ਮਿਰਗਾਂ ਨੂੰ, ੧੯
 ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਨੂੰ, ਮਿੱਟੀ ਥੀਂ ਬਲਾਕੇ,
 ਆਦਮ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਇਆ, ਤਾਂ ਵੇਖੇ, ਜੋ ਉਹ ਤਿਨਾਂ
 ਦਾ ਕੀ ਕੀ ਨਾਉਂ ਪਰੇ । ਸੋ ਆਦਮ ਨੈ ਹਰੇਕ ਜੀ ਜੰਤ
 ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਛ ਕਿਹਾ, ਉਹੋ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਠਹਿਰਿਆ । ਅਤੇ ੨੦
 ਆਦਮ ਨੈ ਸਰਬੱਤ ਪਸੂਆਂ, ਅਰ ਅਕਾਸ ਦੇ ਪੰਖੇਰੂ-
 ਆਂ, ਅਤੇ ਮਦਾਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਿਰਗਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਪਰੇ; ਪਰ ਆ-
 ਦਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ ਬੇਲੀ ਨਾ ਮਿਲਿਆ । ਉਪਰੰਦ ੨੧

ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਆਦਮ ਉਤੇ ਭਾਰੀ ਨੀਂਦ ਭੇਜੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਅਰ ਉਸ ਨੈ ਉਹ ਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਪਸਲੀ ਕੱਢੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਜਾਗ ਮਾਸ ਤਰ ੨੨ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਉਸ ਪਸਲੀ ਥੀ ਜੋ ਉਨ ਆਦਮ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਸੀ, ਇਕ ਤ੍ਰੀਮਤ ਬਣਾਕੇ, ਆਦਮ ੨੩ ਪਾਹ ਆਂਦੀ। ਅਤੇ ਆਦਮ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਹੁਲ ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੱਡੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਸ ਹੈ, ਇਹ ਨਾਰੀ ਕਹਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਨਰੋਂ ਕੱਢੀ ਗਈ ਹੈ। ੨੪ ਇਸ ਲਈ ਮਨੁਖ ਆਪਲੇ ਮਾਥਾਪ ਨੂੰ ਤਿਆਗ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਰਹੁ, ਅਤੇ ਓਹ ਇਕ ੨੫ ਵੇਹ ਜੋਲੇਗੇ। ਅਤੇ ਆਦਮ ਅਰ ਉਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵੇਵੇਂ ਨੰਗੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਰਮਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸੇ।

[੩] ਉਪਰੰਦ ਸੱਪ ਮਦਾਨ ਦੇ ਸਾਰਿਆਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲੋਂ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਬਣਾਏ ਸਨ, ਵਡਾ ਚਾਤਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਨ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਕੀ ਇਹ ਸੱਤ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਬਾਗ ਦੇ ਹਰੇਕ ਬਿਰਛ ਥੀ ਨਾ ੨ ਖਾਲਾ? ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੈ ਸੱਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਬਾਗ ਦੇ ਬਿਰਛਾਂ ੩ ਦੇ ਫਲ ਥੀਂ ਅਸੀਂ ਤਾ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਬਿਰਛ ਜੋ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦੇ ਫਲ ਥੀਂ ਨਾ ਖਾਲਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਛੁਹੁਲਾ; ਅਜਿਹਾ ੪ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓ। ਤਦ ਸੱਪ ਨੈ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ੫ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਮਰੋਗੇ ਨਹੀਂ। ਸਗਵਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਾਲਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਥੀਂ ਖਾਓਗੇ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ ਜਾਲਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਜਾਨਲਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਓਗੇ।

ਅਤੇ ਜਾਂ ਤੀਮਤ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਬਿਰਛ ਖਾਲ ਵਿਚ ੬
 ਚੰਗਾ, ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ, ਅਤੇ ਬੁਧ ਦੇਣ ਵਿਖੇ ਅਛਾ
 ਬਿਰਛ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਫਲ ਥੀ ਲੈਕੇ ਖਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ
 ਆਪਣੇ ਭਰਤਾ ਨੂੰ ਬੀ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਖਾਹਦਾ ॥

ਤਦ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ ਗਈਆਂ, ਅਰ ਉਨਾਂ ਨੈ ੭
 ਜਾਲ ਲਿਆ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਨੰਗੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਗੁੜੀ ਦੇ ਪਤਰੇ
 ਸੀਉਂਕੇ ਉਨੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਤਹਿਮੰਦ ਬਲਾਏ । ਅਤੇ ਉਨੀਂ ੮
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਸਬਦ, ਜੋ ਠੰਢੇ ਵੇਲੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਸੀ,
 ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੈ ਆਪਣੇ
 ਤਾਈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਹਮਲਿਓਂ ਬਾਗ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚ
 ਲੁਕਾਇਆ । ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਆਦਮ ਨੂੰ ਹਾਕ ੯
 ਮਾਰੀ, ਅਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਥੇ ਹੈ ? ਉਹ ਬੋਲਿ- ੧੦
 ਆ, ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਗ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਸਬਦ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਡਰਿ-
 ਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨੰਗਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਇਆ ।
 ਅਤੇ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਤੈ ਨੂੰ ਕਿਨ ਜਤਾਇਆ, ਜੋ ਤੂੰ ੧੧
 ਨੰਗਾ ਹੈ ? ਕਿਆ ਤੈਂ ਉਸ ਬਿਰਛ ਥੀ ਖਾਹਦਾ ਜਿਸ ਦਾ
 ਫਲ ਖਾਲ ਥੀ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਬਰਜਿਆ ਸੀ ? ਆਦਮ ਨੈ ੧੨
 ਆਖਿਆ, ਕਿ ਇਸ ਤੀਮਤ ਨੈ, ਜੋ ਤੈਂ ਮੇਰੀ ਸਾਥਣ ਕਰ
 ਦਿੱਤੀ, ਮੈ ਨੂੰ ਉਸ ਬਿਰਛ ਥੀ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਖਾ ਲਿਆ ।
 ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੈਂ ਇਹ ਬੀ ੧੩
 ਫੀਤਾ ? ਤੀਮਤ ਬੋਲੀ, ਕਿ ਸੱਪ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਭੁਚਲਾਇਆ,
 ਤਾਂ ਮੈਂ ਖਾਹਦਾ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਸੱਪ ਥੀ ਕਿਹਾ, ੧੪
 ਇਸ ਕਾਰਣ ਜੋ ਤੈਂ ਇਹ ਫੀਤਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਰਬੱਤ ਪਸੁਆਂ
 ਅਤੇ ਮਦਾਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਿਰਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸਰਾਪੀ ਹੈ; ਤੂੰ
 ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਦੇ ਭਾਰ ਚੱਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਭਰ

- ੧੫ ਮਿੱਟੀ ਖਾਏਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅਰ ਝੀਮਤ ਦੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਸਲ ਅਰ ਝੀਮਤ ਦੀ ਨਸਲ ਦੇ ਵਿਚ ਵੈਰ ਪਾਵਾਂਗਾ; ਉਹ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਕੁਚਲੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਹ ਦੀ ਅੱਡੀ ਨੂੰ
- ੧੬ ਕੱਟੇਗਾ। ਓਨ ਝੀਮਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗਰਭ ਵਿਚ ਪੀੜ ਬਹੁਤ ਵਧਾਵਾਂਗਾ, ਤੂੰ ਪੀੜ ਨਾਣ ਬਚੇ ਜਲੋਂਗੀ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਚਾਹ ਆਪਣੇ ਭਰਤਾ ਵਲ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ
- ੧੭ ਉਤੇ ਹੁਕਮ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਓਨ ਆਦਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਬਿਰਛ ਥੀਂ ਖਾਹਦਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਬਰਜਿਆ ਸੀ, ਜਮੀਨ ਤੇਰੇ ਕਾਰਣ ਸਰਾਪਤ ਹੋਈ; ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਉਮਰ
- ੧੮ ਭਰ ਕਸਟ ਨਾਣ ਉਸ ਥੀਂ ਖਾਵੇਂਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੰਡੇ ਅਰ ਕੰਠਿਆਲੇ ਉਗਾਊ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਖੇਤ ਦਾ
- ੧੯ ਸਾਗਪੱਤ ਖਾਵੇਂਗਾ; ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਪਰਮੇਉ ਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾਵੇਂਗਾ, ਜਦ ਤੀਕੁਰ ਤੂੰ ਫੇਰ ਜਮੀਨ ਵਿਚ ਨਾ ਜਾਵੇਂ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸੀ ਤੇ ਤੂੰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮਿੱਟੀ ਹੈਂ,
- ੨੦ ਅਰ ਫੇਰ ਮਿੱਟੀ ਹੀ ਵਿਚ ਜਾਏਂਗਾ। ਅਤੇ ਆਦਮ ਨੈ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੱਵਾ ਰੱਖਿਆ; ਇਸ ਲਈ
- ੨੧ ਜੋ ਉਹ ਸਰਬੱਤ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਆਦਮ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲਈ ਚਮੜੇ ਦੇ ਬਸਤਰ ਬਣਾਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਭਨਾਏ।
- ੨੨ ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਆਦਮ ਭਲੇ ਭਰੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵਰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ; ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ ਜੀਉਣ ਦੇ ਬਿਰਛ ਦਾ ਬੀ ਫਲ ਲੈਕੇ ਖਾਵੇ, ਅਤੇ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਵੇ;—
- ੨੩ ਇਸ ਕਾਰਣ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ

ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਜਮੀਨ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸਾ, ਖੇਤੀ ਕਰੇ। ਜੇ ਉਨ ਆਦਮ ੨੪ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਤੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਦਾਉ ਵ- ਤਾਂ ਨੂੰ ਚਮਕਦੀ ਅਤੇ ਘੁੰਮਦੀ ਤਰਵਾਰ ਦੇ ਸੰਗ ਠਰਾਇਆ, ਜੋ ਜੀਉਣ ਦੇ ਬਿਰਛ ਦੇ ਰਸਤੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ।

ਅਤੇ ਆਦਮ ਨੈ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੱਵਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ [੪] ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਗਰਭਵੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਕਾਜਿਨ ਤਾਈਂ ਜਲਕੇ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਥੀਂ ਇਕ ਮਨੁਖ ਲਭਿਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਹ ਦਾ ਭਰਾਉ ਹੇਬਿਲ ਜਲਿਆ। ਹੇਬਿਲ ਅਜਾ- ੨ ਲੀ ਸਾ, ਅਤੇ ਕਾਜਿਨ ਕਰਸਾਲ ਬਲਿਆ। ਅਰ ਕਈਆਂ ੩ ਦਿਨਾਂ ਪਿਛੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਾਜਿਨ ਨੈ ਆਪਣੇ ਖੇਤ ਦੇ ਫਲ੍ਹਾਰ ਥੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਝੜਾਵਾ ਅੰਦਾ। ਅਤੇ ਹੇਬਿਲ ਬੀ ਆਪਣੇ ਅੱਯੜ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਮੋਟੇ ਅਰ ੪ ਪਲੇਠੀ ਦੇ ਹਲਵਾਨ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਹੇਬਿਲ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਝੜਾਵੇ ਸਣੇ ਕਬੂਲ ਲੀਤਾ; ਪਰ ਕਾ- ੫ ਜਿਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਝੜਾਵਾ ਨਾ ਕਬੂਲਿਆ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਾਜਿਨ ਅੱਤ ਰੋਹ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬਿਗੜ ਗਿਆ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਕਾਜਿਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ੬ ਕਿਉਂ ਰੋਹ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮੂੰਹ ਕਿਉਂ ਬਿਗੜ ਗਿਆ? ਜੋ ਤੂੰ ਅੱਛੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਕਿਆ ਤੂੰ ਕਬੂ- ੭ ਲਿਆ ਨਾ ਜਾਂਦਾ? ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਭਲਾ ਕਰਮ ਨਾ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਪਾਪ ਬੁਰੇ ਪੁਰ ਪਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਤਿਸ ਦੀ ਚਾਹ ਤੇਰੀ ਵਲ ਹੈ; ਅਰ ਤੂੰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰੇਂਗਾ। ਅਤੇ ਕਾ- ੮ ਜਿਨ ਆਪਣੇ ਭਰਾਉ ਹੇਬਿਲ ਦੇ ਸੰਗ ਬੋਲਿਆ; ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਓਹ ਖੇਤ ਵਿਚ ਸਨ, ਤਾਂ

ਕਾਜਿਨ ਆਪਲੇ ਭਗਉ ਰੇਬਿਲ ਉੱਤੇ ਚੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ ॥

- ੮ ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਾਜਿਨ ਥੋਂ ਪੁਛਿਆ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਭਗਉ ਰੇਬਿਲ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਕੂਇਆ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ; ਕਿਆ
- ੧੦ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਭਗਉ ਦਾ ਰਾਖਾ ਹਾਂਗਾ? ਫੇਰ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਕਿ ਤੂੰ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਤੇਰੇ ਭਗਉ ਦੇ ਖੂਨ ਦਾ ਸਬਦ
- ੧੧ ਜਮੀਨੋਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਫਰਿਆਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੁਲ ਤੂੰ ਜਮੀਨੋਂ ਸਰਾਪੀ ਹੋਇਆ, ਜਿਨ ਆਪਲਾ ਮੂੰਹੁ ਅੱਡਿਆ ਹੈ,
- ੧੨ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਤੇਰੇ ਭਗਉ ਦਾ ਖੂਨ ਲਵੇ। ਜਦ ਤੂੰ ਜਮੀਨ ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਕਰੇਂਗਾ, ਤਦ ਉਹ ਤੈ ਨੂੰ ਆਪਲਾ ਹਾਲਾ ਨਾ
- ੧੩ ਵੇਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦਰੋਦਰ ਭਟਕੇਂਗਾ। ਤਦ ਕਾਜਿਨ ਨੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਸਜਾ ਸਹਿਲ ਤੇ ਬਾ-
- ੧੪ ਹਰ ਹੈ। ਦੇਖ, ਅੱਜ ਤੈਂ ਮੈ ਨੂੰ ਜਮੀਨ ਉਪਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੇ ਛਪਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦਰੋਦਰ ਭਟਕਦਾ ਫਿਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋ-
- ੧੫ ਉ, ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਮੈ ਨੂੰ ਲਭੇ, ਸੋਈ ਮੈ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਕੋਈ ਕਾਜਿਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇ, ਉਹ ਨੂੰ ਸਤਭੁਲੀ ਸਜਾ ਮਿਲੇਗੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਾਜਿਨ ਨੂੰ ਇਕ ਪਤਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਤਿਸ ਨੂੰ
- ੧੬ ਪਾਵੇ, ਮਾਰ ਨਾ ਸਿੱਟੇ। ਸੋ ਕਾਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਸਾਹਮਲਿਓਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਦਨ ਤੇ ਪੁਰਬ ਦੇ ਰੁਕ ਨੂਦ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ॥
- ੧੭ ਅਤੇ ਕਾਜਿਨ ਨੈ ਆਪਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਗਰਭੁਲੀ ਹੋਕੇ ਹਨੂਕ ਜਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਇਕ ਨਗਰ ਬਲਾਉਂਦਾ ਸਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਉਂ,

ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ ਦੇ ਨਾਉਂ ਉਪਰ ਹਨੂਕ ਰਖਿਆ। ਅਤੇ ੧੯ ਹਨੂਕ ਦੇ ਈਰਾਦ ਜੰਮਿਆ, ਅਰ ਈਰਾਦ ਦੇ ਮਹੁਯਾਏਲ, ਅਰ ਮਹੁਯਾਏਲ ਦੇ ਮਤੁਸਾਏਲ, ਅਤੇ ਮਤੁਸਾਏਲ ਦੇ ਲਮਕ ਜੰਮਿਆ।

ਅਤੇ ਲਮਕ ਨੈ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੋਤੀ- ੧੯ ਆਂ, ਇਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਆਦਹਿ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਲਾਂ। ਅਤੇ ਆਦਹਿ ਨੈ ਜਾਬਲ ਜਾਇਆ, ਜੋ ਤੰਬੂਆਂ ੨੦ ਵਿਚ ਰਹਿਲਵਾਲਿਆਂ ਅਰ ਅਯਾਲੀਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੋ ਤਰਾਉ ਦਾ ਨਾਉਂ ਯੂਬਲ ਸੀ, ਜੋ ਬੀਨ ੨੧ ਅਤੇ ਬੰਝਲੀ ਬਜਾਉਲਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸਾ। ਅਤੇ ੨੨ ਜਿੱਲਾ ਨੈ ਬੀ ਤੂਬਾਲਕੈਨ ਜਾਇਆ, ਜੋ ਤਾਂਬੇ ਅਰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਘਾਜ਼ੂਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਯਮਹਿ ਤੂਬਾਲਕੈਨ ਦੀ ਭੈਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਲਮਕ ਨੈ ਆਪਣੀਆਂ ੨੩ ਤੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਆਦਹਿ ਅਤੇ ਜਿੱਲਾ ਮੇਰਾ ਸਬਦ ਸੁਣੋ, ਹੇ ਲਮਕ ਦੀਓ ਤੀਮਤੇ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੰਨ ਲਾਓ, ਜੋ ਮੈਂ ਘਾਇਲ ਹੋਕੇ ਇਕ ਮਨੁਖ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਸੱਟ ਖਾਕੇ ਇਕ ਗਭਰੂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ ਹੈ; ਜੋ ਕਾਜਿਨ ਦਾ ਸਤ- ੨੪ ਗੁਲਾ ਬਦਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਲਮਕ ਦਾ ਠੀਕ ਸਤ-ਤੌਰ ਗੁਲਾ ਬਦਲਾ ਲੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਫੇਰ ਆਦਮ ਨੈ ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕੀ- ੨੫ ਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੇਤ ਪਰਿਆ, ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਹੇਥਿਲ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਕਾਜਿਨ ਨੈ ਵੱਢ ਸਿਟਿਆ, ਦੁਈ ਨਸਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸੇਤ ਦੇ ਬੀ ਪੁੱਤ ਜੰਮਿਆ, ਕਿ ੨੬

ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਉਨ ਅਨੁਸ ਧਰਿਆ। ਤਦ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੁ
ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਣ ਲਗੇ।

[੫] ਇਹ ਆਦਮ ਦੀ ਕੁਲਪੱਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਪਰ-
ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਆਦਮ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ
੨ ਪੁਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ। ਤਿਨਾਂ ਤਾਈਂ ਨਰ ਅਤੇ ਨਾ-
ਗੋ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਿਹਾੜੇ ਉਹ ਪੈਦਾ ਹੋਏ, ਉਸ
ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਕੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਆਦਮ ਧਰਿ-
੩ ਆ। ਜਾਂ ਆਦਮ ਇਕ ਸੌ ਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ,
ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਇਕ ਪੁਤ ਉਹ ਦੇ ਸਰੂਪ ਪੁਰ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ
ਜਿਹਾ ਜੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੇਤ ਧਰਿ-
੪ ਆ। ਅਤੇ ਸੇਤ ਦੇ ਜੰਮਣ ਤੇ ਪਿਛੇ, ਆਦਮ ਅਠ ਸੌ
ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁਤ ਜੰਮੇ।
੫ ਅਤੇ ਆਦਮ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਜੋ ਉਹ ਜੀਵਿਆ, ਨੌਂ ਸੌ
ਤੀਹ ਵਰਿਹਾਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ।

੬ ਅਤੇ ਸੇਤ ਇਕ ਸੌ ਪੰਜਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ
੭ ਅਨੁਸ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਅਨੁਸ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿਛੇ,
ਸੇਤ ਅਠ ਸੌ ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਤੀਕੁ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ
੮ ਉਸ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁਤ ਜੰਮੇ; ਅਤੇ ਸੇਤ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨੌਂ
ਸੌ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਦੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ।

੯ ਅਤੇ ਅਨੁਸ ਨੱਭਿਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਜਦ ਉਹ ਦੇ
੧੦ ਕੀਨਾਨ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਕੀਨਾਨ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿਛੇ ਅ-
ਨੁਸ ਅਠ ਸੌ ਪੰਦਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕੁ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ
੧੧ ਉਸ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁਤ ਜੰਮੇ; ਅਤੇ ਅਨੁਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਨੌਂ
ਸੌ ਪੰਜ ਬਰਸਾਂ ਸਨ, ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ।

੧੨ ਅਤੇ ਕੀਨਾਨ ਸੱਤਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਾਂ ਉਹ

ਦੇ ਮਹਿਲਾਲੇਲ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਮਹਿਲਾਲੇਲ ਦੇ ੧੩
 ਜਰਮ ਪਿਛੇ ਕੀਨਾਨ ਅਠ ਸੈ ਚਾਲੀ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਵਿਆ,
 ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁਤ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਕੀਨਾਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ੧੪
 ਉਮਰ ਨੌਂ ਸੈ ਦਸਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ।
 ਅਤੇ ਮਹਿਲਾਲੇਲ ਪਹਿੰਟਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ੧੫
 ਉਹ ਦੇ ਯਾਰਿਦ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਯਾਰਿਦ ਦੇ ਜਰਮ ਤੇ ੧੬
 ਪਿਛੇ ਮਹਿਲਾਲੇਲ ਅਠ ਸੈ ਤੀਹ ਬਰਸਾਂ ਜੀਵਿਆ, ਅਤੇ
 ਉਹ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁਤ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਮਹਿਲਾਲੇਲ ਦੀ ਸਾਰੀ ੧੭
 ਉਮਰ ਅਠ ਸੈ ਪਚਾਨਵੇਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ
 ਗਿਆ ॥

ਅਤੇ ਯਾਰਿਦ ਇਕ ਸੈ ਬਾਹਟਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਜਾਂ ੧੮
 ਉਹ ਦੇ ਹਨੂਕ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਹਨੂਕ ਦੇ ਜੰਮਣ ਤੇ ਮਗ- ੧੯
 ਰੋਂ, ਯਾਰਿਦ ਅਠ ਸੈ ਬਰਸਾਂ ਜੀਵਿਆ, ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਪੁਤ
 ਧੀਆਂ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਯਾਰਿਦ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨੌਂ ਸੈ ੨੦
 ਬਾਹਟਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਹ- ੨੧
 ਨੂਕ ਪਹਿੰਟਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਮਤੂਸਿਲਾ ਜੰ-
 ਮਿਆ। ਅਤੇ ਮਤੂਸਿਲਾ ਦੇ ਜਰਮ ਤੇ ਪਿਛੇ, ਹਨੂਕ ੨੨
 ਤਿੰਨ ਸੈ ਵਰਿਹਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੰਗ ਸੰਗ ਚਲਿਆ, ਅਤੇ
 ਉਸ ਦੇ ਪੁਤ ਧੀਆਂ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਹਨੂਕ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ੨੩
 ਤਿੰਨ ਸੈ ਪਹਿੰਟਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਹਨੂਕ ਪਰਮੇ- ੨੪
 ਸੁਰ ਦੇ ਸੰਗ ਸੰਗ ਚਲਿਆ, ਅਤੇ ਅਲੇਪ ਹੋ ਗਿਆ; ਇਸ
 ਲਈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਲੈ ਲੀਤਾ ॥

ਅਤੇ ਮਤੂਸਿਲਾ ਇਕ ਸੈ ਸਤਾਹਸੀਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ੨੫
 ਸੀ, ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਲਮਕ ਜੰਮਿਆ। ਅਰ ਲਮਕ ਦੇ ਜੰ- ੨੬
 ਮਣ ਤੇ ਪਿਛੇ, ਮਤੂਸਿਲਾ ਸਤ ਸੈ ਬਿਆਸੀ ਬਰਸਾਂ

੨੭ ਜੀਵਿਆ, ਅਤੇ ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਜਲੇ। ਅਤੇ ਮਠੁਸਿਲਾ
 ੨੮ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨੇਂ ਸੈ ਉਲਹੱਤਰ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ
 ੨੯ ਮਰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਲਮਕ ਇਕ ਸੌ ਬਿਆਹਸੀਆਂ
 ੩੦ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ
 ਉਨ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਨੂਹ ਰਖਿਆ, ਜੋ ਇਹ
 ਸਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਭੁੜੀ ਥੀਂ, ਜੋ ਜਮੀਨ
 ਦੇ ਸਬਬ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈਂ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ, ਸਾ ਨੂੰ
 ੩੧ ਅਰਾਮ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਨੂਹ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਲਮਕ
 ਪੰਜ ਸੌ ਪਚਾਨਵੇਂ ਬਰਸ ਜੀਵਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਧੀ-
 ੩੨ ਆਂ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਲਮਕ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸੱਤ ਸੌ ਸਤ-
 ਹੱਤਰਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਨੂਹ
 ਪੰਜ ਸੌ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਸਿਮ, ਹਾਮ,
 ਅਤੇ ਯਾਫਸ ਜੰਮੇ।

[੬] ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਮਨੁਖ ਜਮੀਨ ਪੁਰ
 ੨ ਬਹੁਤ ਹੋਲ ਲਗੇ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਧੀਆਂ ਜੰਮੀਆਂ, ਤਾਂ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੈਂ, ਮਨੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਸੁਹੁਲੀਆਂ
 ਦੇਖਕੇ, ਜੋ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਦੀ ਪਸਿੰਦ ਆਈ, ਸੋ ਉਸ ਨੈਂ
 ੩ ਤਿਸੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਬੋਲਿਆ,
 ਜੋ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਮਨੁਖ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ਨਾ ਪੋਰੇਗਾ; ਕਿੰਉਕਿ
 ਉਹ ਬੀ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਦੇ ਦਿਨ ਇਕ ਸੌ ਬੀਹਾਂ
 ੪ ਵਰਿਹਾਂ ਦੇ ਹੋਲਗੇ। ਤਿਨੀਂ ਦਿਨੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਰਾਕਸ
 ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਪਿੱਛੇ ਬੀ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਮਨੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਕੋਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਤੇ ਪੁੱਤ ਧੀ-
 ਆਂ ਜਨਮੇ, ਓਹੋ ਬਲਵੰਤ ਮਨੁਖ ਸਨ, ਜੋ ਮੁੰਢੇਂ ਨਾਸੀ
 ਹਨ।

ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਕਿ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਨੁਖ ਦੀ ਬੁਰਿ- ੫
ਆਈ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਈ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਸੇ-
ਚਾਂ ਦਾ ਹਰ ਰੂਪ ਸਦਾ ਬੁਰਿਆਈ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਦ ੬
ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਮਨੁਖ ਦੇ ਬਲਾਉਲ ਥੀਂ ਪਛਤਾਇਆ,
ਅਤੇ ਦਲਗੀਰ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ੭
ਮਨੁਖ ਤਾਈਂ, ਕਿ ਜਿਹ ਨੂੰ ਮੈਂ ਰਚਿਆ, ਮਨੁਖ ਤੇ ਲੈਕੇ,
ਪਸ਼ੂਆਂ, ਅਤੇ ਕੀੜਿਆਂ ਮਕੋੜਿਆਂ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦਿ-
ਆਂ ਪੰਛੀਆਂ ਤੀਕਰ, ਜਮੀਨ ਉੱਤੇ ਮਿਟਾ ਸਿੱਟਾਂਗਾ; ਕਿੰ-
ਉਕਿ ਉਨਾਂ ਦੇ ਬਲਾਉਲ ਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ।
ਪਰ ਨੂਹ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਦਯਾ ਦੀ ਨਜਰ ਕੀਤੀ। ੮

ਇਹ ਨੂਹ ਦੀ ਕੁਲਪਤੀ ਹੈ। ਨੂਹ ਆਪਲੇ ਸਮੇ ਵਿਚ ੯
ਸਚਯਾਰ ਅਤੇ ਪੁਰਾ ਹੈਸੀ; ਨੂਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੰਗ ਚਲਦਾ
ਸਾ। ਅਤੇ ਨੂਹ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤ, ਅਰਥਾਤ ਸਿਮ, ਹਾਮ, ੧੦
ਅਰ ਯਾਫਸ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਦਿਸਟ ਵਿਖੇ ੧੧
ਪਰਤੀ ਬਿਗੜ ਗਈ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਅਨਿਆਉਂ ਨਾਲ ਭਰ-
ਪੂਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਪਰਤੀ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ੧੨
ਜੋ ਉਹ ਬਿਗੜ ਗਈ ਹੈ; ਕਿੰਉਕਿ ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਨੈ ਆਪ-
ਲੀ ਚਾਲ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਿਗੜੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ੧੩
ਨੂਹ ਤਾਈਂ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਸਰਬਤ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਅੰਤਕਾਲ
ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਆ ਪਹੁਤਾ ਹੈ ਕਿੰਉ ਜੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਕਾਠਨ
ਪਰਤੀ ਅਨਿਆਉਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ; ਅਤੇ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ
ਦਾ ਪਰਤੀ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਸ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਲਈ ਗੁੰਦ- ੧੪
ਵਾਲੀਆਂ ਲੋਕੜੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਬੇੜੀ ਬਲਾਉ; ਉਸ ਬੇੜੀ
ਨੂੰ ਕੋਠੜੀਆਂ ਵਾਲੀ ਬਲਾਉ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ
ਗਲ ਲਾਉ। ਅਰ ਬੇੜੀ ਨੂੰ ਐਸਾ ਬਲਾਉ, ਜੋ ਉਹ ੧੫

ਦੀ ਲਾਂਬ ਤਿੰਨ ਸੌ ਹੱਥ, ਅਤੇ ਚੁੜਾਉ ਪੰਜਾਹ ਹੱਥ, ਅਤੇ
 ੧੬ ਉਚਾਲ ਤੀਹ ਹੱਥ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਮੋਘ ਬ-
 ਲਾਉ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਂ ਹੱਥ ਭਰ ਪੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਕਾ ਦਿਹ; ਅਤੇ
 ੧੭ ਬੇੜੀ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਦਰਵੱਜਾ ਬਲਾਉ, ਅਤੇ ਨੀਚੋਂ ਦੋ-
 ਪਾਲੀ ਦਾ ਤੁਫਾਨ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ;
 ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੀਉਲ ਦਾ ਸਾਸ ਹੈ, ਅਕਾਸ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਮਿਟਾ
 ੧੮ ਸਿੱਟਾਂ। ਜੋ ਕੁਝ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਹੈ ਸੋ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ
 ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਰ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ, ਅਤੇ
 ਇਸਤ੍ਰੀ, ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ ਨੋਹਾਂ ਸਲੇ, ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਜਾ
 ੧੯ ਵੜ। ਅਤੇ ਸਤਨਾਂ ਜਾਨਦਾਰ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਹਰ ਭਾਂਡ
 ਦਾ ਜੋੜਾ ਜੋੜਾ ਉਨਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਲ ਲਈ ਆਪਲੇ
 ੨੦ ਸੰਗ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਹ; ਓਹ ਨਰ ਨਾਰੀ ਹੋਲ। ਪੰਖੇਰੂਆਂ
 ਵਿਚੋਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਿਚੋਂ ਤਿ-
 ਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰ ਜਮੀਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਮਕੇ-
 ਤਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਤਨਾਂ ਦੇ ਦੋ ਦੋ,
 ੨੧ ਜਾਨ ਬਚਾਉਲ ਲਈ, ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਲਗੇ। ਅਤੇ ਜੋ
 ਕੁਛ ਖਾਹਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਲੈਕੇ ਆਪਲੇ ਪਾਹ
 ਜਮਾ ਕਰ, ਕਿ ਉਹ ਤੇਰੇ ਅਰ ਉਨਾਂ ਦੇ ਖਾਲ ਲਈ ਹੋਊ।
 ੨੨ ਸੋ ਜਿਹਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਨੂਹ ਨੈ ਤਿਹਾ ਹੀ
 ਕੀਤਾ।

[੧] ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਨੂਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਸਾਰੇ
 ਟੱਬਰ ਸਲੇ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਸਾਹਮ-
 ੨ ਲੇ ਤੈ ਨੂੰ ਹੀ ਇਸ ਪੀੜੀ ਵਿਖੇ ਸਚਯਾਰ ਡਿਠਾ। ਸਭ
 ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸੱਤ ਸੱਤ, ਨਰ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ

ਮਦੀਨਾ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਥੀਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਵੇ ਵੇ, ਨਰ
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਦੀਨਾਂ, ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰੱਖ ਲੈ।
 ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬੀ ਸੱਤ ਸੱਤ, ਨਰ ਅਤੇ ੩
 ਮਦੀਨਾਂ ਲੈ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤਿਨਾਂ
 ਦਾ ਬੀਜ ਬਾਕੀ ਰਹੇ। ਕਿੰਉਕਿ ਹੋਰ ਸੱਤਾਂ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੇ ੪
 ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਪਾਲੀ ਵਰਹਾਵਾਂਗਾ, ਅ-
 ਤੇ ਸਰਬੱਤ ਜਾਨਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮੈਂ ਬਲਾਏ ਹਨ, ਜਮੀਨ
 ਉੱਪਰੋਂ ਮਿਟਾ ਸਿੱਟਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਨੂਹ ਥੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ੫
 ਆਖਿਆ ਸਾ, ਉਹ ਨੈ ਸੋਈ ਕੀਤਾ।

ਅਤੇ ਜਾਂ ਜਲ ਪਰਲੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਨੂਹ ੬
 ਛੇ ਸੈ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਤਦ ਨੂਹ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ੭
 ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਰ ਤਿਸ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਅਤੇ ਨੋਹਾਂ ਤੁਫਾਨ ਦੇ
 ਪਾਲੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੇ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਵੜੀਆਂ। ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਪਸੁ- ੮
 ਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਪਸੁਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ
 ਹਨ, ਅਤੇ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਜਮੀਨ ਉੱਤੇ
 ਚਲਦਾ ਹੈ, ਵੇ ਵੇ, ਨਰ ਮਦੀਨ, ਜਿਹੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ੯
 ਨੂਹ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਨੂਹ ਕੋਲ ਦਾ-
 ਖਲ ਹੋਏ।

ਅਤੇ ਸੱਤਾਂ ਦਿਹੀਂ ਤੇ ਪਰੰਤੁ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਤੁ- ੧੦
 ਫਾਨ ਦਾ ਪਾਲੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਇਆ। ਨੂਹ ਦੀ ਉਮਰ ੧੧
 ਦੀ ਛੇ ਸੌਵੀਂ ਬਰਸ ਵਿਖੇ, ਵੂਜੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਤਾਹਰਵੀਂ
 ਭਰੀਕੇ ਉਤੀ ਦਿਹਾਜ਼ੇ ਵਭੇ ਕੁੰਘਾਲ ਦੀਆਂ ਸਭ ਸ਼ੀਰਾਂ
 ਛੁੱਟ ਨਿੱਕਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੁੱਲ
 ਜਾਈਆਂ। ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਬਰਖਾ ੧੨
 ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ਠੀਕ ਉਸੇ ਦਿਹਾਜ਼ੇ, ਨੂਹ ਅਤੇ ਸਿਮ ਅਰ ੧੩

੧੪ ਹਮ ਅਰ ਯਾਫਸ ਨੂਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨਾਲ ਨੂਹ ਦੀ
 ਮਿਠਗ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਸ਼ੂ ਆਪ-
 ਣੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ
 ਚਲਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪੰ-
 ੧੫ ਖੇਰੂ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਪਰਕਾਰ
 ਦੇ ਪੰਛੀ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਚੋਏ। ਸਤਨਾਂ ਸਰੀਰਾਂ
 ਵਿੱਚੋਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਜੀਉਣ ਵਾ ਸਾਹ ਹੈ, ਜੋੜੇ ਜੋੜੇ ਨੂਹ
 ੧੬ ਕੋਲ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਆਏ। ਅਤੇ ਜੋ ਆਏ, ਸੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀ-
 ਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਰ ਅਤੇ ਨਾਰੀ ਆਏ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ
 ਉਹ ਨੂੰ ਫਰਮਾਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਦ
 ਕੀਤਾ।

੧੭ ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤੁਫਾਨ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ
 ਪਾਣੀ ਵਧ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬੇੜੀ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੱਕ ਲੀਤਾ, ਸੇ
 ੧੮ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰੋਂ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਧਰਤੀ ਪੁਰ
 ਵਧਿਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬੇੜੀ ਪਾਣੀ
 ੧੯ ਉੱਤੇ ਤਰਦੀ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅੱਤ ਵਧ
 ਗਿਆ, ਅਰ ਸਭ ਉੱਚੇ ਪਰਬਤ ਜੋ ਅਕਾਸ ਦੇ ਹੇਠ ਹਨ,
 ੨੦ ਲੁਕ ਗਏ। ਪਹਾੜਾਂ ਥੀ ਪੰਦਰਾਂ ਹੱਥ ਪਾਣੀ ਉੱਚਾ ਚੜ੍ਹ
 ੨੧ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਓਹ ਡੁੱਬ ਗਏ। ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਸਰੀਰ ਜੋ
 ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਪੰਖੇਰੂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਅਤੇ ਮਿਠਗ
 ਅਰ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ
 ੨੨ ਸਰਬੱਤ ਮਨੁਖ ਮਰ ਗਏ। ਖੁਸਕੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ
 ੨੩ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿਚ ਜੀਉਣ ਵਾ ਸਾਹ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਮਰ ਗਏ। ਅਤੇ
 ਸਮੁੰਨ ਉਤਲਾ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਨਾਸ ਹੋਇਆ। ਕਿਆ ਮਨੁਖ

ਕਿਆ ਪਸੂ, ਕਿਆ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਪੰਛੀ-
ਆਂ ਤੀਕਰ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਾਸ ਹੋਏ; ਨਿਰਾ ਨੂਹ, ਅਤੇ
ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਸੇ, ਬਚ ਰਹੇ। ਅਤੇ ੨੪
ਪਾਲੀ ਡੇਫ ਸੇ ਦਿਨ ਤੀਕਰ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਨੂਹ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਜੀਆਂ, [੮]
ਅਰ ਸਭਨਾਂ ਪਸੂਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਬੇੜੀ ਵਿਚ
ਸਨ, ਯਾਦ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਕ
ਵਾਉ ਵੰਗਾਈ; ਤਦ ਜਲ ਘਟ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਲ ਦੀ- ੨
ਆਂ ਸੀਰਾਂ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਹੋਈ-
ਆਂ; ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਥੀਂ ਬਰਖਾ ਬੱਠ ਗਈ। ਅਤੇ ਪਾਲੀ ੩
ਧਰਤੀ ਉੱਪਰੋਂ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਘਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ
ਡੇਫ ਸੇ ਦਿਨ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਪਾਲੀ ਖੁਹੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਤਾਹਰਮੀ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਅਰਾਗਟ ੪
ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਬੇੜੀ ਟਿਕ ਗਈ। ਅਤੇ ਪਾਲੀ ਦਸਵੇਂ ੫
ਮਹੀਨੇ ਤੀਕਰ ਘਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਦਸਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ
ਪਹਿਲੀ ਤਰੀਕੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਸਿਖਰ ਨਜ਼ਰ ਆਏ।

ਅਤੇ ਚਾਹਲੀਆਂ ਦਿਹੀਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ੬
ਨੂਹ ਨੈ ਬੇੜੀ ਦਾ ਮੋਘ ਜੋ ਉਨ ਬਲਾਇਆ ਸੀ, ਖੁਹਲ
ਦਿੱਤਾ। ਉਪਰੰਦ ਉਨ ਇਕ ਕਾਉਂ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ; ਸੇ ਉਹ ੭
ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦ ਤੀਕਰ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰੋਂ ਪਾਲੀ ਸੁੱਕ ਨਾ
ਗਿਆ, ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਫੇਰ ਓਨ ਇਸ ਗੱਲ ੮
ਦੇ ਜਾਨਲ ਲਈ ਜੋ ਜਮੀਨ ਉੱਤੇ ਪਾਲੀ ਘਟਿਆ ਹੈ, ਕੇ
ਨਹੀਂ, ਆਪਲੇ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਘੁੱਗੀ ਭੇਜੀ। ਪਰ ਘੁੱਗੀ ਪੰਜਾ ੯
ਟੇਕਲ ਦੀ ਜਾਗਾ ਨਾ ਲੱਭਲ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਕੋਲ ਬੇੜੀ ਵਿਚ
ਮੁੜਿਆਈ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜਲ ਹੈਸੀ; ਤਦ

- ੯੦ ਓਨ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਲੈ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਹ
 ੧੧ ਫੇਰ ਉਸ ਘੁੰਗੀ ਨੂੰ ਬੇੜੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਘੱਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ
 ਘੁੰਗੀ ਸੰਝ ਪਈ ਤੇ ਫੇਰ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਆਈ; ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਜੋ
 ਉਹ ਦੀ ਚੰਜ ਵਿਚ ਕਉ ਦਾ ਇਕ ਤੋੜਿਆ ਹੋਇਆ
 ੧੨ ਪੱਤਾ ਸੀ; ਤਾਂ ਨੂਹ ਨੈ ਜਾਲ ਲੀਤਾ, ਜੋ ਹੁਲ ਪਾਲੀ ਪਰਤੀ
 ਉੱਤੇ ਘਟਿਆ। ਉਪਰੰਦ ਉਨ ਹੋਰ ਸਾਤਾ ਤਰ ਸਸਤਾਕੇ
 ੧੩ ਫੇਰ ਉਸ ਘੁੰਗੀ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੜਕੇ ਫੇਰ ਉਸ
 ਪਾਹ ਨਾ ਆਈ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਛੇ ਸੌ
 ਇਕ ਬਰਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਧਰ-
 ੧੪ ਤੀ ਉਤਲਾ ਪਾਲੀ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਨੂਹ ਨੈ ਬੇੜੀ
 ਦੀ ਛੱਤ ਖੁਲਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਜਮੀਨ ਸੁੱਕ ਗਈ ਸੀ। ਅ-
 ਤੇ ਦੂਜੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਤਾਈਸਵੀਂ ਤਰੀਕ ਤੀਕਰ ਪਰਤੀ ਸੁੱਕ
 ਗਈ ਸੀ।
- ੧੫ ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂਹ ਥੀਂ ਬੋਲਿਆ, ਅਰ ਆਖਿਆ,
 ੧੬ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣਿਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨੋਹਾਂ
 ੧੭ ਸਲੇ ਲੈਕੇ ਬੇੜੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲਿਆਉ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ
 ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹਨ, ਸਭਨਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਆ
 ਪੰਖੇਰੁ, ਕਿਆ ਚੁਪਾਏ, ਕਿਆ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ, ਜੋ ਪਰਤੀ
 ਉੱਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਨਿੱਕਲ, ਜੋ ਓਹ ਧਰ-
 ੧੮ ਤੀ ਪੁਰ ਫੈਲਲ ਫਲਨ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਧਲ। ਤਦ
 ਨੂਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾਂ ਅਰ ਆਪਣੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਅਰ ਆਪਣੀਆਂ
 ੧੯ ਨੋਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲਿਆ। ਸਰਬੱਤ ਜੀ ਜੀਤ,
 ਸਰਬੱਤ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਪੰਛੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਫੁਫ

ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜਿਨਸ ਦੇ ਨਾਲ
ਬੇੜੀ ਥੀ ਨਿਕਲ ਗਏ ।

ਉਪਰੰਦ ਨੂਹ ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਈ, ੨੦
ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਸ਼ੁਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੰਛੀਆਂ
ਵਿਚੋਂ ਲੈਕੇ ਉਸ ਜਗਵੇਦੀ ਪੁਰ ਝੜਾਵਾ ਝੜਾਇਆ ।
ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਖੁਸਬੋ ਸੁੰਘੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਆਪਣੇ ਮਨ ੨੧
ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਮਨੁਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਜਮੀਨ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕਢੇ
ਸਰਾਪ ਨਾ ਦਿਆਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁਖ ਦੇ ਮਨ ਦਾ ਖਿ-
ਆਲ ਬਾਲਪੁਲੇ ਹੀ ਤੇ ਬੁਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਹਾ ਮੈਂ ਐਤਕੀ
ਕੀਤਾ, ਤਿਹਾ ਫੇਰ ਕਢੇ ਸਾਰਿਆਂ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰਾਂਗਾ ।
ਬਲਕ ਹੁਲ ਤੇ ਲੈਕੇ ਜਦ ਤੀਕਰ ਪਰਤੀ ਰਹੇ, ਬੀਜਲਾ ਅਰ ੨੨
ਕੱਟਲਾ ਪਾਲਾ ਅਤੇ ਧੁਪ, ਹਾੜੀ ਅਰ ਸਾਉਲੀ, ਦਿਨ ਅ-
ਤੇ ਰਾਤ ਮੁੱਕ ਨਾ ਜਾਣਗੇ ।

ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ, ਨੂਹ ਅਰ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ [੯]
ਅਸੀਸ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਫਲੋ ਫੁੱਲੇ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰੋ ।
ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਦੇ ਸਭ ਪਸ਼ੁਆਂ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ੨
ਪੰਛੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਮੀਨ ਉਤਲੇ ਸਰਬੱਤ ਚੱਲਦਵਾਲਿਆਂ,
ਅਤੇ ਵਰਿਆਉ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਮਛੀਆਂ ਉੱਤੇ ਤੁਹਾਡਾ
ਭਰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਭੈ ਰਹੇਗਾ। ਓਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਸ ਵਿਚ
ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਭ ਚੱਲਦਹਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਜਨਾਉਰ, ਤੁਸਾ- ੩
ਡਾ ਖਾਜਾ ਹੋਣਗੇ; ਜਿਹਾ ਕਿ ਸਾਗਪੱਤ ਤਰਕਾਰੀ ਏਹ ਸਭ
ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ, ੪
ਅਰਥਾਤ ਤਿਸ ਚੇ ਲਹੂ ਸਲੇ ਨਾ ਖਾਵਾਂ । ਕਿ ਮੈਂ ਅਵੱਸ ੫
ਤੁਸਾਡੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਹਰੇਕ ਮਿਰਗ
ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਤਿਸ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮਨੁਖ ਦੇ ਹੱਥੀਂ,

ਅਰਥਾਤ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਭਗਉ ਦੇ ਹੱਥੀਂ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ
 ੬ ਦਾਵਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਘਾਤ ਕਰੇ, ਮਨੁੱਖ ਤੇ
 ਹੀ ਤਿਸ ਦਾ ਘਾਤ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿੰਉਕਿ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ ਨੈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਕਲ ਉਪ੍ਰੋਭ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

੭ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਫਲੋ, ਅਰ ਵਧੋ, ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਫੈਲੋ, ਅਰ ਉਸ
 ਵਿਚ ਵਧੋ।

੮ ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਨੂਹ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਤਿਸ

੯ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਕੇ ਕਿਹਾ; ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਤੁਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅਰ

੧੦ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਸਾਡੀ ਨਸਲ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਲੇ
 ਹਰੇਕ ਜੀਉਂਦੀ ਜਾਨ ਨਾਲ, ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਹੈ, ਕਿਆ

ਪੰਛੀ ਕਿਆ ਪਸ਼ੂ, ਅਤੇ ਕਿਆ ਪਰਤੀ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਮਿਰਗ,

ਉਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੇ ਲੈਕੇ ਜੋ ਬੇੜੀ ਥੀਂ ਉੱਤਰੇ, ਪਰਤੀ ਦੇ ਸਭ-

ਨਾਂ ਮਿਰਗਾਂ ਤੀਕਰ, ਆਪਣਾ ਨੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ

੧੧ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਇਹ ਨੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਭ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ,

ਫੇਰ ਤੁਫਾਨ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ, ਨਾਸ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ

ਨਾ ਤੁਫਾਨ ਪਰਤੀ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਫੇਰ ਆਵੇਗਾ।

੧੨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੋ ਨੇਮ ਮੈਂ ਆਪਣੇ, ਅਰ

ਤੁਸਾਡੇ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਉਨਾਂ ਜੀਆਂ ਵਿਚ, ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ

ਹਨ, ਪੀਹੜੀਓਪੀਹੜੀ ਸਦਾ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਦਾ

੧੩ ਪਤਾ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਲਕ ਬਦਲ ਵਿਚ ਰਖਦਾ

ਹਾਂ; ਉਹ ਨੇਮ ਆਪਣੀ ਤੇ ਵਿਚ ਨੇਮ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ-

੧੪ ਗੀ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਜਦ ਮੈਂ ਪਰਤੀ ਦੇ ਉ-

ਪ੍ਰੋਭ ਬਦਲ ਲਿਆਵਾਂ, ਤਦ ਪਲਕ ਬਦਲਾਂ ਵਿਚ ਦਿਖਾ-

੧੫ ਣੀ ਦੇਵੇਗੀ; ਤਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਉਸ ਨੇਮ ਨੂੰ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਰ

ਤੁਸਾਡੇ, ਅਤੇ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਰਿਆਂ ਜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ

ਹੈ, ਚੇਤੇ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਫਾਨ ਦਾ ਪਾਲੀ ਸਭ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਫੈਰ ਕਦੇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਧਲਕ ੧੬
 ਬੱਦਲ ਵਿਚ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ, ਉਸ ਸਦੀਪਕ ਨੇਮ ਨੂੰ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅਤੇ ਹਠੇਕ ਜਾਨਦਾਰ, ਅਰਥਾਤ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਚੇਤੇ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਪ- ੧੭
 ਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਨੂਹ ਤਾਈਂ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਨੇਮ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਸਭ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ, ਜਿਹੜੇ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਹਨ, ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਨੂਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਜੋ ਬੇੜੀ ਉਪੁਰੋਂ ਉਤਰੇ, ਸਿਮ, ਹਾਮ, ੧੮
 ਅਤੇ ਜਾਫਸ ਸੇ; ਅਤੇ ਹਾਮ ਕਨਾਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ। ਨੂਹ ਦੇ ਏਹੀ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤ ਸਨ, ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ੧੯
 ਅਥਾਵ ਹੋਈ।

ਅਤੇ ਨੂਹ ਖੇਤੀਪੱਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਇਕ ਵਾਖ ੨੦
 ਦੀ ਬਾੜੀ ਲਾਈ। ਅਤੇ ਵਾਖ ਦਾ ਰਸ ਪੀਕੇ ਖੀਣਾ ਹੋ ੨੧
 ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਤਾਈਂ ਨੰਗ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਾਮ ਨੈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ੨੨
 ਦਾ ਨੰਗੇਜ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਬਾਹਰ ਸਨ, ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ। ਤਦ ਸਿਮ ਅਤੇ ਜਾਫਸ ਨੈ ਇਕ ੨੩
 ਬਸਤਰ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁਹਾਂ ਕੰਨਿਆਂ ਉੱਤੇ ਧਰਿਆ, ਅਤੇ ਪਿਛਲਖੁਰੀ ਜਾਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਦਾ ਨੰਗੇਜ ਫੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਲ ਚਿਖਾਂ ਦੀ ਸਿੱਟੇ ਲੈ ੨੪
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨੰਗੇਜ ਨਾ ਡਿੱਠਾ। ਜਦ ਨੂਹ ੨੪
 ਆਪਣੇ ਖੀਵੇਪੁਣੇ ਥੀਂ ਜਾਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਛ ਉਹ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤ ਨੈ ਉਸ ਨਾਲ ਕਰਿਆ ਸੀ, ਮਲੂਮ ਕੀਤਾ। ਤਦ ੨੫
 ਉਹ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਨਾਨ ਸਰਾਪਤ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਾਈ-

- ੨੬ ਅੰ ਦੇ ਗੋਲਿਆਂ ਦਾ ਗੋਲਾ ਹੋਊ ! ਫੇਰ ਡੁਇਆ, ਪ੍ਰਭੂ
 ਸਿਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪੰਨ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਉਹ ਦਾ ਗੁ-
 ੨੭ ਲਾਮ ਹੋਊ ! ਪਰਮੇਸੁਰ ਯਾਫਸ ਨੂੰ ਵਧਾਵੇ; ਉਹ ਸਿਮ ਦੇ
 ਤੰਬੂਆਂ ਵਿਚ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਉਹ ਦਾ ਗੋਲਾ ਹੋਊ ।
 ੨੮ ਅਤੇ ਤੁਫਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਨੂਹ ਜਾਏ ਤਿੰਨ ਸੌ ਬਰਸ
 ੨੯ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ । ਅਤੇ ਨੂਹ ਦੀ ਸਾਰੀ ਆਬਜਾ ਸਾਢੇ
 ਤੋਂ ਸੌ ਬਰਸ ਦੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ।

- [੧੦] ਇਹ ਨੂਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸਿਮ, ਹਾਮ, ਅਤੇ ਯਾਫਸ ਦੀ
 ਡੁਲਪੱਤੀ ਹੈ । ਅਤੇ ਤੁਫਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜੰ-
 ੨ ਮੇ । ਯਾਫਸ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਹ ਹਨ, ਗੋਮੇਰ ਅਤੇ ਮਾਜੂਜ, ਮਾ-
 ਦਾਜ ਅਰ ਯੂਨਾਨ, ਅਤੇ ਤੁਬਾਲ ਅਤੇ ਮਸਾਕ ਅਰ
 ੩ ਡੀਰਾਸ਼ । ਅਤੇ ਗੋਮੇਰ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਸਕਨਾਜ, ਰੀਫਤ ਅਤੇ
 ੪ ਤੁਸਰਮਹਿ । ਅਤੇ ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਲੀਸਾ, ਤਰਸੀਸ,
 ੫ ਕਿੰਤੀ ਅਤੇ ਵੂਦਾਨੀ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਥੀਂ ਠਾਪੂਆਂ ਦੀਆਂ ਕੋਮਾਂ
 ਆਪੇ ਆਪਲੇ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਆਪਲੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਅਰ
 ਘਰਾਣਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਲੇ ਪੰਥਾਂ ਵਿਖੇ ਠੈਲ ਗਈ-
 ੬ ਆਂ ਹਨ । ਅਤੇ ਹਾਮ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਡੂਸ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ, ਫੂਤ
 ੭ ਅਤੇ ਕਨਾਨ । ਅਤੇ ਡੂਸ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸਿਬਾ, ਹਵੀਲਾ, ਸਬਤਾ,
 ਰਾਮਾ, ਅਤੇ ਸਬਤਿਬਾ; ਅਤੇ ਰਾਮਾ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸਬਾ, ਅਰ
 ੮ ਦਦਾਨ । ਅਤੇ ਡੂਸ ਦੇ ਨਮਰੂਦ ਜੰਮਿਆ; ਸੌ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ
 ੯ ਬਲਵੰਤ ਹੋਲ ਲੱਗਾ । ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਬਲਵੰਤ
 ਸਬਾਰੀ ਸੀ; ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਨਮਰੂਦ ਜਿਹਾ
 ੧੦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਬਲਵੰਤ ਸਬਾਰੀ । ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਾਜ
 ਦੀ ਜੀਉਂ, ਬਾਬਲ, ਅਰਾਥ, ਅਕਦ, ਅਤੇ ਕਲਨਾ; ਸਿ-
 ੧੧ ਨਾਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਸੀ । ਉਸ ਵੇਸ ਭੇ ਅਸੁਰ ਨੈ

ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲਕੇ, ਨੀਨਵਹਿ, ਰਹਬਾਤਿਈਰ ਅਰ ਕਲਹਿ,
 ਅਤੇ ਨੀਨਵਹਿ ਅਰ ਕਲਹਿ ਦੇ ਗੱਭੇ ਰਸਨ ਨਾਮੇ ਇਕ ੧੨
 ਵਡਾ ਸਹਿਰ, ਬਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਤੇ ਲੁਦੀ ਅਰ ੧੩
 ਅਨਾਮੀ ਅਤੇ ਲਿਹਾਬੀ ਅਰ ਨਫਤੁਹੀ, ਅਤੇ ਫਤਰੂਸੀ ੧੪
 ਅਰ ਕਸਲੂਹੀ, ਕਿ ਜਿਨਾਂ ਥੀਂ ਫਲਿਸਤੀ ਨਿੱਕਲੇ ਹਨ, ਅ-
 ਤੇ ਕਫਤੁਰੀ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਥੀਂ ਸੈਦਾ, ਜੋ ੧੫
 ਪਲੋਠੀ ਦਾ ਸਾ, ਅਤੇ ਹਿੱਤ; ਅਰ ਯਬੂਸੀ, ਅਤੇ ਅਮੂਰੀ, ੧੬
 ਅਤੇ ਗਿਰਗਾਸੀ; ਅਤੇ ਹਵੀ, ਅਤੇ ਅਰਕੀ ਅਤੇ ਸੀਨੀ; ੧੭
 ਅਤੇ ਅਰਵਾਦੀ, ਅਰ ਸਿਮਾਰੀ, ਅਤੇ ਹਮਾਤੀ ਉਤਪੰਨ ੧੮
 ਹੋਏ; ਤਿਸ ਪਿੱਛੇ ਕਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਫੈਲ ਗਏ। ਅ- ੧੯
 ਤੇ ਕਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਬੰਨੇ ਸੈਦਾ ਤੇ ਲੈਕੇ, ਜਾਂ ਤੂੰ ਗਰਾਰ ਵਲ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ, ਅਜਿਹ ਤੀਕਰ ਹੋਏ; ਅਰ ਜਾਂ ਤੂੰ ਸੀਦੋਨ ਵਲ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ, ਅਰ ਅਮੋਰਾ, ਅਰ ਆਦਮਹਿ, ਅਰ ਜਬੀ-
 ਆਨ ਵਲ, ਤਾਂ ਲਸਾ ਤੀਕਰ ਹੋਏ। ਹਮ ਦੇ ਪੁੱਤ ਆਪ- ੨੦
 ਲੇ ਘਰਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪ-
 ਲੇ ਦੇਸਾਂ ਅਰ ਆਪੇ ਆਪਲੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਵਿਚ ਏਹ ਹਨ।

ਉਪਰੰਦ ਸਿਮ ਦੇ ਬੀ ਪੁੱਤ ਜੰਮੇ, ਜੋ ਇਬੇਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉ- ੨੧
 ਲਾਦ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਅਤੇ ਯਾਫਸ ਦਾ ਵਡਾ ਭਰਾਉ ਸਾ। ਸਿਮ ੨੨
 ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਲਾਮ ਅਤੇ ਅਸੂਰ ਅਤੇ ਅਰਫਕਸਦ ਅਤੇ ਲੁਦ
 ਅਰ ਅਰਮ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਰਮ ਦੇ ਪੁੱਤ ਉਜ ਅਤੇ ਹੁਲ ੨੩
 ਅਰ ਜਤਰ ਅਤੇ ਮਸ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਰਫਕਸਦ ਤੇ ਸਿਲ- ੨੪
 ਹਿ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸਿਲਹਿ ਤੇ ਇਬੇਰ। ਅਤੇ ਇਬੇਰ ਦੇ ੨੫
 ਦੋ ਪੁੱਤ ਜੰਮੇ; ਇਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਫਲਜ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਦੇ ਦਿ-
 ਨਾਂ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਉ ਦਾ ੨੬
 ਨਾਉਂ ਜਕਤਾਨ ਸਾ। ਅਤੇ ਜਕਤਾਨ ਦੇ ਅਲਮਦੱਤ ਅਰ

੨੧ ਸਲਫ, ਅਰ ਹਸਾਰਮੈਂਡ, ਅਰ ਯਰਖ; ਅਤੇ ਹਵੁਰਾਮ
 ੨੮ ਅਰ ਉਜਾਲ ਅਰ ਡਿਕਲਾ, ਅਰ ਉਬਾਲ ਅਰ ਅਥਿ-
 ੨੯ ਮਾਏਲ, ਅਰ ਸਬਾ; ਅਰ ਅਫੀਰ ਅਰ ਹਵੀਲਾਹ, ਅਤੇ
 ੩੦ ਉਬਬ ਜੰਮੇ; ਏਹ ਸੱਤੇ ਜਕਤਾਨ ਦੇ ਵੰਸ ਸਨ। ਅਤੇ
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਾਗ ਮਾਸਾ ਤੇ, ਸਫਾਰ ਨਾਮੇ ਪੂਰਬ
 ੩੧ ਦੇ ਇਕ ਪਹਾੜ ਤੀਕਰ ਸੀ। ਸਿਮ ਦੇ ਪੁੱਤ ਆਪੇ ਆਪ-
 ਲੇ ਘਰਾਣਿਆਂ ਅਤੇ ਬੇਲੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪਲੇ
 ੩੨ ਵੇਸਾਂ ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਵਿਖੇ ਏਹ ਜਨਗੇ। ਜੋ
 ਨੂਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪੀਹੜੀਆਂ ਅਰ
 ਕੋਮਾਂ ਵਿਚ ਐਉਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਤੁਫਾਨ ਥੀਂ ਪਿੱਛੇ ਉਨਾਂ ਹੀ
 ਤੇ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੋਮਾਂ ਫੈਲ ਗਈਆਂ।

[੧੧] ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਇਕੋ ਜਬਾਨ ਅਤੇ ਇਕੋ ਬੋਲੀ ਦੀ ਸੀ।
 ੨ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਦ ਓਹ ਪੂਰਬ ਤੇ ਤੁਰੇ, ਤਾਂ
 ਉਨੀਂ ਸਨਾਰ ਵੇਸ ਵਿਚ ਇਕ ਮਦਾਨ ਲੱਭਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ
 ੩ ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ। ਅਤੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ਆਓ, ਇੱਟਾਂ
 ਬਣਾਯੋ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਕਾਯੋ। ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ-
 ਥੌਰ ਦੀ ਜਾਗਾ ਇੱਟ, ਅਤੇ ਚੂਨੇ ਦੀ ਜਾਗਾ ਚੀਕੁਲੀ ਮਿੱਟੀ
 ੪ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਆਓ, ਆਪਲੇ ਵਾਸਤੇ
 ਇਕ ਸਹਿਰ ਬਣਾਯੋ, ਅਤੇ ਇਕ ਬੁਰਜ, ਕਿ ਜਿਹ ਦਾ ਸਿ-
 ਖਰ ਅਕਾਸ ਨਾਲ ਭਿਜੇ; ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਲਈ ਨਾਉਂ ਕਰ-
 ੫ ਯੋ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਸਹਿਰ ਅਰ ਬੁਰਜ ਦੇ ਵੇਖਣ ਲਈ,
 ੬ ਜਿਹ ਨੂੰ ਮਨੁਖ ਦੇ ਪੁੱਛ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਤਰਿਆ। ਅ-
 ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਲੋਕ ਇਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਸਭ-
 ਨਾਂ ਦੀ ਜਬਾਨ ਇਕ ਹੈ; ਹੁਣ ਓਹ ਇਹ ਕਰਨ ਲੱਗੇ; ਜੋ

ਉਹ ਜਿਸ ਕੰਮ ਦਾ ਦਾਜਾ ਕਰਨਗੇ, ਉਹੋ ਉਨਾਂ ਦੇ ਅੱਥੇ ਨਾ
 ਆਟਕੇਗਾ। ਆਓ, ਅਸੀਂ ਉਤਰਯੋ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਜ- ੭
 ਬਾਨ ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਲਟਪੁਲਟ ਕਰ ਦੇਯੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ ਦੂਜੇ
 ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਸਮਝਣ। ਭਏ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਸਾ- ੮
 ਰੀ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਖਿੰਡਾ ਦਿੱਤਾ; ਸੇ ਉਹ ਉਸ ਸਹਿਰ ਦੇ ਬ-
 ਛਾਉਣੁ ਥੀਂ ਹਟ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ੯
 ਬਾਬਲ ਪੈ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਸ ਜਾਗ ਸਾਰੀ ਪਰ-
 ਤੀ ਦੀਆਂ ਜਬਾਨਾਂ ਵਿਚ ਖਲਬਲਾਟ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ
 ਉੱਥੋਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਖਿੰਡਾ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਸਿਮ ਦੀ ਕੁਲਪੜੀ ਹੈ। ਸਿਮ ਇਕ ਸੇ ਵਰਹੇ ਦਾ ੧੦
 ਸੀ, ਕਿ ਤੁਫਾਨ ਤੇ ਕੇ ਬਰਸ ਪਿੱਛੇ ਉਹ ਦੇ ਅਰਫਕਸਦ
 ਜਨਮਿਆ। ਅਤੇ ਅਰਫਕਸਦ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਸਿਮ ੧੧
 ਪੰਜ ਸੇ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਵਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਜੰ-
 ਮੇ। ਜਾਂ ਅਰਫਕਸਦ ਪੈਂਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ੧੨
 ਉਸ ਦੇ ਸਲਾਹ ਜਨਮਿਆ। ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ੧੩
 ਪਿੱਛੇ ਅਰਫਕਸਦ ਚਾਰ ਸੇ ਤਿੰਨ ਬਰਸਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ,
 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤ ਜੰਮੇ। ਜਾਂ ਸਲਾਹ ਤੀਹਾਂ ਵਰ- ੧੪
 ਸਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਇਬਰ ਜਨਮਿਆ। ਅਤੇ ੧੫
 ਇਬਰ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਸਲਾਹ ਚਾਰ ਸੇ ਤਿੰਨ ਬਰਸ
 ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ੧੬
 ਇਬਰ ਚੇਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਫਲਜ
 ਜਨਮਿਆ। ਅਤੇ ਫਲਜ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਇਬਰ ੧੭
 ਚਾਰ ਸੇ ਤੀਹ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਧੀਆਂ ਜੰਮੇ। ਫਲਜ ਤੀਹਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਹ ੧੮
 ਦੇ ਗੀਉ ਜਨਮਿਆ। ਅਤੇ ਗੀਉ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ੧੯

- ਫਲਜ਼ ਦੇ ਸੇ ਨੋਂ ਬਰਸਾਂ ਜੀਵਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਪੁੱਤ ਧੀ-
 ੨੦ ਆਂ ਉਤਪੱਤ ਹੋਏ। ਗੀਉ ਤੇ ਬੱਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ
 ੨੧ ਵਿਚ ਸਰੂਜ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਸਰੂਜ ਦੇ ਜਨਮ ਪਿ-
 ਛੇ ਗੀਉ ਦੇ ਸੇ ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ
 ੨੨ ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਉਤਪੱਨ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਸਰੂਜ ਤੀਹਾਂ ਬਰ-
 ੨੩ ਸਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਭਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਹੂਰ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਨ-
 ਹੂਰ ਦੇ ਜਨਮ ਪਿੱਛੇ ਸਰੂਜ ਦੇ ਸੇ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ,
 ੨੪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤ ਜੰਮੇ। ਨਹੂਰ ਦੇ ਉਲੱਡੀਹਾਂ ਵ-
 ੨੫ ਰਿਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਤਾਰਹਿ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਤਾਰਹਿ
 ਦੇ ਜਨਮ ਪਿੱਛੇ ਨਹੂਰ ਇਕ ਸੇ ਉੱਲੀ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਵਿਆ,
 ੨੬ ਅਰ ਉਸ ਤੇ ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਉਤਪੱਨ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾ-
 ਰਹਿ ਸੱਤਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਝਦ ਉਸ ਤੇ ਅਥਿਰਾਮ
 ਅਰ ਨਹੂਰ ਅਤੇ ਹਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ।
 ੨੭ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਰਹਿ ਦੀ ਕੁਲਪੱਤੀ ਹੈ। ਤਾਰਹਿ ਛੇ
 ਅਥਿਰਾਮ, ਅਰ ਨਹੂਰ ਅਤੇ ਹਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ, ਅਤੇ
 ੨੮ ਹਾਰਨ ਤੇ ਲੁਤ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਹਾਰਨ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ
 ਤਾਰਹਿ ਦੇ ਅਗੇ, ਆਪਣੀ ਜਨਮਭੁਮ, ਅਰਥਾਤ ਕਸਦੀ-
 ੨੯ ਆਂ ਤੇ ੬੦ ਵਿਚ ਮਰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਅਥਿਰਾਮ ਅਰ
 ਨਹੂਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ; ਅਥਿ-
 ਰਾਮ ਦੀ ਤੀਮਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸਰੀ, ਅਤੇ ਨਹੂਰ ਦੀ ਤੀਮਤ ਦਾ
 ਨਾਉਂ ਮਿਲਕਾਰ ਸਾ, ਜੋ ਹਾਰਨ ਦੀ ਧੀ ਸੀ; ਉਹੋ ਮਿਲਕਾਰ
 ੩੦ ਅਤੇ ਇਸਕਾਰ ਦਾ ਪੇਉ ਸਾ। ਅਤੇ ਸਰੀ ਬੰਝ ਸੀ; ਉਹ
 ੩੧ ਦੇ ਕੁਛ ਉਲਾਦ ਨਾ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਤਾਰਹਿ ਨੇ ਆਪਣੇ
 ਪੁੱਛ ਅਥਿਰਾਮ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ ਲੁਤ, ਹਾਰਨ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨੇੜੀ ਸਰੀ, ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ

ਅਬਿਰਾਮ ਦੀ ਭੀਮਤ ਨੂੰ ਲੈ ਲੀਤਾ: ਅਰ ਓਹ ਕਸਦੀਆਂ ਦੇ ਉਰ ਤੇ ਝੁਰ ਪਏ, ਤਾਂ ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਾਣ; ਅਤੇ ਓਹ ਹਰਾਨ ਤੀਕਰ ਆਏ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੇ। ਅਰ ਤਾ- ੩੨
ਰਹਿ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸੇ ਪੰਜਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ; ਤਾਂ ਤਾਰਹਿ ਹਰਾਨ ਵਿਚ ਮੋਇਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਲੇ[੧੨] ਦੇਸ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਨਾਤਿਆਂ ਸਾਕਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਬਾਪ ਦੇ ਘਰ ਥੀਂ, ਉਸ ਦੇਸ ਨੂੰ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਨਿਕਲ ਜਾਹ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਇਕ ਵਡੀ ਕੋਮ ਬਲਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ੨
ਤੈ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਵਡਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਬਰਕਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਜਿਹੜੇ ਤੈ ਨੂੰ ਅ- ੩
ਸੀਸ ਦੇਣਗੇ, ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਤੈ ਨੂੰ ਸਰਾਪੂ, ਤਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਭੀ ਸਰਾਪਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਜਮੀਨ ਦੇ ਸਭ ਘਰਾਣੇ ਤੈ ਥੋਂ ਬਰਕਤ ਲੱਭਣਗੇ। ਜੇ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ੪
ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ, ਅਬਿਰਾਮ ਤਿਹਾ ਹੀ ਝੁਰ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਲੂਤ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਜਦ ਅਬਿਰਾਮ ਹਰਾਨ ਤੇ ਝੁਰਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਉਮਰ ਪੰਜਹੱਤਰਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਤਦ ਅਬਿਰਾਮ ਆਪਲਾ ੫
ਗੇ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਭਤੀਜੇ ਲੂਤ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਭ ਧਨ ਨੂੰ ਜੋ ਉਨੀਂ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ ਜਲੇ ਉਨੀਂ ਹਰਾਨ ਵਿਚ ਪਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਨਿਕਲ ਝੁਰਿਆ; ਜੋ ਓਹ ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਵਿਚ ਅਪੁੱਜੇ ॥

ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਰਾਮ ਉਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਸਿਕਮ ਦੀ ਜਾਗਾ, ੬
ਅਤੇ ਮੋਰੇਹ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੀਕਰ ਆਇਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇਸ

- ੭ ਵਿਚ ਕਨਾਨੀ ਸਨ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਦਰਸਲ
 ਵੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹੋ ਦੇਸ ਮੈਂ ਫੇਰੀ ਨਸਲ ਨੂੰ ਵਿਆਂਗਾ।
 ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਜਾਗਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਦਰਸਲ
 ੮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਈ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੈ ਉਥੋਂ
 ਬੈਤੇਲ ਦੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਵਲ ਕੂਚ ਕਰਕੇ ਆਪਲਾ
 ਤੰਬੂ ਉਸ ਜਾਗਾ ਖੜਾ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਜਿਥੇ ਬੈਤੇਲ ਉਸ ਦੇ ਪ-
 ਛੱਮ, ਅਤੇ ਅਈ ਤਿਸ ਦੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਪਾਸੇ ਸੀ; ਤਿਥੇ ਉਸ
 ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ
 ੯ ਨਾਉਂ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਹੋਲੇ ਹੋਲੇ ਦੱਖਲ ਦੀ
 ਵਲ ਤੁਰਦਾ ਗਿਆ।
- ੧੦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਕਾਲ਼ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ
 ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਰਹਿਲ ਲਈ ਗਿਆ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਦੇਸ
 ੧੧ ਵਿਚ ਵਡਾ ਕਾਲ਼ ਸਾ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ
 ਮਿਸਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਾ, ਤਾਂ ਓਨ ਆਪਲੀ ਤੀਵੀਂ ਸਰੀ ਨੂੰ
 ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਵੇਖ, ਮੈਂ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੂੰ ਸਕਲ ਦੀ ਸੋਹਲੀ
 ੧੨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈਂ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਮਿਸਰੀ ਤੈ ਨੂੰ ਵੇਖ-
 ਕੇ ਆਖਲਗੇ, ਜੋ ਇਹ ਉਹ ਦੀ ਰੱਨ ਹੈਗੀ; ਸੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਾਰ
 ੧੩ ਸਿਟਲਗੇ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦੀ ਰੱਖ ਲੈਲਗੇ। ਹੁਲ ਤੂੰ ਕਹੀਂ,
 ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ, ਅ-
 ਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ ਬਚ ਰਹੇ।
- ੧੪ ਸੇ ਜਾਂ ਅਬਿਰਾਮ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਜਾ ਉੱਪਜ਼ਿਆ, ਤਾਂ
 ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੈ ਉਸ ਝੀਮਤ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅੱਤ ਸੋਹਲੀ ਹੈ।
 ੧੫ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ-
 ਉਨ ਪਾਸ ਤਿਸ ਦੀ ਤਰੀਫ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਝੀਮਤ ਫਿਰ-
 ੧੬ ਉਨ ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਚਾਈ ਗਈ। ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਦੀ ਖਾਤਰ

ਅਬਿਰਾਮ ਉਤੇ ਅਸਾਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬੈਲ, ਅਤੇ ਕਾਧੇ ਅਰ ਗੋਲੇ ਗੋਲੀਆਂ, ਅਰ ਗਧੀਆਂ ਅਤੇ ਉੱਠ ਮਿਲੇ ।

ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਦੀ ਤੀਮਤ ਸਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ੧੧
ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਨੂੰ ਵਡੀਆਂ ਮਾਰਾਂ ਮਾਰੀ-
ਆਂ । ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ੧੮
ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ ? ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਤਾਇ-
ਆ, ਜੋ ਇਹ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ? ਤੈਂ ਕਾਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ੧੯
ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ ? ਤਦ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਰੱਠ ਬਲਾਉਲ
ਲਈ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸਾ । ਅਰ ਹੁਲ ਦੇਖ, ਇਹ ਤੇਰੀ ਤੀਮੀ
ਹਾਜਰ ਹੈ, ਇਹ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਆਪਲਾ ਰਸਤਾ ਫੜ । ਤਦ ੨੦
ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਉਸ ਦੇ ਬਾਬਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ; ਤਾਂ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਭ ਕੁਛ ਸਲੇ
ਤੋਰ ਦਿੱਤਾ ।

ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਰਾਮ ਮਿਸਰ ਥੀ ਆਪਲੀ ਤੀਮਤ, ਅਰ [੧੩]
ਆਪਲਾ ਸਭ ਕੁਛ, ਅਤੇ ਲੂਤ ਨੂੰ ਬੀ ਸੰਗ ਲੈਕੇ, ਦੱਖਲ ਦੇ
ਰੁਕ ਚਲਿਆ । ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਡੰਗਰਾਂ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਚਾਂ- ੨
ਦੀ ਵਿਚ, ਵਡਾ ਮਾਲਦਾਰ ਸਾ । ਅਤੇ ਉਹ ਦੱਖਲ ਤੇ ਸ- ੩
ਫਰ ਕਰਦਾ ਬੈਤੇਲ ਤੀਕਰ ਅਰ ਉਸ ਜਾਗਾ ਤੀਕਰ ਉੱਪਜਿ-
ਆ, ਜਿਥੇ ਅਗੇ ਬੈਤੇਲ ਅਰ ਅਈ ਦੇ ਗੱਭੇ ਉਹ ਦਾ ਡੇਰਾ
ਸਾ, ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਜਾਗਾ ਜਿਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਓਨ ਜਗਵੇਦੀ ੪
ਬਲਾਈ ਸੀ । ਅਰ ਉਥੇ ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਨਾਉਂ
ਲੀਤਾ ॥

ਅਤੇ ਲੂਤ ਦੇ ਬੀ, ਜੋ ਅਬਿਰਾਮ ਨਾਲ ਚਲਦਾ ਸੀ, ਅ- ੫
ਯੰਜ, ਚੋਲੇ, ਅਤੇ ਤੰਬੂ ਸਨ । ਅਰ ਉਸ ਦੇਸ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ੬

- ਨਾ ਝਲਿਆ, ਜੋ ਓਹ ਕਠੇ ਰਹਿਣ । ਕਿੰਉਕਿ ਤਿਨਾਂ ਕੋਲ
 ਇਤਨਾ ਮਾਲ ਸੀ, ਜੋ ਓਹ ਕਠੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ ।
- ੭ ਅਤੇ ਅਥਿਰਾਮ ਦੇ ਚਰਵਾਲਿਆਂ ਅਰ ਲੂਤ ਦੇ ਚਰਵਾ-
 ਲਿਆਂ ਵਿਚ ਝਗੜਾ ਪੈ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਿਸ
- ੮ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਕਨਾਨੀ ਅਤੇ ਫਰਿੱਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸੇ । ਤਦ ਅ-
 ਥਿਰਾਮ ਨੈ ਲੂਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਮੇਰੇ
 ਤੇਰੇ, ਅਕੇ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਚਰਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਝਗੜਾ ਹੋਵੇ;
- ੯ ਕਿੰਉਕਿ ਅਸੀਂ ਭਰਾਉ ਹਾਂ । ਕਿਆ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਸਾ-
 ਰੀ ਧਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੈਂ ਥੋਂ ਅੱਡ ਹੋ ਜਾਹ; ਜੇ
 ਤੂੰ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਜਾਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਜੇ
- ੧੦ ਤੂੰ ਸੱਜੇ ਜਾਵੇਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਉਪਰੰਦ ਲੂਤ
 ਨੈ ਅੱਖਾਂ ਚੱਕਕੇ, ਯਰਦੇਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਨ ਫਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ
 ਸਭ (ਉਸ ਤੇ ਅਗੇ, ਕਿ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਸਦੇਮ ਅਤੇ ਅਮੋਰਾ
 ਨਿਆਰਿਆ,) ਸੁਗਰ ਵਲ ਜਾਂਦਿਆਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬਾਗ ਵਰ-
- ੧੧ ਗਾ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਰਗਾ ਚੰਗਾ ਤਰ ਸੀ । ਤਦ ਲੂਤ ਨੈ
 ਯਰਦੇਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਨ ਆਪਲੇ ਲਈ ਪਸਿੰਦ ਕੀਤਾ,
 ਅਤੇ ਲੂਤ ਪੂਰਬ ਦੀ ਵਲ ਚਲਿਆ, ਅਤੇ ਓਹ ਆਪਸ
- ੧੨ ਥੀਂ ਅੱਡ ਹੋ ਗਏ । ਅਥਿਰਾਮ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ
 ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਲੂਤ ਨੈ ਮਦਾਨ ਦਿਆਂ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਡੇਰਾ
 ਕਰਿਆ, ਅਰ ਸਦੇਮ ਦੀ ਵਲ ਆਪਲਾ ਤੰਬੂ ਲਾਇਆ
- ੧੩ ਕੀਤਾ । ਅਤੇ ਸਦੇਮ ਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦਿਸਟ ਵਿਖੇ ਅੱਤ
 ਬੁਰਿਆਰ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਸਨ ॥
- ੧੪ ਉਪਰੰਦ ਲੂਤ ਦੇ ਉਸ ਥੀਂ ਜੁਦਾ ਹੋਲ ਤੇ ਪਿਛੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਅ-
 ਥਿਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਲੀ ਅੱਖ ਉਠਾਉ, ਅਤੇ ਉਸ ਜਾ-
 ਗਾ ਤੇ ਕਿ ਜਿਥੇ ਤੂੰ ਹੈਂ, ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਦੱਖਣ, ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਅਤੇ

ਪੱਛਮ ਦੀ ਵਲ ਦੇਖ; ਕਿ ਇਹ ਸਾਰਾ ਮੁਲਖ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਖ- ੧੫
 ਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਲਈ ਦਿ-
 ਆਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਪਰਤੀ ਦੇ ਰੇਤੇ ਵਰਗਾ ੧੬
 ਕਰਾਂਗਾ, ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਪਰਤੀ ਦੇ ਰੇਤੇ ਨੂੰ ਗਿਣ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਤੇਰੀ
 ਉਲਾਦ ਬੀ ਗਿਣੀ ਜਾਵੇ। ਉੱਠ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ ਦੇ ਠੰ- ੧੭
 ਬਾਉ ਚੁੜਾਉ ਵਿਚ ਫਿਰ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਤੁਧ ਤਾਈਂ ਦਿ-
 ਆਂਗਾ। ਤਦ ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਪੱਟਿਆ, ਅ- ੧੮
 ਤੇ ਮਮਰੀ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚ, ਜੋ ਹਿਬਰੋਨ ਵਿਚ ਹਨ, ਜਾ ਰਿ-
 ਹਾ; ਅਤੇ ਉਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਣਾਈ।

ਉਪਰੰਦ ਸਿਨਾਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਮਰਾਫਿਲ, ਅਤੇ ਇੱਲਾ-[੧੪]
 ਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਰਯੂਕ, ਅਤੇ ਇਲਮ ਦੇ ਰਾਜੇ ਕਿਦਰਲਾ-
 ਉਮਰ, ਅਤੇ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਤਿਦਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਵਿਖੇ, ਅ-
 ਜਿਹਾ ਹੋਇਆ; ਜੋ ਇਨ੍ਹੀਂ ਸਦੇਮ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਾਰਾ, ਅਤੇ ਅ- ੨
 ਮੋਰਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਿਰਸਾ, ਅਤੇ ਅਦਮਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਸਿਨਾਬ,
 ਅਤੇ ਜਬੀਆਨ ਦੇ ਰਾਜੇ ਸਮੇਬਰ, ਅਤੇ ਬਲਾ ਦੇ, ਅਰ-
 ਥਾਤ ਸੁਗਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ। ਏਹ ਸੱਤੇ ੩
 ਸਦੀਮ ਦੇ ਮਦਾਨ ਵਿਚ, ਜੋ ਖਾਰਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ, ਕਠੇ ਹੋਏ।
 ਬਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕਰ ਓਹ ਕਿਦਰਲਾਉਮਰ ਦੇ ਤਾਬੇ ਰਹੇ; ੪
 ਪਰ ਤੇਰਹਿਵੀਂ ਬਰਸੇ ਆਕੀ ਹੋ ਗਏ। ਅਤੇ ਚੋਧਵੀਂ ਵਰਹੇ ੫
 ਕਿਦਰਲਾਉਮਰ ਅਤੇ ਓਹ ਰਾਜੇ ਜੋ ਤਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ,
 ਆਏ, ਅਤੇ ਰਿਫਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਸਤਾਰਾਤ-ਕਰਨੈਨ ਵਿਚ,
 ਅਤੇ ਜੂਜੀਆਂ ਨੂੰ ਹਾਮ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਐਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ-
 ਯਤੈਨ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਹੁਰੇਆਂ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਗੜ ਸਈਰ ੬
 ਵਿਚ ਇਲਫਾਰਾਨ ਤੀਕਰ, ਜੋ ਜੰਗਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪੁਰ ਹੈ, ਮਾ-
 ਰਿਆ। ਅਤੇ ਓਹ ਮੁੜਕੇ ਐਨਮਿਸਫਾਤ, ਅਰਥਾਤ ਕਾ- ੭

ਦੀਸ ਵਿਚ ਆਏ, ਅਤੇ ਅਮਲੀਕੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੁਲਖ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਅਮੂਰੀਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਹਸੁਨਤਮਰ ਦੇ ਵਸਕੀਲ ਸਨ, ਮਾਰਿਆ ।

- ੮ ਤਦ ਸਦੇਮ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਅਤੇ ਅਮੋਰਾ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਅਤੇ ਅਦਮਾ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਅਤੇ ਜਬੀਆਨ ਦਾ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਬਲਾ, (ਅਰਥਾਤ ਸੁਗਰ) ਦਾ ਰਾਜਾ ਨਿੱਕਲਿਆ । ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਲਈ ਸਦੀਮ ਦੇ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਸਾਹਮਲੇ ਹੋਏ;
- ੯ ਅਰਥਾਤ ਕਿਦਰਲਾਉਮਰ ਇਲਾਮ ਦੇ ਰਾਜੇ, ਅਤੇ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਤਿਦਾਲ, ਅਤੇ ਸਿਨਾਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਮਰਾਫਿਲ ਅਤੇ ਇੱਲਾਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਰਯੂਕ ਨਾਲ; ਚਾਰ ਰਾਜੇ ਪੰਜਾਂ
- ੧੦ ਨਾਲ । ਅਤੇ ਸਦੀਮ ਦੇ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਚਿੱਕੜ ਦੇ ਬਹੁਤ ਟੋਏ ਸਨ; ਅਤੇ ਸਦੇਮ ਅਰ ਅਮੋਰਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਭੱਜੇ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਹੀ ਡਿੱਗੇ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਬਚ ਰਹੇ, ਸੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਨੱਸ
- ੧੧ ਗਏ । ਤਦ ਓਹ ਸਦੇਮ ਅਰ ਅਮੋਰਾ ਦਾ ਸਭ ਮਾਲ ਅ-
- ੧੨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਆਜਕਾ ਲੈਕੇ ਚਲੇ ਗਏ । ਅਤੇ ਅਥਿਰਾਮ ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਲੂਤ ਨੂੰ ਬੀ, ਜੋ ਸਦੇਮ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸਾ, ਉਸ ਦੇ ਮਾਲ ਸਕੇ, ਲੈ ਗਏ ।
- ੧੩ ਤਦ ਇਕ ਜਲੇ ਨੈ ਜੋ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਕੇ ਅਥਿਰਾਮ ਇਬਰਾਨੀ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਮਰੀ ਅਮੂਰੀ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਇਸਕਾਲ ਅਤੇ ਅਨੀਰ ਦਾ ਭਰਾਉ ਸਾ; ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਥਿਰਾਮ ਨਾਲ ਨੇਮ
- ੧੪ ਸਾ । ਜਾਂ ਅਥਿਰਾਮ ਨੈ ਸੁਲਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਦਾ ਭਾਈ ਕੈਦ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਓਨ ਤਿੰਨ ਸੇ ਅਠਾਰਾਂ ਆਪਲੇ ਸਿੱਖੇ ਹੋਇਆਂ ਘਰਜੰਮਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਦਾਨ ਤੀਕਰ
- ੧੫ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ । ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਓਨ ਅਰ ਉਹ

ਦੇ ਨੇਕਰਾਂ ਨੈ ਗੋਲ ਗੋਲ ਬੱਨਕੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀ-
ਤਾ, ਅਤੇ ਖੁਬਾਹ ਤੀਕੁਰ ਜੋ ਦਮਿਸਕ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੈ,
ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਮੋੜ ੧੬
ਲਿਆਇਆ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਰਾਉ ਲੂਤ ਨੂੰ ਬੀ ਉਹ ਦੇ
ਮਾਲ ਸਣੇ, ਅਤੇ ਤੀਮੀਆਂ ਅਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੀ ਮੋੜ ਲਿ-
ਆਇਆ।

ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਹ ਕਿਦਰਲਾਉਮਰ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ੧੭
ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਹਟਿਆ, ਤਾਂ ਸਦੇਮ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਹ
ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਲਈ ਸਵੀ ਦੇ ਮਦਾਨ ਤੀਕੁਰ, ਜੋ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮ-
ਦਾਨ ਹੈ, ਆਇਆ। ਅਤੇ ਮਲਕਿਸਿਦਕ ਸਾਲਮ ਦਾ ੧੮
ਰਾਜਾ, ਜੋ ਅੱਤ ਮਹਾਂ ਈਸੁਰ ਦਾ ਜਾਜਕ ਸਾ, ਰੋਟੀ ਅਤੇ
ਦਾਖ ਦਾ ਰਸ ਕਢ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਅ- ੧੯
ਸੀਸ ਵੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਅੱਤ ਮਹਾਂ ਈਸੁਰ ਦੀ ਵਲੋਂ ਜੋ ਅ-
ਕਾਸ ਅਰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਅਥਿਰਾਮ ਧੱਨ ਹੋਵੇ!
ਅਤੇ ਧੱਨ ਹੈ ਉਹ ਅੱਤ ਮਹਾਂ ਈਸੁਰ, ਕਿ ਜਿਨ ਤੇਰੇ ਵੈਰੀ ੨੦
ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪੇ! ਅਤੇ ਅਥਿਰਾਮ ਨੈ ਸਭ ਦਾ ਦਸੌਂਧ ਉਸ
ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਸਦੇਮ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੈ ਅਥਿਰਾਮ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ੨੧
ਜੋ ਮਨੁਖ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਹ, ਅਤੇ ਮਾਲ ਆਪ ਰੱਖ ਲੈ। ਪਰ ੨੨
ਅਥਿਰਾਮ ਨੈ ਸਦੇਮ ਦੇ ਰਾਜੇ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ,
ਜੋ ਅੱਤ ਮਹਾਂ ਈਸੁਰ, ਅਕਾਸ ਅਰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ
ਹੈ, ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ ਹੈ; ਕਿ ਮੈਂ ਇਕ ਪਾਗੇ ਤੇ ਲੈਕੇ ਜੁੱਤੀ ਦੇ ੨੩
ਸਲੂ ਤੀਕੁਰ ਤੇਰੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਛ ਨਾ ਲਵਾਂਗਾ; ਤਾਂ ਤੂੰ ਨਾ
ਆਖੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਥਿਰਾਮ ਨੂੰ ਪਨਮਾਨ ਬਲਾਇਆ ਹੈ।
ਅਪਰ ਜੋ ਗਭਰੂਆਂ ਨੈ ਖਾਹਦਾ ਸੇ ਛੱਡ ਦਿਹ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ੨੪
ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਗਏ, ਅਰਥਾਤ ਅਨੀਰ ਅਰ

ਇਸਕਾਲ ਅਤੇ ਮਮਰੀ ਨੂੰ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਭਾਗ ਲੈ ਲੈਕ
ਦਿਹ ।

[੧੫] ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣਨੇ ਵਿਖੇ ਅ-
ਬਿਰਾਮ ਪਾਸ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਆਇਆ, ਜੋ ਹੇ ਅਬਿਰਾਮ
ਤੂੰ ਨਾ ਡਰ; ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਫਾਲ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਅੱਤ ਵਡਾ ਫਲ
੨ ਹਾਂ। ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੈ ਨੂੰ
ਕੀ ਦੇਵੇਂਗਾ? ਮੈਂ ਤਾ ਐਤ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦਾ
੩ ਮੁਖਤਿਆਰ ਦਮਿਸਕੀ ਇਲਿਆਜਰ ਹੈ। ਫੇਰ ਅਬਿ-
ਰਾਮ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਤੈਂ ਮੈ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਨਾ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਵੇਖ,
੪ ਮੇਰਾ ਘਰਜੱਮ ਮੇਰਾ ਅਪਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੂ
ਦਾ ਬਚਨ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਫੇਰ ਆਇਆ, ਕਿ
ਇਹ ਤੇਰਾ ਅਪਿਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਬਲਕ ਜੋ ਤੇਰੀ ਆਪ-
੫ ਨੀ ਬਿੰਦ ਦਾ ਹੋਊ, ਸੋਈ ਤੇਰਾ ਅਪਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਦ
ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਅਕਾਸ
ਦੀ ਵਲ ਨਿਗਾ ਕਰ, ਅਤੇ ਜੇ ਗਿਲ ਸਕੇਂ ਤਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ
ਗਿਲ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਇਸੇ ਤ-
੬ ਰਾਂ ਹੋਊਗ। ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਉੱਤੇ ਪਤੀਜਿਆ, ਅਤੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਇਸ ਗਲ ਨੂੰ ਉਹ ਵੇ ਲਈ ਪਰਮ ਗਿਲਿਆ।
੭ ਤਦ ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੈ ਨੂੰ ਕਸਦੀਆਂ
ਦੇ ਵੇਸੇਂ ਕੱਢ ਲਿਆਇਆ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੈ ਨੂੰ ਇਹ
੮ ਵੇਸ ਅਪਿਕਾਰ ਲਈ ਦਿਆਂ। ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਹੇ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਕਿਹੁਰ ਜਾਣਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਅਪਿਕਾ-
੯ ਰੀ ਹੋਵਾਂਗਾ? ਤਦ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਇਕ ਤਿਹੂੰ
ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਬੱਛੀ, ਅਤੇ ਤਿਹੂੰ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਬਕਰੀ, ਅਤੇ
ਤਿੰਨਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਛੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਕ ਖੁੱਗੀ ਅਤੇ ਇਕ

ਕਬੂਤਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਲੈ । ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ੧੦
 ਲਈ ਏਹ ਸਭ ਕੁਛ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ
 ਦੋ ਫਾਂਕਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਹਰ ਫਾਂਕ ਦੁਜੀ ਫਾਂਕ ਦੇ ਸਾਹਮ-
 ਨੇ ਪਰੀ; ਪਰ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀਆਂ ਫਾਂਕਾਂ ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ।
 ਤਦ ਸਕਾਰੀ ਜਨਾਉਰ ਉਨਾਂ ਕਰੰਗਾਂ ਪੁਰ ਉੱਤਰੇ, ਪਰ ਅ- ੧੧
 ਬਿਰਾਮ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ । ਅਰ ਜਾਂ ਸੂਰਜ ਆ- ੧੨
 ਬੁਲ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਅਬਿਰਾਮ ਪੁਰ ਵਡੀ ਨੀਂਦ ਜੋਰ ਪਾਇ ਆ-
 ਈ; ਅਤੇ ਵੇਖ, ਇਕ ਵਡਾ ਡਰਾਉਲਾ ਅਨੇਰਾ ਉਸ ਪੁਰ
 ਛਾ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਓਨ ਅਬਿਰਾਮ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਠੀਕ ਕਰ- ੧੩
 ਕੇ ਜਾਲ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਪਰਦੇਸ ਵਿਚ ਪਰਦੇਸੀ ਹੋਊਗ,
 ਅਤੇ ਉਥੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਗੁਲਮਪੁਲਾ ਕਰੇਗੀ, ਅਤੇ ਓਹ ਚਾਰ
 ਜੋ ਵਰਿਹਾਂ ਤੀਕੁਰ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਲਗੇ । ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ੧੪
 ਕੋਮ ਦਾ ਬੀ, ਕਿ ਜਿਹ ਦੇ ਓਹ ਗੁਲਾਮ ਹੋਲਗੇ, ਨਿਆਉਂ
 ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਤਿਸ ਪਿੱਛੇ ਵਡਾ ਧਨ ਲੈਕੇ ਨਿਕਲਣ-
 ਗੇ । ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਵਡਾਰੁਆਂ ਪਾਹ ਸੁਖ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇ- ੧੫
 ਗਾ; ਤੂੰ ਅੱਛਾ ਬੁਢਾ ਹੋਕੇ ਕਬਰ ਵਿਚ ਜਾਏਂਗਾ । ਉਪਰੰਦ ੧੬
 ਚੋਥੀ ਪੀਹੜੀ ਓਹ ਫੇਰ ਐਥੇ ਆਉਲਗੇ; ਕਿੰਉਕਿ ਅਮੂਰੀ-
 ਆਂ ਦਾ ਪਾਪ ਅਜੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ । ਜਾਂ ਸੂਰਜ ੧੭
 ਆਥਮਿਆ, ਅਤੇ ਅਨੇਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਵੇਖ ਇਕ ਤੰਦੂਰ
 ਜਿਸ ਤੇ ਪੁਆਂ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਕ ਜਲਦਾ ਦੀਵਾ
 ਉਨਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿਚੀਂ ਹੋਕੇ ਲੰਘ ਗਿਆ । ਉਥੇ ਦਿਹਾ- ੧੮
 ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨਾਲ ਨੇਮ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ
 ਪਰਤੀ, ਮਿਸਰ ਦੇ ਦਰਿਆਉ ਤੇ ਲੈਕੇ ਵਡੇ ਦਰਿਆਉ,
 ਅਰਥਾਤ ਫੁਰਾਤ ਦੇ ਦਰਿਆਉ ਤੀਕੁਰ; ਕੈਨੀ ਅਤੇ ਕਿਨ- ੧੯
 ਜੀ ਅਤੇ ਕਦਮੁਨੀ; ਅਤੇ ਹਿੰਤੀ, ਅਤੇ ਫਰਿੰਜੀ, ਅਤੇ ੨੦

੨੧ ਰਿਫਾਈ; ਅਤੇ ਅਮ੍ਰੀ, ਅਤੇ ਕਨਾਨੀ, ਅਤੇ ਗਿਰਗਾਸੀ
ਅਤੇ ਜਬੁਸੀ ਦਾ ਦੇਸ ਤੇਰੇ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗਾ ॥

੧੬] ਉਪਰੰਦ, ਅਬਿਰਾਮ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਰੀ ਨੈ ਉਸ ਦੇ ਲਈ
੨ ਕੁਛ ਨਾ ਜਲਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਇਕ ਮਿਸਰੀ ਦਾਸੀ ਸੀ,
ਕਿ ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹਾਜਿਰਾਹ ਸਾ। ਅਤੇ ਸਰੀ ਨੈ ਅਬਿ-
੩ ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਦੇਖ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਬੰਝ ਰਖਿਆ ਹੈਸੀ;
ਹੁਲ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਦਾਸੀ ਦੇ ਪਾਹ ਜਾਹ, ਸਾਇਤ ਉਸ ਥੀਂ ਮੇਰਾ
੪ ਘਰ ਬਸੇ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਸਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਮੱਨ ਲੀ-
੫ ਤੀ। ਜੋ ਅਬਿਰਾਮ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਸਰੀ ਨੈ, ਇਸ ਤੇ ਪਿੱਛੇ,
ਕਿ ਅਬਿਰਾਮ ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਵਸ ਬਰਸਾਂ ਰਿਹਾ,
ਆਪਲੀ ਮਿਸਰੀ ਦਾਸੀ ਹਾਜਿਰਾਹ ਨੂੰ ਆਂਦਾ, ਅਤੇ
੬ ਆਪਲੇ ਭਰਤਾ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਰੱਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ।
੭ ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਹਾਜਿਰਾਹ ਦੇ ਪਾਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਅ-
ਪਾਨ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਜਾਂ ਓਨ ਜਾਲ ਲੀਤਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਅ-
ਪਾਨ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੀ ਬੀਬੀ ਉਹ ਦੀ ਨਜਰ ਵਿਖੇ
੮ ਤੁੱਛ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀ। ਤਦ ਸਰੀ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿ-
ਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਬਲਾ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਪਵੇ! ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਦਾਸੀ
ਤੇਰੇ ਬਗਲ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਹੁਲ ਜੋ ਓਨ ਆਪ ਨੂੰ ਅ-
ਪਾਨ ਨਾਲ ਡਿੱਠਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਤੁੱਛ ਦਿ-
੯ ਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀ; ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਆਉਂ ਕਰੇ! ਤਦ
ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਸਰੀ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਵੇਖ, ਤੇਰੀ ਦਾਸੀ ਤੇਰੇ ਬੱਸ
ਵਿਚ ਹੈ; ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਅੱਛਾ ਹੋਵੇ, ਸੇ ਤਿਸ ਨਾਲ
ਕਰ। ਤਦ ਸਰੀ ਨੈ ਉਸ ਪੁਰ ਕਰਜ਼ਾਈ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਉਹ
੧੦ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਤੱਜ ਗਈ। ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵੁਤ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਜੰ-
ਗਲ ਵਿਚ, ਪਾਲੀ ਦੇ ਇਕ ਚੁਸਮੇ ਦੇ ਕੋਲ ਲੱਭਿਆ; ਅਰ-

ਥਾਤ ਉਸ ਚੁਸਮੇ ਦੇ ਕੋਲ, ਜੋ ਸੁਰ ਦੇ ਗਾਹ ਪੁਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਨ ੮
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਸਰੀ ਦੀ ਦਾਸੀ ਹਾਜ਼ਿਰਾਹ, ਤੂੰ ਕਿਥੋਂ ਆਉਂ-
 ਦੀ, ਅਤੇ ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਹੈਂ? ਉਹ ਬੋਲੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਆਪ-
 ਲੀ ਬੀਬੀ ਸਰੀ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਭੱਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ੯
 ਵ੍ਰੁਤ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੀ ਮਾਲਕਲੀ ਕੋਲ
 ਮੁੜਕੇ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਤਾਬੇ ਰਹ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵ੍ਰੁਤ ੧੦
 ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਟ ਨੂੰ ਇਤਨਾ ਵਧਾ-
 ਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਬੁਤਾਇਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਿਲੀ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਅ- ੧੧
 ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵ੍ਰੁਤ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਵੇਖ, ਤੂੰ ਗਰਭ-
 ਲੀ ਹੈਂ; ਇਕ ਪੁੜ ਜਲੇਂਗੀ; ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਸਮਾਈਲ
 ਰੱਖੀ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਤੇਰਾ ਵਖ ਸੁਲ ਲੀਤਾ। ਉਹ ੧੨
 ਬਲਮਾਹਲੂ ਹੋਉ, ਉਹ ਦਾ ਹੱਥ ਸਭ ਦਾ ਸਾਹਮਲਾ ਕਰੇ-
 ਗਾ, ਅਤੇ ਸਭ ਦਾ ਹੱਥ ਉਹ ਦਾ ਸਾਹਮਲਾ; ਅਤੇ ਉਹ
 ਆਪਲੇ ਸਭਨਾਂ ਤਰਾਵਾਂ ਦੇ ਰੋਬਰੋ ਰਹੇਗਾ। ਅਤੇ ਓਨ ੧੩
 ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, ਇਹ ਰਖਿਆ, ਜੋ
 ਤੂੰ ਦਰਸਲ ਵਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈਂ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਉਹ ਬੋਲੀ, ਕਿਆ
 ਮੈਂ ਇਥੇ ਵੇਖਲ ਪਿੱਛੇ ਵੇਖਦੀ ਹਾਂ? ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਖੁਹ ੧੪
 ਦਾ ਨਾਉਂ ਬੀਰ-ਉਲਹਈ-ਉਲਗਈ, ਅਰਥਾਤ ਜੀਉਲ
 ਵਰਸਲ ਦਾ ਖੁਹ ਧਰਿਆ ਗਿਆ। ਵੇਖ, ਉਹ ਕਾਦਿਸ
 ਅਰ ਬਾਇਦ ਦੇ ਗੱਭੇ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਹਾਜ਼ਿਰਾਹ ਨੈ ਅਬਿ- ੧੫
 ਰਾਮ ਦੇ ਲਈ ਪੁੜ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਆਪ-
 ਲੇ ਪੁੜ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਹਾਜ਼ਿਰਾਹ ਨੈ ਜਲਿਆ, ਇਸਮਾ-
 ਈਲ ਪਚਿਆ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਅਬਿਰਾਮ ਦੇ ਹਾਜ਼ਿਰਾਹ ਬੀ ੧੬
 ਇਸਮਾਈਲ ਜੰਮਿਆ; ਤਦ ਅਬਿਰਾਮ ਛਿਅਾਸੀ ਵਰਿ-
 ਹਾਂ ਦਾ ਸਾ।

[੧੭] ਜਾਂ ਅਥਿਰਾਮ ਨੜਿੰਨਵਿਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ
 ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਅਥਿਰਾਮ ਨੂੰ ਦਰਸਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆ-
 ਖਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਸਰਬਸਕਤਮਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅ-
 ੨ ਗੇ ਚੱਲ, ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਣ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਰ ਤੇਰੇ
 ੩ ਵਿਚ ਨੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਅੱਤ ਵਧਾਵਾਂਗਾ। ਤਦ
 ਅਥਿਰਾਮ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਡਿਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਹ
 ੪ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖਕੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਦੇਖ, ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨੇਮ
 ੫ ਹੈ, ਜੋ ਤੂੰ ਬਹੁਤੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਅਤੇ ਤੇ-
 ਰਾ ਨਾਉਂ ਫੇਰ ਅਥਿਰਾਮ ਨਾ ਰਹੇਗਾ, ਬਲਕ ਅਥਿਰਾਮ
 ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਹੋਊ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੋਮਾਂ ਦਾ ਬਾਪ
 ੬ ਬਣਾਇਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਫਲ ਲਾਵਾਂਗਾ,
 ਅਤੇ ਕੋਮਾਂ ਨੂੰ ਤੈ ਥੋਂ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਖਾਤਸਾਹ ਤੇ ਭੇ ਪੈ-
 ੭ ਦਾ ਹੋਵੇਗੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ
 ਪਿੱਛੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਵਿਚ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਪੀਹੜੀਓ-ਪੀਹੜੀ
 ਤੀਕ, ਆਪਣਾ ਨੇਮ ਸਵਾ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰਾ,
 ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਦਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ।
 ੮ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਇਹ ਧਰ-
 ਤੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੂੰ ਪਰਏਸੀ ਹੈਂ, ਅਰਥਾਤ ਕਨਾਨ ਦੀ ਸਾ-
 ਠੀ ਧਰਤੀ ਦਿੱਤਾਂਗਾ, ਜੋ ਸਵਾ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਖ ਹੋਵੇ; ਅ-
 ੯ ਤੇ ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ
 ਅਥਿਰਾਮ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਤੇਰੀ ਉ-
 ਲਾਦ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਪੀਹੜੀਓ-ਪੀਹੜੀ ਤੀਕ, ਮੇਰੇ ਨੇਮ ਦੀ
 ੧੦ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ। ਮੇਰਾ ਨੇਮ ਮੇਰੇ ਅਰ ਤੇਰੇ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ
 ਪਿੱਛੋਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਭਾਈਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲ-
 ਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਸੇ ਇਹ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਪੁਰਸ ਦੀ

ਸੁੰਨਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਇੰਦਰੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਚਮ- ੧੧
 ਜ਼ਾ ਵਢਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਨੇਮ ਦਾ ਜੋ ਮੇਰੇ
 ਅਰ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਪਤਾ ਹੋਊ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੀਹੜੀਓ- ੧੨
 ਪੀਹੜੀ, ਅੱਠਾਂ ਦਿਹਾਂ ਦੇ ਹਰੇਕ ਲੜਕੇ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕੀਤੀ
 ਜਾਊ; ਕਿਆ ਤੇਰਾ ਘਰਜੱਮ, ਅਤੇ ਕਿਆ ਹੋਰਦੇਸੀ ਤੇ
 ਮੁੱਲ ਲੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਨਸਲ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੇਰੇ ਘਰ- ੧੩
 ਜੱਮ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਜਰਖਰੀਦ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਜਰੂਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ,
 ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨੇਮ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਵੇਹਾਂ ਵਿਚ ਸਦੀਪਕ ਨੇਮ ਹੋ-
 ਊ। ਅਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਬੇਸੁੰਨਤਾ ਰਹੇ, ਅਰ ਆਪਲੀ ਇੰਦਰੀ ੧੪
 ਦਾ ਅਗਲਾ ਚਮਜ਼ਾ ਨਾ ਵਢਾਵੇ, ਉਹ ਜਲਾ ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ
 ਵਿਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਵੇ; ਕਿੰਉਕਿ ਓਨ ਮੇਰਾ ਨੇਮ ਤੋੜਿਆ।

ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆ- ੧੫
 ਪਲੀ ਤੀਮਤ ਸਰੀ ਨੂੰ ਸਰੀ ਨਾ ਆਖ, ਬਲਕ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਸਾਇਰਾਹ ਹੈ। ਅਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ੧੬
 ਉਸ ਥੋਂ ਬੀ ਤੈ ਨੂੰ ਇਕ ਪੁੱਤ ਦਿਆਂਗਾ; ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿ-
 ਆਂਗਾ, ਜੋ ਉਹ ਕੋਮਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਦੇਸਾਂ ਦੇ
 ਰਾਜੇ ਉਸ ਥੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਲਗੇ। ਤਦ ਅਬਿਰਹਾਮ ਮੁੱਧੇ ਮੁਹੁੰ ੧੭
 ਜਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਹੱਸਕੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਮੈਂ ਵਰ-
 ਹੇ ਦੇ ਪੁਰਸ ਥੀਂ ਪੁੱਤ ਪੈਦਾ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਜੋ ਨਵੇ
 ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਜਲੇਗੀ? ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਪਰਮੇ- ੧੮
 ਸੁਰ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਇਸਮਾਈਲ ਤੇਰੇ ਅਗੇ
 ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ! ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਤੀਵੀਂ ੧੯
 ਸਾਇਰਾਹ ਠੀਕ ਤੇਰੇ ਲਈ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜਲੇਗੀ; ਸੇ ਤੂੰ ਉਸ
 ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਸਹਾਕ ਰੱਖੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ ਸੰਗ ਆਪਲਾ
 ਨੇਮ ਥਾਪਾਂਗਾ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਉਹ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਲਈ

- ੨੦ ਇਕ ਅਨੰਤ ਨੇਮ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਇਸਮਾਈਲ ਦੇ ਵਿਖੇ ਮੈਂ
 ਤੇਰੀ ਸੁਲੀ; ਦੇਖ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ
 ਫਲਵੰਤ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧਾਵਾਂਗਾ; ਉਸ
 ਤੇ ਬਾਰਾਂ ਸਰਦਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਥੀਂ ਵਡੀ
 ੨੧ ਕੋਮ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਹਾਕ ਨਾਲ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਸਾਇ-
 ਰਾਹ ਆਉਂਦੇ ਸਾਲ ਇਸੇ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਲਈ ਜਲੇਗੀ, ਆਪਣਾ
 ੨੨ ਨੇਮ ਠਗਾਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨਾਲ
 ੨੩ ਗਲਬਾਤ ਕਰ ਚੁਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹ ਗਿ-
 ਆ। ਫੇਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਮਾਈਲ, ਅ-
 ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰਬੱਤ ਘਰਜੰਮਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਤ ਜਰਖਰੀ-
 ਦਾਂ ਨੂੰ, ਅਰਥਾਤ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਿਤ-
 ਨੇ ਪੁਰਸ ਸਨ, ਸਤਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕਹਿਲ ਅਨੁ-
 ੨੪ ਸਾਰ ਉਸੀ ਦਿਹਾੜੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁੰਨਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਜਾਂ
 ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਹੋਈ, ਤਦ ਉਹ ਨੜਿੰਨਵਿਆਂ ਵ-
 ੨੫ ਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਮਾਈਲ ਦੀ ਸੁੰਨਤ,
 ੨੬ ਉਹ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਤੇਰਹਿਵੀਂ ਬਰਸ ਵਿਚ ਹੋਈ। ਸੇ ਉਸੇ
 ਦਿਹਾੜੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਮਾਈਲ ਦੀ
 ੨੭ ਸੁੰਨਤ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਮਨੁਖ, ਕੀ
 ਘਰਜੰਮ, ਅਤੇ ਕੀ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਥੀਂ ਖਰੀਦੇ ਹੋਏ, ਸਰਬੱਤ
 ਦੀ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁੰਨਤ ਹੋਈ।

[੧੮] ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮਮਰੀ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਨੂੰ ਦਰਸਕ ਦਿੱਤਾ,
 ਅਤੇ ਉਹ ਦਿਨ ਦੀ ਧੁੱਪ ਦੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਤੰਬੂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ
 ੨ ਪੁਰ ਬੈਠਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਓਨ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਪਰ
 ਚੱਕੀਆਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਮਨੁਖ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜੇ
 ਹਨ; ਅਰ ਉਹ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਤੰਬੂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਓਂ ਤਿਨਾਂ

ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਲਈ ਏਜ਼ਿਆ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਡੀਕਰ ਝੁਕਿਆ; ੩
 ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ੪
 ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਚਲੇ ਨਾ ਜਾਣਾ। ਹੁਣ ਰ-
 ਤਾਕ ਪਾਲੀ ਮੰਗਾਵਾਂ; ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਧੋਕੇ ਬਿਰਛ ਦੇ ੪
 ਹੇਠ ਵਿਸਰਾਮ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਬਹੁੜੀ ਜਿਹੀ ਰੋਟੀ ਲਿਆਉਂ- ੫
 ਦਾ ਹਾਂ; ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਸਾਂਤ ਕਰਕੇ ਜਾਇਓ; ਕਿੰਉਕਿ
 ਇਸੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਦੇ ਪਾਹ ਆਏ ਹੋ। ਤਦ ਉ-
 ਨੀਂ ਆਖਿਆ, ਜਿਕਰ ਤੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਤਿਕਰ ਹੀ ਕਰ। ਅ- ੬
 ਤੇ ਅਥਿਰਾਮ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਸਾਇਰਾਹ ਦੇ ਪਾਹ ਏਜ਼ਿਆ
 ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਮੇਪ ਚੰਗੇ ਆਟੇ ਦੇ ਲੈਕੇ ਛੇ-
 ਤੀ ਗੁੱਨਕੇ ਫੁਲਕੇ ਪਕਾਉ। ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਰਾਮ ਚੋਲੇ ੭
 ਵਿਚ ਏਜ਼ਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਕ ਮੋਟਾ ਅਰ ਕੁਮਲ
 ਬੱਛਾ ਲਿਆਕੇ ਇਕ ਗਭਰੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਾ-
 ਬਜ਼ਤੋੜ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਫੇਰ ਓਨ ਘੇਉ ਅਰ ੮
 ਵਧ ਅਤੇ ਉਸ ਬੱਛੇ ਨੂੰ ਜੋ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ ਲੈ-
 ਕੇ, ਉਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧਰਿਆ, ਅਤੇ ਆਪ ਉਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ
 ਰੁੱਖ ਦੇ ਹੇਠ ਖੜਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਖਾਹਦਾ।

ਉਪਰੰਦ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਤੀਮਤ ਸਾਇ- ੯
 ਰਾਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈਗੀ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਦੇਖੋ, ਉਹ ਤੰਬੂ ਵਿਚ
 ਹੈ। ਤਿਸ ਨੈਂ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਜਰੂਰ ਠਗਾਏ ਹੋਏ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਤੇ- ੧੦
 ਰੇ ਪਾਸ ਫੇਰ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਦੇਖ, ਤੇਰੀ ਇਸੜੀ ਸਾਇ-
 ਰਾਹ ਨੂੰ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜੰਮੇਗਾ; ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਉਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ
 ਤੰਬੂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚ ਖੜੀ ਸੁਲਦੀ ਸੀ। ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਰ- ੧੧
 ਹਾਮ ਅਰ ਸਾਇਰਾਹ ਬਹੁਤ ਬੁਢੇ ਅਤੇ ਵਡੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹੈ-
 ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਪੁਰ ਨਾਉਣੀ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮਰ

- ੧੨ ਬੀਤ ਢੁੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਰ ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੱਸਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਕਿ ਮੇਰਾ ਤਰਤਾ ਬੀ ਫੁੱਲ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿਆ ਮੈਂ ਨੂੰ ਖੁਸੀ
- ੧੩ ਆਉਂ ? ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਸਾਇਰਾਹ ਕਿੰਉ ਹੱਸਕੇ ਬੋਲੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਬੁੱਢੀ ਹਾਂ, ਕਿਆ ਸੱਚਮੁੱਚ
- ੧੪ ਜਲਾਂਗੀ ? ਕਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਐਖਾ ਹੈ ? ਮੈਂ ਮਥੇ ਹੋਏ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਫੇਰ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ
- ੧੫ ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਹੋਊ। ਤਦ ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਮੁੱਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੱਸੀ। ਓਨ ਆਖਿਆ, ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਠੀਕ ਹੱਸੀ ਹੈਂ।
- ੧੬ ਤਦ ਓਹ ਲੋਕ ਉਥੋਂ ਉਠਕੇ ਸਦੇਮ ਦੀ ਵਲ ਝੁਕੇ, ਅਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਰਾਹ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਗਿਆ।
- ੧੭ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਇਹ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕੀ ਅ-
੧੮ ਬਿਰਹਾਮ ਤੇ ਲੁਕਾਵਾਂ ? ਅਬਿਰਹਾਮ ਤਾ ਇਕ ਵਡੀ ਅਤੇ ਡਾਢੀ ਕੋਮ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਕੋਮਾਂ ਉਸ
- ੧੯ ਥੀਂ ਵਰ ਪਾਉਣਗੀਆਂ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਗਰੋਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਲੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰੂ, ਅਤੇ ਓਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਰਸਤਾ ਫੜਕੇ ਪਰਮ ਅਰ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨਗੇ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਵਾਸਤੇ, ਜੋ
- ੨੦ ਫੁੱਲ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਪੂਰਾ ਕਰੇ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿ-
ਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਸਦੇਮ ਅਤੇ ਅਮੋਰਾ ਦੀ ਵਡੀ ਹੁੰਗ ਪ-
੨੧ ਈ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਵਡੇ ਤਾਰੇ ਹੋਏ; ਮੈਂ ਉੱਤਰਕੇ ਵੇਖਾਂਗਾ, ਕਿ ਉਨੀਂ ਉਸ ਹੁੰਗ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੀਕ ਪ-
ਹੁੰਚੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੇ ਨਹੀਂ; ਨਹੀਂ ਤਾ ਮੈਂ ਸਮਝਾਂ-
੨੨ ਗਾ। ਤਦ ਓਹ ਲੋਕ ਉਥੋਂ ਮੁੜੀ ਫੇਰਕੇ ਸਦੇਮ ਦੀ ਵਲ ਚੱਲੇ;

ਪਰ ਅਥਿਰਹਮ ਤਦ ਬੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਖੜਾ ਰਿਹਾ ।

ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਰਹਮ ਨੇੜੇ ਜਾਕੇ ਬੋਲਿਆ, ਕੀ ਤੂੰ ਸਚ- ੨੩
 ਯਾਰ ਨੂੰ ਬੁਰਯਾਰ ਨਾਲ ਨਾਮ ਕਰੇਂਗਾ? ਜੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਪੰ- ੨੪
 ਜਾਹ ਪਰਮੀ ਹੋਣ, ਕਿਆ ਤਾਂ ਭੀ ਤੂੰ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰੇਂਗਾ,
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਪੰਜਾਹਾਂ ਪਰਮੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜੇ ਉਸ ਵਿਚ
 ਹਨ, ਇਸ ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਨਾ ਛੋੜੇਂਗਾ? ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਤੈ ਥੋਂ ੨੫
 ਵੂਰ ਰਹੇ, ਜੇ ਪਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਪਰਮੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿਨਾਸ
 ਕਰੇਂ, ਅਤੇ ਪਰਮੀ ਕੁਪਰਮੀ ਇਕਸਾਰ ਹੋ ਜਾਣ; ਇਹ ਤੈ ਥੋਂ
 ਵੂਰ ਰਹੇ! ਕੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਦਾ ਨਿਆਈ ਨਿਆਉਂ ਨਾ
 ਕਰੇਂਗਾ? ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਸਦੇਮ ਦੇ ਨ- ੨੬
 ਗਰ ਵਿਚ ਪੰਜਾਹ ਪਰਮੀ ਪਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ ਸਾ-
 ਰੇ ਥਾਉਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ । ਤਦ ਅਥਿਰਹਮ ਨੈ ਉੱਤਰ ੨੭
 ਵੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਵੇਖ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੰਗ ਬੋਲਲੇ ਵਿਚ
 ਦਲੇਰੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਵੇਂ ਮੈਂ ਧੁੜ ਅਤੇ ਖੋਹ ਹਾਂ । ਜੇ ਕਿਪਰੇ ੨੮
 ਪੰਜਾਹਾਂ ਪਰਮੀਆਂ ਤੇ ਪੰਜ ਘੱਟ ਹੋਣ, ਕਿਆ ਤੂੰ ਉਨਾਂ ਪੰ-
 ਜਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਾਰੇ ਨਗਰ ਨੂੰ ਨਿਸਟ ਕਰੇਂਗਾ? ਓਨ ਕਿ-
 ਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਪੈਂਤਾਲੀ ਪਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਨਿਸਟ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ ।
 ਅਤੇ ਉਹ ਫੇਰ ਬੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, ਅਰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ੨੯
 ਜਾਲਯੇ ਉਥੇ ਚਾਲੀ ਲੱਭਣ । ਤਦ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਕਿ
 ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਚਾਹਲੀਆਂ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ ਬੀ ਇਹ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ ।
 ਓਨ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁੱਸੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਕਹਾਂ, ਸਾਇਤ ੩੦
 ਉਥੇ ਤੀਹ ਲੱਭਣ । ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਉਥੇ ਤੀਹ
 ਲੱਭਣ, ਤਾਂ ਭੀ ਮੈਂ ਇਹ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ । ਓਨ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ੩੧
 ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿਚ ਦਲੇਰੀ ਕੀਤੀ । ਸਾ-
 ਇਤ ਉਥੇ ਬੀਹ ਲੱਭਣ । ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਬੀਹਾਂ ਦੇ

੩੨ ਕਾਰਨ ਬੀ ਉਹ ਨੂੰ ਨਿਸਟ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਓਨ ਕਿਹਾ,
ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੁਸੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਐਤਕੀ ਫੇਰ ਕਹਾਂ, ਸਾਇਤ
ਉਥੇ ਦਸ ਲਭਲ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਦਸਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੀ

੩੩ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਸਟ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਂ ਅਥਿਰ-
ਹਮ ਨਾਲ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਚੁਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ;
ਅਤੇ ਅਥਿਰਹਮ ਆਪਣੀ ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਮੁੜਿਆ ਆਇਆ।

[੧੯] ਉਪਰੰਦ ਦੇ ਵੂਤ ਆਬੁੱਲ ਵੇਲੇ ਸਦੇਮ ਵਲ ਆਏ;
ਅਤੇ ਲੂਤ ਸਦੇਮ ਦੇ ਦਰਵਜ਼ੇ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ
ਸਾ। ਤਦੋਂ ਲੂਤ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮਿਲਣੇ ਲਈ ਉਠਿਆ,

੨ ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਤੀਰ ਝੁਕਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ
ਕਿਹਾ, ਕਿ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੋ, ਹੁਲ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਦੇ ਘਰ ਵਲ
ਮੁੜੋ ਅਤੇ ਹੈਨ ਭਰ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਧੋਵੋ;
ਅਤੇ ਤੜਕੇ ਉਠਕੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਪੈਲਾ। ਉਨੀਂ ਆਖਿ-
ਆ, ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਭਰ ਗਲੀ ਹੀ ਵਿਚ ਰਹਾਂਗੇ।

੩ ਪਰ ਜਾਂ ਉਹ ਉਨਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਹਿੜੇ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਓਹ
ਉਹ ਦੀ ਵਲ ਮੁੜਕੇ ਉਹ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਗਏ; ਅਤੇ ਉਹ ਨੈ
ਤਿਨਾਂ ਲਈ ਖਾਲਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ
ਪਕਵਾਈ; ਤਾਂ ਉਨੀਂ ਖਾਹਦਾ।

੪ ਅਤੇ ਇਸ ਥੀ ਪਹਿਲੇ, ਜੋ ਓਹ ਲੇਟਲ, ਉਸ ਨਗਰ
ਸਦੇਮ ਦੇ ਮਨੁਖਾਂ ਨੈ, ਕੀ ਗਭਰੂਆਂ ਕੀ ਬੁੱਢਿਆਂ, ਅਰਥਾਤ
ਸਾਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੈ ਹਰ ਪਾਸੇ ਤੇ, ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ।

੫ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੈ ਲੂਤ ਨੂੰ ਹਾਕ ਮਾਰਕੇ ਕਿਹਾ; ਓਹ ਮਨੁਖ ਜੋ
ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਏ, ਸੇ ਕਿਥੇ ਹਨ? ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾ-
ਭੇ ਪਾਹ ਬਾਹਰ ਲਿਆਉ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨਾਂ ਨਾਲ਼ ਸੁਭਤ
੬ ਕਰਯੇ। ਉਪਰੰਦ ਲੂਤ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਦਰਵਜ਼ੇ ਤੇ ਬਾਹਰ

ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛੋਂ ਤਖਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ । ਅਤੇ ਕਿ- ੧
 ਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈਓ ਅਜਿਹਾ ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਨਾ ਕਰੇ ।
 ਹੁਲ ਵੇਖੋ, ਮੇਰੀਆਂ ਦੇ ਧੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ ੮
 ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦੀਆਂ, ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਾਹਰ ਲਿ-
 ਆਵਾਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਅਛਾ ਦਿੱਸੇ, ਸੇ ਉਨਾਂ ਸੰਗ
 ਕਰੇ ; ਪਰ ਇਨਾਂ ਮਨੁਖਾਂ ਨਾਲ ਕੁਛ ਨਾ ਕਰਨਾ; ਕਿੰਉ-
 ਕਿ ਏਹ ਇਸੇ ਲਈ ਮੇਰੀ ਛੱਤ ਦੀ ਛਾਇਆ ਹੇਠ ਆਏ ੯
 ਹਨ । ਅਰ ਉਨੀਂ ਕਿਹਾ, ਹਟ ਜਾਹ; ਫੇਰ ਕਿਹਾ, ਜੋ
 ਇਹ ਇਕ ਜਲਾ ਇਥੇ ਬਸਲ ਲਈ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਹਾਕ-
 ਮੀ ਕੀਤੀ ਲੋੜਦਾ ਹੈ; ਹੁਲ ਉਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਰਾ ਬੁਰਾ ਹਾਲ
 ਕਰਾਂਗੇ । ਤਦ ਉਨੀਂ ਉਸ ਮਨੁਖ, ਅਰਥਾਤ ਲੂਤ ਉਪੁਰ ਜੋਰ
 ਨਾਲ ਹੱਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਤਖਤੇ ਭੱਨਲ ਨੂੰ ਲਪਕੇ । ਉਪਰੰਦ ੧੦
 ਉਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੈ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ ਲੂਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਹ ਘਰ
 ਵਿਚ ਖਿੱਜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਤਖਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ । ਅਤੇ ਉਨਾਂ ੧੧
 ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਪੁਰ ਸਨ, ਕੀ ਛੋਟੇ ਕੀ ਵੱਡੇ, ਸਭਨਾਂ
 ਨੂੰ ਅੰਨੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਸੇ ਓਹ ਬੁਹਾ ਫੂੰਡਦੇ ਫੂੰਡਦੇ ਥੱਕ ਗਏ ।
 ਤਦ ਉਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੈ ਲੂਤ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਇਥੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ੧੨
 ਹੋਰ ਬੀ ਹੈ ? ਆਪਣੇ ਜਵਾਈਆਂ, ਪੁੱਤਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ
 ਨੂੰ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਇਸ ਨਗਰ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਨੂੰ
 ਲੈਕੇ ਇਸ ਜਾਗਾ ਤੇ ਨਿਕਲ ਜਾਹ । ਕਿੰਉਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ੧੩
 ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਨਿਖਾਰਾਂਗੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਨਾਂ
 ਦੀ ਡੰਡ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਇਸ ਦੇ ਨਿ-
 ਘਾਰਲੇ ਲਈ ਸਾ ਨੂੰ ਘਲਿਆ ਹੈ । ਤਦ ਲੂਤ ਬਾਹਰ ਜਾ- ੧੪
 ਕੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਈਆਂ ਥੀਂ, ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ
 ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਬੋਲਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ

ਉਠੋ, ਅਤੇ ਇਸ ਜਾਗਾ ਥੀਂ ਨਿਕਲੋ; ਕਿੰਉਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਨਗਰ ਨੂੰ ਨਿਖਾਰੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਵਾਈਆਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਮਸਕਰਾ ਮਲੂਮ ਹੋਇਆ।

- ੧੫ ਅਰ ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਵ੍ਰਤਾਂ ਨੇ ਲੂਤ ਥੀਂ ਤਗੀਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਉੱਠ, ਆਪਣੀ ਤੀਮਤ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵ੍ਰਹਾਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਇਥੇ ਹਨ, ਲੈ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਤੂੰ
- ੧੬ ਬੀ ਨਗਰ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਵਿਚ ਨਿਖਰ ਜਾਵੇਂ। ਜਾਂ ਉਹ ਨੇ ਛਿੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਉਹ ਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਵ੍ਰਹਾਂ ਧੀਆਂ ਦਾ ਹੱਥ ਪਕੜਿਆ; ਕਿੰਉਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਉਸ ਪੁਰ ਹੋਈ, ਅਤੇ
- ੧੭ ਉਨੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਢਕੇ ਨਗਰੋਂ ਬਾਹਰ ਪੁਚਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲਈ ਭੱਜ, ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਕੇ ਨਾ ਵੇਖੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਧਰੇ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਠਹਿਰੀਂ, ਪਹਾੜ ਨੂੰ
- ੧੮ ਭੱਜ ਜਾਹ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਂ। ਅਤੇ
- ੧੯ ਲੂਤ ਨੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਦੇਖ ਤੈਂ ਆਪਣੇ ਵਾਸ ਉਤੇ ਵਯਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਅਜਿਹੀ ਅੱਤ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਬਚਾਈ; ਮੈਂ ਤਾ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੱਜ ਸਕਦਾ; ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਉਪਦਰ ਪਵੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂ।
- ੨੦ ਵੇਖ, ਇਹ ਨਗਰ ਭੱਜ ਜਾਣ ਲਈ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਛੋਟਾ ਹੈ; ਮਰਜੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਥੇ ਨੂੰ ਭੱਜ ਜਾਵਾਂ; ਕੀ ਉਹ
- ੨੧ ਛੋਟਾ ਨਹੀਂ? ਜੋ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਬਚੇਗੀ। ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਬੀ ਤੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਲਈ, ਕਿ ਇਸ ਨਗਰ ਨੂੰ ਜਿਹ ਵੇ ਵਾਸਤੇ ਤੈਂ ਕਿਹਾ, ਨਾ ਨਿਖਾਰਾਂ-

ਗਾ। ਵਯਦੇ ਤਿੱਥੇ ਭੱਜ ਜਾਹ, ਕਿ ਜਾਦ ਤੀਕਰ ਤੂੰ ਉਥੇ ਨਾ ੨੨
ਪਹੁੰਚੇਂ, ਤਦ ਤੀਕਰ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਕਰ-
ਕੇ ਉਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੁਗਰ ਪਰਿਆ ਗਿਆ।

ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਲੂਤ ਸੁਗਰ ਵਿਖੇ ਵਯਿਆ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੁਰਜ ੨੩
ਪਰਤੀ ਉਤੇ ਚਯਿਆ ਸੀ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਸਦੇਮ ਅਤੇ ਅਮੁ- ੨੪
ਰਾਹ ਉਤੇ ਗੰਧਕ ਅਤੇ ਅਗਨ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਵਲੋਂ ਅਸਮਾਨ ਤੇ
ਬਰਸਾਈ। ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨਗਰਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਢੇ ਮ- ੨੫
ਦਾਨ, ਅਤੇ ਨਗਰਾਂ ਦਿਆਂ ਸਰਬੱਤ ਵਸਕੀਲਾਂ ਦਾ, ਪਰਤੀ
ਦੀ ਅੰਗੂਰੀ ਤੀਕਰ, ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਵੀਮਭ ੨੬
ਨੈ ਉਹ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਮੁੜਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਤਾਂ ਲੂਲ ਦੀ ਬੰਮੀ ਬਲਗਈ।

ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਤੜਕੇ ਉਠਕੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ੨੭
ਗਿਆ, ਕਿ ਜਿਥੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਖੜਾ ਸੀ। ਅਤੇ ੨੮
ਸਦੇਮ ਅਰ ਅਮੁਰਾਹ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਦਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਲ
ਨਜਰ ਕੀਤੀ, ਅਰ ਕੀ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਪਰਤੀ ਦਾ ਧੁਆਂ ਭੱਠੀ ਦੇ
ਧੁਏਂ ਵਰਗਾ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ੨੯
ਮਦਾਨ ਦੇ ਨਗਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਘਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ ਜੋ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ
ਨਗਰਾਂ ਨੂੰ, ਕਿ ਜਿਥੇ ਲੁਭ ਰਹਿੰਦਾ ਸਾ, ਨਿਸਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ,
ਲੂਤ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਸਟ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ।

ਉਪਰੰਦ ਲੂਤ ਸੁਗਰ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਫੁਹਾਂ ਧੀ- ੩੦
ਆਂ ਸਲੇ ਨਿਕਲਕੇ ਪਹਾੜ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਿਹਾ; ਇਸ ਲਈ
ਜੋ ਸੁਗਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਭਉ ਹੋਇਆ; ਜੋ ਉਹ
ਅਤੇ ਵੇਵੇਂ ਉਹ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਇਕ ਖੰਧਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ
ਲੱਗੀਆਂ। ਤਦ ਵਯੀ ਨੈ ਨਿੱਕੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਡਾ ੩੧
ਪਿਤਾ ਬੁੱਢਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਮਰਦ ਨਹੀਂ

ਜੋ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੇ ਬੁਹਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰੇ;
 ੩੨ ਆਉ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਮਦ ਪਿਵਾਯੇ, ਅਤੇ ਉਸ
 ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਿਯੇ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਨਸਲ ਬਾਕੀ
 ੩੩ ਰਖਿਯੇ। ਸੇ ਉਤੀ ਗਤ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਦ ਪਿ-
 ਵਾਈ; ਅਤੇ ਵਡੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੰਗ
 ਸੁੱਤੀ; ਪਰ ਲੂਤ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਲੇਟਲੇ ਉੱਠਲੇ ਦੀ ਖਬਰ ਨਸੇ।
 ੩੪ ਅਤੇ ਵੁਜੇ ਵਿਗਾੜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਵਡੀ ਨੈ ਛੋਟੀ ਨੂੰ
 ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਕੱਲ ਰਾਤੀਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੰਗ ਸੁੱਤੀ,
 ਸੇ ਅੱਜ ਗਤ ਬੀ ਉਹ ਨੂੰ ਮਦ ਪਿਲਾਯੇ, ਅਰ ਤੂੰ ਜਾਕੇ
 ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇ, ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਨਸਲ ਬਾਕੀ
 ੩੫ ਰਖਿਯੇ। ਸੇ ਉਸ ਗਤ ਬੀ ਉਨੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਦ
 ਪਿਵਾਈ; ਅਤੇ ਨਿਕੜੀ ਉੱਠਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੁੱਤੀ; ਪਰ
 ਲੂਤ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਬੀ ਲੇਟਲੇ ਉੱਠਲੇ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਹੋਈ।
 ੩੬ ਸੇ ਲੂਤ ਦੀਆਂ ਵੁਹਾਂ ਧੀਆਂ ਨੈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਗਰਭ
 ੩੭ ਧਾਰਿਆ। ਅਤੇ ਵਡੀ ਨੈ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ
 ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮੋਆਬ ਧਰਿਆ; ਸੇ ਮੋਆਬੀਆਂ ਦਾ, ਜੋ
 ੩੮ ਅੱਜ ਤੀਕਰ ਹਨ, ਉਹੋ ਪਿਉ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਿਕੜੀ ਨੈ ਬੀ
 ਇਕ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਬਿਨਆਮੀ
 ਰਖਿਆ; ਸੇ ਅਮੂਨ ਵੀ ਉਲਾਦ ਦਾ, ਜੋ ਅੱਜ ਤੀਕਰ ਹੈ,
 ਉਹੋ ਪਿਉ ਹੈ।

[੨੦] ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਰਹਮ ਉਥੋਂ ਦੱਖਲ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਲ
 ਚਲਿਆ, ਅਤੇ ਕਾਦੇਸ ਅਰ ਸੁਰ ਵਿਚ ਅਟਕਿਆ, ਅਤੇ
 ੨ ਜਗਰ ਵਿਖੇ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਮ ਨੈ ਆਪਣੀ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਇਰਾਹ ਵਿਖੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ।
 ਰਦ ਜਗਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੈ ਆਦਮੀ ਘੱਲਕੇ

ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਮੰਗਵਾਲਿਆ। ਪਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ੩
 ਅਥਿਮਲਿਕ ਦੇ ਕੋਲ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਤੂੰ ਇਸ ਤੀਮਤ ਦੇ ਲਈ, ਜੋ ਤੈਂ ਲਈ ਹੈ,
 ਮੁਰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਰਤਾਵਾਲੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਥਿ- ੪
 ਮਲਿਕ ਉਹ ਦੇ ਪਾਹ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸਾ। ਸੋ ਓਨ ਆਖਿ-
 ਆ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਕੀ ਤੂੰ ਇਕ ਪਰਮੀ ਕੋਮ ਨੂੰ ਬੀ ਮਾਰੇਗਾ ?
 ਕੀ ਉਨ ਮੈਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ ? ਅਤੇ ੫
 ਉਹ, ਹਾਂ ਉਹ ਬੀ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਇਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾਉ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾ
 ਆਪਲੇ ਮਨ ਦੀ ਸਚਿਆਈ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਨਿਰਮਲਤਾਈ
 ਨਾਲ ਇਹ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ੬
 ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਭੀ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਮਨ ਦੀ
 ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਤੈ ਨੂੰ ਹਟਕਿ-
 ਆ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੇਂ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੈ ਨੂੰ ਉਸ
 ਤਾਈਂ ਛੁਡਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਰ ਹੁਲ ਤੂੰ ਉਸ ਮਨੁਖ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ੭
 ਮੋੜ ਦਿਹ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿਕੰਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੀ ਲਈ
 ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਗਾ, ਤਿਸ ਤੇ ਤੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ; ਪਰ ਜੇ ਉਹ
 ਨੂੰ ਮੋੜ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣ ਰਖ, ਕਿ ਤੂੰ ਅਤੇ ਸਰ-
 ਬਤ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਨ, ਜਰੂਰ ਮਰ ਜਾਣਗੇ ॥

ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੇ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਤੜਕੇ ਉਠਕੇ, ਆਪ- ੮
 ਲੇ ਸਭ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਸਾ-
 ਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਈਆਂ; ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਏ।
 ਅਤੇ ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੇ ਅਥਿਰਾਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ੯
 ਤੈਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ? ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕੀ ਬਿਗਾੜਿ-
 ਆ ਸਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਗਾਜ ਉਤੇ ਇਹ ਵਡਾ ਪਾਪ
 ਲਿਆਇਆ ? ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਰਨੀ

- ੧੦ ਜੋਗ ਨਸੇ। ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੈ ਅਥਿਰਹਮ ਤੇ ਇਹ ਬੀ ਕਿ-
 ੧੧ ਹਾ, ਤੈਂ ਕਿਆ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ? ਅਥਿ-
 ਰਹਮ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਠੀਕ ਇਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ
 ਤੇ ਜੈ ਨਹੀਂ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਤੀਮਤ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ
 ੧੨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿਟਲਗੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਤਾ ਸੱਚਮੁਚ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ,
 ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਧੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਮਾਉਂ ਦੀ ਧੀ ਨਹੀਂ; ਸੇ ਮੇਰੀ
 ੧੩ ਤੀਮਤ ਬਲੀ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਦ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਨੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਤੇ ਡਾਵਾਂਡੋਲ ਕੀਤਾ, ਤਦ
 ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਇਹ ਤੇਰੀ ਦਯਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਤੂੰ
 ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਰੇਂ, ਕਿ ਜਿਥੇ ਕਿਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਯੇ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ
 ਆਖੀਂ, ਜੋ ਇਹ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਹੈ।
- ੧੪ ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੈ ਭੇਡਾਂ, ਬੱਕਰੀਆਂ, ਗਾਈਆਂ,
 ਬੈਲ, ਅਤੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਲੈਕੇ, ਅਥਿਰਹਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ-
 ੧੫ ਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਸਾਇਰਾਹ ਬੀ ਉਹ ਨੂੰ ਫੇਰ
 ਦਿੱਤੀ। ਫੇਰ ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ ਮੇਰਾ ਮੁਲਖ
 ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਗਾ ਤੈ ਨੂੰ ਅੱਛੀ ਦਿੱਸੇ, ਤਿਥੇ ਰਿਹਾ ਕਰ।
 ੧੬ ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਬੀ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਲੈ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ
 ਭਗਉ ਨੂੰ ਹਜਾਰ ਰੁਪਈਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਦੇਖ, ਉਹ ਤੇਰੇ
 ਅਤੇ ਸਭ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲਈ
 ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਫੁਕਲ ਹੋਵੇ; ਸੇ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਲਾ ਹੋਇ-
 ੧੭ ਆ। ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਰਹਮ ਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ
 ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਥਿਮਲਿਕ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ
 ਤੀਮਤ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਿਆ,
 ੧੮ ਅਤੇ ਉਹ ਜਲਨ ਸੁਲ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ
 ਨੈ ਅਥਿਰਹਮ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਸਾਇਰਾਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਥਿ-

ਮਲਿਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰਾਲੇ ਦੀ ਕੁੱਖ ਬੰਦ ਕਰ ਛੱਡੀ ਸੀ ।

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਆਖਿਆ [੨੧]
 ਸਾ, ਤਿਹੀ ਉਸ ਉਤੇ ਨਜਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ
 ਕਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਇਰਾਹ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ । ਅਤੇ ੨
 ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਲਈ
 ਬੁਢੇਪੇ ਵਿਚ, ਉਸੇ ਸਮੇ ਸਿਰ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ
 ਦਸਿਆ ਸਾ, ਇਕ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲਿਆ । ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ੩
 ਨੈ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਜਨਮਿਆ, ਜਿਹ ਨੂੰ
 ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਜਲਿਆ, ਇਸਹਾਕ ਪਰਿਆ ।
 ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕਹਿਲ ਅਨੁਸਾਰ, ੪
 ਅਠਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕੀ-
 ਤੀ । ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ, ਜਾਂ ਉਹ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ੫
 ਜਨਮਿਆ, ਜੋ ਵਰਿਹੇ ਦਾ ਸਾ । ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ੬
 ਕਿਹਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਹਸਾਇਆ; ਅਤੇ ਸਭ ਸੁਲ-
 ਨੇਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਹੱਸਲਕੇ । ਫੇਰ ਬੋਲੀ, ਕੋਲ ਅਬਿਰ- ੭
 ਹਾਮ ਨੂੰ ਆਖ ਸਕਦਾ ਸਾ, ਜੋ ਸਾਇਰਾਹ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ
 ਵੁੱਧ ਉੱਘਾਵੇਗੀ? ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਤਿਸ ਦੇ ਬੁਢੇਪੇ ਵਿਚ ਪੁੱਤ ੮
 ਜਲਿਆ । ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਨੀਂਗਰ ਵਡਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ
 ਉਹ ਦਾ ਵੁੱਧ ਛੁਡਾਇਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਵੁੱਧ ੯
 ਛੁਡਾਉਣ ਦੇ ਦਿਨ, ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਵਡੀ ਧਾਮ ਕੀਤੀ ।
 ਉਪਰੰਦ ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ਹਾਜਿਰਾਹ ਮਿਸਰੀ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ, ੯
 ਜੋ ਉਹ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਤੇ ਜਲਿਆ ਸਾ, ਠਠਾ ਕਰਦੇ
 ਡਿੱਠਾ । ਤਦ ਉਨ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ; ਜੋ ਇਸ ਦਾਸੀ ਨੂੰ ੧੦
 ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸਕੇ ਕੱਢ ਦਿਹ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਇਹ ਲੋੜੀ ਬੱਚਾ
 ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਊਗਾ । ਪਰ ੧੧

- ਉਹ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ ਇਹ ਗੱਲ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਖਰੀ
 ੧੨ ਬੁਰੀ ਦਿੱਸ ਪਈ। ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਜੇ ਉਹ ਗੱਲ ਇਸ ਮੁੰਡੇ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਦਾਸੀ ਦੀ ਬਾਬਤ, ਤੈਂ ਨੂੰ
 ਬੁਰੀ ਨਾ ਲੱਗੇ; ਜੇ ਕੁਛ ਸਾਇਰਾਹ ਨੇ ਤੈਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੇ
 ਤੂੰ ਸੁਣ; ਕਿੰਉਕਿ ਤੇਰੀ ਉਲਾਟ ਇਸਹਾਕ ਤੇ ਕਹਾਵੇਗੀ।
 ੧੩ ਅਤੇ ਉਸ ਲੋਂਡੀ ਬਚੇ ਤੇ ਬੀ ਮੈਂ ਇਕ ਕੋਮ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ;
 ੧੪ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਤੇਰਾ ਬੀਜ ਹੈ। ਤਦ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉਠ-
 ਕੇ, ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੇ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਾਲੀ ਦੀ ਇਕ ਮਸਕ
 ਲੈਕੇ, ਹਾਜਿਰਾਹ ਦੇ ਕੰਨੇ ਉੱਤੇ ਧਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ
 ਮੁੰਡੇ ਸਣੇ ਬਿਦਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਉਹ ਉੱਚੋਂ ਤੁਰ ਪਈ,
 ਅਤੇ ਬੇਰਸਬਾ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਡਾਵਾਂਡੋਲ ਪਈ ਫਿਰੀ।
 ੧੫ ਅਤੇ ਜਾਂ ਮਸਕ ਵਿਚੋਂ ਪਾਲੀ ਮੁੱਕ ਗਿਆ, ਤਦ ਓਨ ਉਸ
 ੧੬ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਇਕ ਝਾੜੀ ਦੇ ਹੇਠ ਸਿੱਟ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ
 ਆਪ ਉਹ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਵੁਰ ਇਕ ਤੀਰ ਦੀ ਮਾਰ ਪੁਰ ਜਾ
 ਬਹੀ; ਕਿੰਉਕਿ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਨੀਂਗਰ ਦਾ ਮਰਨਾ ਨਾ
 ਦੇਖਾਂ। ਜੇ ਉਹ ਸਾਹਮਲੇ ਬੈਠੀ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰਕੇ ਰੁੰਨੀ।
 ੧੭ ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਬਾਲਕ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣਿਆ,
 ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵੁਤ ਨੇ ਅਕਾਸ ਤੇ ਹਾਜਿਰਾਹ ਨੂੰ ਹਾਕ
 ਮਾਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਹਾਜਿਰਾਹ, ਤੈਂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਨਾ ਡਰ;
 ਕਿੰਉ ਜੇ ਉਸ ਨੀਂਗਰ ਦਾ ਸਬਦ ਜਿਥੇ ਉਹ ਪਿਆ ਹੈ,
 ੧੮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੁਣ ਲਿਆ * ਉਠ, ਅਤੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਚੱਕਕੇ,
 ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲ, ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਡੀ ਕੋਮ
 ੧੯ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁਰ-
 ਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਓਨ ਪਾਲੀ ਦਾ ਇਕ ਖੁਰੁ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਜਾ-
 ਕੇ ਉਹ ਮਸਕ ਪਾਲੀ ਨਾਲ ਭਰ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੀਂਗਰ

ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਵਾਇਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਸ ਨੀਂਗਰ ਦੇ ੨੦
ਸੰਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਡਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ
ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਤੀਰੰਦਾਜ ਬਣਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਫਾਗਨ ਦੇ ੨੧
ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਮਾਈ ਮਿਸਰ ਭੇ ਇਕ
ਤੀਮੀਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆਈ।

ਫੇਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਅਥਿਮਲਿਕ, ਅਤੇ ੨੨
ਉਹ ਦੀ ਫੋਜ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਫਿਕੋਲ ਨੈ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੂੰ ੨੩
ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਇਸ ਤਰਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹ, ਜੋ ਤੂੰ ਨਾ
ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਨਾ ਮੇਰੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਸੰਗ ਪੋਹ ਕਮਾਵੇਂ, ਸਗਵਾਂ
ਉਸ ਦਾ ਵਾ ਵੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤੂੰ
ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵੇਸ ਉਤੇ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੂੰ ਪਰਦੇ-
ਸੀ ਹੈਂ, ਦਾ ਵਾ ਕਰੋਂ। ਅਥਿਰਹਾਮ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਸੁਗੰਦ ੨੪
ਖਾਵਾਂਗਾ। ਤਦ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਪਾਲੀ ਦੇ ਇਕ ਖੂਹੇ ਦੇ ੨੫
ਪਿੰਡੇ, ਜੋ ਅਥਿਮਲਿਕ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੈ ਖੁਹ ਲਿਆ ਸੀ,
ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੂੰ ਉਲਾਂਭਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੈ ਕਿ- ੨੬
ਹਾ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿਨ ਇਹ ਕਰਮ ਕੀਤਾ,
ਅਤੇ ਤੈਂ ਤੀ ਮੈ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਿਆ; ਮੈਂ ਅੱਜ ਭੇ ਅੱਗੇ ਸੁਲਿ-
ਆ ਹੀ ਨਸੇ। ਅਤੇ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ੨੭
ਗਾਈਆਂ ਬਲਦ ਲੈਕੇ, ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਦੋਨਾਂ
ਨੈ ਆਪਸ ਵਿਚ ਨੇਮ ਧਰਮ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਥਿਰਹਾਮ ੨੮
ਨੈ ਅੱਯੜ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਲੇਲੀਆਂ ਅੱਡ ਕਰ ਰਖੀਆਂ।
ਅਤੇ ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੈ ਅਥਿਰਹਾਮ ਤੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਤੈਂ ਜੋ ੨੯
ਏਹ ਸੱਤ ਲੇਲੀਆਂ ਅੱਡ ਕਰ ਰਖੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ
ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਓਨ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੂੰ ਏਹ ਸੱਤ ੩੦

੩੧ ਲੇਲੀਆਂ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਲਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੋਰੀ ਲਈ ਉਗਾਰ
 ੩੨ ਜੇਲ, ਜੋ ਮੈਂ ਇਹ ਖੁਹੁ ਖੋਦਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ
 ੩੩ ਜਾਗਾ ਦਾ-ਨਾਉਂ ਬੇਰਸਬਾ ਧਰਿਆ, ਜੋ ਉਨ੍ਹੀਂ ਵੇਹੀਂ ਤਿੱਥੇ
 ੩੪ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹੀਂ ਬੇਰਸਬਾ ਵਿਚ ਨੇਮ
 ੩੫ ਪਰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਥਿਮਲਿਕ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਲਸਕਰ
 ੩੬ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਫਿਕੋਲ, ਉਠਕੇ, ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਦੇ ਵੇਸ ਨੂੰ
 ੩੭ ਮੁਜ਼ਿਆ। ਉਪਰੰਦ ਉਨ ਬੇਰਸਬਾ ਵਿਚ ਰੁਖ ਲਾਏ,
 ੩੮ ਅਤੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ, ਜੋ ਸਦੀਪਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ,
 ੩੯ ਨਾਉਂ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਥਿਰਹਾਮ ਫੇਰ ਦਿਨ ਫਿਲਿਸਤੀ-
 ੪੦ ਆਂ ਦੇ ਵੇਸ ਵਿਚ ਰਿਹਾ।

[੨੨] ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਮਗਰੋਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ
 ੧ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਪਰਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ
 ੨ ਅਥਿਰਹਾਮ! ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਵੇਖ, ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ। ਉਪ-
 ੩ ਰੰਦ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਇਕਲੋਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ
 ੪ ਨੂੰ, ਕਿ ਜਿਹਦੇ ਸੰਗ ਤੇਗ ਪਰੇਮ ਹੈ, ਲੈਕੇ ਮੁਰੀਯਾ ਦੀ ਧਰਤੀ
 ੫ ਨੂੰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਪਹਾੜ ਪੁਰ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ, ਉਥੇ
 ੬ ਇਹ ਨੂੰ ਬਲ ਦਿਹ। ਤਦ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਤੜਕੇ ਉਠਕੇ,
 ੭ ਆਪਲੇ ਗਧੇ ਉਤੇ ਪਲਾਲ ਕੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਦੋ
 ੮ ਚਾਕਰਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਝੜਾਵੇ
 ੯ ਵੀਆਂ ਲੋਕੜੀਆਂ ਚੀਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ
 ੧੦ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸਾ, ਉਸ ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਉਠ ਤੁਰਿਆ। ਤੀਜੇ
 ੧੧ ਦਿਹਾੜੇ, ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਲੀ ਅੱਖ ਉਠਾਕੇ, ਉਸ
 ੧੨ ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਵੇਰੋਂ ਡਿੱਠਾ। ਤਾਂ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਲੇ
 ੧੩ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਗਧੇ ਕੋਲ ਰਹੋ, ਮੈਂ ਇਸ ਨੀਂਗਰ
 ੧੪ ਦੇ ਸੰਗ ਉਥੇ ਤੀਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਕੇ, ਫੇਰ

ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ੬
 ਬਲ ਦੀਆਂ ਲੱਕੜੀਆਂ ਲੈਕੇ, ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਉਤੇ
 ਧਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਅਰ ਛੁਰੀ ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈਕੇ,
 ਵੇਨੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਆਪਲੇ ੭
 ਪਿਤਾ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ! ਓਨ ਉੱਤਰ
 ਦਿੱਤਾ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਮੈਂ ਅਹ ਹਾਂ; ਓਨ ਕਿਹਾ, ਤਲਾ, ਅੱਗ
 ਅਤੇ ਲੱਕੜੀਆਂ ਤਾ ਹਨ, ਪਰ ਬਲ ਦੀ ਲਈ ਲੇਲਾ ਕਿਥੇ ੮
 ਹੈ? ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ-
 ਲੀ ਬਲ ਲਈ ਆਪ ਲੇਲਾ ਘਲੇਗਾ; ਤਦ ਓਹ ਵੇਵੇਂ ਕੱਠੇ
 ਹੋਕੇ ਗਏ। ਅਤੇ ਉਸ ਥਾਉਂ ਉਤੇ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ੯
 ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਪਹੁਤੇ। ਤਦ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਉਥੇ ਇਕ ਜਗ-
 ਵੇਦੀ ਬਲਾਈ, ਅਤੇ ਲੱਕੜੀਆਂ ਚਿਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਜੁੜਕੇ, ਉਸ ਜਗਵੇਦੀ ਉਤੇ ਲਕੜੀਆਂ
 ਦੇ ਉੱਪਰ ਧਰਿਆ। ਅਤੇ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ ੧੦
 ਛੁਰੀ ਲਈ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਕੁਠੇ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ੧੧
 ਵੁਤ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਤੇ ਹਾਕ ਮਾਰੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ
 ਅਥਿਰਹਾਮ! ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਹਾਜਰ ਹਾਂ। ਓਨ ਕਿ- ੧੨
 ਹਾ, ਤੂੰ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਨੀਂਗਰ ਉਤੇ ਨਾ ਵਗਾਉ, ਅਤੇ ਤਿਸ
 ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਾ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਲ ਮੈਂ ਜਾਲ ਲੀਤਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ ਤੇ ਡਰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਆਪ-
 ਲੇ ਇਕਲੇਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਬੀ ਮੇ ਤੇ ਹਟਾ ਨਾ ਰਖਿਆ। ਉਪ- ੧੩
 ਰੰਦ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਠਾਈਆਂ,
 ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿੱਛੇ ਇਕ ਛੜਾ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਸਿੰਗਾਂ
 ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਝਾੜੀ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾ; ਅਥਿਰ-
 ਹਾਮ ਨੈ ਸੁਾਕੇ ਉਸ ਛੜੇ ਨੂੰ ਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ

- ੧੪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਹ ਨੂੰ ਬਲ ਲਈ ਵ੍ਰਜਾਇਆ। ਅਤੇ ਅਬਿਰ-
 ਹਮ ਨੇ ਤਿਸ ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਪ੍ਰਭੂ ਗਈ ਧਰਿਆ; ਸੇ
 ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੀਕਰ ਆਖੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਹਾੜ
 ੧੫ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਉ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵ੍ਰਤ ਨੇ ਵ੍ਰਜੀ ਬਾਰ
 ੧੬ ਅਕਾਸ ਤੇ ਅਬਿਰਹਮ ਨੂੰ ਸਦਿਆ। ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ
 ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ, ਜੋ ਤੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ,
 ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਇਕਲੋਤਾ ਪੁੱਤ ਬੀ ਮੈਂ ਥੋਂ ਹਟਾ ਨਾ ਰਖਿ-
 ੧੭ ਆ, ਆਪਣੀ ਸੁਗੰਦ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ; ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਧ ਨੂੰ ਅਸੀਸ
 ਉੱਤੇ ਅਸੀਸ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਤਾਰਿਆਂ, ਅਤੇ
 ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੀ ਰੇਤ ਵਰਗਾ, ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਅੱਤ
 ਵਧਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਸਲ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਬੁਹਿ-
 ੧੮ ਆਂ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਉ। ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਥੀਂ ਧਰ-
 ਤੀ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਕੋਮਾਂ ਵਰ ਲੱਭਲਗੀਆਂ; ਕਿੰਉਕਿ ਤੈਂ
 ੧੯ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ। ਤਿਸ ਪਿੱਛੇ ਅਬਿਰਹਮ ਆਪਣੇ ਚਾ-
 ਕਰਾਂ ਪਾਹ ਫੇਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਓਹ ਉਠਕੇ ਕਠੇ ਹੀ ਬੇਰਸਬਾ
 ਨੂੰ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਮ ਬੇਰਸਬਾ ਵਿਚ ਰਿਹਾ।
- ੨੦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਅਬਿਰ-
 ਹਮ ਨੂੰ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਕਿ ਦੇਖ, ਮਿਲਕਾ ਨੈ ਬੀ ਤੇਰੇ ਭਰਾਉ
 ੨੧ ਨਹੁਰ ਤੇ ਪੁੱਛ ਜਲੇ; ਉਜ ਤਿਸ ਦਾ ਪਲੋਠੀ ਦਾ, ਅਤੇ
 ਉਹ ਦਾ ਭਰਾਉ ਬੁਜ, ਅਤੇ ਕਮੁਏਲ ਅਰਾਮ ਦਾ ਪਿਉ;
 ੨੨ ਅਤੇ ਕਾਸਦ ਅਰ ਹਜ਼ੂ ਅਤੇ ਫਿਲਦਾਸ ਅਤੇ ਜਿਦਲਫ
 ੨੩ ਅਰ ਬੈਤੁਏਲ। ਅਤੇ ਬੈਤੁਏਲ ਤੇ ਰਿਬਕਾ ਜਨਮੀ;
 ਮਿਲਕਾ ਨੈ ਅਬਿਰਹਮ ਦੇ ਭਰਾਉ ਨਹੁਰ ਤੇ, ਏਹ
 ੨੪ ਅੱਠ ਜਲੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਧਰੇਲ ਥੀਂ ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ

ਰੋਮਾ ਸਾ, ਤਾਬਿਖ ਅਤੇ ਜਾਹਿਮ ਅਤੇ ਤੁਖਸ ਅਤੇ ਮਾ-
ਕਾ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ।

ਉਪਰੰਦ, ਸਾਇਰਾਹ ਦੀ ਉਮਰ ਇਕ ਸੌ ਸਤਾਈਹਾਂ [੨੩]
ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਹੋਈ; ਏਹ ਸਾਇਰਾਹ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਵਰਿ-
ਹਾਂ ਹੈਸਨ । ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਕਿਰਯਤਾਰਬਾ, ਅਰਥਾਤ ੨
ਹਿਬਰੋਨ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਹੈ, ਮਰ ਗਈ । ਤਦ
ਅਬਿਰਹਾਮ ਸਾਇਰਾਹ ਦੇ ਸੋਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਰੋਲ
ਲਈ ਆਇਆ । ਫੇਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਆਪਲੇ ਮੁਰਦੇ ਪਾ- ੩
ਰੋਂ ਉਠਿਆ, ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਬੋਲਿ-
ਆ; ਜੋ ਮੈਂ ਪਰਦੇਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਲਵਾਲਾ ਹਾਂ; ੪
ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਕਬਰਸਥਾਨ ਆਪਲੇ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਮਿਲਖ ਕਰ
ਦਿਓ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੇ ਆਪਲਾ ਮੁਰਦਾ ਦੱਬ
ਦਿਆਂ । ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖ- ੫
ਕੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ; ਕਿ ਜੇ ਸਾਡੇ ਮਾਲਕ, ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣ;
ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਵਡਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈਂ, ਅਸਾਡੇ ਕਬਰਸਥਾਨ
ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਢੰਗੀ ਜਾਗਾ ਦੇਖੋਂ, ਉਥੇ ਆਪਲੇ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਦੱਬ;
ਤੇਰੇ ਮੁਰਦੇ ਦਬਲ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਬੀ ਆਪਲੀ
ਕਬਰ ਦਾ ਤੈ ਥੋਂ ਸਰਫਾ ਨਾ ਕਰੇਗਾ । ਤਦ ਅਬਿਰਹਾਮ ੭
ਉਠਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਅਗੇ
ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ; ਅਤੇ ਉਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ੮
ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜੀ ਹੋਈ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਆਪ-
ਲੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੇ ਦੱਬਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸੁਲ ਲਓ, ਅਰ ਸੁਹਰ ਦੇ
ਪੁੱਤ ਇਫਰੋਨ ਦੇ ਪਾਹ ਮੇਰੀ ਸਪਾਰਸ ਕਰੋ; ਕਿ ਉਹ ਆਪ- ੯
ਲੀ ਮਕਫੀਲਾ ਦੀ ਗਾਰ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਖੇਤ ਦੀ ਨੁਕਰ ਪੁਰ ਹੈ,
ਤਿਸ ਦਾ ਪੁਰਾ ਮੁੱਲ ਲੈਕੇ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚ

- ੧੦ ਇਕ ਕਬਰਸਥਾਨ ਮੇਰੀ ਮਿਲਖ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਇਫਰੋਨ ਹਿੱਤ
 ਦਿਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਤਦ ਇਫਰੋਨ
 ਹੱਤੀ ਨੈ, ਹਿੱਤ ਦੀ ਉਲਾਦ ਵੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਵੇ ਰੋਬਰੋਂ, ਜੋ
 ਸਹਿਰ ਵੇ ਵਰਵਜੋ ਤੇ ਅੰਦਰ ਵੜਵੇ ਸਨ, ਅਬਿਰਹਾਮ ਵੇ
- ੧੧ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ; ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਮੇਰੀ ਸੁਲ; ਮੈਂ ਇਹ
 ਖੇਤ ਤੈ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਗਾਰ ਜੋ ਉਸ ਵਿਚ ਹੈ, ਉਹ
 ਵੀ ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੈ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਤੂੰ ਆਪ-
- ੧੨ ਲੇ ਮੁਰਵੇ ਨੂੰ ਦੱਬ। ਫੇਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਉਸ ਵੇਸ ਵੇ ਲੋਕਾਂ
 ੧੩ ਵੇ ਅਗੇ ਝੁਕਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਸ ਵੇ ਲੋਕਾਂ ਵੇ ਸਾਹਮਲੇ
 ਇਫਰੋਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸੁਲ; ਮੈਂ
 ਉਸ ਖੇਤ ਵੇ ਰੁਪਏ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਮੈਂ ਥੋਂ ਲੈ ਲੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪ-
- ੧੪ ਲੇ ਮੁਰਵੇ ਨੂੰ ਉਥੇ ਦਬਾਵਾਂ। ਇਫਰੋਨ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ
 ੧੫ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ; ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ
 ਸੁਲ ਲੈ; ਇਹ ਧਰਤੀ ਚਾਰ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੈ; ਸੇ ਤੇਰੇ ਅਤੇ
 ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕੀ ਵਸਤ ਹੈ ? ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਮੁਰਵੇ ਨੂੰ ਦਬਾਉ।
- ੧੬ ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਇਫਰੋਨ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ
 ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਉਹ ਚਾਂਦੀ, ਜੋ ਓਨ ਹਿੱਤ ਵੇ ਪੁੱਤਾਂ ਵੇ ਸਾ-
 ਹਮਲੇ ਕਹੀ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਚਾਰ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦੀ ਚਾਂਦੀ, ਜੋ
 ਸੁਦਾਗਰਾਂ ਵਿਚ ਚੱਲਲਸਾਰ ਸੀ, ਇਫਰੋਨ ਨੂੰ ਤੋਲ ਦਿੱਤੀ।
- ੧੭ ਸੇ ਇਫਰੋਨ ਦਾ ਉਹ ਖੇਤ, ਜੋ ਮਕਫੀਲਾ ਵਿਚ ਮਮ-
 ਰੀ ਵੇ ਸਾਹਮਲੇ ਸਾ, ਅਰਥਾਤ ਖੇਤ ਅਰ ਗਾਰ ਜੋ ਉਸ
 ਵਿਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਰੁੱਖ, ਜੋ ਉਸ ਖੇਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਹੱਦ
- ੧੮ ਵਿਚ ਚੁਤਰਫੇ ਸੇ, ਹਿੱਤ ਵੇ ਪੁੱਤਾਂ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਵੇ
 ਰੋਬਰੋਂ, ਜੋ ਸਹਿਰ ਵੇ ਬੁਰੇ ਤੇ ਅੰਦਰ ਵੜਵੇ ਸਨ, ਅਬਿਰ-
- ੧੯ ਹਾਮ ਦੀ ਮਿਲਖ ਹੋ ਗਏ। ਇਨਾਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ

ਆਪਲੀ ਤੀਮਤ ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਮਕਫੀਲਾ ਦੇ ਖੇਤ ਦੀ ਗਾਰ ਵਿਚ, ਜੋ ਮਮਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਦੱਬਿਆ; ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਹਿਬਰੋਨ ਉੱਚੇ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਖੇਤ, ਅਤੇ ੨੦ ਉਸ ਵਿਚਲੀ ਗਾਰ, ਹਿਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕਬਰਸਥਾਨ ਲਈ ਅਥਿਰਹਾਮ ਦੀ ਮਿਲਖ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਰਹਾਮ ਬੁਢਾ, ਅਤੇ ਵਡੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸਾ, [੨੪] ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਚਾ- ੨ ਕਰ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਹ ਦੀਆਂ ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਉੱਪਰ ਕਰੋੜਾ ਸਾ, ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਲੱਤ ਹੇਠ ਰੱਖ। ਮੈਂ ਤੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ, ਜੋ ਅਕਾਸ ਅਰ ੩ ਪਰਤੀ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ, ਸੁਗੰਦ ਲਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਕਨਾਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਬਸਦਾ ਹਾਂ, ਕੋਈ ਤੀਮਤ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਨਾ ਵਿਆਹੁਲੀ। ਬਲਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵੇਸ ੪ ਅਤੇ ਕੁਟੰਬ ਵਿਚ ਜਾਈਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਦੀ ਲਈ ਤੀਮਤ ਲਿਆਈਂ। ਉਸ ਨੌਕਰ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ੫ ਜੋ ਸਾਇਤ ਉਹ ਤੀਮਤ ਇਸ ਵੇਸ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਆਉਣ ਪੁਰ ਪਰਸਿੰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਸ ਵਿਚ ਜਿਥੋਂ ਤੂੰ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਹੈਂ, ਫੇਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂ? ਅਥਿਰ- ੬ ਹਾਮ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਖਬਰਦਾਰ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਉਥੇ ਕਢੇ ਨਾ ਲਜਾਵੀਂ! ਪ੍ਰਭੂ ਅਕਾਸ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ੭ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦੇ ਘਰੋਂ ਅਤੇ ਜਨਮਭੂਮ ਥੀਂ ਕਢ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਨ ਸੁਗੰਦ ਖਾਕੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵੇਸ ਨੂੰ ਇਹ ਪਰਤੀ ਦਿਆਂਗਾ, ਉਹੋ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਆਪਣਾ ਵ੍ਹਤ ਘਲੇ- ਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਥੋਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਲਈ ਤੀਵੀਂ ਲਿਆਵੇਂਗਾ।

- ੮ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਤੀਵੀਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਆਉਲਾ ਨਾ ਚਾਹੇ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਇਸ ਸੁਗੰਦ ਤੇ ਛੁੱਟ ਜਾਏਂਗਾ; ਅਪਰ ਮੇਰੇ ਪੁੰਡ ਨੂੰ
- ੯ ਉੱਥ ਕਢੇ ਨਾ ਲੈਜਾਵੀਂ। ਉਸ ਚਾਕਰ ਨੈ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੀ ਲੱਤ ਹੇਠ ਰਖਕੇ, ਉਹ ਦੇ ਪਾਸ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ।
- ੧੦ ਉਪਰੰਦ ਉਸ ਚਾਕਰ ਨੈ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਠਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦਸ ਉਠ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਸਭ ਪਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਲੈਕੇ, ਉੱਠਕੇ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਅਰਮ-
- ੧੧ ਨਹਿਰੈਨ ਵਿਖੇ, ਨਹੂਰ ਦੇ ਨਗਰ ਤੀਕਰ ਗਿਆ। ਸੰਝ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਝੀਮਤਾਂ ਪਾਲੀ ਭਰਨ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੂਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਠਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲਿਆ।
- ੧੨ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪਰਮੇ-ਸੁਰ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਪਰੋਜਨ ਪੂਰਾ ਕਰ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਪੁਰ ਦਯਾਲ
- ੧੩ ਹੋ। ਵੇਖ, ਮੈਂ ਪਾਲੀ ਦੇ ਇਸ ਖੂਹੇ ਉਤੇ ਖੜਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਨਗਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਪਾਲੀ ਭਰਨ ਆਉਂਦੀਆਂ
- ੧੪ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਕਰ, ਕਿ ਉਹ ਕੁੜੀ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਆਖਾਂ, ਜੋ ਆਪਲਾ ਘੜਾ ਉਤਾਰ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਾਲੀ ਪੀਵਾਂ; ਅਤੇ ਉਹ ਕਰੇ, ਪੀਉ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਠਾਂ ਨੂੰ ਬੀ ਪਿਆਵਾਂਗੀ; ਜੇ ਉਹ ਝੀਮਤ ਹੋਵੇ, ਕਿ ਜਿਹ ਨੂੰ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਦਾਸ ਇਸਹਾਕ ਲਈ ਠਗਾਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸੇ ਤੇ ਜਾਲਾਂਗਾ, ਜੋ ਤੈਂ ਮੇਰੇ
- ੧੫ ਮਾਲਕ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਅਜੇ ਉਹ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ ਸਾ, ਜੋ ਵੇਖੇ, ਇਤਨੇ ਵਿਚ ਰਿਬਕਾ, ਜੋ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਭਰਾਉ ਨਹੂਰ ਦੀ ਝੀਮਤ ਮਿਲਕਾ ਦੇ ਪੁੰਡ ਬੈਡੁਏਲ ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਈ

ਸੀ, ਆਪਲਾ ਘੜਾ ਆਪਲੇ ਕੰਨੇ ਪੁਰ ਧਰੀ ਆ ਨਿੱਕਲੀ।
 ਅਤੇ ਉਹ ਭੜੀ ਖਰੀ ਸੁਹਲੀ, ਅਤੇ ਕੁਆਰੀ, ਪੁਰਸ ਥੀ ੧੬
 ਅਲਜਾਲ ਸੀ; ਜੋ ਉਸ ਬਾਉੜੀ ਵਿਚ ਉਤਰੀ, ਅਤੇ ਆਪ-
 ਲਾ ਘੜਾ ਭਰਕੇ, ਬਾਹਰ ਆਈ। ਉਹ ਦਾਸ ਤਿਸ ਵੇ ੧੭
 ਮਿਲਨੇ ਨੂੰ ਵੇੜਿਆ, ਅਤੇ ਬੇਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ
 ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਘੜੇ ਤੇ ਬੁੜਾ ਸਿਹਾ ਪਾ-
 ਵੀ ਪਿਲਾਉ। ਉਹ ਬੋਲੀ, ਪੀਓ ਜੀ, ਅਤੇ ਓਨ ਛੋਟੀ ੧੮
 ਨਾਲ ਘੜਾ ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਪੁਰ ਲਾਹਕੇ, ਉਹ ਨੂੰ ਪਿਵਾਇ-
 ਆ। ਜਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਪਿਵਾ ਚੁੱਕੀ, ਤਾਂ ਭੁਈ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਠਾਂ ੧੯
 ਵੇ ਲਈ ਬੀ ਪਾਲੀ ਭਰਨ ਜਾਵਾਂਗੀ, ਜਦ ਤੀਕਰ ਕਿ ਓਹ
 ਪੀ ਨਾ ਚੁੱਕਕ। ਅਤੇ ਓਨ ਤਾਬੜਤੋੜ ਆਪਲੇ ਘੜੇ ਦਾ ੨੦
 ਪਾਲੀ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫੇਰ ਬਾਉੜੀ ਨੂੰ ਪਾਲੀ
 ਭਰਨ ਵੇੜੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੇ ਸਾਰਿਆਂ ਉਠਾਂ ਲਈ
 ਭਰਿਆ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਥੀ ਵੰਗ ਹੋਕੇ, ਇਸ ਗੱਲ ਵੇ ੨੧
 ਵੇਖਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਉਹ ਦਾ ਸਫਰ
 ਭਾਗਵਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੇ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ੨੨
 ਜਾਂ ਉਠ ਪੀ ਚੁੱਕੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਅੱਧੇ ਰੁਪਏ ਭਰ
 ਸੋਇਨੇ ਦੀ ਇਕ ਨੱਥ, ਅਤੇ ਦਸ ਰੁਪਏ ਭਰ ਸੋਇਨੇ ਦੇ ਵੇ
 ਕੜੇ ਉਹ ਵੇ ਹੱਥਾਂ ਵਾਸਤੇ ਲਏ; ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ ੨੩
 ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸ, ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਹ ਦੀ ਧੀ ਹੈਂ; ਕੀ ਤੇਰੇ
 ਪਿਉ ਵੇ ਘਰ ਸਾਡੇ ਉਤਾਰੇ ਦੀ ਜਾਗਾ ਹੈ? ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ੨੪
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਬੈਤੁਏਲ ਦੀ ਧੀ ਹਾਂ, ਸਿਹ ਨੂੰ ਮਿਲਕਾ ਨੈ
 ਨਹੁਰ ਥੀ ਜਲਿਆ। ਇਹ ਬੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਡੇ ੨੫
 ਕੋਲ ਘਾਹ ਪੱਠਾ ਬਾਹਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਠਾਰੇ ਦੀ ਜਾਗਾ ਬੀ
 ਹੈ। ਤਦ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਆਪਲਾ ਸਿਰ ਸੁਕਾਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ੨੬

- ੨੭ ਬੰਦਗੀ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਪ੍ਰਭੂ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਧਨ ਹੈ, ਜਿਨ ਆਪਣੀ ਦਯਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ; ਮੈਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਂ, ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਵਲ ਮੈਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿਖਾਲਿ-
- ੨੮ ਆ। ਉਪਰੰਦ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨੇ ਏੜਕੇ, ਆਪਣੀ ਮਾਝਾ ਦੇ
- ੨੯ ਘਰ ਇਹ ਵਿਖਿਆ ਜਾ ਦੱਸੀ। ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਦਾ ਇਕ ਭਰਾਉਂਦਾ ਹੈਸੀ, ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲਾਬਾਨ ਸਾ; ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਖੁਦੇ ਉਤੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਹ ਬਾਹਰ ਭੱਜਿਆ ਗਿਆ।
- ੩੦ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਓਨ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਅਰੁ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਕੱਚੇ ਆਪਣੀ ਭੈਲ ਕੋਲ ਡਿੱਠੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭੈਲ ਰਿਬਕਾ ਤੇ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਜੋ ਆਖਦੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਪਾਹ ਆਇਆ; ਅਤੇ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਉਠਾਂ ਕੋਲ ਖੁਦ
- ੩੧ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਰੇਸਾਏ ਹੋਏ, ਅੰਦਰ ਆਉ! ਬਾਹਰ ਕਿੰਉ ਖੜੋਤਾ ਹੈਂ? ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ
- ੩੨ ਘਰ, ਅਤੇ ਉਠਾਂ ਲਈ ਜਾਗਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਦ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਘਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਦੇ ਉਠਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਠਾਂ ਦੀ ਲਈ ਘਾਹ ਪੱਠਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਆਰ ਉਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਵਾਸਤੇ, ਪੈਰ ਧੋਲ ਨੂੰ ਪਾਲੀ
- ੩੩ ਦਿੱਤਾ। ਫੇਰ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖਾਣੇ ਨੂੰ ਧਰਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ ਜਦ ਝੀਕਰ ਆਪਣਾ ਪਰੋਜਨ ਨਾ ਆਖ ਲਵਾਂ, ਤਦ ਤੀਕ ਰਸੋਈ ਨਾ ਜੇਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਓਨ
- ੩੪ ਅਖਿਆ, ਕਹ। ਤਾਂ ਓਨ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਬਿ-
- ੩੫ ਰਹਾਮ ਦਾ ਨੌਕਰ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ

ਬਾਹਲਾ ਵਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਬਲਿਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ, ਗਾਈਆਂ ਬੈਲ, ਸੋਇ-
 ਨਾ ਰੁੱਪਾ, ਗੋਲੇ ਗੋਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਠ ਅਰ ਗੱਦੇ ਬਖਸੇ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਸਾਇਰਾਹ ਬੁਢੇਪੇ ਵਿਚ ਉਹ ੩੬
 ਦੇ ਲਈ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲੀ, ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲਾ ਸਭ ਕੁਛ ਉਹ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੈ ਇਹ ਕਹਿਕੇ, ਮੈ ਥੋਂ ਸੁ- ੩੭
 ਗੰਦ ਲੀਤੀ, ਜੋ ਕਨਾਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰੀ; ਬਲਕ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ੩੮
 ਕੋਜ਼ਮੇ ਵਿਚ ਜਾਈਓਂ, ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੇ ਵਿਆਹ ਲਈ ਇਕ ਤੀਮਤ ਲਿਆਈਓਂ। ਤਦ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ੩੯
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਜਾਲਯੇ, ਉਹ ਤੀਮਤ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਨਾ ਆਵੇ। ਓਨ ਮੈ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ, ਜਿਹ ਦੇ ਅਗੇ ਮੈਂ ਚਲਦਾ ਹਾਂ, ੪੦
 ਉਹ ਆਪਲਾ ਦੂਤ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਘਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰਾ ਰਸ-
 ਤਾ ਭਾਗਵਾਨ ਕਰੇਗਾ; ਅਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੁਟੁੰਬ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿ-
 ਤਾ ਦੇ ਘਰ ਥੀਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਲਈ ਬਹੁਟੀ ਲਿਆਈਓਂ। ਜਦ ੪੧
 ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੁਟੁੰਬ ਵਿਚ ਜਾਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸੁਗੰਦ ਤੇ ਛੁਟਕਾ-
 ਰਾ ਪਾਵੇਂਗਾ; ਅਤੇ ਜੇ ਓਹ ਤੈ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਣ, ਤਾਂ ਤੀ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸੁਗੰਦ ਤੇ ਛੁਟਿਆ। ਮੈਂ ਅਜ ਉਸ ਖੂਹੇ ਉਤੇ ਆਇਆ, ੪੨
 ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੈਂ ਚਲਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਗਵਾਨ ਕਰੋ; ਤਾਂ ਵੇਖ, ਜੋ ਮੈਂ ਪਾਲੀ ਦੇ ਖੂਹੇ ਪੁਰ ਖੜਾ ੪੩
 ਹਾਂ; ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਕੁਆਰੀ ਪਾਲੀ ਭਰਨ ਨਿੱਕਲੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖਾਂ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਘੜੇ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁੜਾ ਪਾਲੀ ਮੈ ਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਦਿਹ; ਅਤੇ ਉਹ ਮੈ ੪੪

- ਨੂੰ ਆਖੇ, ਕਿ ਤੂੰ ਭੀ ਪੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਠਾਂ ਵਾਸਤੇ ਬੀ
 ੪੫ ਭਰਾਂਗੀ, ਜੇ ਉਹੋ ਤੀਵੀਂ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਲਈ ਠਰਾਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਅਜੇ
 ਇਹ ਗੱਲ ਆਖ ਨਹੀਂ ਚੁਕਿਆ ਸਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ,
 ਕਿ ਰਿਬਕਾ, ਆਪਣਾ ਘੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਨੇ ਉਪੁਰ ਲਈ,
 ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ, ਅਤੇ ਬਾਉੜੀ ਵਿਚ ਉੱਤਰਕੇ ਜਲ ਭਰਿ-
 ਆ; ਤਦ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪਿ-
 ੪੬ ਲਾਉ। ਓਨ ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਘੜਾ ਕੰਨਿਓਂ
 ਲਾਹਕੇ ਕਿਹਾ, ਪੀ ਲੈ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਠਾਂ ਨੂੰ ਬੀ ਪਿਆਲਾਂ-
 ਗੀ; ਜੇ ਮੈਂ ਪੀਤਾ; ਅਤੇ ਓਨ ਮੇਰੇ ਉਠਾਂ ਨੂੰ ਬੀ ਪਿਵਾਇ-
 ੪੭ ਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ
 ਕਿਹ ਦੀ ਧੀ ਹੈ? ਉਹ ਬੋਲੀ, ਮੈਂ ਬੈਤੂਏਲ ਦੀ ਧੀ ਹਾਂ,
 ਜਿਹ ਨੂੰ ਮਿਲਕਾ ਨੈ ਨਹੂਰ ਥੀਂ ਜਲਿਆ। ਤਦ ਮੈਂ
 ਉਹ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿਚ ਨੱਥ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਕੜੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ।
 ੪੮ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕੀ-
 ਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਅਥਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪਰ-
 ਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਧੰਨ ਕਿਹਾ, ਜਿਨ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿ-
 ਆ ਸਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਭਰਾਉ ਦੀ ਧੀ ਉਹ ਦੇ
 ੪੯ ਪੁੱਤ੍ਰ ਲਈ ਲਵਾਂ। ਜੇ ਹੁਲ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸੰਗ
 ਦਯਾ ਅਰ ਧਰਮ ਵਰਤਿਆ ਲੇੜਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸ
 ਦਿਓ; ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਭੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਓ, ਜੋ ਮੈਂ
 ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਫਿਰਾਂ।
- ੫੦ ਉਪਰੰਦ ਲਾਬਾਨ ਅਤੇ ਬੈਤੂਏਲ ਨੈ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿ-
 ਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਗੱਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਲੋਂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕੁਛ ਚੰ-
 ੫੧ ਗਾ ਮੰਦਾ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ। ਦੇਖ, ਰਿਬਕਾ ਤੇਰੇ ਅਗੇ

ਹੈ, ਉਹ ਨੂੰ ਲਿਆਂਦਾ; ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਖਲ ਅਨੁਸਾਰ
 ਤੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪੱਤੇ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਬਣੇ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ੫੨
 ਹੋਇਆ, ਜੋ ਅਥਿਰਹਾਮ ਦਾ ਵਾਸ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ
 ਸੁਣਕੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਗੇ ਫਰਜ਼ੀ ਵਲ ਤੁਕਿਆ। ਅਤੇ ਵਾਸ ੫੩
 ਨੇ, ਡੁਪੇ, ਅਤੇ ਸੋਇਨੇ ਦੇ ਗਠਿਓ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਕੱਢਕੇ,
 ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਿਬਕਾ ਦੇ ਡਾਈ ਅਤੇ ਤਿਸ
 ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਮੁਲੀਆਂ ਕੱਸਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਅਤੇ ੫੪
 ਉਨ ਅਰ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਜੀਠ ਦੇ, ਬਾਹ-
 ਦਾ ਪੀਠਾ, ਅਤੇ ਰੈਨ ਉਥੇ ਹੀ ਕੱਟੀ, ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉਰੇ,
 ਡਾਂ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕੋਲ ਨੂੰ ਡੇਰ
 ਦਿਓ। ਤਿਸ ਦੇ ਡਗਉ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ੫੫
 ਕਿ ਵਸਤੁ ਦਿਹਾੜੇ ਡੜੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰਹਿਲ ਦਿਹ,
 ਤਿਸ ਖਿਠੇ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ੫੬
 ਮੈ ਨੂੰ ਨਾ ਰੋਕੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਭਰ ਡਾਗਵਾਨ
 ਕੀਡਾ; ਮੈ ਨੂੰ ਬਿਦਿਆ ਕਰ ਦਿਓ, ਭਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾ-
 ਲਕ ਪਾਹ ਜਾਵਾਂ। ਉਹ ਬੋਲੇ, ਅਸੀਂ ਡੜੀ ਨੂੰ ਸੱਚਕੇ ੫੭
 ਉਸੇ ਡੇ ਪੁਛਵੇ ਹਾਂ। ਤਦ ਉਨੀਂ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਸੱਚਿਆ, ੫੮
 ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸੰਗ ਜਾਵੇਂਗੀ ?
 ਉਹ ਬੋਲੀ, ਹਾਂ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਤਦ ਉਨੀਂ ਆਪਣੀ ਡੈਲ ੫੯
 ਰਿਬਕਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਵਾਈ, ਅਤੇ ਅਥਿਰਹਾਮ ਦੇ ਚਾ-
 ਬਰਾਂ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਡੇਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ੬੦
 ਉਨੀਂ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਡਿੱਡਾ, ਤੂੰ
 ਸਾਡੀ ਡੈਲ ਹੈ, ਤੂੰ ਵਰੋਲਾਂ ਦੀ ਮਛੜਾ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਸਲ
 ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਬੁਧਿਆਂ ਦੀ ਲੁਪਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇ।
 ਉਪਰੰਤ ਰਿਬਕਾ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ੬੧

ਉਠਕੇ ਉਠਾਂ ਉਤੇ ਚੜੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਿੱਛੇ
 ੬੨ ਚੋ ਲਈਆਂ; ਸੋ ਉਹ ਵਾਸ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਤੁਰ ਪਿ-
 ੬੩ ਆ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਬੀਰ-ਉਲਹਈ-ਉਲਹਈ ਦੇ
 ਰਸਤੇ ਆ ਨਿਕਲਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੱਖਲੀ ਦੇਸ ਵਿਚ
 ੬੪ ਰਹਿੰਦਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਸੰਝ ਵੇਲੇ ਪਿਆਨ ਗਿ-
 ਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਖੇਤ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ
 ੬੫ ਅੱਖਾਂ ਚੱਕਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਠ ਚਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ
 ਰਿਬਕਾ ਨੇ ਅੱਖ ਚੱਕਕੇ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਉਠ
 ੬੬ ਤੇ ਹੇਠ ਉੱਤਰੀ। ਅਤੇ ਓਨ ਚਾਕਰ ਤੇ ਪੁਛਿਆ, ਕਿ
 ਇਹ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਖੇਤੋਂ ਸਾਡੇ ਮਿਲਣੇ ਲਈ ਚਲਾ ਆਉਂਦਾ
 ਹੈ, ਕੌਲ ਹੈ? ਚਾਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ
 ਹੈ। ਤਦ ਓਨ ਬੁਰਕਾ ਲੈਕੇ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਢਕ ਲਿ-
 ੬੭ ਆ। ਅਤੇ ਵਾਸ ਨੇ ਸਰਬੱਤ ਗੱਲਾਂ, ਜੋ ਓਨ ਕੀਤੀਆਂ
 ਹੈਸਨ, ਇਸਹਾਕ ਪਾਹ ਆਖੀਆਂ। ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਉਹ
 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਸਾਇਰਾਹ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਲਿਆਇ-
 ਆ, ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਲਿਆ; ਸੋ ਉਹ ਤਿਸ
 ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ।
 ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਪਿੱਛੇ, ਉਸ
 ਥੀਂ ਸਾਂਤ ਹੋਇਆ।

[੨੫] ਫੇਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੇ ਹੋਰ ਤੀਮੋ ਕੀਤੀ, ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਕ-
 ੨ ਤੂਰਾ ਹੈਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਿਮਰਾਨ ਅਤੇ ਯਕਸਾਨ, ਅਤੇ
 ਮਿਦਾਨ ਅਤੇ ਮਿਦਯਾਨ, ਅਰ ਇਸਬਾਕ ਅਤੇ ਸੁਖ ਉਹ ਦੇ
 ੩ ਲਈ ਜਲੇ। ਅਤੇ ਯਕਸਾਨ ਤੇ ਸਬਾ ਅਤੇ ਦਦਾਨ ਜਨਮੇ;
 ਅਤੇ ਦਦਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਅਸੂਰੀ ਅਤੇ ਲਤੂਸੀ ਅਤੇ ਲੋਮੀ
 ੪ ਸਨ। ਅਤੇ ਮਿਦਯਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਐਫਾ ਅਤੇ ਅਫਰ, ਅਤੇ

ਹਨੂਕ ਅਤੇ ਅਬੀਦਾ ਅਤੇ ਇਲਵੁਆ ਸੇ; ਏਹ ਸਭ ਕਤੂ-
 ਗ ਦੇ ਪੁੱਤ ਪੋਤੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਲਾ ਸਭ ੫
 ਕੁਛ ਇਸਹਾਕ ਤਾਈਂ ਦਿੱਤਾ; ਪਰ ਆਪਲੀਆਂ ਧਰੇਲਾਂ ੬
 ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਅਨਾਮ ਦੇਕੇ, ਆਪਲੇ ਜੀ-
 ਉਂਦੇ ਜੀ, ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਾਰੋਂ, ਪ੍ਰ-
 ਰਬ ਵਲ ਦੇ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਘੱਲ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਅਬਿਰ- ੭
 ਹਾਮ ਦੇ ਜੀਉਲ ਦੇ ਦਿਨ, ਜਿਨਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਜੀਵਿਆ,
 ਇਕ ਸੌ ਪੰਜਹੱਤਰ ਵਰਿਹਾਂ ਸਨ। ਤਦ ਅਬਿਰਹਾਮ, ੮
 ਆਪਲੇ ਖਰੇ ਬੁਢੇਪੇ ਵਿਚ, ਬੁੱਢਾ ਅਤੇ ਸਮਾਪੂਰ ਹੋਕੇ, ਪ੍ਰਾਣ
 ਤਜ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਮਿ-
 ਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਸਹਾਕ ਅਰ ਇਸਮਾ- ੯
 ਈਲ ਨੈ ਮਕਫੀਲਾ ਦੀ ਗਾਰ ਵਿਚ, ਹਿੱਤੀ ਸੁਹਰ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਇਫਰੋਨ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ, ਜੋ ਮਮਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਹੈ, ਉਹ
 ਨੂੰ ਦੱਬਿਆ; ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਖੇਤ ਵਿਚ, ਜੋ ਅਬਿਰਹਾਮ ੧੦
 ਨੈ ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਤੇ ਮੁੱਲ ਲੀਤਾ ਸੀ; ਉੱਥੇ ਅਬਿਰਹਾਮ
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਸਾਇਰਾਹ ਦੱਬੀ ਗਈ। ਅਤੇ ੧੧
 ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਮਰਨ ਥੀਂ ਪਿੱਛੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪਰ-
 ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ
 ਇਸਹਾਕ ਬੀਰ-ਉਲਹਈ-ਉਲਰਾਈ ਦੇ ਪਾਹ ਜਾ ਰਿਹਾ।

ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਸਮਾਈਲ ਦੀ, ਜਿਹ ਨੂੰ ੧੨
 ਸਾਇਰਾਹ ਦੀ ਗੋਲੀ ਮਿਸਰੀ ਹਾਜਿਰਾਹ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ
 ਥੀਂ ਜਲਿਆ ਸਾ, ਇਹ ਕੁਲਪੱਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਮਾ- ੧੩
 ਈਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਅਤੇ ਘਰਾਲੇ ਏਹ ਹਨ; ਇਸਮਾ-
 ਈਲ ਦਾ ਪਲੋਠੀ ਦਾ ਪੁੱਤ ਨਬੀਤ, ਅਤੇ ਕੀਦਾਰ, ਅਤੇ
 ਅਦਬਿਏਲ, ਅਤੇ ਮਿਬਸਾਮ; ਅਤੇ ਮਿਸਮਾ, ਅਤੇ ੧੪

- ੧੫ ਵੁਮਾ, ਅਤੇ ਮੱਸਾ; ਅਤੇ ਜਵਰ, ਅਰ ਤੀਮਾ, ਅਰ ਇਤੂਰ,
 ੧੬ ਅਤੇ ਨਰੀਸ ਅਤੇ ਕਿਦਮਾ। ਏਹ ਇਸਮਾਈਲ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਹਨ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਆਪਲੇ ਆਪਲੇ ਪਿੰਡਾਂ ਅਤੇ
 ਆਪੇ ਆਪਲੀਆਂ ਜੜੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਏਹ ਹਨ, ਜੋ
 ਆਪੇ ਆਪਲੀ ਕੋਮ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਰਾਂ ਸਰਦਾਰ ਹਨ।
 ੧੭ ਅਤੇ ਇਸਮਾਈਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਦਿਨ ਇਕ ਜੋ ਸੈਂਤੀਹਾਂ
 ਵਰਿਹਾਂ ਹੈਸਨ; ਜਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ
 ੧੮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਮਿਲਿਆ। ਅਤੇ ਓਹ ਹਬੀਲਾ ਤੇ
 ਸੂਰ ਤੀਰੁਰ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਵਲ ਅਸੂਰ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ
 ਹੈ, ਬਸਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਲੇ ਸਰਬੱਤ ਭਗਵਾਂ ਦੇ
 ਅਗੇ ਮੋਇਆ।
 ੧੯ ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਸਹਾਕ ਦੀ ਕੁਲਪੱਤ੍ਰੀ ਇਹ
 ੨੦ ਹੈ। ਅਬਿਰਹਾਮ ਤੇ ਇਸਹਾਕ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ
 ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਚਾਹਲੀਆਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਰਿਬਕਾ
 ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਇਆ। ਉਹ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਦੇ
 ਵਸਕੀਲ, ਬੈਤੁਏਲ ਅਰਾਮੀ ਦੀ ਧੀ, ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ
 ੨੧ ਅਰਾਮੀ ਦੀ ਭੈਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਆਪਲੀ
 ਝੀਮਤ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ
 ਜੋ ਉਹ ਸੰਢ ਹੈਸੀ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤਿਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ
 ਲਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਬਹੁਟੀ ਰਿਬਕਾ ਅਪਾਨ ਨਾਲ ਹੋਈ।
 ੨੨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਨੀਂਗਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਘੁਲਦੇ
 ਸਨ; ਤਾਂ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਐਉਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਕਿਉਂ
 ੨੩ ਹਾਂ? ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਪਾਹ ਪੁੱਛਲ ਗਈ। ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ
 ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੇਰੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਦੋ ਕੋਮਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ
 ਗਰਭ ਥੀਂ ਦੋ ਭਾੰਤ ਦੇ ਲੋਕ ਨਿਕਲਨਗੇ, ਅਤੇ ਇਕ ਵੁਜੇ

ਉੱਤੇ ਜੋਗਵਰ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਵਡਾ ਛੋਟੇ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੇਗਾ ।

ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਜਲਨੇ ਦੇ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਤਾਂ ੨੪
 ਵੇਖ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਸਰਭ ਵਿਚ ਜੋੜੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜੇਠਾ ੨੫
 ਲਾਲ ਰੰਗ ਜਤਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਰਗਾ ਹੋ ਨਿੱਕਲਿਆ, ਅਤੇ
 ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਏਸੇ ਪਰਿਆ। ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਉਹ ੨੬
 ਦਾ ਭਰਾਉ ਨਿੱਕਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਨੈ ਏਸੇ ਦੀ
 ਅੱਡੀ ਪਕੜੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਾ-
 ਕੂਬ ਪਰਿਆ ਗਿਆ। ਜਦ ਓਹ ਜੰਮੇ, ਤਦ ਇਸਹਾਕ
 ਸੱਠਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸਾ। ਉਪਰੰਦ ਓਹ ਬਾਲਕ ਵਡੇ ਹੋ- ੨੭
 ਏ; ਏਸੇ ਸਕਾਰ ਵਿਚ ਅਤ ਸਿਆਲਾ ਅਤੇ ਬਲਬਾਸੀ
 ਹੈਸੀ, ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਭਲਾਮਾਲਸ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਰਹਿਲਵਾ-
 ਲਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਏਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸਾ; ੨੮
 ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਤਿਸ ਦੇ ਸਕਾਰ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਇਆ ਕਰਦਾ
 ਸੀ; ਪਰ ਰਿਬਕਾ ਦਾ ਸੰਦੇਹ ਜਾਕੂਬ ਨਾਲ ਸਾ। ਉਪ- ੨੯
 ਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਉਲ ਰਿੰਨਿਆ, ਅਤੇ ਏਸੇ ਥੱਕਾ ਮਾਂ-
 ਦਾ ਬਾਹਰੋਂ ਆਇਆ। ਤਦ ਏਸੇ ਨੈ ਜਾਕੂਬ ਥੀ ੩੦
 ਮਿੰਨਝ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਲਾਲ ਲਾਉਲ ਵਿਚੋਂ ਮੈ ਨੂੰ
 ਖੜਾਉ, ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਖਰਾ ਹੀ ਬਲਹੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ।
 ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਏਵੇਮ ਪੈ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਜਾ- ੩੧
 ਕੂਬ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅੱਜ ਆਪਲੇ ਜੇਠੇ ਹੋਲ ਦਾ ਹੱਕ ਮੇਰੇ
 ਹੱਥ ਬੇਚ। ਅਤੇ ਏਸੇ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਮੈਂ ਤਾ ਮਰਨ ਦੇ ੩੨
 ਕੰਢੇ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜੇਠਾ ਹੋਲਾ ਮੇਰੇ ਕਿਤ ਕੰਮ ਆਵੇ-
 ਗਾ? ਫੇਰ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹ। ੩੩
 ਓਨ ਉਸ ਪਾਹ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ; ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਜੇਠੇ ਹੋਲ
 ਦਾ ਹੱਕ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਹੱਥ ਬੇਚ ਸਿੱਟਿਆ। ਤਦ ਜਾਕੂਬ ੩੪

ਨੈ ਏਸੇ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਮਸਰਾਂ ਦੀ ਵਾਲ ਵਾ ਲਾਉਣ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਓਨ ਖਾਹਦਾ ਪੀਤਾ, ਅਤੇ ਉੱਠਕੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਪਿਆ। ਇਸ ਤਰਾਂ ਏਸੇ ਨੈ ਆਪਣੇ ਜੇਠੇ ਹੋਣ ਵੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਭੁੱਛ ਜਾਡਾ।

- [੨੬] ਉਪਰੰਦ ਉਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਮੰਦਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਬਿਨਾ, ਜੋ ਅਥਿਰਹਾਮ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਿਆ ਸਾ, ਫੇਰ ਕਾਲ ਪਿਆ; ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਅਥਿਮਲਿਕ ਦੇ ਪਾਹ, ਜੋ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਸਾ, ਜਗਰ ਨੂੰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਈਂ, ੨ ਬਲਕ ਜਿਥੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕਹਾਂ, ਉਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਹੁ। ਤੂੰ ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਹੁ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿਆਂਗਾ; ਕਿ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ, ਏਹ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਸੁਬੰਦ ਨੂੰ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਅਥਿਰਹਾਮ ਦੇ ਸੰਗ ਭੀਤੀ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਕਰਾਂਗਾ। ੪ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਅੰਬਰ ਦੇ ਤਾਰਿਆਂ ਵਰਗੀ ਬਹੁਤ ਵਪਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਏਹ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਕੋਮਾਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਥੀਂ ਵਰ ਪਾਉਣਗੀਆਂ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਰੀਤਾਂ, ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ, ਮੇਰੇ ਹੱਕਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਭੀਤੀ। ਉਪਰੰਦ ਇਸਹਾਕ ਜਗਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਿਹਾ। ੭ ਅਤੇ ਉਥੇ ਦੇ ਵਸਕੀਲਾਂ ਨੈ ਤਿਸ ਦੀ ਤੀਮੀ ਦੀ ਬਾਬਤ ਪੁੱਛਿਆ; ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਇਹ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਆਖਣ ਤੇ ਡਰਿਆ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਰਿਬਕਾ ਲਈ ਉਹ ਨੂੰ

ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਸਿੱਟਲ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖਣ ਵਿਚ
 ਅਨੁਪ ਹੈਸੀ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਉਹ ਨੂੰ ਉਥੇ ੮
 ਰਹਿੰਦੇ ਨੂੰ ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ
 ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੇ ਵਰੇਖੇ ਵਿਚਦੋਂ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਇਸਹਾਕ
 ਆਪਣੀ ਤੀਮੀਂ ਰਿਬਕਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਲੋਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
 ਤਦ ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੇ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਆਖਿਆ, ੯
 ਦੇਖ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ; ਫੇਰ ਤੂੰ ਕਿੱਕਰ ਕਿ-
 ਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਹੈ? ਇਸਹਾਕ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖਿਆ,
 ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ
 ਕਾਰਨ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵਾਂ। ਅਥਿਮਲਿਕ ਬੋਲਿਆ, ਇਹ ੧੦
 ਕੀ ਹੈ, ਜੋ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ? ਨੇੜੇ ਸਾ, ਜੋ ਕੋਈ
 ਨ ਕੋਈ, ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਤੇਰੀ ਤੀਮੀਂ ਦੇ ਸੰਗ ਸੌਂਦਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ
 ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਪਾਪ ਚਾੜਦਾ। ਤਦ ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੇ ੧੧
 ਆਪਣੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ
 ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਅਕੇ ਇਸ ਦੀ ਵੀਮਤ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਵੇਗਾ,
 ਸੇ ਠੀਕ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਉਪਰੰਤ ਇਸਹਾਕ ਨੇ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਬੀਜੀ, ੧੨
 ਅਤੇ ਉਤੀ ਸਾਲ ਸੋ ਗੁਲਾ ਪਗਪਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ
 ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਵਧ ਗਿਆ, ਅਤੇ ੧੩
 ਇਥੇ ਤੀਕ ਉਹ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਚਲਾ ਆਇਆ, ਜੋ
 ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕ- ੧੪
 ਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬਲਦਾਂ, ਅਤੇ ਬਹੁਤਸਾਰਿਆਂ
 ਚਾਕਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ
 ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਜਲੇ। ਅਤੇ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ੧੫
 ਖੂਰੇ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਦਿਆਂ ਚਾਕਰਾਂ ਨੇ, ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਉ

- ਅਥਿਰਹਾਮ ਦੇ ਸਮੇ ਵਿਚ ਪੱਟੇ ਸਨ, ਮੁੰਦ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ
- ੧੬ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਪੂਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਅਥਿਮਲਿਕ
ਨੈ ਇਸਹਾਕ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਚਲਾ ਜਾਹ; ਕਿੰ-
- ੧੭ ਉਕਿ ਤੂੰ ਸਾ ਥੋਂ ਵਡਾ ਜੋਗਵਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਂ। ਤਦ
ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਉਥੋਂ ਕੂਚ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਜ-
ਰਾਰ ਦੇ ਤੱਲੇ ਵਿਚ ਗੱਡਕੇ ਉਥੇ ਰਿਹਾ।
- ੧੮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਉਨਾਂ ਪਾਲੀ ਦੇ ਖੂਹਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਨੀਂ
ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਥਿਰਹਾਮ ਦੇ ਸਮੇ ਵਿਚ ਪੱਟੇ ਸਨ, ਫੇਰ
ਪਟਿਆ; ਕਿੰਉਕਿ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਨੈ ਅਥਿਰਹਾਮ ਦੇ
ਮਰਨ ਤੇ ਪਿਛੇ, ਉਨਾਂ ਤਾਈਂ ਮੁੰਦ ਦਿੱਤਾ ਹੈਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ-
ਹਾਕ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਖੂਹਾਂ ਦੇ ਓਹੋ ਨਾਉਂ ਧਰੇ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ
- ੧੯ ਨੈ ਧਰੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੈ ਉਸ ਤੱਲੇ
ਵਿਚ ਇਕ ਖੂਹ ਪੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਫੁਟਦੀਆਂ ਸੀਰਾਂ ਦਾ
- ੨੦ ਖੂਹ ਲੱਭਿਆ। ਅਤੇ ਜਰਾਰ ਦੇ ਚਰਵਾਲਿਆਂ ਨੈ ਇਸ-
ਹਾਕ ਦੇ ਚਰਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ, ਇਹ ਕਹਿਕੇ, ਝਗੜਾ ਚੱਕਿ-
ਆ, ਜੋ ਇਹ ਜਲ ਸਾਡਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਖੂਹ ਦਾ
ਨਾਉਂ ਇਸਕ ਪਰਿਆ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ
- ੨੧ ਝਗੜਾ ਬੰਨਿਆ ਸਾ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਵੂਜਾ ਖੂਹ ਪੱਟਿਆ,
ਅਤੇ ਓਹ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਬੀ ਝਗੜੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੈ ਤਿਸ ਦਾ
- ੨੨ ਸਿਤਨਾਹ ਨਾਉਂ ਪਰਿਆ। ਤਦ ਉਹ ਉਥੋਂ ਅਗੇ ਨੂੰ ਵਧਿ-
ਆ, ਅਤੇ ਵੂਜਾ ਖੂਹ ਪੱਟਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਉਨੀਂ
ਝਗੜਾ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਰਹਾਬਾਤ
- ੨੩ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਫੈਲਾਂਗੇ। ਉਪਰੰਦ
- ੨੪ ਉਹ ਤਿਥੋਂ ਬੇਰਸਬਾ ਨੂੰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਤਿਸੀ ਰਾਤ

ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਅਥਿਰ-
ਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ; ਭਉ ਨਾ ਕਰ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹਾਂ,
ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਅਥਿਰ-
ਹਾਮ ਦੀ ਲਈ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਨੂੰ ਵਧਾਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਓਨ ੨੫
ਉਥੇ ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਕੇ, ਪ੍ਰਭੁ ਵਾ ਨਾਉਂ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ
ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਉਥੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਦਾ-
ਸਾਂ ਨੈ ਉਸ ਜਾਗਾ ਇਕ ਖੂਹ ਪੱਟਿਆ।

ਉਪਰੰਤ ਜਗਰ ਤੇ ਅਥਿਮਲਿਕ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਮਿੱਤ੍ਰ ੨੬
ਅਖਾਜਤ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਫੌਜ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਫਿਕੋਲ,
ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਗਿਆ। ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿ- ੨੭
ਹਾ, ਕਿ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਵੈਰ ਰਖਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ
ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਕਾਸ
ਲਈ ਆਏ ਹੋ? ਓਹ ਬੋਲੇ, ਅਸੀਂ ਠੀਕ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ੨੮
ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈ; ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਸ
ਵਿਚ ਸੁਗੰਦ ਕਰਿਯੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਨੇਮ ਬੰਨਿਯੇ; ਕਿ ੨੯
ਜਿਹਾ ਅਸੀਂ ਤੈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੁਹਿਆ, ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ
ਬਿਨਾ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਿਆ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਚੈਰਸੱਲਾ
ਨਾਲ ਬਿਦਾ ਕੀਤਾ, ਤਿਵੇਂ ਤੂੰ ਭੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆ-
ਈ ਨਾ ਕਰੇਂ। ਤੂੰ ਹੁਣ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਵਰੋਸਾਇਆ ਹੋਇਆ
ਹੈਂ। ਤਦ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਸੋਈ ਕਰਾਈ, ਅਤੇ ੩੦
ਤਿਨੀਂ ਖਾਹਦੀ ਪੀਤੀ। ਅਤੇ ਓਹ ਸ਼ਲਾਘ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ੩੧
ਉੱਠਕੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਸਮੋਕਸਮੀ ਹੋਏ; ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ
ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਦਿਆ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪਾਚੋਂ ਚੈਰ-
ਸੱਲਾ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਹਾੜੇ ਐਉਂ ਹੋਇ- ੩੨
ਆ, ਜੋ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਦਾਸ ਆਏ, ਅਤੇ ਖੂਹੇ ਦੀ ਬਾ-

ਬਤ, ਜੋ ਉਨੀਂ ਪੱਟਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ
 ੩੩ ਕਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਜਲ ਲੱਭਾ। ਜੇ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸਬਾ
 ਧਰਿਆ; ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨੱਸਰ ਅੱਜ ਤੀਕਰ ਬੇਰਸਬਾ
 ੩੪ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਸੇ ਜਾਂ ਚਾਹਲੀਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ
 ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਓਨ ਬੇਰੀ ਹਿੱਤੀ ਦੀ ਧੀ ਜਿਹੁਦੀਅਤ, ਅਤੇ
 ਅਲੁਨ ਹਿੱਤੀ ਦੀ ਧੀ ਬਸਾਮਾ ਨਾਲ਼ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ।
 ੩੫ ਜੇ ਓਹ ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵੁਖਦਾ-
 ਇਕ ਸਨ।

[੨੧] ਉਪਰੰਦ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਇਸਹਾਕ ਬੁੱਢਾ ਹੋਇ-
 ਆ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਨੇੜ ਪੁੰਦਲੇ ਹੋ ਗਏ, ਜੋ ਵੇਖ ਨਾ ਸਕ-
 ਦਾ ਸਾ, ਤਾਂ ਓਨ ਆਪਲੇ ਵਡੇ ਪੁੰਡ ਏਸੇ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ,
 ਅਝੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਡ! ਉਹ ਕੁਇਆ, ਮੈਂ ਹਜਰ
 ੨ ਹਾਂ। ਤਦ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਵੇਖ, ਮੈਂ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ,
 ੩ ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਮਰਨੇ ਦਾ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦਾ। ਜੇ ਹੁਲ
 ਆਪਲੇ ਹਥਿਆਰ, ਅਰਥਾਤ ਤਰਕਸ ਅਰ ਕਮਾਲ, ਲੈਕੇ
 ੪ ਰੋਹੀ ਨੂੰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਸਕਾਰ ਮਾਰ। ਅਤੇ
 ਸੁਆਦਵਾਲਾ ਭੋਜਨ ਮੇਰੀ ਰੁਚਿ ਅਨੁਸਾਰ ਮੇਰੀ ਲਈ
 ਪਕਵਾਉ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਲਿਆਉ, ਜੋ ਮੈਂ ਖਾਵਾਂ, ਤਾਂ
 ਆਪਲੇ ਮਰਨ ਥੀਂ ਅਗੇ, ਮੇਰਾ ਜੀ ਤੈ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ।
 ੫ ਅਤੇ ਜਾਂ ਇਸਹਾਕ ਆਪਲੇ ਪੁੰਡ ਏਸੇ ਨਾਲ਼ ਜੱਲਾਂ ਕਰ-
 ਦਾ ਸਾ, ਤਾਂ ਰਿਬਕਾ ਨੈ ਸੁਲਿਆ; ਤਦ ਏਸੇ ਰੋਹੀ ਨੂੰ
 ੬ ਸਕਾਰ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਲਿਆਉਲ ਲਈ ਗਿਆ; ਪਰੰਤੁ
 ਰਿਬਕਾ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪੁੰਡ ਜਾਕੁਬ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਮੈਂ
 ਭੇਰੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਭੇਰੇ ਭਰਾਉ ਏਸੇ ਨਾਲ਼ ਇਹ ਗੱਲ ਕਰਦੇ
 ੭ ਸੁਲਿਆ; ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਸਕਾਰ ਲਿਆਉ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ

ਵਾਸਤੇ ਸੁਆਦਵਾਲਾ ਭੋਜਨ ਪਕਵਾਉ, ਜੋ ਮੈਂ ਖਾਵਾਂ,
 ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਰਨ ਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੈ ਨੂੰ
 ਵਰ ਦਿਆਂ। ਜੇ ਹੁਣ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ, ੮
 ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਲੱਗ। ਹੁਣ ਅੱਯਤ ਵੀਚ ਜਾਕੇ, ਉਥੋਂ ੯
 ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਦੋ ਮੋਟੇ ਮੇਮਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਉ, ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਤੇਰੇ ਬਾਪ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਸ ਤਿਸ ਦੀ ਰੁਚਿ ਅਨੁਸਾਰ
 ਸੁਆਦਵਾਲਾ ਪਕਾਵਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ੧੦
 ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਈਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਕੇ ਆਪਣੇ ਮਰਨ ਤੇ
 ਅੱਗੇ ਤੈ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ। ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪ- ੧੧
 ਣੀ ਮਾਤਾ ਰਿਬਕਾ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਮੇਰਾ ਭਰਾਉ ਏਸੇ
 ਜਤਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਸਾਫ ਹੈ; ਕੀ ਜਾਲਿ- ੧੨
 ਯੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮੈ ਨੂੰ ਟੋਰੇ; ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਫਰਫੰਦੀ
 ਠਹਿਰਾਂ, ਬਲਕ ਅਸੀਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸਰਾਪਿਆ ਜਾਵਾਂ।
 ਉਹ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਤੇਰਾ ੧੩
 ਸਰਾਪ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਹੋਵੇ! ਤੂੰ ਨਿਰਾ ਮੇਰੇ ਕਰੇ ਲੱਗ, ਅਤੇ
 ਜਾਕੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਓਹ ਲਿਆਉ। ਤਦ ਉਹ ਗਿਆ, ੧੪
 ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਉਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਂਦਾ।
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਮਾਉਂ ਨੈ ਉਸ ਦੇ ਪਿਉ ਦੀ ਰੁਚਿ ਅਨੁਸਾਰ
 ਸੁਆਦਵਾਲਾ ਭੋਜਨ ਰਿੱਧਾ। ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਨੈ ਆਪ- ੧੫
 ਣੇ ਵਡੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਸੇ ਦੇ ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ, ਜੋ ਘਰ ਵਿਚ ਉਹ ਦੇ
 ਪਾਹ ਸਨ, ਲੈਕੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਕੜੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਾਕੂਬ ਨੂੰ ਭਨਾ-
 ਏ; ਅਤੇ ਮੇਮਨਿਆਂ ਦੀ ਖੱਲ, ਉਹ ਦੇ ਹਥਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ੧੬
 ਦੀ ਧੌਲ ਉੱਤੇ, ਜਿਥੇ ਬਾਲ ਨਸੇ, ਲਪੇਟੀ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ੧੭
 ਹੱਥ ਦਾ ਰਿੱਧਾ ਹੋਇਆ ਸੁਆਦਵਾਲਾ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਰੋਟੀ
 ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਹੱਥ ਦਿੱਤੀ।

- ੧੮ ਤਦ ਓਨ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ ਜਾਕੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿ-
ਤਾ ! ਉਹ ਕੁਇਆ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਇਥੇ ਹਾਂ; ਤੂੰ ਕੋਲ ਹੈਂ, ਮੇਰੇ
- ੧੯ ਪੁੱਤ੍ਰ ? ਯਾਕੂਬ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਥੀਂ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ ਮੈਂ ਏਸੇ ਤੇ-
ਰਾ ਪਲੇਠੀ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਆਖਤ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ।
ਹੁਲ ਉੱਠ ਬੈਠ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਖਾਹ, ਤਾਂ ਤੇਰਾ
- ੨੦ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ । ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ
ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਇਹ ਕਿੱਕਰ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਜੋ ਤੈ ਨੂੰ ਐਸੀ
ਛੇਤੀ ਲੱਭ ਪਿਆ ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਪੁੱਤ੍ਰ
- ੨੧ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਲਿਆਇਆ । ਤਦ ਇਸ-
ਹਾਕ ਨੇ ਯਾਕੂਬ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਨੇੜੇ ਆਉ, ਤਾਂ
ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਟੋਹਾਂ, ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਉਹੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਸੇ ਹੈਂ, ਕੇ ਨਹੀਂ ।
- ੨੨ ਯਾਕੂਬ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਾਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ
ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਟੋਹਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਬੋਲ ਤਾ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਹੈ,
- ੨੩ ਪਰ ਹੱਥ ਏਸੇ ਦੇ ਹਨ । ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਤਾ,
ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਉ ਏਸੇ ਦੇ
ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਜੱਤ ਹੈਸੀ; ਸੋ ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਸ
- ੨੪ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਉਹੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਸੇ ਹੈਂ ?
- ੨੫ ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਹੋ ਹਾਂ । ਤਦ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ
ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਲਿਆਉ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੇ ਸਕਾਰ ਥੀਂ
ਕੁਝ ਖਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੈ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ । ਸੋ ਉਹ
ਉਸ ਪਾਸ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਖਾਹਦਾ; ਅਤੇ ਉਹ
ਉਹ ਦੀ ਲਈ ਦਾਖ ਦਾ ਰਸ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਓਨ
- ੨੬ ਪੀਤਾ । ਫੇਰ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
੨੭ ਹੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਹੁਲ ਨੇੜੇ ਆਉ, ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਉੱਮ । ਓਨ ਨੇੜੇ
ਜਾਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਉੱਮਿਆ । ਤਦ ਓਨ ਉਹ ਦੇ ਕਪੜਿਆਂ

ਦੀ ਮੁਸਕ ਪਾਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਕਿ-
 ਗਾ, ਦੇਖ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਦੀ ਮੁਸਕ ਉਸ ਖੇਤ ਦੀ ਮੁਸਕ ਵਰ-
 ਗੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ੨੮
 ਅਕਾਸ ਦੀ ਓਸ ਥੀਂ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਚਿਕਲਾਈ ਥੀਂ,
 ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਅਰ ਦਾਖ ਦੇ ਰਸ ਦੀ ਬੁਤਾਇਤ, ਤੈ ਨੂੰ
 ਦੇਵੇ। ਕੇਮਾਂ ਤੇਰੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਤੁਪ ਅਗੇ ੨੯
 ਝੁਕਣ। ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਭਾਈਆਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੋ, ਅਤੇ
 ਤੇਰੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤ ਤੁਪ ਅਗੇ ਝੁਕਣ; ਜੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ
 ਸਰਾਪੇ, ਉਹ ਆਪ ਸਰਾਪਤ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਪ ਨੂੰ
 ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ, ਜੇ ਅਸੀਸ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।

ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਿਹਾ ਹੀ ਇੰਸਹਾਕ ਯਾ- ੩੦
 ਕੂਬ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇ ਹਟਿਆ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ
 ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਤਿਸ
 ਦਾ ਭਰਾਉ ਏਸੇ ਸਕਾਰੋਂ ਆਲ ਫਿਰਿਆ। ਉਹ ਬੀ ਸੁ- ੩੧
 ਆਦਵਾਲਾ ਭੋਜਨ ਪਕਾਰੇ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਕੋਲ ਲਿਆ-
 ਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ
 ਉੱਠੇ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ ਦੇ ਸਕਾਰ ਵਿਚੋਂ ਖਾਵੇ, ਤਾਂ ਆਪ
 ਦਾ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ੩੨
 ਉਸ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤੂੰ ਕੋਲ ਹੈਂ? ਉਹ ਕੁਇਆ, ਮੈਂ ਏਸੇ
 ਤੇਰਾ ਪਲੋਠੀ ਦਾ ਪੁੱਤ ਹਾਂ। ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ੩੩
 ਕੰਬਿਆ, ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਫੇਰ ਉਹ ਕੋਲ ਹੈਸੀ, ਜੇ ਸਕਾਰ
 ਮਾਰਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਵਿਚੋਂ
 ਤੇਰੇ ਆਉਣ ਤੇ ਅਗੇ ਖਾਹਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਅਸੀਸ
 ਦਿੱਤੀ? ਅਰ ਉਹ ਠੀਕ ਅਸੀਸ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਏਸੇ ੩੪
 ਨੈ ਜਾਂ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਤਾਂ ਡਾਢੇ

- ਗਮ ਨਾਲ ਫਾਹਾਂ ਮਾਰਕੇ ਰੁੰਨਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਥੀਂ
 ੩੫ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਬੀ ਅਸੀਸ ਦਿਹ। ਓਨ ਆ-
 ਖਿਆ, ਤੇਰਾ ਭਰਾਉ ਛਲ ਨਾਲ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ
 ੩੬ ਵਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਠੀਕ ਯਾਕੂਬ ਨਹੀਂ ਰਖਿਆ ਗਿਆ? ਜੇ ਓਨ ਹੁਲ ਦੇ
 ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਛਲ ਕੀਤਾ ਹੈ! ਓਨ ਮੇਰੇ ਪਲੇਠੀ ਦੇ
 ਹੋਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਹੁਲ ਮੇਰਾ ਵਰ
 ਲੈ ਲੀਤਾ। ਫੇਰ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਤੈਂ ਮੇਰੀ ਲਈ ਕੋਈ
 ੩੭ ਅਸੀਸ ਨਹੀਂ ਰਖ ਛੱਡੀ? ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਏਸੇ ਨੂੰ ਉੱਤਰ
 ਵੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਨਾਥ ਬਲਾਇਆ, ਅਤੇ
 ਤਿਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ;
 ਅਤੇ ਅੰਨ ਅਰ ਦਾਖ ਦਾ ਰਸ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ; ਹੁਲ
 ੩੮ ਹੇ ਪੁੱਤ, ਤੇਰੀ ਲਈ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਤਦ ਏਸੇ ਨੈ ਆਪਣੇ
 ਪਿਉ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਇੱਕੋ ਅਸੀਸ ਹੈਗੀ, ਹੇ ਮੇਰੇ
 ਪਿਤਾ? ਮੈਂ ਨੂੰ ਬੀ ਅਸੀਸ ਦਿਹ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ! ਅਤੇ
 ੩੯ ਏਸੇ ਬੁੱਭਾਂ ਮਾਰਕੇ ਰੁੰਨਾ। ਤਦ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਇਸਹਾਕ
 ਨੈ ਉੱਤਰ ਵੇਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਧਰਤੀ ਦੀ ਚਿਕਲਾਈ
 ਥੀਂ, ਅਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਅਕਾਸ ਦੀ ਓਸ ਥੀਂ ਤੇਰਾ ਰਹਿਲਾ ਹੋਊ;
 ੪੦ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਤਰਵਾਰ ਦੇ ਜੋਰ ਜੀਵੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪ-
 ਣੇ ਭਰਾਉ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰੇਂਗਾ; ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ ਜਾਂ
 ਤੂੰ ਆਹਰ ਕਰੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਾ ਜੁਲਾ ਆਪਣੀ ਧੋਲ ਉੱਤੇ
 ਤੋੜ ਸਿੱਟੇਂਗਾ।
- ੪੧ ਉਪਰੰਦ ਏਸੇ ਨੈ ਉਸ ਅਸੀਸ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਨੈ
 ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਪਰਾਪਤ ਕਰੀ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ
 ਰੱਖਿਆ; ਅਤੇ ਏਸੇ ਨੈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ,

ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੋਗ ਦੇ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਆਏ ਹਨ, ਅਤੇ
 ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾਉ ਜਾਕੂਬ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਾਂਗਾ। ਉਪ- ੪੨
 ਰੰਦ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਸੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ
 ਆਖੀਆਂ ਗਈਆਂ; ਤਦ ਉਨ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਾ-
 ਕੂਬ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਭੇਜਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ; ਦੇਖ, ਤੇਰਾ ਵੀਰ
 ਏਸੇ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਤਾਈਂ ਭਲੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ
 ਤੈ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇ। ਜੇ ਹੁਣ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ; ੪੩
 ਉੱਠ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਉ ਲਾਬਾਨ ਕੋਲ, ਚਰਾਨ ਨੂੰ ਭੱਜ
 ਜਾਹ; ਅਤੇ ਥੁੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਰਹੁ, ਜਦ ਤੀਕੁਰ ੪੪
 ਤੇਰੇ ਭਰਾਉ ਦਾ ਰੋਹ ਨਾ ਉੱਤਰ ਜਾਵੇ; ਅਤੇ ਉਹ ਵਲ ੪੫
 ਕਰੋਧ ਰੂਪ ਵੀ ਨਾ ਟਲੇ, ਅਤੇ ਜੋ ਤੈ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕੀਤਾ
 ਹੈ, ਉਹ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਵੇ; ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਉਥੋਂ
 ਸੱਦ ਖੱਲਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਇਕਸੀ ਦਿਹਾੜੇ ਤੁਸਾਂ ਵੇਹਾਂ
 ਨੂੰ ਵੇਵਾਂ ?

ਉਪਰੰਦ ਰਿਬਕਾ ਨੇ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਹਿੰਤ ੪੬
 ਵੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਵੀ ਅਥੇਜਾਰ
 ਹਾਂ; ਜੇ ਜਾਕੂਬ ਹਿੰਤ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਠ,
 ਜੋ ਇਸ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ਭੁੜੀਆਂ ਵਰਗੀ ਹੋਵੇ, ਵਿਆਹ ਕਰ
 ਲਾਵੇ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਜੀਉਣ ਦਾ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਊ ?

ਉਪਰੰਦ ਇਸਹਾਕ ਨੇ ਜਾਕੂਬ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ [੨੮]
 ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਅਗਿਆ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ,
 ਜੋ ਤੂੰ ਕਨਾਨ ਦੀਆਂ ਭੁੜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਸੜੀ ਨਾ
 ਕਰੀਂ। ਉੱਠ, ਅਤੇ ਪੰਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਨਾਨੇ ੨
 ਕੈਤੂਏਲ ਦੇ ਘਰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਲਾ-
 ਬਾਨ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਇਸੜੀ

- ੩ ਕਰ ਲੈ। ਅਤੇ ਸਰਬਸਕਤਮਾਨ ਈਸੁਰ ਤੈ ਨੂੰ ਵਰ ਦੇ-
ਵੇ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਫਲਮਾਨ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਵਪਾਵੇ, ਜੋ ਤੈ
੪ ਥੋਂ ਬਹੁਤ ਕੋਮਾਂ ਉਪਜਲ। ਅਤੇ ਉਹ ਅਥਿਰਹਾਮ ਦੀ
ਬਰਕਤ ਤੈ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸਲੇ ਤੇਰੀ ਨਸਲ ਨੂੰ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ
ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁਸਾਫਰੀ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ
ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਚ ਪਗਪਤ ਕਰੇਂ।
੫ ਸੇ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੱਦਾਨ-
ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਪਾਹ ਗਿਆ, ਜੋ ਅਰਾਮੀ ਬੈ-
੬ ਤੁਏਲ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਅਰ ਏਸੇ ਦੀ ਮਾਤਾ
ਰਿਬਕਾ ਦਾ ਭਰਾਉ ਸਾ। ਪਰੰਤੂ ਜਾਂ ਏਸੇ ਨੈ ਡਿੱਠਾ,
ਜੋ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ
ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਘੱਲਿਆ, ਜੋ ਉਥੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੰਦੇ ਆਖਿ-
ਆ, ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾ ਕਰੀਂ;
੭ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਆਪਣੇ ਮਾ ਬਾਪ ਦਾ ਆਖਿਆ ਮੰਨਕੇ,
੮ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਏਸੇ ਨੈ ਡਿੱਠਾ,
ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਦੀ
੯ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਬੁਰੀਆਂ ਹਨਕੀਆਂ; ਤਦ ਏਸੇ ਇਸਮਾ-
ਈਲ ਦੇ ਪਾਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੁਹਲਾਤ ਨੂੰ, ਜੋ ਅਥਿਰਹਾਮ
ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਮਾਈਲ ਦੀ ਧੀ, ਅਤੇ ਨਬੀਤ ਦੀ ਭੈਲ ਸੀ,
ਵਿਆਹਕੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ।
੧੦ ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਬੇਰਸਬਾ ਤੇ ਨਿੱਕਲਕੇ ਹਰਾਨ ਦੀ
੧੧ ਵਲ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਇਕ ਜਾਗਾ ਉੱਤਰਿਆ, ਅਤੇ ਰਾਤ
ਭਰ ਰਿਹਾ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਸੁਰਜ ਆਥਮ ਗਿਆ ਹੈਸੀ।
ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਥੀਂ ਚੱਕਕੇ, ਆਪਣਾ

ਸਿਰਹਾਲਾ ਬਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਹੀ ਮੈਂ ਗਿਆ। ਅਤੇ ੧੨
 ਓਨ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਇਕ ਪੈੜੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀ ਹੋ-
 ਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਸਿਰਾ ਅਕਾਸ ਤੀਕਰ ਉੱਪੜਿਆ
 ਹੋਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦੁਤ
 ਉਸ ਪੁਰਦੋਂ ਚੜਦੇ ਉੱਤਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਦੇਖ, ਪ੍ਰਭੂ ਉਹ ੧੩
 ਦੇ ਉੱਪਰ ਖੜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ
 ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ
 ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਇਹ ਧਰਤੀ, ਕਿ ਜਿਸ ਪੁਰ ਤੂੰ
 ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤੈ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਦਿ-
 ਆਂਗਾ। ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਧਰਤੀ ਦੀ ਧੁੜ ਵਰਗੀ ੧੪
 ਅਲਗਿਲਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਪੱਛਮ, ਪੂਰਬ, ਉੱਤਰ, ਅਤੇ
 ਦੱਖਲ ਤੇ ਫੁੱਟ ਨਿਕਲੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰਾਏ
 ਤੇ ਤੇ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਤੇ ਵਰੋਸਾਉਲਗੇ। ਅਤੇ ਦੇਖ, ੧੫
 ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਤੂੰ ਜਾਵੇਂ, ਤੇਰਾ ਰਾਖਾ
 ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਫੇਰ ਲਿਆਵਾਂਗਾ, ਕਿ
 ਜਦ ਤੀਕੁ ਆਪਲਾ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਤੁਧ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸਾ,
 ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਾਂ, ਤਿਤਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਨਾ ਤਜਾਂਗਾ।
 ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਨੀਂਦ ਤੇ ਜਾਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸੱਚ- ੧੬
 ਮੁੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਜਾਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸਾ।
 ਅਤੇ ਓਨ ਤਉ ਖਾਹਦਾ, ਅਤੇ ਕੂਇਆ, ਜੋ ਇਹ ਕਿਹੀ ੧੭
 ਡਰਾਉਲੀ ਜਾਗਾ ਹੈ! ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਘਰ ਬਿਨਾ ਇਹ
 ਹੋਰ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਰਗ ਦਾ ਦਰਵਜਾ ਹੈ!
 ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਸਵੇਰੇ ਉਠਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ, ਕਿ ੧੮
 ਜਿਹ ਦਾ ਸਿਰਹਾਲਾ ਕੀਤਾ ਸਾ, ਲੈਕੇ ਥੱਮ ਖੜਾ ਕੀਤਾ,
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਤੇਲ ਚੋਇਆ। ਅਤੇ ਉਸ ੧੯

ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਬੈਭੇਲ ਧਰਿਆ; ਪਰ ਇਸ ਤੇ ਪਹਿ-
 ੨੦ ਲਾਂ ਉਸ ਬਸਤੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੁਜ ਹੈਸੀ। ਉਪਰੰਦ ਜਾ-
 ਕੂਬ ਨੈ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਮੰਨਤ ਮੰਨੀ, ਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ
 ਸੰਗ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਿਸ
 ਵਿਚ ਮੈਂ ਨੂੰ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਖਾਲ ਲਈ ਰੋਟੀ, ਅਤੇ
 ੨੧ ਪਹਿਨਲ ਲਈ ਬਸਤਰ ਦਿੰਦਾ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਕੁਸਲ ਨਾਲ
 ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਦੇ ਘਰ ਫੇਰ ਆਵਾਂ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਪਰ-
 ੨੨ ਮੇਸੁਰ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਇਹ ਪੱਥਰ, ਜੋ ਮੈਂ ਥੱਮ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ,
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਘਰ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਉਸ ਸਭ ਵਿਚੋਂ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੈਂ
 ਨੂੰ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਤਿਸ ਦਾ ਦਸਉੱਪ ਜਰੂਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ
 ਦਿਆਂਗਾ ॥

[੨੯] ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਕੂਚ ਕਰਕੇ, ਪੂਰਬ ਦੇਸੀਆਂ ਦੀ ਪਰ-
 ੨ ਤੀ ਵਿਚ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਓਨ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮਦਾਨ ਵਿਚ
 ਇਕ ਖੂਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਜੋ ਖੂਹ ਦੇ ਮੁਠ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਕੁ
 ਅੱਯੜ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਉਸੇ ਖੂਹ ਤੇ ਅੱਯ-
 ੩ ਝਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਆਲਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਖੂਹ ਦੇ
 ਮੁਹੂੰ ਉੱਤੇ ਵਡਾ ਪੱਥਰ ਧਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਾਂ
 ਸਾਰੇ ਅੱਯੜ ਉੱਥੇ ਕੱਠੇ ਹੋਇਆ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਓਹ ਉਸ
 ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਖੂਹੇ ਦੇ ਮੁਹੂੰ ਉਪਰੋਂ ਖਿਸਕਾਉਂਦੇ ਸੇ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ
 ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਆਲਕੇ, ਫੇਰ ਉਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਉਤੀ ਜਾਗਾ
 ੪ ਖੂਹ ਦੇ ਮੁਹੂੰ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਰੰਤੁ ਜਾਕੂਬ
 ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਭਰਾਵੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਹੋ? ਓਹ
 ੫ ਬੋਲੇ, ਅਸੀਂ ਹਰਾਨ ਤੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਉਨਾਂ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ,
 ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਹੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਓਹ
 ੬ ਬੋਲੇ, ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਚੰਗਾ ਭਲਾ

ਹੈ? ਉਹ ਬੋਲੇ ਓੰਗ ਭਲਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਵੇਖ, ਉਹ ਦੀ ਧੀ
 ਰਾਹੇਲ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ੭
 ਵੇਖੋ, ਅਜੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਵੇ ਕੱਠੇ ਕਰਨ ਦਾ
 ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ; ਤੁਸੀਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਲਕੇ, ਚਾਰਨ ਲੈ ਜਾ-
 ਓ। ਉਹ ਬੋਲੇ, ਅਸੀਂ ਐਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜਦ ੮
 ਤੀਕਰ ਸਾਰੇ ਅੱਯੜ ਕੱਠੇ ਨਾ ਹੋਣ; ਤਦ ਉਹ ਪੱਥਰ ਨੂੰ
 ਖੂਹੇ ਵੇ ਮੂਹੂੰ ਉਪੁਰੇ ਖਿਸਕਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਭੇਡਾਂ
 ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਆਲਕੇ ਹਾਂ। ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਨਾਲ ੯
 ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸਾ, ਕਿ ਇਤਨੇ ਵਿਚ ਰਾਹੇਲ
 ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਸੰਗ ਆਈ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ
 ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਹੋਸੀ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ੧੦
 ਕਿ ਜਾਂ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਲਾਬਾਨ ਦੀ ਧੀ ਰਾਹੇਲ
 ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਲਾਬਾਨ ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ,
 ਤਾਂ ਯਾਕੂਬ ਨੇੜੇ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਜਾਕੇ ਪੱਥਰ ਖੂਹ
 ਵੇ ਮੂਹੂੰ ਖਿਸਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਲਾਬਾਨ ਦੀ-
 ਆਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਆਲਕਿਆ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ੧੧
 ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਉਂਮਿਆ, ਅਤੇ ਬੁੱਭ ਮਾਰਕੇ ਰੁੰਨਾ। ਅਤੇ ੧੨
 ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਭਾਲ-
 ਜਾ ਰਿਬਕਾ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੇੜੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ
 ਪਿਉ ਨੂੰ ਜਾ ਦੱਸਿਆ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਲਾ- ੧੩
 ਬਾਨ ਆਪਣੇ ਭਾਲਜੇ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣਕੇ, ਉਹ ਵੇ
 ਮਿਲਣੇ ਨੂੰ ਵੇੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਗਠੇ ਨਾਲ ਲਾਇ-
 ਆ, ਅਤੇ ਉਂਮਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ
 ਲਿਆਇਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੀ ਵਿ-
 ਥਿਆ ਦੱਸੀ। ਤਦ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਠੀਕ ੧੪

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਹੱਠ ਅਰ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਹੈਂ। ਸੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਹ
 ੧੫ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਭਰ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ
 ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਇਸ ਕਰਕੇ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਰਾਉ ਹੈਂ, ਸੀਂਦ-
 ਮੀਂਦ ਮੇਰੀ ਟਹਿਲ ਕਰੇਂਗਾ? ਸੇ ਮੈ ਨੂੰ ਦੱਸ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਕੀ
 ੧੬ ਤਲਬ ਹੋਉ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਸਨ,
 ਵਛੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੀਆ, ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਰਾਹੇਲ
 ੧੭ ਸੀ। ਲੀਆ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਨੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਰਾਹੇਲ
 ੧੮ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਅਨੂਪ ਸੀ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਰਾਹੇਲ ਪੁਰ
 ਆਸਕ ਸਾ; ਸੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਨਿੱਕੜੀ ਧੀ ਰਾਹੇਲ
 ੧੯ ਵੇ ਲਈ, ਮੈਂ ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਤੇਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਲਾਬਾਨ
 ਕੁਇਆ, ਕਿ ਹੋਰ ਵੇ ਵੇਲੇ ਨਾਲੋਂ ਇਹ ਓੰਗਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ
 ੨੦ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਵੇਵਾਂ; ਸੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਰਿਹਾ ਕਰ। ਯਾ-
 ਕੂਬ ਸੱਤਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕੁ ਰਾਹੇਲ ਵੇ ਲਈ ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ
 ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਦਿਨ, ਰਾਹੇਲ ਵੇ ਸੰਦੇਹ ਵੇ
 ਕਾਰਨ, ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਬੁਹੁੜੇ ਦਿਨ ਮਲੂਮ ਹੋਏ।
 ੨੧ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੀ ਬਹੁਟੀ ਮੈ
 ਨੂੰ ਦਿਹ; ਜੋ ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿਸ
 ੨੨ ਵੇ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂ। ਤਦ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਉਸ ਜਾਗਾ ਵੇ ਸਾ-
 ੨੩ ਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਠਾ ਕਰਕੇ, ਖਾਲਾ ਖਵਾਇਆ। ਅਤੇ
 ਸੰਝ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਲੀਆ
 ਨੂੰ ਉਸ ਪਾਸ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਿਸ ਕੋਲ ਗਿ-
 ੨੪ ਆ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਆਪਣੀ ਦਾਸੀ ਜਿਲਫਾ,
 ੨੫ ਆਪਣੀ ਧੀ ਲੀਆ ਵੇ ਸੰਗ ਗੋਲੀ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ
 ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਝਾ ਲੀਆ
 ਹੈ। ਤਦ ਓਨ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ

ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਕੀ ਰਾਹੇਲ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ? ਫੇਰ ਤੂੰ ਕਿਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਛੁੱਕ ਖੇ-
ਲਿਆ? ਲਾਬਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਸਾਡੇ ਵੇਸ ਵਿਚ ਇਹ ੨੬
ਰੋਸ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਨਿਕੜੀ ਨੂੰ ਵਡੀ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਆਹ ਦੇਏ।
ਉਹ ਦਾ ਸਾਤਾ ਪੁਰਾ ਕਰ; ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਸੱਤ ਬਰਸ ਦੀ ੨੭
ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕਰੇਂਗਾ, ਇਹ ਬੀ
ਤੈ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗਾ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਤਿਹਾ ਜੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ੨੮
ਉਹ ਦਾ ਸਾਤਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿਆ; ਤਦ ਓਨ ਆਪਲੀ ਧੀ
ਰਾਹੇਲ ਬੀ ਉਹ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੇ ੨੯
ਆਪਲੀ ਦਾਸੀ ਬਿਲਹਾ, ਆਪਲੀ ਧੀ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਭੋਲੀ
ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀ। ਤਦ ਉਹ ਰਾਹੇਲ ਦੇ ਪਾਸ ਬੀ ਗਿਆ, ੩੦
ਅਤੇ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਲੀਆ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਚਾਰੰਦਾ ਸਾ, ਅਤੇ
ਸੱਤ ਬਰਸਾਂ ਹੋਰ ਲਾਬਾਨ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ।

ਅਤੇ ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਲੀਆ ਇਹ ਨੂੰ ਵੁਪਿ- ੩੧
ਆਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਓਨ ਉਹ ਦਾ ਸਰਭ ਖੁਹਲ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ
ਰਾਹੇਲ ਸੰਢ ਰਹੀ। ਉਪਰੰਦ ਲੀਆ ਪੇਟ ਨਾਲ ਹੋਈ, ੩੨
ਅਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਰੂਬਿਨ ਧਰਿ-
ਆ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਵੁਖ
ਡਿੱਠਾ; ਹੁਲ ਮੇਰਾ ਭਰਤਾ ਮੈ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ੩੩
ਉਹ ਫੇਰ ਸਰਭਲੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੁੰਡਾ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਬੇ-
ਲੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੁਲਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਵੁਪਿਆਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਕਰ-
ਕੇ ਓਨ ਮੈ ਨੂੰ ਇਹ ਬੀ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ
ਸਿਮਓਨ ਧਰਿਆ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਟ ਹੋਇਆ, ੩੪
ਅਤੇ ਮੁੰਡਾ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਬੇਲੀ, ਜੋ ਐਤਕੀ ਮੇਰਾ ਭਰ-
ਤਾ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ

ਲਈ ਤਿੰਨ ਪੁੱਛ ਜਠੇ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੇਵੀ
੩੫ ਧਰਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਫੇਰ ਅਧਾਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ
ਪੁੱਛ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਬੋਲੀ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਪੁੱਛ ਦੀ ਉਸਤੁਤ
ਕਰਾਂਗੀ; ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਯਿਹੂਦਾ ਰੱਖਿਆ।
ਫੇਰ ਜਲਨੇ ਤੇ ਰਹਿ ਗਈ।

[੩੦] ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਰਾਹੇਲ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਯਾਕੂਬ ਦੀ
ਉਲਾਦ ਨਾ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਰਾਹੇਲ ਆਪਲੀ ਭੈਲ ਨਾਣ ਖੁਲ-
ਸੀ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਦਿਹ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ
੨ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਕੁਝੇ ਹੋਕੇ
ਬੋਲਿਆ, ਕੀ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਜਾਗਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ ਨੈ ਭੈ ਥੋਂ
੩ ਪੇਟ ਦਾ ਫਲ ਹਟਾ ਰਖਿਆ ਹੈ? ਉਹ ਬੋਲੀ, ਦੇਖ, ਮੇ-
ਰੀ ਦਾਸੀ ਬਿਲਹਾ ਇਥੇ ਹੈ; ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਹ, ਅਤੇ
ਉਹ ਮੇਰੀ ਜੇਦੀ ਵਿਚ ਜਠੇਗੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਭਰਾਂ ਮੈਂ ਭੀ
੪ ਸੁਪੁੱਤੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂ। ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੀ ਦਾਸੀ ਬਿਲ-
ਹਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਰਾ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਉਸ ਪਾਸ ਗਿਆ।
੫ ਅਤੇ ਬਿਲਹਾ ਨੂੰ ਅਧਾਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦਾ
੬ ਪੁੱਛ ਜਲਿਆ। ਤਦ ਰਾਹੇਲ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ
ਮੇਰਾ ਨਿਆਉਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਬਦ ਸੁਣਕੇ ਮੈਂ ਨੂੰ
ਇਕ ਪੁੱਛ ਦਿੱਤਾ; ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਦਾਨ ਧ-
੭ ਰਿਆ। ਅਤੇ ਰਾਹੇਲ ਦੀ ਦਾਸੀ ਬਿਲਹਾ ਫੇਰ ਪੇਟ
ਨਾਣ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ।
੮ ਫੇਰ ਰਾਹੇਲ ਬੋਲੀ, ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਭੈਲ ਦੇ ਨਾਣ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਦੇ ਝਗੜਿਆਂ ਥੀਂ ਝਗੜੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੇਤ ਵਿਚ ਰਹੀ। ਸੋ
੯ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਨਫਤਾਲੀ ਰੱਖਿਆ। ਜਾਂ ਲੀਆ
ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਕਿ ਉਹ ਜਲਨੇ ਤੇ ਰਹਿ ਗਈ, ਤਾਂ ਓਨ ਆਪ-

ਠੀ ਦਾਸੀ ਜਿਲਫਾ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਜਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ।
 ਅਤੇ ਲੀਆ ਦੀ ਦਾਸੀ ਜਿਲਫਾ ਨੈ ਬੀ ਜਾਕੂਬ ਦਾ ਇਕ ੧੦
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲਿਆ । ਤਦ ਲੀਆ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਫੋਜ ਆਉਂਦੀ ੧੧
 ਹੈ ! ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੱਦ ਪਰਿਆ । ਫੇਰ ੧੨
 ਲੀਆ ਦੀ ਦਾਸੀ ਜਿਲਫਾ ਨੈ ਜਾਕੂਬ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਜਲਿਆ । ਤਦ ਲੀਆ ਬੋਲੀ, ਮੈਂ ਅਸੀਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ- ੧੩
 ਈ, ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਲਗੀਆਂ । ਅਤੇ
 ਓਨ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਸਰ ਪਰਿਆ ।

ਉਪਰੰਦ ਰੂਬਿਨ ਨੈ ਕਲਕ ਦੀ ਵਢਾਈ ਦੇ ਸਮੇ ਖੇਤ ੧੪
 ਵਿਚ ਜਾਕੇ ਦੂਦੀਆਂ ਪਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਲੀ
 ਮਾਤਾ ਲੀਆ ਦੇ ਪਾਹ ਲਿਆਇਆ; ਤਦ ਰਾਹੇਲ ਨੈ
 ਲੀਆ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਦੂਦੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ੧੫
 ਮੈਂ ਨੂੰ ਬੀ ਕੁਝ ਦਿਹ । ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਇਹ ਕੁਝ
 ਥੁੜ੍ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੋ ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਭਰਤਾ ਨੂੰ ਲੈ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ
 ਹੁਲ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਦੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਬੀ ਲਿਆ ਚਾਹੰਦੀ ੧੬
 ਹੈ ? ਰਾਹੇਲ ਬੋਲੀ, ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੇਰੇ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਦੂਦੀਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਜੋਵੇਗਾ ।
 ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਸੰਝ ਨੂੰ ਖੇਤ ਤੇ ਆਇਆ; ਤਾਂ ਲੀਆ ੧੬
 ਉਹ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਨੂੰ ਨਿਕਲੀ, ਅਤੇ ਬੋਲੀ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ
 ਆਉ; ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਦੂਦੀਆਂ ਦੇਕੇ, ਠੀਕ
 ਤੈ ਨੂੰ ਭਾਜੇ ਪੁਰ ਲੀਤਾ ਹੈ । ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਤਿਸ ਦੇ
 ਸੰਗ ਸੁੱਤਾ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਲੀਆ ਦੀ ਸੁਲੀ, ਅਤੇ ੧੭
 ਉਹ ਪੇਟ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪੰਜਵਾਂ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲੀ । ਤਦ ਲੀਆ ਬੋਲੀ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੇਰਾ ੧੮
 ਭਾਜਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਭਰ-

ਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਸੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ੧੯ ਇਸਾਕਾਰ ਰੱਖਿਆ । ਅਤੇ ਲੀਆ ਨੂੰ ਫੇਰ ਅਪਾਨ ਹੋ-
 ੨੦ ਇਆ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਲਈ ਛੇਵਾਂ ਪੁੱਤ ਜਲੀ । ਤਦ
 ਲੀਆ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਅੱਛਾ ਦਰੋਜ ਦਿ-
 ਤਾ, ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਭਰਤਾ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਰਹੇਗਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਦੀ
 ਲਈ ਛੇ ਪੁੱਤ ਜਲੇ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਬੁ-
 ੨੧ ਛੂਨ ਪਰਿਆ । ਓੜਕ ਉਹ ਨੂੰ ਧੀ ਜੰਮੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ
 ਨਾਉਂ ਦੀਨਾ ਰੱਖਿਆ ।

੨੨ ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਰਾਹੇਲ ਚਿਤਾਰੀ, ਅਤੇ ਉਹ
 ੨੩ ਦੀ ਸੁਲੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਗਰਭ ਖੁਲਿਆ । ਉਹ ਨੂੰ
 ਅਪਾਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਪੁੱਤ ਜਲੀ, ਅਤੇ ਬੋਲੀ, ਜੋ
 ੨੪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਥੋਂ ਝਿੜਕ ਝੰਬ ਹਟਾਈ । ਅਤੇ ਓਨ
 ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਯੂਸੁਫ ਪਰਿਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ
 ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਪੁੱਤ ਦੇਵੇ ।

੨੫ ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਰਾਹੇਲ ਤੇ ਯੂਸੁਫ ਜੰਮਿਆ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ
 ਹੋਇਆ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈ ਨੂੰ ਬਿਦਾ
 ਕਰ; ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਥਾਉਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਨੂੰ ਜਾ-
 ੨੬ ਵਾਂ । ਮੇਰੀਆਂ ਤੀਮੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ
 ਲਈ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ, ਅਤੇ ਮੈ
 ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਜਾਲਦਾ ਹੈਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇ-
 ੨੭ ਰੀ ਕਿਹੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਕਿਆ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਦਯਾ ਲੱਭਾਂ ! ਕਿੰ-
 ਉਕਿ ਮੈਂ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਵਰ
 ੨੮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮਜੂ-
 ੨੯ ਰੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪੱਕੀ ਕਰ ਲੈ; ਸੇ ਮੈਂ ਦਿਆ ਕਰਾਂਗਾ । ਓਨ

ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਿੱਥਰ ਮੈਂ ਭੇਰੀ ਟਹਿਲ ਕਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਭੇਰੇ
ਡੰਗਰ ਢੇਰ ਜਿੱਥਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਹਨ, ਸੇ ਤੂੰ ਆਪ ਜਾਲ-
ਦਾ ਹੈਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਤੇ ਅਗੇ ਭੇਰੇ ਪਾਹ ਬਹੁੜਾ ੩੦
ਜਿਹਾ ਮਾਲ ਸਾ, ਹੁਲ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦ
ਤੇ ਮੈਂ ਆਇਆ, ਤਦ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤੈ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ;
ਅਤੇ ਹੁਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਲਈ ਬੰਦਬਸਤ ਕਦ ਕਰਾਂ?
ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕੀ ਦਿਆਂ? ਜਾਕੂਬ ਬੋਲਿਆ, ੩੧
ਤੂੰ ਮੈ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਦਿਹ। ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਲਈ ਇਤਨਾ ਕਰੇਂ,
ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੇਰਾ ਅੱਯੜ ਫੇਰ ਚਰਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਗਾਖੀ
ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਭੇਰੇ ਸਾਰੇ ਅੱਯੜ ਦੇ ਵਿਚਦੇਂ ਲੰਘੀ- ੩੨
ਗਾ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿਤਲੀਆਂ ਅਤੇ ਡੱਬੀ-
ਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋਹੀਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ
ਛੱਬੀਆਂ ਅਤੇ ਚਿਤਲੀਆਂ ਨੂੰ ਅਡ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ
ਮੇਰੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਤੁਲਕ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਜਾਂ ੩੩
ਮੇਰੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ਵਿਖੇ ਭੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੀ
ਲਈ ਉੱਤਰ ਦੇਵੇਗਾ; ਜੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਵਿਚ ਚਿਤਲੀ ਅਰ
ਡੱਬੀ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਵਿਚ ਲੋਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਚੋਰੀ
ਦੀ ਹੋਊ। ਲਾਬਾਨ ਕੂਇਆ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਮਗਨ ਹਾਂ, ਕਿ ੩੪
ਜਿਹਾ ਤੈਂ ਕਿਹਾ, ਉਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਸੇ ਓਨ ਉਸ ਦਿਹਾੜੇ ੩੫
ਸਾਰੇ ਗਦਰੇ ਅਤੇ ਡੱਬੇ ਬੱਕਰੇ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿਤਲੀ-
ਆਂ ਅਤੇ ਡੱਬੀਆਂ ਬੱਕਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਵਿਚ
ਕੁਝ ਸੁਪੈਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਿਤਨੀਆਂ ਲੋਹੀਆਂ
ਹੈਸਨ, ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ ਅੱਡ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾਂ
ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ। ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ੩੬
ਵਿਚ, ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਫਰ ਦਾ ਬੀਚ ਠਰਾਇਆ।

ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਬਾਕੀ ਅੱਯੜਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਦਾ ਰਿਹਾ ।

- ੩੭ ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹਰੇ ਸੁਪੈਦੇ ਅਤੇ ਬਦਾਮ ਅਤੇ ਸਰੂ ਦੀਆਂ ਛਿਟੀਆਂ ਲੈਕੇ ਤਿਨਾਂ ਪੁਰ ਐਸੇ ਗੰਢੇ ਪਾਏ, ਜੋ ਛਿਟੀਆਂ ਦੀ ਬਗਿਆਈ ਪਰਗਟ ਹੋ-
੩੮ ਈ । ਅਤੇ ਉਹ ਉਨਾਂ ਛਿਟੀਆਂ ਨੂੰ, ਕਿ ਜਿਨਾਂ ਪੁਰ ਗੰਢੇ ਪਾਏ ਸੇ, ਹੋਦਾਂ ਅਤੇ ਨਲਿਆਂ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਅੱਯੜ ਪਾਲੀ ਪੀਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਖਦਾ ਸਾ; ਕਿ ਜਦ ਪਾਲੀ ਪੀਲ ਆਉਲ, ਤਾਂ ਓਹ ਗੱਭਲ ਹੋਲ ।
੩੯ ਅਤੇ ਅੱਯੜ ਛਿਟੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੱਭਲ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਗਦਰੇ ਅਰ ਚਿਤਲੇ ਅਤੇ ਡੱਬੇ ਬਚੇ ਸੁਏ ।
- ੪੦ ਤਾਂ ਜਾਕੂਬ ਨੇ ਲੇਛੇ ਅੱਡ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਅੱਯੜ ਵਿਚ ਭੇਡਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁਥੀਆਂ, ਗਦਰਿਆਂ ਅਤੇ ਲੋਹਿਆਂ ਦੀ ਵਲ ਫੇਰ ਦਿੱਤੀਆਂ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਣੇ ਅੱਯੜਾਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਅੱਯੜ ਵਿਚ
੪੧ ਰਲਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ । ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਸਰਬੱਤ ਮੋਟੇ ਪਸੁਆਂ ਦੇ ਗੱਭਲ ਹੋਲ ਦੇ ਸਮੇ, ਜਾਕੂਬ ਨੇ ਛਿਟੀਆਂ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਦਾਂ ਵਿਚ ਪਰੀਆਂ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਓਹ ਉਨਾਂ ਛਿਟੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੱਭਲ
੪੨ ਹੋਲ । ਪਰ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਪਸੁ ਆਏ, ਤਦ ਓਨ ਉਨਾਂ ਤਾਈਂ ਉਥੇ ਨਾ ਰੱਖਿਆ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਪਸੁ
੪੩ ਲਿੱਸੇ, ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਪਸੁ ਮੋਟੇ ਸਨ । ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤਸਾਰਿਆਂ ਅੱਯੜਾਂ, ਦਾਸੀਆਂ, ਦਾਸਾਂ, ਅਤੇ ਉਠਾਂ ਅਰ ਗਧਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋ ਗਿਆ ।

[੩੧] ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੇ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਗੱਲਾਂ

ਕਰਦੇ ਸੁਲਿਆ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਭ ਭਫ
 ਲੈ ਲੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦੀ ਵੇਲਤ ਥੀਂ ਓਨ ਇਹ
 ਸਾਰੀ ਵਡਿਆਈ ਪਾਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ ੨
 ਦਾ ਮੁਹੁੰ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਕੋਲ ਪਰਸੋਂ ਵਰਗਾ ਤਿਸ ਦੀ ਵਲ ਨਹੀਂ
 ਹੈ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ੩
 ਵਾਟੇ ਵੇ ਮੁਲਖ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਜੰਮਲਭੂਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਹ,
 ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਰਹਾਂਗਾ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਰਾਹੇਲ ੪
 ਅਤੇ ਲੀਆ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਅੱਯੜ ਕੋਲ ਖੇਤ ਵਿਚ ਸੱਦ
 ਘੱਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੁ- ੫
 ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦਾ ਮੁਹੁੰ ਕੋਲ ਪਰਸੋਂ ਵਰਗਾ ਮੇਰੀ ਵਲ ਨਹੀਂ
 ਰਿਹਾ; ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਹੋਇਆ
 ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾ ਜਾਲਦੀਆਂ ਹੋ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਸਾਰੀ ੬
 ਸਰਧਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੀ ਹੈ।
 ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਠਗ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ ਦਸ ਫੇਰੀਂ ੭
 ਮੇਰੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ਬਦਲਸਦਲ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਸ
 ਤਾਈਂ ਮੇਰਾ ਜਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਓਨ ਐਉਂ ਆ- ੮
 ਖਿਆ, ਜੋ ਚਿਤਲੀਆਂ ਤੇਰੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਸੱਭੇ ਪਸੁ
 ਚਿਤਲੇ ਹੀ ਸੁਏ; ਅਤੇ ਜੇ ਐਉਂ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਗਦਰੇ ਤੇਰੀ
 ਮਜ਼ੂਰੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਸੁ ਗਦਰੇ ਹੀ ਸੁਏ। ਸੋ ਪਰਮੇ- ੯
 ਸੁਰ ਨੈ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦਾ ਧਨ ਖੁਹਕੇ ਮੈ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
 ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਦ ਪਸੁ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਆ- ੧੦
 ਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਆਪਲੀ ਅੱਖ ਉਘਾੜਕੇ ਕੀ ਵੇਖ-
 ਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਮੀਂਢੇ ਭੇਡਾਂ ਉੱਪਰ ਟਪਦੇ ਸਨ, ਸੋ ੧੧
 ਗਦਰੇ ਅਰ ਚਿਤਲੇ ਅਤੇ ਚਿਤਕਬਰੇ ਹੋਸਨ। ਤਦ ਪਰ-
 ਮੇਸੁਰ ਵੇ ਵੁਤ ਨੈ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਮੈ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਹੇ ਯਾ-

- ੧੨ ਕੂਬ! ਮੈਂ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਵਿਖੇ ਹਾਂ। ਤੁਛ ਓਨ ਕਿਹਾ,
ਹੁਲ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਉਘਾੜ, ਅਤੇ ਵੇਖ, ਕਿ ਸਾਰੇ ਛੱਤ-
ਰੇ ਜੋ ਤੇਡਾਂ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਗਦਰੇ ਅਤੇ ਚਿਤਲੇ ਅਤੇ
ਚਿਤਕਬਰੇ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜੋ ਕੁਛ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਤੇਰੇ
੧੩ ਨਾਠ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਫਿੱਠਾ। ਮੈਂ ਬੈਠੇਲ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਹਾਂ, ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੈਂ ਬੱਮ ਪੁਰ ਤੇਲ ਚੋਇਆ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਂ
ਮੇਰੀ ਮੰਨਤ ਮੰਨੀ ਸੀ। ਹੁਲ ਉੱਠ, ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ
ਨਿੱਕਲ ਚੱਲ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜੰਮਲਤੂਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਹ।
- ੧੪ ਤਦ ਰਾਹੇਲ ਅਤੇ ਲੀਆ ਨੈ ਉੱਤਰ ਵੇਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿ-
ਹਾ, ਕਿਆ ਅਜਾਂ ਡੀਕੁਰ ਸਾਢੇ ਪਿਉ ਦੇ ਅਰ ਵਿਚ ਕੁਛ
੧੫ ਸਾਡਾ ਬਖਰਾ ਹੈ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਓਪਰੀਆਂ
ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੀਆਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਤਾ ਸਾ ਨੂੰ ਬੇਚ ਸਿੱਟਿ-
੧੬ ਆ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਮੁੱਲ ਬੀ ਖਾ ਬੈਠਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਨੈ ਜੋ ਧਨ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਲੀਤਾ, ਜੋ ਸਾਡਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ
ਪੁੱਤਾਂ ਦਾ ਹੈ; ਪਰੰਤੂ, ਹੁਲ ਜੋ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤੈ ਨੂੰ
੧੭ ਆਖਿਆ, ਸੋਈ ਕਰ। ਤੁਛ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਉੱਠਕੇ ਆਪਣੇ
੧੮ ਪੁੱਤਾਂ ਅਤੇ ਝੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਉੱਠਾਂ ਪੁਰ ਝੜਾਇਆ; ਅਤੇ
ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਅਰ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਲਕਾਤੁਕਾ,
ਜੋ ਓਨ ਕਮਾਇਆ ਸਾ, ਅਰਥਾਤ ਆਪਣਾ ਖਾਸ ਮਾਲ,
ਜੋ ਓਨ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਕਮਾਇਆ ਸਾ, ਲੈ ਨਿੱਕ-
ਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ
੧੯ ਪਿਉ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਆਪ-
ਣੀਆਂ ਤੇਡਾਂ ਦੀ ਉੱਨ ਕਤਰਨੇ ਗਿਆ ਸਾ। ਅਤੇ ਰਾ-
ਹੇਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਗ ਲੈ ਗਈ।
੨੦ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ ਅਰਾਮੀ ਦਾ ਮਨ ਠਗਿਆ, ਜੋ

ਆਪਲੇ ਨੱਸਣ ਦੀ ਖਬਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੀ। ਸੇ ਉਹ ੨੧
ਆਪਲਾ ਸਤ ਕੁਛ ਲੈਕੇ ਨੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਠਕੇ ਨਦੀਓਂ
ਪਾਰ ਉੱਤਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਲਿਆਦ ਦੇ ਪਹਾੜ ਵਲ
ਆਪਲਾ ਰੁਕ ਕੀਤਾ ॥

ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ੨੨
ਨੱਸ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗ ਲੈਕੇ, ੨੩
ਸੱਤਾਂ ਦਿਹਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੀਕਰ ਤਿਸ ਦੇ ਮਗਰ ਟੇੜਿਆ,
ਅਤੇ ਜਿਲਿਆਦ ਦੇ ਪਹਾੜ ਪੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾ ਘੇਰਿਆ।
ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਲਾਬਾਨ ਅਰਾਮੀ ਦੇ ਕੋਲ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ੨੪
ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੀਂ, ਯਾਕੂਬ
ਨੂੰ ਕੁਛ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਨਾ ਆਖੀਂ। ਤਦ ਲਾਬਾਨ ਯਾਕੂਬ ੨੫
ਦੇ ਪਾਹ ਪਹੁਤਾ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲਾ ਤੰਬੂ ਪਹਾੜ
ਉੱਤੇ ਗੱਡਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਬੀ ਆਪਲੇ ਭਰਾ-
ਵਾਂ ਸਲੇ ਜਿਲਿਆਦ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਪਰ ਤੰਬੂ ਗੱਡਿਆ।
ਤਦ ਲਾਬਾਨ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕੂਇਆ, ਤੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ੨੬
ਮਨ ਠਗਕੇ ਮੇਰੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ, ਤਰਵਾਰ ਨਾਲ ਕੈਦ ਕੀ-
ਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵਾਂਙ, ਲੈ ਚੱਲਿਆ ਹੈ? ਤੂੰ ਕਿੰਉ ੨੭
ਲੁਕਕੇ ਨੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਠਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਨਾ
ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਖੁਸੀ ਅਤੇ ਰਾਗ ਰੰਗ ਅਰ ਡੱਫਾਂ
ਅਰ ਤੰਬੂਠਿਆਂ ਨਾਲ ਬਿਦਾ ਕਰਦਾ; ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਆਪ- ੨੮
ਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਮਣ ਨਾ ਦਿੱਤਾ? ਇਸ ਕੰਮ ਵਿਚ
ਤੂੰ ਉੱਕ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੇਰੀ- ੨੯
ਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਬਲ ਹੈ; ਪਰ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦੇ ਪਰਮੇ-
ਸੁਰ ਨੈ ਕੋਲ ਰਾਤੀਂ ਮੈ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੀਂ, ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ
ਕੁਛ ਚੰਗਾ ਮੁੰਦਾ ਨਾ ਕਹੀਂ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਤਾ ਤੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ੩੦

ਕਿੰਉਕਿ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਅੱਤ ਚਾਰੀ-
ਦਾ ਹੈਂ; ਪਰ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਉ ਚੁਗ ਲਿਆ ਹੈ?

੩੧ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਡਰ

ਗਿਆ; ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਆਖਿਆ, ਕੀ ਜਾਣਯੋ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ-

੩੨ ਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਖੁਹ ਲੈ ਜਾਵੇਂਗਾ। ਪਰ

ਜਿਹ ਦੇ ਪਾਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਲੱਭਣ, ਉਹ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਨਾ

ਛੱਡੀਂ। ਸਾਡੇ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝਾੜਾ ਲੈ ਲੈ;

ਅਰ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਨਿੱਕਲੇ, ਸੇ ਲੈ ਲੈ। ਪਰ

ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਖਬਰ ਨਸੇ, ਜੋ ਰਾਹੇਲ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਚੁਗ ਲਿਆ-

੩੩ ਈ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਲਾਬਾਨ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਤੰਬੂ ਅਤੇ ਲੀਆ

ਅਰ ਵ੍ਹਾਂ ਦਾਸੀਆਂ ਦੇ ਤੰਬੂਆਂ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਹ

ਨਾ ਲੱਭੇ; ਤਦ ਉਹ ਲੀਆ ਦੇ ਤੰਬੂਓਂ ਨਿੱਕਲਕੇ ਰਾਹੇਲ

੩੪ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਵੜਿਆ। ਪਰ ਰਾਹੇਲ ਠਾਕੁਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ

ਉਠਾਂ ਦੇ ਪਲਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਰੱਖਕੇ, ਉਨਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ।

ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਸਾਰਾ ਤੰਬੂ ਭਾਲਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਾ ਪਾ-

੩੫ ਇਆ। ਤਦ ਉਹ ਆਪਲੇ ਬਾਪ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ਮੇਰੇ

ਪ੍ਰਭੂ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਕਰੋਧਮਾਨ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ

ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ; ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕੀਮਤਾਂਵਾ-

੩੬ ਣੀ ਗੇਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੇ ਉਹ ਉਨਾਂ ਠਾਕੁਰਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲ ਰਿ-

ਹਾ, ਪਰ ਨਾ ਲੱਭੇ। ਤਾਂ ਯਾਕੂਬ ਗੁੱਸੇ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ

ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਸੰਗ ਝਗੜਨ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ

ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਕੀ ਦੇਸ, ਅਤੇ ਕੀ ਭੁੱਲ ਹੈ,

੩੭ ਜੋ ਤੈਂ ਅਜਿਹਾ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ? ਕਿੰਉਕਿ ਤੈਂ ਮੇਰਾ

ਸਾਰਾ ਨਿੱਕਸੁੱਕ ਫੇਲਿਆ, ਅਤੇ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ

ਲਕੇਤੁਕੇ ਵਿਚੋਂ ਕੀ ਲੱਭਾ? ਸੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪ-

ਕੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧਰ, ਕਿ ਉਹ ਸਾਡਾ ਦੁਹਾਂ ਦਾ ਨਿ-
 ਆਉਂ ਕਰਨ। ਮੈਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬੀਹ ਬਰਸਾਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਵਿ- ੩੮
 ਹਾ, ਤਿਤਨਾ ਚਿਰ ਤੇਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਵੱਕਰੀਆਂ ਨੈ ਗਾਭ
 ਨਹੀਂ ਸਿੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਤੇਰੇ ਅੱਯੜਾਂ ਦੇ ਛੁੱਤੇ ਮੈਂ ਖਾਹਦੇ।
 ਉਹ ਜੋ ਠਾੜਿਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਨਾ ਆਂਦਾ, ੩੯
 ਬਲਕ ਉਹ ਦਾ ਘਾਟਾ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲਿਆ; ਉਹ
 ਜੋ ਦਿਨ ਅਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਗਿਆ, ਜੋ ਤੂੰ ਉਸ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾ
 ਮੇਰੇ ਥੀਂ ਕਰ ਲਈ; ਇਸ ਤਰਾਂ ਮੈਂ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਦਿਨ ਨੂੰ ੪੦
 ਪੁੱਪ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਾਠਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਖਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ-
 ਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਨੀਂਦ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਘਰ ੪੧
 ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਨੂੰ ਬੀਹ ਬਰਸਾਂ ਹੋਈਆਂ; ਚੇਰਾਂ
 ਵਰਿਹਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਦੁਹਾਂ ਧੀਆਂ ਦੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਛੇ ਕੁਰਿ-
 ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਅੱਯੜਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ; ਅਤੇ ਦਸ ਰੋਹੀਂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮ-
 ਜ਼ੂਰੀ ਵਟਾ ਸਿੱਟੀ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅ- ੪੨
 ਬਿਰਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਉਹ, ਕਿ ਨਿਸ਼ਾ ਤੇ ਇਸਹਾਕ
 ਬੀ ਤੁਊ ਰਖਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਵਲ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਅੱਜ ਮੈਂ
 ਨੂੰ ਸੱਖਲੇ ਹੱਥ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੇਰੀ
 ਵਿਪਤਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਉੱਪਰ ਨਜ਼ਰ ਕੀ-
 ਤੀ, ਅਤੇ ਕੱਲ ਰਾਤ ਨਿਆਉਂ ਕੀਤਾ। ਤੁਏ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ੪੩
 ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਧੀਆਂ ਤਾ ਮੇਰੀ-
 ਆਂ ਹੀ ਧੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੁੱਤ ਤਾ ਮੇਰੇ ਹੀ ਪੁੱਤ ਹਨ,
 ਅਤੇ ਅੱਯੜ ਮੇਰੇ ਅੱਯੜ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ, ਜੋ ਤੂੰ ਵੇਖ-
 ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਹੈ; ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧੀਆਂ
 ਦੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੀ ਲਈ, ਜੋ ਜੰਮੇ ਹਨ,
 ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਇਸ ਕਢਕੇ ਹੁਣ ਆਉ, ਮੈਂ ੪੪

ਤੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਇਕ ਨੇਮਧਰਮ ਬੰਨਯੋ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਉਹੋ ਸਾਖੀ ਰਹੇ।

- ੪੫ ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਇਕ ਪੱਥਰ ਲੈਕੇ, ਥੱਮ ਉਸਾਰਿ-
 ੪੬ ਆ। ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪੱਥਰ ਕੱਠੇ ਕਰੋ। ਉਨੀਂ ਪੱਥਰ ਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਇਕ ਢੇਰੀ
 ੪੭ ਲਾਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਢੇਰੀ ਉੱਤੇ ਪਰਸਾਦ ਛਕਿਆ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਯਗਰ-ਸਾਹਾਦ੍ਰੁਭਾ ਧਰਿਆ;
 ੪੮ ਪਰ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜਾਲੀਦ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਇਹ ਢੇਰੀ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਅਰ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸਾਹਦ ਹੋਵੇ; ਇਸ ਕਾਰਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ੪੯ ਜਾਲੀਦ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਮਿਸਠਾ ਇਸ ਲਈ ਨਾਉਂ ਪਿਆ, ਜੋ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਅਭ ਹੋਯੋ,
 ੫੦ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਰਾਖੀ ਕਰੇ; ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਧੀ-ਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਾ ਦੇਵੇਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਬਾਝ ਹੋਰ ਤੀਮਤਾਂ ਨਾ ਕਰੇਂ। ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਦੇਖ, ਪਰਮੇਸੁਰ
 ੫੧ ਹੀ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਉਗਾਹ ਹੈ। ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਜਾਕੂਬ ਦੀ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ ਇਸ ਢੇਰੀ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਦੇਖ ਇਸ ਥੱਮ ਨੂੰ, ਜੋ ਮੈਂ
 ੫੨ ਆਪਲੇ ਅਰ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਉਸਾਰਿਆ; ਇਹ ਢੇਰੀ ਅਤੇ ਇਹ ਥੱਮ ਉਗਾਹ ਰਹਿਣ, ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਢੇਰੀ ਤੇ ਉੱਪਰ ਤੇਰੇ ਬੁਰੇ ਲਈ ਨਾ ਲੰਘਾਂ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਇਸ ਢੇਰੀ ਅਰ ਇਸ ਥੱਮ ਤੇ ਇੱਧਰ ਮੇਰੀ ਵਲ ਮੇਰੇ ਬੁਰੇ ਲਈ ਨਾ ਲੰਘੇਂ।
 ੫੩ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਨਹੁਰ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਨਿ-ਆਉਂ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਉਹ ਦੀ ਸੁਬੰਦ ਖਾਹਦੀ, ਕਿ ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪਿਉ ਇਸਹਾਕ ਤਉ ਰਖਦਾ ਸੀ।

ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਉਸ ਪਹਾੜ ਉੱਪਰ ਬਲਦਾਨ ਕੀਤਾ, ੫੪
ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਸਾਦ ਛਕਾਉਲ ਲਈ ਸੱਦਿ-
ਆ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਪਰਸਾਦ ਛਕਕੇ ਸੱਮਗ ਰਾਤ ਪਹਾੜ
ਪਰ ਕੱਟੀ ।

ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਤੜਕੇ ਜੀ ਲਾਬਾਨ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ੫੫
ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅ-
ਸੀਸ ਦਿੱਤੀ । ਫੇਰ ਲਾਬਾਨ ਤੁਰਕੇ, ਆਪਲੇ ਠਿਕਾਲੇ
ਨੂੰ ਮੁੜਿਆ ।

ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਆਪਲੇ ਰਸਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ [੩੨]
ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦੂਤ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆ ਮਿਲੇ । ਤਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ੨
ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਮਹਾਇਲ
ਹੈ; ਤਦ ਤੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮਹਾਨਾਜਿਮ ਰੱਖਿਆ ।

ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਅੱਗੇ ਸਈਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ੩
ਅਦੁਮ ਦੇ ਵੇਸ ਵਿਚ ਆਪਲੇ ਭਗਉ ਏਸੇ ਦੇ ਕੋਲ
ਹਲਕਾਰੇ ਘੱਲੇ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਵੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ੪
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਏਸੇ ਨੂੰ ਐਉਂ ਆਖਿਓ, ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਦਾਸ ਜਾ-
ਕੂਬ ਐਉਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਪਾਹ ਮੁਸਾਫਰੀ
ਕੱਟੀ, ਅਤੇ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਉੱਥੇ ਜੀ ਰਿਹਾ । ਮੇਰੇ ਪਾਹ ੫
ਬਲਦ, ਭੇਡਾਂ, ਬੱਕਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਹਨ,
ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਕਹਾ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ
ਨਜਰ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵਾਂ । ਅਤੇ ਹਲਕਾਰਿਆਂ ੬
ਨੈ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਪਾਹ ਮੁੜਿਆਕੇ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ
ਭਗਉ ਏਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੀ ਚਾਰ ਮੈ ਮਨੁੱਖ
ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣੇ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ । ਤਦ ਜਾਕੂਬ ੭
ਭੈਮਾਨ ਹੋਕੇ ਅੰਤ ਘਾਬਰਿਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੇ ਨਾਲ

- ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਅੱਯਤਾਂ ਅਤੇ ਬਲਦਾਂ ਅਰ ਉਠਾਂ ਵੀਆਂ
 ੮ ਦੇ ਟੋਲੀਆਂ ਕੋਤੀਆਂ; ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਏਸੇ ਇਕ ਟੋਲੀ
 ਪੁਰ ਆ ਪਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਵੇ, ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਟੋਲੀ,
 ੯ ਜੋ ਬਾਕੀ ਰਹੇ, ਆਪਲੀ ਜਿੰਦ ਤਾ ਬਚਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ
 ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਉਹ ਪ੍ਰਭ
 ਜਿਨ ਮੈ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਦੇਸ ਅਰ ਆਪ-
 ੧੦ ਲੇ ਕੁਟੁੰਬ ਵਿਚ ਫਿਰ ਜਾਹ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਕਰਾਂਗਾ ! ਮੈਂ
 ਤਾ ਉਨਾਂ ਦਯਾਲਗੀਆਂ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈਆਂ ਵਿਚੋਂ, ਜੋ
 ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਦਾਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਾ-
 ਇਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਲਾਠੀ ਸੰਗ ਇਸ
 ਯਰਦੇਨ ਦੇ ਪਾਰ ਗਿਆ, ਅਰ ਹੁਲ ਦੇ ਟੋਲੀਆਂ ਬਲਿ-
 ੧੧ ਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ
 ਭਰਾਉ ਦੇ ਹੱਥੋਂ, ਅਰਥਾਤ ਏਸੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਚਾ ਲੈ; ਕਿਉਂ
 ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਥੀਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਹ
 ਆਕੇ ਮੈ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਨੀਂਗਰਾਂ ਸਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ
 ੧੨ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇ। ਤੈਂ ਤਾ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅੱਛਾ
 ਵਰਤਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਰੇਤੇ ਦੀ ਨਿ-
 ਆਈਂ, ਜੋ ਬੁਤਾਇਤ ਕਰਕੇ ਗਿਲਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂ-
 ਦਾ, ਬਲਾਵਾਂਗਾ।
- ੧੩ ਉਪਰੰਦ ਉਸ ਰਾਤ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ
 ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਲੱਗਾ, ਸੋ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਏਸੇ
 ੧੪ ਦੇ ਨਜਰਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆ; ਦੇ ਸੈ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਰ ਬੀਹ
 ੧੫ ਬੱਕਰੇ, ਦੇ ਸੈ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੀਹ ਛੱਡੇ; ਤੀਹ ਲਵੇਰੀਆਂ
 ਉਠਲੀਆਂ ਸਲੇ ਬੇਤਿਆਂ, ਚਾਲੀ ਗਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਦਸ

ਬਲਦ, ਬੀਹ ਗਧੀਆਂ ਅਤੇ ਦਸ ਗਧੇ। ਅਤੇ ਓਨ ੧੬
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਅੱਡ ਅੱਡ ਗੋਲ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਹੱਥ
 ਜੋੜੇ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਰ
 ਉਤਰ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਗੋਲਾਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰਕੇ ਰੱਖੋ। ਅਤੇ ੧੭
 ਮੁਹਰੇ ਜਾਲਵਾਲੇ ਨੂੰ ਓਨ ਇਹ ਆਖ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਜਾਂ ਮੇ-
 ਰਾ ਭਗਉ ਏਸੇ ਤੈ ਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਪੁੱਛੇ, ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਹ ਦਾ
 ਆਦਮੀ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਏਹ ਜੋ ਤੇਰੇ
 ਅਗੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਕਿਹ ਵੇ ਹਨ? ਤਾਂ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ੧੮
 ਯਾਕੂਬ ਵੇ ਹਨ; ਓਨ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਏਸੇ ਦੀ ਲਈ
 ਨਜਰਾਨਾ ਘੱਲਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਵੇਖ, ਉਹ ਬੀ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ
 ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਨ ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤਿ- ੧੯
 ਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਗੋਲਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਇਹ
 ਕਹਿਕੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਏਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੋ, ਤਾਂ
 ਉਹ ਨੂੰ ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਣਾ; ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਹ ਕਹਿਓ, ੨੦
 ਵੇਖ, ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਯਾਕੂਬ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਕਿੰਉ-
 ਕਿ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਨਜਰਾਨੇ ਪੁਰ, ਜੋ ਮੇਰੇ
 ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰਾਂਗਾ, ਤਦ
 ਮਗਰੋਂ ਉਹ ਵਾ ਮੁਖ ਵੇਖਾਂਗਾ, ਸਾਇਤ ਜੋ ਉਹ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਬੂ-
 ਲੇ। ਸੋ ਉਹ ਨਜਰਾਨਾ ਉਹ ਵੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਰ ਗਿਆ; ੨੧
 ਪਰ ਉਹ ਆਪ ਉਸ ਗੱਤੇ ਆਪਣੇ ਮਹਾਇਲ ਵੇ ਸੰਯ ਰਿ-
 ਹਾ। ਉਪਰੰਤ ਉਹ ਉਸੇ ਗੱਤੇ ਉਠਿਆ, ਅਤੇ ਆਪ- ੨੨
 ਠੀਆਂ ਵਹਾਂ ਤੀਮਤਾਂ, ਅਤੇ ਵਹਾਂ ਦਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿ-
 ਆਰਾਂ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਯਬਕ ਵੇ ਪੱਡਲ ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਿਆ;
 ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਦਰਿਆਓਂ ਪਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ੨੩
 ਆਪਣਾ ਸਭ ਝੁਛ ਪਾਰ ਤੇਜਿਆ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਕੱਲਾ ੨੪

ਰਹਿ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਇਕ ਜਲਾ ਪੰਚਿ ਫੁਟਦੀ ਤੀਕੁ
 ੨੫ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਘੁਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਨ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ
 ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਫਾਂਹ ਨਾ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਪੱਟ ਦੇ ਨੀਚੇ
 ਛੁਹਿਆ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਟੰਗ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਪਾਸਾ
 ੨੬ ਘੁਲਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਜੋੜ ਤੇ ਹਿੱਲ ਗਿਆ। ਤਦ ਉਹ
 ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਜੋ ਪਚਿ ਫੁਟਦੀ ਆਉਂਦੀ
 ਹੈ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ, ਜਦ ਤੀਕੁਰ ਮੈਂ ਨੂੰ
 ੨੭ ਅਸੀਸ ਨਾ ਦੇਵੇਂ, ਜਾਲ ਨਾ ਦਿਆਂਗਾ। ਤਦ ਓਨ ਉਸ
 ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਕੀ ਨਾਉਂ ਹੈ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ,
 ੨੮ ਯਾਕੂਬ ਹੈ। ਓਨ ਕਿਹਾ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਅਗੇ ਨੂੰ ਯਾਕੂਬ
 ਕਰਕੇ ਨਾ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਲਕ ਇਸਰਾਏਲ ਹੋ-
 ਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਜੋਰ
 ੨੯ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੇਤ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਪੁ-
 ਛਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ
 ਆਪਲਾ ਨਾਉਂ ਦੱਸ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ
 ਕਿਉਂ ਪੁਛਦਾ ਹੈਂ? ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਉਥੇ ਅਸੀਸ
 ੩੦ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਫਨੀਏਲ ਧਰਿਆ, ਇਹ ਕਹਿਕੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ
 ੩੧ ਸਨਮੁਖ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਬਚ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ
 ਜਾਂ ਉਹ ਫਨੀਏਲ ਥੀਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਧੁੱਪ ਉਸ ਪੁਰ
 ੩੨ ਚੜ੍ਹਿ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਟੰਗੋਂ ਲੰਘਾ ਜੈਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਹੁਲ ਤੀਕੁ ਟੰਗ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਨਾੜ
 ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਟੰਗ ਦੀ ਹੇਠ-
 ਲੀ ਨਾੜ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ ਜੈਸੀ।

[੩੩] ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਆਪਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਘਾੜਕੇ

ਭਿੱਠਾ, ਜੋ ਏਸੇ ਚਾਰ ਸੈ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਦ
 ਉਨ ਲੀਆ ਅਤੇ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਅਤੇ ਦੁਹ ਦਾਸੀਆਂ ਨੂੰ
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤ ਬੰਢ ਦਿੱਤੇ; ਅਤੇ ਦਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉ- ੨
 ਨਾਂ ਦਿਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੇ ਮੁਹੁਰੇ ਧਰਿਆ, ਅਤੇ ਲੀ-
 ਆ ਅਰ ਉਹ ਦੋ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ, ਅਤੇ ਰਾ-
 ਹੇਲ ਅਰ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪ ੩
 ਉਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਰਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਰਾਉ ਕੋਲ
 ਅੱਪੜਦੇ ਅੱਪੜਦੇ ਸੱਤ ਬਾਰ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਝੁਕਿਆ।
 ਅਤੇ ਏਸੇ ਉਹ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਲਈ ਵੇਜ਼ਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ੪
 ਨੂੰ ਜੱਠੀ ਪਾਕੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਗਲੇ ਉੱਬੜਕੇ ਉਹ ਨੂੰ
 ਚੁੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਵੇਦੇਂ ਰੋਏ। ਫੇਰ ਉਨ ਅੱਖਾਂ ਉਘਾੜੀ- ੫
 ਆਂ, ਅਤੇ ਸ਼ੀਮਤਾਂ ਅਤੇ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਭਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਕਿ-
 ਹਾ, ਜੋ ਏਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਲ ਹਨ? ਉਹ ਭੁਇਆ, ਏਹ
 ਉਹ ਬਾਲਕ ਹਨ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸ
 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ। ਤਦ ਦਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੈ ਨੇੜੇ ੬
 ਆਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਫੇਰ ਲੀਆ ਨੈ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾਂ ੭
 ਸਣੇ ਕੋਲ ਆਕੇ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ; ਉੱਜੁਕ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ ਅਤੇ
 ਰਾਹੇਲ ਨੈ ਬੀ ਤਿਸ ਪਾਹ ਆਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਉਹ ੮
 ਭੁਇਆ, ਉਸ ਵੱਡੇ ਮਹਾਇਲ ਤੇ, ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ,
 ਭੇਰਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਉਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਦੀ ਨਜਰ
 ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਪਵੇ। ਤਾਂ ਏਸੇ ਬੋਲਿਆ, ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਬਹੁਤ ੯
 ਛੁਛ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਭਾਈ, ਜੋ ਭੇਰਾ ਹੈ, ਕੋ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕੋਲ
 ਰੱਖ। ਯਾਫੂਥ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ੧੦
 ਨਜਰ ਵਿਚ ਪਸੰਦ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਜਰਾਨਾ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ
 ਕਬੂਲ ਵਰ; ਜਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਭਾ ਭੇਰਾ ਰੁਖ ਭਿੱਠਾ, ਜਿਹਾ ਕਿ

- ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਾ ਮੁਖ ਵੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇ ਭੇ ਪਰ-
 ੧੧ ਮਿੰਨ ਚੋਇਆ। ਮੇਰੀ ਸੁਗਾਤ ਨੂੰ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਂ-
 ਵੀ ਹੈ, ਕਬੂਲ ਕਰ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ
 ੧੨ ਦਯਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ
 ਅਜਿਹਾ ਖਹਿਜ਼ੇ ਪਿਆ, ਜੋ ਉਨ ਲੈ ਲੀਡਾ। ਸੋ ਓਨ
 ੧੩ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਚੱਲਾਂਗਾ। ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੇਰਾ
 ਸਾਈਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨੀਂਗਰ ਕੁਛੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਲਵੇਰੀਆਂ
 ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਰ ਗਾਈਆਂ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਹਨਗੀਆਂ;
 ੧੪ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਤੀਕਰ ਹੱਕੀ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਸਾਰਾ
 ਅੱਯਜ਼ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਆਪਣੇ ਵਾਸ
 ਥੀਂ ਅਗੇਤੇ ਤੁਰ ਪਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਸਕਤ
 ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਨੀਂਗਰਾਂ ਦੀ ਸਕਤ
 ਅਨੁਸਾਰ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਚੱਲਾਂਗਾ, ਇਥੇ ਤੀਕ ਜੋ ਸਈਰ
 ੧੫ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸੰਗ ਆ ਮਿਲਾਂਗਾ। ਉਪਰੰਦ
 ਏਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ
 ਤੇ ਕਿਤਨਿਆਂਕੁ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਲਈ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂ-
 ੧੬ ਗਾ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਕਿਹੀ ਓਸੀ ਗੱਲ
 ਹੋਵੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਰਾ-
 ਪਤ ਹੋਵਾਂ। ਉਪਰੰਦ ਏਸੇ ਨੇ ਉਸੀ ਦਿਹਾਜ਼ੇ ਸਈਰ ਵਾ
 ਰਾਹ ਫੜਿਆ।
 ੧੭ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਸੁੱਕਾਤ ਨੂੰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ
 ਇਕ ਘਰ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਲਈ
 ਬਾਜ਼ੇ ਬਣਾਏ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਥਾਉਂ ਵਾ ਨਾਉਂ ਸੁੱਕਾਤ
 ੧੮ ਪੈ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਸਲਾਮਤੀ ਨਾਲ ਬਲਾਨ ਦੇਸ਼

ਦੇ ਸਿਕਮ ਨਾਮੇ ਨਗਰ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਪਹੁਤਾ, ਜਦ ਓਨ ਪੰਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਤੇ ਸਫਰ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਨਗਰ ਦੇ ਸਾਹ-ਮਲੇ ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਓਨ ੧੯ ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਖੇਤ ਨੂੰ ਓਨ ਸਿਕਮ ਦੇ ਪਿਉ ਹਮੂਰ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਉ ਰੁਪਏ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਥੇ ਓਨ ਇਕ ਜਗਦੇਦੀ ਬਲਾਈ, ਅਤੇ ਏਲ-ਇਲੋਰੇ-ਇਸਰਾਏਲ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਪਰਿਆ।

ਉਪਰੰਦ ਲੀਆ ਦੀ ਧੀ ਦੀਨਾ, ਜੋ ਓਨ ਯਾਕੂਬ ਥੀ [੩੪] ਜਲੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਗਈ। ਤਦ ਉਸ ਦੇਸ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਹਵੀ ਹਮੂਰ ਦੇ ਪੁੱਤ ੨ ਸਿਕਮ ਨੈ ਉਹ ਡਿੱਠੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਤਿਸ ੩ ਦਾ ਜੀ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਧੀ ਦੀਨਾ ਨਾਲ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਖਾਤਰਦਾਰੀ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਸਿਕਮ ਨੈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ੪ ਹਮੂਰ ਥੀ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਾ ਦਿਹ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਸੁਣਿਆ, ਜੋ ਓਨ ਤਿਸ ਦੀ ਧੀ ੫ ਦੀਨਾ ਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਉਸ ਦੇ ਪਸੁਆਂ ਸੰਗ ਖੇਤ ਨੂੰ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ; ਸੋ ਯਾਕੂਬ ਉਨਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੀਕੁਰ ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਤਦ ਸਿਕਮ ਦਾ ਪਿਉ ੬ ਹਮੂਰ ਯਾਕੂਬ ਪਾਹ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤ ਸੁਲਦੇ ਹੀ ਖੇਤੋਂ ਆਏ, ੭ ਅਤੇ ਓਹ ਜਲੇ ਅੰਤ ਸੋਗ ਅਰ ਰੋਹ ਵਿਚ ਆਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿਖੇ ਕੁਪੱਤ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਉਨ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨ ਤੇ ਅਜੋਗ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਤਦ ੮

੮ ਜਮ੍ਹਰ ਨੈ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਐਉਂ ਗੱਲਕਥ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ
 ਸਿਕਮ ਦਾ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁੱਤ੍ਰੀ ਸੰਗ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ; ਉਹ
 ੯ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿਆਹ ਦਿਓ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ
 ਸਾਕਨਾਤਾ ਕਰੋ; ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਸਾ ਨੂੰ ਦਿਓ, ਅਤੇ
 ੧੦ ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਲਓ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਸੰਗ
 ਰਹੋ; ਅਤੇ ਇਹ ਧਰਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਗੇ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਬਸੇ,
 ਅਰ ਬਲਜ ਬੁਪਾਰ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਲ-
 ੧੧ ਕੀ ਵਿਚ ਰੱਖੋ। ਅਤੇ ਸਿਕਮ ਨੈ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦੇ ਬਾਪ ਅਰ
 ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਾ-
 ਵਾਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਮੇ ਭੇ ਮੰਗੋਗੇ, ਮੇ ਦਿਆਂਗਾ;
 ੧੨ ਜਿਤਨਾ ਮਹਿਰ ਅਤੇ ਦਾਜ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਲਾ ਦਿਓਗੇ,
 ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਆਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਤਨਾ ਹੀ ਦਿਆਂਗਾ; ਪਰ
 ੧੩ ਕੁੜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਿਓ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੈ
 ਸਿਕਮ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਜਮ੍ਹਰ ਨੂੰ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਨ
 ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਭੈਲ ਦੀਨਾ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ, ਪੋਹ ਨਾਲ ਉੱਤਰ
 ੧੪ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ
 ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜੋ ਬੇਸੁਨਤੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਲ ਦੇਯੋ; ਕਿੰਉਕਿ
 ੧੫ ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਨਮੋਸੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ
 ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਹੋ ਜਾਓ, ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ ਸੁਨ-
 ੧੬ ਤੀ ਹੋ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਂ ਭੇ ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਵਾਂਗੇ; ਤਦ
 ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗੇ, ਅਤੇ ਤੁ-
 ਸਾਡੀਆਂ ਧੀਆਂ ਆਪ ਲਵਾਂਗੇ; ਨਾਲੇ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚ ਰਹਾਂ-
 ੧੭ ਗੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭੇ ਇਕ ਜਾਤ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਜੇ
 ਤੁਸੀਂ ਸੁੰਨਤੀ ਹੋਣ ਵਿਖੇ ਸਾਡੀ ਨਾ ਸੁਲੋਗੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ
 ਆਪਣੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਮੂਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਸਿਕਮ ੧੮
ਨੂੰ ਪਸਿੰਦ ਆਈਆਂ। ਅਤੇ ਉਸ ਗੱਤਰੂ ਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ੧੯
ਦੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬਿਲਮ ਨਾ ਲਾਈ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਯਾਕੂਬ
ਦੀ ਧੀ ਥੀ ਅੱਤ ਪਰਸਿੰਨ ਹੈਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿ-
ਤਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਪਤਵੰਤਾ ਸਾ। ਫੇਰ ੨੦
ਹਮੂਰ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪੁੱਤ ਸਿਕਮ ਆਪਣੇ ਸਹਿਰ ਦੇ ਦਰ-
ਵਜੇ ਪੁਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮੈਉ
ਗੱਲਕਥ ਕਰਨ ਲਗੇ, ਜੋ ਏਹ ਲੋਕ ਤਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿ- ੨੧
ਲਨਸਾਰ ਹਨ; ਸੇ ਓਹ ਇਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ, ਅਤੇ
ਬੁਪਾਰ ਕਰਨ; ਕਿੰਉਕਿ ਦੇਖੋ, ਜੋ ਏਹ ਧਰਤੀ ਉਨਾਂ ਜੋਗੀ
ਬਹੁਤ ਹੈ; ਸੇ ਅਸੀਂ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ
ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਲਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ
ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਵਾਂਗੇ। ਨਿਰੇ ਇਸ ਗੱਲ ਪੁਰ ਓਹ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ੨੨
ਨਾਲ ਰਹਿਣ, ਅਤੇ ਇਕ ਕੰਮ ਹੋਣ ਵਿਚ ਰਾਜੀ ਹੋਣਗੇ,
ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਪੁਰਸ ਵੀ ਤਿਨਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਸੁੰਨਤ ਕੀਤੀ
ਜਾਵੇ। ਕਿਆ ਉਨਾਂ ਦੇ ਡੰਗਰ ਢੇਰ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦਾ ਧਨ ੨੩
ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸਰਬਤ ਪਸੂ ਸਾਡੇ ਨਾ ਹੋਣਗੇ? ਨਿਰਾ
ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਯੋ, ਤਾਂ ਓਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਗੇ।
ਤਦ ਉਨਾਂ ਸਤਨੀਂ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਨਗਰ ਦੇ ਦਰਵਜੇ ਤੇ ਲੰਘਿ- ੨੪
ਆ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਹਮੂਰ ਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਸਿਕਮ ਦੀ
ਗੱਲ ਮੰਨੀ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਸਤਨਾਂ ਪੁਰਸਾਂ ਨੇ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ
ਨਗਰ ਦੇ ਬੁਹੇ ਥੀ ਅਰਇਆ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸੇ, ਸੁੰਨਤ
ਕਰਾਈ। ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਤੀਜੇ ਦਿਹਾਜੇ, ਜਾਂ ੨੫
ਓਹ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਸਨ, ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤੀ ਵਿਚੋਂ ਦੀਨਾ ਦੇ
ਦੇ ਤਰਾਉ, ਸਿਮਓਨ ਅਤੇ ਲੇਵੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਤਠਵਾਰਾਂ

- ਲੈਕੇ, ਨਿੰਡਰ ਹੋਕੇ, ਸਹਿਰ ਉੱਤੇ ਆਣ ਪਏ, ਅਤੇ ਸਰ-
 ੨੬ ਬੱਤ ਪੁਰਸਾਂ ਨੂੰ ਵੱਢ ਸਿੱਟਿਆ। ਅਤੇ ਹਮੂਰ ਅਰ ਤਿਸ
 ਵੇ ਪੁੱਤ ਸਿਕਮ ਨੂੰ ਬੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰ
 ਸੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਸਿਕਮ ਦੇ ਘਰੋਂ ਦੀਨਾ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਚਲੇ ਗਏ।
 ੨੭ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤ ਲੇਥਾਂ ਪੁਰ ਆਏ, ਅਤੇ ਸਹਿਰ ਨੂੰ
 ਲੁੱਟ ਲੀਤਾ; ਕਿੰਉਕਿ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਭੈਲ ਉਨੀਂ ਖੱਜਲ ਕੀ-
 ੨੮ ਤੀ ਸੀ। ਤਿਨਾਂ ਨੈ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਭੇਛਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ,
 ਗਾਈਆਂ ਬਲਦਾਂ ਅਤੇ ਖੇਤਿਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਸ-
 ਹਿਰ ਅਰ ਖੇਤ ਵਿਚ ਚੀਜ ਵਸਤੁ ਹੈਸੀ, ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਲੀ-
 ੨੯ ਤਾ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਸਭ ਮਾਯਾ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਵੇ ਸਭ
 ਬਾਲਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਤੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨਕੇ ਲੈ ਗਏ, ਅਤੇ
 ੩੦ ਸਭ ਕੁਛ, ਜੋ ਘਰ ਵਿਚ ਥਾ, ਲੁੱਟ ਲੀਤਾ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ
 ਨੈ ਸਿਮਓਨ ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਬੁਰਾ
 ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਇਸ ਵੇਸ ਵੇ ਵਸਕੀਲਾਂ ਵਿਚ, ਕਨਾਨੀਆਂ
 ਅਤੇ ਫਰਿੰਜੀਆਂ ਵਿਚ, ਮੈ ਨੂੰ ਖਿਲਾਹਦਾ ਕਰਵੇ ਹੋਏ।
 ਅਸੀਂ ਬੁਰੇ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਓਹ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ, ਮੈ ਨੂੰ
 ਕਤਲ ਕਰ ਦੇਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਅਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲਮੇ ਦਾ ਨਾਸ
 ੩੧ ਹੋ ਜਾਵੀ! ਅਰ ਤਿਨਾਂ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਉਹ ਸਾਡੀ ਭੈਲ
 ਨਾਲ ਕੰਜਰੀ ਵਰਗਾ ਕਰੇਗਾ ?

[੩੫] ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉੱਠ ਬੈਠੇਲ
 ਨੂੰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹੁ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ,
 ਜੋ ਤੈ ਨੂੰ, ਜਦ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਏਸੇ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਨੱਸਿ-
 ਆ ਜਾ, ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤਾ, ਉਥੇ ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਣਾਉ।
 ੨ ਡਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਣੇ ਘਰਾਲੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਭਨਾਂ
 ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਪਰਾਇਆਂ ਠਾਕੁਰਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ

ਵਿਚ ਹਨ, ਕੱਢਕੇ ਸਿੱਟੇ ਪਾਓ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਵੋ, ਅਰ
ਆਪਲੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲੋ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਠਕੇ ਬੈਠੇਲ ਨੂੰ ੩
ਚਲਯੋ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ, ਜਿਨ ਮੇਰੇ ਐਖ
ਦੇ ਦਿਨ, ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕਬੂਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਰਸਤੇ
ਮੈਂ ਚੱਲਿਆ, ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਰਿਹਾ, ਜਗਦੇਵੀ ਬਲਾਵਾਂਗਾ।
ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਪਗਏ ਠਾਕੁਰ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ੪
ਅਤੇ ਗਹਿਲੇ, ਜੋ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨੀਂ ਸਨ, ਜਾਕੂਬ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ;
ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਨੇ ਓਹ ਬਲੂਤ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹੇਠ, ਜੋ ਸਿਕਮ ਤੇ
ਨੇੜੇ ਸੀ, ਦਬਾ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੂਚ ਕੀਤਾ। ੫
ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਦਿਆਂ ਨਗਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇ-
ਸੁਰ ਦਾ ਡਰ ਪੈ ਗਿਆ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਕੂਬ ਦੇ
ਪੁੱਤਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਸੋ ਜਾਕੂਬ ਅਤੇ ਓਹ ਸਾ- ੬
ਰੇ ਲੋਕ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਹੈਸਨ, ਕਨਾਨੀ ਲੁਜ ਵਿਚ ਜੋ
ਬੈਠੇਲ ਹੈ, ਉੱਪੜੇ। ਅਤੇ ਓਨ ਉਥੇ ਜਗਦੇਵੀ ਬਲਾ- ੭
ਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਏਲ-ਬੈਠੇਲ ਨਾਉਂ ਪਰਿਆ; ਇਸ
ਲਈ ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਆਪਲੇ ਤਰਾਉ ਦੇ ਪਾਹੋਂ
ਨੱਸਿਆ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਉਥੇ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਦੀ ਦਾਈ ਦਬੁਰਾ ਮਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ੮
ਬੈਠੇਲ ਹੇਠ ਬਲੂਤ ਦੇ ਬਿਰਛ ਨੀਚੇ ਦੱਬੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਤਿਸ
ਥਾਉਂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅੱਲਾਨ-ਬੁਕਾ ਪਰਸਿੱਧ ਹੋਇਆ।

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਜਾਕੂਬ ਨੂੰ, ਜਦ ਉਹ ਪੱਦਾਨ- ੯
ਅਰਾਮ ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਫੇਰ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ
ਉਹ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿ- ੧੦
ਹਾ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਜਾਕੂਬ ਹੈ; ਪਰ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਜਾ-
ਕੂਬ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਲਕ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਇਸਰਾਏਲ

- ਜੇ ਉਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਸਰਾਏਲ ਰੱਖਿਆ।
- ੧੧ ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਸਰਬਸਕਤਮਾਨ
ਈਸੁਰ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਫਲ, ਅਤੇ ਵਧ; ਤੇਰੇ ਥੀਂ ਕੋਮ ਅਤੇ ਕੇ-
ਮਾਂ ਦਾ ਪੰਥ ਉਤਪੱਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਪਿੱਠ ਤੇ ਰਾਜੇ
- ੧੨ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਤੀ, ਜੇ ਮੈਂ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ
ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਜੇ ਤੈ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ
- ੧੩ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਇਹ ਪਰਤੀ ਦਿਆਂਗਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇ-
ਸੁਰ, ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਉਸ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਸਾ, ਉਸ ਪਾਸੋਂ
- ੧੪ ਉਠ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਓਨ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ
ਸੀ, ਤਿਥੇ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਪੱਥਰ ਦਾ ਇਕ ਥੱਮ ਖੜਾ ਕੀਤਾ,
ਅਤੇ ਤਿਸ ਉੱਤੇ ਛਿੜਕਾਉ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਤੇਲ ਚੋਇਆ।
- ੧੫ ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਉਸ ਥਾਉਂ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਜਿਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
੧੬ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕੁਇਆ ਸੀ, ਬੈਤੇਲ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਉਨਾਂ
ਨੈ ਬੈਤੇਲ ਤੇ ਕੁਚ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਜੇ ਇਫਰਾਤ ਦੇ
ਪਹੁੰਚਣ ਵਿਚ ਬੁਹੜੀ ਬਿੱਥ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ
ਪੀੜਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜਲਨੇ ਵਿਚ ਕਸਟਲੀ
- ੧੭ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਓਨ ਆਪਣੇ
ਜਲਨੇ ਵਿਖੇ ਕਸਟਲੀ ਪਾਈ, ਤਾਂ ਵਾਈ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿ-
ਹਾ, ਡਰ ਨਾ ਕਰ; ਕਿੰਉਂਕਿ ਇਹ ਬੀ ਤੇਰੇ ਇਕ ਪੁੱਤ ਹੋਵੇ-
- ੧੮ ਗਾ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਹ ਦੀ ਜਿੰਦ
ਨਿਕਲਣੇ ਪੁਰ ਸੀ, (ਕਿੰਉਂ ਜੋ ਉਹ ਮਰ ਹੀ ਗਈ,) ਤਾਂ
ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਬਿਨੋਨੀ ਪਰਿਆ; ਪਰ ਉਹ ਦੇ ਪਿ-
- ੧੯ ਤਾ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬਿਨਯਮੀਨ ਕਰਕੇ ਆਖਿਆ। ਜੋ ਰਾ-
ਹੇਲ ਮਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਫਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ, ਜੋ ਬੈਤੇਲ-
੨੦ ਹਮ ਹੈ, ਵੱਢੀ ਗਈ। ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਤਿਸ ਦੀ ਕਬਰ

ਪੁਰ ਇਕ ਥੱਮ ਖੜਾ ਕੀਤਾ; ਸੇ ਰਾਹੇਲ ਦੀ ਕਬਰ ਦਾ ਥੱਮ ਅੱਜ ਤੀਕੁਰ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਕੂਚ ਕੀਤਾ, ੨੧ ਅਤੇ ਏਦਰਗੜ ਦੇ ਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਜਾ ੨੨ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਰੂਬਿਨ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਰੰਨ ਬਿਲਗਾ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਸੁਲਿਆ।

ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਪੁੱਤ ਸਨ; ਲੀਆ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ੨੩ ਸਨ; ਰੂਬਿਨ ਜਾਕੂਬ ਦਾ ਜੇਠਾ ਪੁੱਤ, ਅਤੇ ਸਿਮਓਨ, ਲੇਵੀ, ਜਹੂਦਾ, ਇਸਹਕਾਰ, ਅਤੇ ਜਬੁਲੂਨ। ਅਤੇ ਰਾ- ੨੪ ਹੇਲ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਯੂਸੁਫ ਅਤੇ ਬਿਨਯਮੀਨ। ਅਤੇ ਰਾ- ੨੫ ਹੇਲ ਦੀ ਦਾਸੀ ਬਿਲਗਾ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਦਾਨ ਅਤੇ ਨਫਤਾਲੀ। ਅਤੇ ਲੀਆ ਦੀ ਦਾਸੀ ਜਿਲਫਾ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਜੱਦ ਅਤੇ ੨੬ ਯਸਰ। ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਜੋ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਉਹ ਦੇ ਜੰਮੇ ਸੇ, ਸੇ ਏਹੇ ਹਨ।

ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ, ਕਿਰਯਤਾਰਬਾ, ਅਰਥਾਤ ਹਿਬਰੋਨ ਦੇ ੨੭ ਪਾਸਲੇ ਮਮਰੇ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਰ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਸਾ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਾਹ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦੀ ਉਮਰ ਇਕ ਸੇ ਅੱਸੀ ੨੮ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ, ਬੁੱਢਾ ਅਰ ਸਮਾ ਪੂਰਲ ੨੯ ਹੋਕੇ, ਪ੍ਰਾਣ ਤਜ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਮਿਲਿਆ। ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਸੇ ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੱਬਿਆ।

ਅਤੇ ਏਸੇ, ਅਰਥਾਤ ਅਵੁਮ ਦੀ ਕੁਲਪੱਤ੍ਰੀ ਇਹ ਹੈ। [੩੬] ਏਸੇ ਕਨਾਨ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹਿੱਤੀ ਐਲਾਨ ਦੀ ਧੀ ੨

ਅਦਾ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਅਨਾ ਦੀ ਧੀ ਅਹਲਿਬਾਮਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਹਵੀ
 ੩ ਸਬਉਨ ਦੀ ਪੋਤੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਬਸਾਮਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਇਸਮਾ-
 ਈਲ ਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਨਬੀਤ ਦੀ ਭੈਣ ਸੀ, ਵਿਆਹ ਲਿ-
 ੪ ਆਇਆ। ਉਪਰੰਦ ਅਦਾ ਨੈ ਏਸੇ ਦੀ ਲਈ ਇਲਿ-
 ੫ ਫਜ, ਅਤੇ ਬਸਾਮਾ ਨੈ ਰਿਗੁਏਲ ਜਲਿਆ। ਅਤੇ
 ਅਹਲਿਬਾਮਾ ਨੈ ਯਊਸ ਅਤੇ ਯਲਾਮ ਅਤੇ ਕੁਗ ਜਲਿ-
 ਆ। ਏਸੇ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਉਹ
 ੬ ਦੇ ਜੰਮੇ, ਸੇ ਏਹੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਏਸੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤੀਮ-
 ਤਾਂ ਅਤੇ ਪੁੱਤਾਂ ਧੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਸਰਬੱਤ
 ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਯੜ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ
 ਸਾਰੇ ਪਸ਼ੁਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਜੋ ਮਾਲ ਪਨ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ
 ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈਸੀ, ਲੈਕੇ, ਆਪਣੇ ਭਗਉ ਯਾ-
 ੭ ਕੁਬ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਹੋਰ ਵੇਸ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕਿੰਉਕਿ
 ਉਨਾਂ ਪਾਹ ਐਡਾ ਪਨ ਅਤੇ ਮਾਲ ਸਾ, ਜੋ ਓਹ ਕਠੇ ਨਾ
 ਰਹਿ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਧਰਤੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਓਹ ਓਪਰੇ
 ਸਨ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਸ਼ੁਆਂ ਦੀ ਬੁਤਾਇਤ ਕਰਕੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
 ੮ ਝੱਲ ਨਾ ਸਕੀ। ਤਦ ਏਸੇ ਸੇਇਰ ਪਗੜ ਵਿਚ ਜਾ
 ੯ ਰਿਹਾ; ਏਸੇ ਹੀ ਅਦੂਮ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਸੇਇਰ ਪਗੜ
 ਦੇ ਅਦੂਮੀਆਂ ਦੇ ਪਿਉ ਏਸੇ ਦੀ ਇਹ ਕੁਲਪੜੀ ਹੈ।
 ੧੦ ਅਤੇ ਏਸੇ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਏਹ ਨਾਉਂ ਹਨ; ਇਲਿਫਜ, ਏਸੇ
 ਦੀ ਤੀਮਤ ਅਦਾ ਦਾ ਪੁੱਤ, ਅਤੇ ਰਿਗੁਏਲ, ਏਸੇ ਦੀ
 ੧੧ ਤੀਮਤ ਬਸਾਮਾ ਦਾ ਪੁੱਤ। ਇਲਿਫਜ ਦੇ ਪੁੱਤ ਤੈਮਨ,
 ੧੨ ਅਤੇ ਆਮਿਰ, ਸਫਾ, ਅਤੇ ਜਾਤਮ ਅਤੇ ਕਨਜ। ਅਤੇ
 ਤਿਮਨਾ ਏਸੇ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਲਿਫਜ ਦੀ ਧਰੇਲ ਸੀ, ਅਤੇ
 ਓਨ ਇਲਿਫਜ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਅਮਾਲਿਕ ਜਲਿਆ। ਸੇ

ਏਸੇ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਦਾ ਦੀ ਉਲਾਦ ਏਹੋ ਹਨ। ਰਿਗੁ- ੧੩
 ਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਨਉਖਤ, ਸਾਰਿਕ, ਸਾਮੀ ਅਤੇ
 ਮਾਜੀ, ਜੋ ਏਸੇ ਦੀ ਤੀਮਤ ਬਸਾਮਾ ਦੀ ਉਲਾਦ ਸਨ।
 ਅਤੇ ਏਹ ਅਨਾ ਦੀ ਧੀ, ਸਬਉਨ ਦੀ ਵੇਹਤੀ, ਏਸੇ ਦੀ ੧੪
 ਤੀਮੀ ਅਹਲਿਬਾਮਾ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਨ; ਉਹ ਨੈ ਏਸੇ ਦੀ ਲਈ
 ਯਊਸ ਅਤੇ ਯਾਲਾਮ ਅਤੇ ਕੁਰਾ ਨੂੰ ਜਲਿਆ।
 ਏਸੇ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਏਹ ਮੁਹਰੈਲ ਸਨ; ਏਸੇ ਦੇ ਜੇਠੇ ਪੁੱਤ ੧੫
 ਇਲਿਫਨ ਦੀ ਉਲਾਦ; ਤੈਮਨ ਮੁਹਰੈਲ, ਆਮਿਰ ਮੁਹ-
 ਰੈਲ, ਸਫਾ ਮੁਹਰੈਲ, ਅਤੇ ਕਨਜ ਮੁਹਰੈਲ; ਕੁਰਾ ਮੁਹਰੈਲ, ੧੬
 ਜਾਤਮ ਮੁਹਰੈਲ, ਅਮਾਲਿਕ ਮੁਹਰੈਲ; ਅਵੁਮ ਵੇਸ ਵਿਚ
 ਇਲਿਫਨ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ ਏਹੋ ਹਨ; ਸੋ ਅਦਾ ਦੀ
 ਉਲਾਦ ਹਨ। ਅਤੇ ਏਸੇ ਦੇ ਪੁੱਤ ਰਿਗੁਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤ ੧੭
 ਏਹ ਹਨ; ਨਉਖਤ ਮੁਹਰੈਲ, ਸਾਰਿਕ ਮੁਹਰੈਲ, ਸਾਮੀ ਮੁਹ-
 ਰੈਲ, ਅਤੇ ਮਾਜੀ ਮੁਹਰੈਲ। ਅਵੁਮ ਵੇਸ ਵਿਚ ਰਿਗੁਏਲ
 ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ ਏਹ ਹਨ; ਸੋ ਏਸੇ ਦੀ ਤੀਮਤ ਬਸਾ-
 ਮਾ ਦੀ ਉਲਾਦ ਹਨ। ਅਤੇ ਏਸੇ ਦੀ ਤੀਮੀ ਅਹਲਿਬਾਮਾ ੧੮
 ਦੀ ਉਲਾਦ ਇਹ ਹੈ; ਯਊਸ ਮੁਹਰੈਲ, ਯਾਲਾਮ ਮੁਹਰੈਲ,
 ਅਤੇ ਕੁਰਾ ਮੁਹਰੈਲ। ਅਨਾ ਦੀ ਧੀ ਏਸੇ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ
 ਅਹਲਿਬਾਮਾ ਤੇ ਏਹੋ ਮੁਹਰੈਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ। ਏਸੇ, ਜੋ ੧੯
 ਅਵੁਮ ਹੈ, ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹੋ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ
 ਏਹੋ ਹਨ। ਅਤੇ ਜੋ ਸੇਇਰ ਹੂਰੀ ਦੇ ਪੁੱਤ ਉਸ ਵੇਸ ਦੇ ੨੦
 ਵਸਕੀਲ ਸੇ, ਏਹ ਹਨ; ਲੋਤਾਨ, ਸਾਬਿਲ, ਸਬਉਨ, ਅਤੇ
 ਅਨਾ; ਵੈਸੁਨ, ਅਸਰ, ਅਤੇ ਵੈਸਾਨ; ਅਵੁਮ ਵੇਸ ਵਿਚ, ੨੧
 ਸੇਇਰ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਹੂਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ ਏਹੋ ਹਨ।
 ਅਤੇ ਲੋਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹੂਰੀ ਅਤੇ ਹੈਮਾਨ; ਅਤੇ ਤਿੱਮਨਾ ੨੨

- ੨੩ ਲੇਤਾਨ ਦੀ ਭੈਲ ਹੈਸੀ। ਅਤੇ ਏਹ ਸਾਬਿਲ ਦੇ ਪੁਤ
 ੨੪ ਅਤੇ ਓਨਾਮ। ਅਤੇ ਸਬਉਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਐਯਾ
 ਅਤੇ ਅਨਾ; ਸੋ ਉਹੋ ਅਨਾ ਹੈ, ਕਿ ਜਿਨ ਉਜਾੜ ਵਿਚ,
 ੨੫ ਓਸਮੇ ਲੱਭੇ। ਅਤੇ ਅਨਾ ਦੀ ਉਲਾਟ ਇਹ ਹੈ, ਫੈਸੁਨ
 ੨੬ ਅਤੇ ਅਹਲਿਬਾਮਾ, ਅਨਾ ਦੀ ਧੀ। ਅਤੇ ਫੈਸੁਨ ਦੇ
 ੨੭ ਅਰ ਕਿਰਾਨ। ਅਤੇ ਅਸਰ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਬਿਲਹਾਨ, ਜਵਾਨ,
 ੨੮ ਅਤੇ ਅਕਾਨ ਹਨ। ਫੈਸਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਉਜ
 ੨੯ ਅਤੇ ਇਰਾਨ। ਅਤੇ ਗੁਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ ਏਹ ਹਨ; ਲੇ-
 ਤਾਨ ਮੁਹਰੈਲ, ਸਾਬਿਲ ਮੁਹਰੈਲ, ਸਬਉਨ ਮੁਹਰੈਲ, ਅਨਾ
 ੩੦ ਮੁਹਰੈਲ; ਫੈਸੁਨ ਮੁਹਰੈਲ, ਅਸਰ ਮੁਹਰੈਲ, ਫੈਸਾਨ ਮੁਹ-
 ਰੈਲ; ਸੇਇਰ ਵੇਸ ਵਿਚ, ਗੁਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ, ਆਪਲੀ
 ਆਪਲੀ ਮੁਹਰੈਲਾਈ ਅਨੁਸਾਰ, ਏਹੋ ਹਨ।
- ੩੧ ਅਤੇ ਜਿਨੀਂ ਪਾਤਸਾਹੀਂ ਅਵੁਮ ਵੇਸ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕੀ-
 ਤਾ, ਇਸ ਤੇ ਅੱਗੇ ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਦਾ ਕੋਈ
 ੩੨ ਪਾਤਸਾਹ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਏਹ ਹਨ; ਬੇਓਰ ਦੇ ਪੁੱਤ ਬਾਲਿਗ ਨੈ
 ਅਵੁਮ ਵਿਚ ਰਾਜ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਬਸਤੀ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ੩੩ ਦਿਨਹਬਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਬਾਲਿਗ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਕ
 ਦਾ ਪੁੱਤ ਯਬਾਬ, ਜੋ ਬਸਰੇ ਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਦੀ ਜਾਗਾ ਰਾਜਾ
 ੩੪ ਹੋਇਆ। ਫੇਰ ਯਬਾਬ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹਸੀਮ, ਜੋ
 ਭੈਮਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਦੀ ਜਾਗਾ ਰਾਜਾ ਹੋਇ-
 ੩੫ ਆ। ਅਤੇ ਹਸੀਮ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਰ ਬਦਾਦ ਦਾ ਪੁੱਤ
 ਹਈਦ, ਜਿਨ ਮੋਅਬ ਦੇ ਪਿੜ ਵਿਚ ਮਿਦਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ

ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ ਸਾ, ਤਿਸ ਦੇ ਥਾਉਂ ਰਾਜਾ ਹੋਇਆ;
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਗਵੀ ਹੈਸੀ। ਅਤੇ ਹਦੀਦ ੩੬
 ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਸਰਿਕਾਹ ਦੇ ਸਮਲਾ ਨੈ ਉਹ ਦੀ ਜਾ-
 ਗਾ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਉਪਰੰਦ ਸਮਲਾ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨਦੀ ੩੭
 ਦੇ ਰਹਬਾਤਵਾਲੇ ਸਾਉਲ ਨੈ ਤਿਸ ਦੀ ਜਾਗਾ ਰਾਜ ਕੀ-
 ਤਾ। ਉਪਰੰਦ ਸਾਉਲ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਕਬਰ ਦਾ ੩੮
 ਪੁੱਤ ਬਲਹਨਾਨ ਉਹ ਦੇ ਥਾਉਂ ਰਾਜਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ੩੯
 ਅਕਬਰ ਦਾ ਪੁੱਤ ਬਲਹਨਾਨ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹਦਾਰ
 ਉਹ ਦੀ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਹਿਰ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਫਾਈ ਹੈਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮੁਤਬੇਲ
 ਸੀ, ਜੋ ਮੁੱਤਰਿਦ ਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਮੇਜਹਬ ਦੀ ਵੇਹਤੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਏਸੇ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਘਰਾਲਿਆਂ ੪੦
 ਅਤੇ ਥਾਵਾਂ ਅਰ ਨਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਏਹ ਹਨ; ਤਿਮਨਾ ਮੁਹ-
 ਰੈਲ, ਅਲਵਾ ਮੁਹਰੈਲ ਅਤੇ ਜਿਤੇਤ ਮੁਹਰੈਲ; ਅਹਲਿ- ੪੧
 ਬਾਮਾ ਮੁਹਰੈਲ, ਐਲਾ ਮੁਹਰੈਲ, ਫਿਨਾਨ ਮੁਹਰੈਲ; ਕਨਜ ੪੨
 ਮੁਹਰੈਲ, ਤੈਮਨ ਮੁਹਰੈਲ; ਮਿਬਸਾਰ ਮੁਹਰੈਲ; ਮਜਦਿਏਲ ੪੩
 ਮੁਹਰੈਲ, ਅਤੇ ਇਰਾਮ ਮੁਹਰੈਲ। ਅਵੁਮ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ,
 ਆਪਲੀ ਵਸੋਂ ਦੀਆਂ ਜਾਗਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪਲੀ ਮਿਲਖ
 ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਏਹੋ ਹਨ; ਸੋ ਅਵੁਮੀਆਂ ਦੇ ਪਿਤਾ
 ਏਸੇ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਇਹ ਹੈ।

ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੁਸਾਫਰੀ ਦੀ [੩੭]
 ਧਰਤੀ, ਅਰਥਾਤ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸਾ।
 ਜਾਕੂਬ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਇਹ ਹੈ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ ਸਤਾਰਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ੨
 ਦਾ ਹੋਕੇ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਅੱਯਤ ਚਾਰਦਾ ਸਾ;
 ਅਤੇ ਉਹ ਗਤਰੂ ਆਪਲੀਆਂ ਮਝੇਈਆਂ, ਅਰਥਾਤ

- ਬਿਲਗ ਅਤੇ ਜਿਲਫਾ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਸੀ; ਅਤੇ ਯੂ-
 ਸੁਫ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਿਉ ਕੋਲ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਕੁਕਰਮਾਂ ਦੀ ਖਬਰ
 ੩ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਆਪਣੇ
 ਸਭਨਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਇਸ
 ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਤਿਸ ਦੇ ਬੁਢੇਪੇ ਦਾ ਪੁੱਤ ਸਾ; ਅਤੇ ਓਨ
 ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਰੰਗਬਰੰਗਾ ਕੁੜਤਾ ਬਣਾਇਆ।
 ੪ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਕੇ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਦਾ
 ਪਿਤਾ ਉਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉਹ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ
 ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੇ ਸੰਗ ਵੈਰ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ
 ਸੰਦੇਹ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ।
- ੫ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਇਕ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ
 ਭਰਾਵਾਂ ਪਾਹ ਤਿਸ ਦਾ ਉਚਾਰ ਕੀਤਾ; ਤਦ ਤਾ ਹੋਰ ਬੀ
 ੬ ਉਸ ਥੀਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਥੇਜਾਰ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ
 ੭ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸੁਫਨਾ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਸੋ ਸੁਣੋ। ਵੇ-
 ਖੇ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਖੇਤ ਵਿਚ ਪੁੱਲੇ ਬੰਨਦੇ ਸੇ; ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖ-
 ਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਪੁੱਲਾ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਖੜਾ ਰਿ-
 ੮ ਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਲੇ ਆਸ ਪਾਸ ਖੜੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ਪੁੱਲੇ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਤਦ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਹ
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰਾਜ ਕਰੇਂਗਾ?
 ਅਤੇ ਤੂੰ ਠੀਕ ਸਾਡਾ ਹਾਕਮ ਹੋਵੇਂਗਾ? ਅਤੇ ਓਹ ਤਿਸ ਦੇ
 ੯ ਸੁਫਨਿਆਂ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਬੀ ਉਹ ਦੇ
 ਵੈਰੀ ਬਣੇ। ਫੇਰ ਓਨ ਹੋਰ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਉਹ
 ਦਾ, ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਕੋਲ, ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
 ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਇਕ ਹੋਰ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ
 ਅਤੇ ਗਿਆਰਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਨੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ।

ਅਤੇ ਓਨ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਅਰ ਭਗਵਾਂ ਪਾਹ ਦੱਸਿ- ੧੦
ਆ; ਤਦ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਘੁਰਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ
ਤਾਈਂ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਇਹ ਸੁਫਨਾ ਜੋ ਤੈਂ ਡਿੱਠਾ, ਜੇ ਕੀ ਹੈ ?
ਕੀ ਮੈਂ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਮਾਤਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਭਰਾਉ, ਤੇਰੇ ਅਥੇ ਧਰ-
ਤੀ ਉਤੇ ਝੁਕਕੇ ਤੈ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਲ ਆਵਾਂਗੇ ? ਅਤੇ ਉਹ ੧੧
ਦੇ ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਲਸ ਆਈ, ਪਰ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਨੈ ਉਸ
ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਭਾਈ ਆਪ- ੧੨
ਣੇ ਪਿਉ ਦੇ ਅੱਯੜ ਚਾਰਨ ਸਿਕਮ ਨੂੰ ਗਏ। ਤਦ ਇਸ- ੧੩
ਰਾਏਲ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਸਿਕਮ ਵਿਚ
ਨਹੀਂ ਚਾਰਦੇ ਹਨ ? ਆਉ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਾਹ
ਘੱਲਾਂ; ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਹਾਜਰ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਓਨ ੧੪
ਕਿਹਾ, ਜਾਹ, ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਂ ਅਤੇ ਅੱਯੜਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ,
ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਚੈਰਸੱਲਾ ਦੀ ਖਬਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਉ।
ਜੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਬਰੇਨ ਦੇ ਨਿਚਾਲ ਤੇ ਤੋਰਿਆ, ਅਤੇ
ਉਹ ਸਿਕਮ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਉਹ ੧੫
ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਭਟਕਿ-
ਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਉਸ ਥੀ ਪੁਛਿਆ,
ਜੋ ਤੂੰ ਕੀ ਭਾਲਦਾ ਹੈ ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ੧੬
ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲਦਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸ, ਜੇ ਓਹ ਕਿਥੇ ਚਾਰ-
ਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਲਾ ਬੋਲਿਆ, ਓਹ ਇਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ; ੧੭
ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਆਓ, ਦੋ-
ਭਾਨ ਨੂੰ ਜਾਯੇ। ਜੇ ਯੂਸੁਫ ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਂ ਦੇ ਮਗਰ
ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਦੋਭਾਨ ਵਿਚ ਲੱਭਿਆ।

ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵੂਰੋਂ ਡਿੱਠਾ; ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ੧੮
ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਅਗੇ ਹੀ ਉਹ ਦੇ ਮਾਰ ਸਿੱਟਲ ਦਾ ਮਨਸੁਬਾ

੧੯ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਇਕ ਨੈ ਵੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਇਹ ਸੁਫ-
 ੨੦ ਨਾ ਵੇਖਲਵਾਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਆਓ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ
 ਨੂੰ ਮਾਰ ਗਵਾਯੇ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਟੋਏ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਪਾਯੇ, ਅਤੇ
 ਕਹਿਯੋ, ਜੋ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਜਨਾਉਰ ਉਹ ਨੂੰ ਭੱਛ ਗਿਆ; ਤਦ
 ਵੇਖਯੋ ਉਸ ਦੇ ਸੁਫਨਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਊ।

੨੧ ਤਦ ਰੂਬਿਨ ਨੈ ਸੁਲਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਚਾ-
 ਇਆ, ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਨਾ

੨੨ ਮਾਰਯੇ; ਅਤੇ ਰੂਬਿਨ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਰੱਤ ਨਾ ਵਹਾ-
 ਓ, ਬਲਕ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਟੋਏ ਵਿਚ, ਜੋ ਉਜਾੜ ਵਿਖੇ ਹੈ,
 ਸਿੱਟ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਉਸ ਪੁਰ ਹੱਥ ਨਾ ਪਾਓ; ਇਸ ਲਈ
 ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਬਚਾਕੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ

੨੩ ਤੀਕਰ ਉਪਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਯੂਸੁਫ
 ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਨੀਂ ਯੂਸੁਫ ਉੱਤੇ
 ਤਿਸ ਦਾ ਕੁੜਤਾ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਰੰਗਬਰੰਗਾ ਕੁੜਤਾ ਜੋ ਉਸ

੨੪ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਉਤਾਰ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜਕੇ ਟੋਏ ਵਿਚ
 ਸਿੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਟੋਆ ਸੱਖਲਾ ਸਾ, ਉਸ ਵਿਚ ਪਾ-

੨੫ ਲੀ ਨਸੇ। ਅਤੇ ਓਹ ਰੋਟੀ ਖਾਲ ਬੈਠੇ, ਅਤੇ ਅੱਖ ਪੱਟਕੇ
 ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਇਸਮਾਈਲੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਗਾਫਲਾ, ਗਰਮ
 ਮਸਾਲਾ ਅਤੇ ਗੁੰਗਲ ਅਤੇ ਮੁਰ ਉਠਾਂ ਉੱਤੇ ਲੱਦੀ, ਜਿ-
 ਲਿਆਏ ਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਜਾਲਵਾਲਾ ਆਇਆ।

੨੬ ਉਪਰੰਤ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ
 ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁਟਯੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ

੨੭ ਲਹੂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਯੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਲਾਭ ਹੋਊ? ਆਓ, ਉਹ ਨੂੰ
 ਇਸਮਾਈਲੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਬੇਚਯੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਪੁਰ ਅਸਾ-
 ਡਾ ਹੱਥ ਨਾ ਪਵੇ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡਾ ਭਰਾਉ ਅਤੇ ਸਾਡਾ

ਮਾਸ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਪੁਰ ਤਿਸ ਦੇ ਭਾਈ ਗਾਜੀ ਜੋ-
 ਏ। ਤਾਂ ਓਹ ਮਿਦਿਆਨੀ ਸੁਦਾਗਰ ਉੱਪਰਦੇ ਲੰਘੇ। ੨੮
 ਜੋ ਉਨੀਂ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਟੋਇਓਂ ਖਿੱਚਕੇ ਕਢਿਆ; ਅਰ ਉਨਾਂ
 ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਤਾਈਂ ਇਸਮਾਈਲੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਬੀਹੀਂ ਰੂਪਈਂ
 ਬੇਚਿਆ। ਅਤੇ ਓਹ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਲਿਆ-
 ਏ। ਅਤੇ ਰੁਬਿਨ ਟੋਏ ਪੁਰ ਫੇਰ ਆਕੇ; ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ੨੯
 ਜੋ ਯੂਸੁਫ ਟੋਏ ਵਿਚ ਹੈ ਨਹੀਂ; ਤਾਂ ਆਪਲੇ ਕੱਪੜੇ ਫਾੜੇ;
 ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਪਾਹ ਫੇਰ ਆਕੇ ਕਿਹਾ, ਮੁੰਡਾ ਤਾ ੩੦
 ਹੈ ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਿਥੇ ਜਾਵਾਂ? ਉਪਰੰਦ ਉਨੀਂ ਯੂਸੁਫ ੩੧
 ਦਾ ਕੁੜਤਾ ਲੈਕੇ ਇਕ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਛੇਲਾ ਮਾਰਿਆ, ਅਤੇ
 ਕੁੜਤਾ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਡੋਬਿਆ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਉਹ ਰੰਗ- ੩੨
 ਬਰੰਗ ਕੁੜਤਾ ਅਗੇ ਘੱਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਕੋਲ
 ਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾ ਨੂੰ ਇਹ ਲੱਭਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ
 ਨੂੰ ਸਿਆਲੇ, ਜੋ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤ ਦਾ ਕੁੜਤਾ ਹੈ, ਕੇ
 ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਲਕੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਤਾ ਮੇ- ੩੩
 ਰੇ ਪੁੱਤ ਦਾ ਕੁੜਤਾ ਹੈ; ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਜਨਾਉਰ ਉਹ ਨੂੰ ਭੱਫ
 ਗਿਆ। ਤਦ ਯਾਰੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਬਸਤਰ ਫਾੜੇ, ਅਤੇ ੩੪
 ਤੱਪੜ ਆਪਲੇ ਕੁੱਲੇ ਪੁਰ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ
 ਤੀਕਰ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ ਦਾ ਸੋਗ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ੩੫
 ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਉਹ ਦੇ ਸਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਠੇ, ਪਰ ਉਨ
 ਸਾਂਤ ਹੋਲਾ ਨਾ ਚਾਹਿਆ; ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪ-
 ਲੇ ਪੁੱਤ ਕੋਲ ਹੋਂਦਾ ਹੋਂਦਾ ਕਬਰ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਜੋ ਉਹ
 ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਦੀ ਲਈ ਹੋਂਦਾ ਰਿਹਾ।

ਉਪਰੰਦ ਮਿਦਿਆਨੀਆਂ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ, ਪੈ- ੩੬

ਭੀਫਾਰ ਦੇ ਹੱਥ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਇਕ ਕਾਮਦਾਰ ਅਤੇ ਜਲੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈਸੀ, ਬੇਚਿਆ।

- [੩੮] ਤਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਯਹੂਦਾ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ
 ੧ ਤੇ ਅੱਡ ਹੋਕੇ ਕੀਰਾ ਨਾਮੇ ਇਕ ਅਵੁਲਾਮੀ ਮਨੁਖ ਦੇ
 ੨ ਪਾਹ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਉਥੇ ਸੁਆ ਨਾਮੇ ਇਕ
 ੩ ਕਨਾਨੀ ਮਨੁਖ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਉਸ
 ੪ ਨਾਠ ਮਿਠ ਗਿਆ। ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਗਰਭਵੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ
 ੫ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਈਰ ਧਰਿਆ।
 ੬ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਫੇਰ ਪੇਟ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ,
 ੭ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਓਨਾਨ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਨੈ
 ੮ ਫੇਰ ਹੋਰ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੇਲਾ
 ੯ ਧਰਿਆ; ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਜੰਮਿਆ, ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਕਜੀਬ
 ੧੦ ਵਿਖੇ ਸਾ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਆਪਣੇ ਜੇਠੇ ਪੁੱਤ ਈਰ ਤੇ
 ੧੧ ਲਈ ਇਕ ਭੀਵੀਂ, ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਤਮਰ ਸੀ, ਵਿਆਹ
 ੧੨ ਆਂਦੀ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਦਾ ਜੇਠਾ ਪੁੱਤ ਈਰ ਪ੍ਰਭ ਦੀ
 ੧੩ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਬੁਰਿਆਰ ਸੀ; ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ
 ੧੪ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ। ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਓਨਾਨ ਤਾਈਂ ਕਿਹਾ,
 ੧੫ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਰਾਉ ਦੀ ਇਸ਼ੀ ਪਾਹ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਆਪ-
 ੧੬ ਣੀ ਭਰਜਾਈ ਦਾ ਹੱਕ ਅਦਾ ਕਰ, ਅਤੇ ਭਰਾਉ ਦੀ
 ੧੭ ਲਈ ਨਸਲ ਚਲਾਉ। ਪਰ ਓਨਾਨ ਨੈ ਜਾਣਿਆ, ਜੋ
 ੧੮ ਇਹ ਨਸਲ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਅਖਾਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ,
 ੧੯ ਕਿ ਜਦ ਬਦੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾਉ ਦੀ ਭੀਮਤ ਕੋਠ ਜਾਂ-
 ੨੦ ਦਾ ਸਾ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਬਿੰਦ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਸਿੱਟ ਪਾਉਂਦਾ
 ਸਾ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਨਸਲ ਨਾ ਵੇਵੇ।
 ੧੦ ਉਹ ਦਾ ਇਹ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਅੱਡ ਭਰਾ ਹੈ-

ਸੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਬੀ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ। ਤਦ ੧੧
ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਆਪਲੀ ਨੇਹੁੰ ਤਮਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੇ
ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰੰਡੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੀ ਰਹੁ, ਜਦ ਤੀਕਰ ਮੇ-
ਰਾ ਪੁੱਤ ਸੇਲਾ ਵਡਾ ਨਾ ਹੋ ਲਵੇ; ਕਿੰਉਕਿ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਅ-
ਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਹ ਬੀ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਂਗੁ ਮਰ
ਜਾਵੇ। 'ਸੇ ਤਮਰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਰਹੀ।
ਅਤੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ, ਤਾਂ ਸੁਆ ਦੀ ਧੀ ਯਹੂਦਾ ੧੨
ਦੀ ਤੀਮਤ ਮਰ ਗਈ; ਅਤੇ ਜਦ ਯਹੂਦਾ ਦਾ ਮਨ ਸਾਂਤ
ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਲੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਉੱਨ ਕਤਰਨ-
ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਲੇ ਮਿੱਤ੍ਰ ਅਦੂਲਾਮੀ ਕੀਰਾ ਸਲੇ
ਤਿਮਨਤ ਨੂੰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਤਮਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹੀ ਗਈ, ੧੩
ਦੇਖ, ਤੇਰਾ ਸੋਹਰਾ ਆਪਲੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਜੱਤ ਕਤਰਨ
ਤਿਮਨਤ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਓਨ ਆਪਲੇ ਰੰਡੇਪੇ ਦੇ ੧੪
ਬਸਤਰ ਆਪਲੇ ਉੱਤੇ ਉਤਾਰ ਸਿੱਟੇ, ਅਤੇ ਬੁਰਕਾ ਪਹਿਨਕੇ
ਆਪਲਾ ਆਪ ਲਪੇਟਿਆ, ਅਤੇ ਐਨਮ ਦੇ ਦਰਵਜੇ
ਪੂਰ, ਜੋ ਤਿਮਨਤ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਜਾ ਬੈਠੀ; ਕਿੰਉਕਿ
ਉਨ ਡਿੱਠਾ ਸਾ, ਜੋ ਸੇਲਾ ਵਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜੇ
ਬੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੀ ਰੰਨ ਨਾ ਬਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ੧੫
ਉਹ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਸਮਝਿਆ, ਜੋ ਕੋਈ ਕੰਜਰੀ ਹੈ; ਇਸ
ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਮੂੰਹੁੰ ਲੁਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਹੋਂ ੧੬
ਉਹ ਦੀ ਵਲ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਚੱਲ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ
ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨ ਦਿਹ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਨ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸਾ, ਜੋ
ਇਹ ਮੇਰੀ ਨੇਹੁੰ ਹੈ। ਉਹ ਕੂਈ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨ
ਦੇ ਬਦਲੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਵੋਗਾ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਅੱਯੜ ੧੭
ਵਿਚੋਂ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਇਕ ਮੇਮਨਾ ਘੱਲਾਂਗਾ। ਓਨ ਕਿਹਾ,

- ਕਿ ਜਦ ਤੀਕਰ ਨਾ ਘੱਲੇ, ਤਦ ਤੀਕਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਫੁਛ
 ੧੮ ਗਹਿਲੇ ਧਰ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਕੀ ਗਹਿ-
 ਲੇ ਪਾਵਾਂ? ਉਹ ਬੋਲੀ, ਆਪਣੀ ਛਾਪ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ
 ਫੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੀ ਲਾਠੀ। ਸੋ ਉਨ ਤਿਸ ਨੂੰ
 ੧੯ ਦਾ ਢਿੱਡ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਉਠਕੇ ਚਲੀ ਗਈ,
 ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਬੁਰਕਾ ਲਾਹਕੇ ਆਪਣੇ ਰੰਡੇਪੇ ਦਾ
 ੨੦ ਜੋੜਾ ਪਹਿਨ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਆਪਣੇ ਮਿਤ੍ਰ
 ਅਦੂਲਾਮੀ ਦੇ ਹੱਥ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਮੇਮਨਾ ਘੱਲਿਆ, ਜੋ ਉਸ
 ੨੧ ਤੀਮਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਗਹਿਲਾ ਝੁਡਾ ਲਿਆਵੇ; ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ
 ਨਾ ਲੱਭੀ। ਤਦ ਉਨ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ,
 ਕਿ ਉਹ ਕੰਜਰੀ ਜੋ ਐਨਮ ਦੇ ਪਾਹ ਰਸਤੇ ਪੁਰ ਸੀ, ਸੋ ਕਿਥੇ
 ਹੈ? ਉਹ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਇਥੇ ਤਾ ਕੋਈ ਕੰਜਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
 ੨੨ ਤਦ ਉਹ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਪਾਹ ਫੇਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
 ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਬੀ ਕਹਿੰ-
 ੨੩ ਏ ਹਨ, ਜੋ ਉਥੇ ਕੋਈ ਕੰਜਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਹੂਦਾ ਕੁਇ-
 ਆ, ਉਹ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦਿਹ; ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਅਸੀਂ
 ਖੱਜਲ ਹੋਯੇ। ਵੇਖ, ਮੈਂ ਤਾ ਇਹ ਮੇਮਨਾ ਘੱਲ ਚੁੱਕਾ, ਪਰ
 ਉਹ ਤੈ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲੀ।
- ੨੪ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਤਿੰਨਾਂਕੁ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਿਛੋਂ
 ਯਹੂਦਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਬਹੁ ਤਮਰ ਨੈ
 ਛਨਾਲਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਵੇਖ, ਉਹ ਨੂੰ ਹਰਾਮ ਦਾ ਗਰਤ ਬੀ
 ਹੈ। ਯਹੂਦਾ ਬੋਲਿਆ, ਉਹ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲਿਆਓ, ਤਾਂ
 ੨੫ ਉਹ ਫੁਕੀ ਜਾਵੇ। ਜਾਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਨ
 ਆਪਣੇ ਸੋਹਰੇ ਨੂੰ ਆਖ ਘੱਲਿਆ, ਕਿ ਜਿਹ ਦੀਆਂ ਏਹ

ਵਸਤੂੰ ਹਨ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਉਸ ਪੁਰਸ ਦਾ ਗਰਭ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
 ਪਛਾਲ ਲੈ, ਜੋ ਇਹ ਛਾਪ, ਅਤੇ ਫੀਡਾ, ਅਤੇ ਲਾਠੀ
 ਕਿਸ ਦੀ ਹੈ। ਤਦ ਯੁਗੁਦਾ ਨੈ ਪਛਾਲਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਹ ੨੬
 ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਸਚਯਾਰ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਸੇਲਾ ਤਾਈਂ ਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਓਨ ਅਥੇ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ
 ਨਾਲ ਸੰਗ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜਲਨੇ ਸਮੇ ਐਉਂ ੨੭
 ਹੋਇਆ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਛਿੱਡ ਵਿਚ ਜੋੜੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਜਦ ੨੯
 ਉਹ ਜਲਨੇ ਲੱਗੀ, ਤਾਂ ਇਕ ਦਾ ਹੱਥ ਨਿੱਕਲਿਆ, ਅਤੇ
 ਦਾਈ ਨੈ ਫੜਕੇ ਤਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਉਪਰ ਲਾਲ ਗਾਨਾ ਬੰਨਕੇ
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਐਉਂ ੨੯
 ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਓਨ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮੁੜ ਖਿੱਚ ਲੀਤਾ,
 ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਸ ਦਾ ਭਰਾਉ ਨਿੱਕਲਿ ਆਇ-
 ਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਬੋਲੀ, ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਿੱਕਲਿ ਆਇਆ?
 ਇਹ ਫਾੜ ਤੁਧ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੋ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਫਾ-
 ਵਸ ਧਰਿਆ। ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਉਹ ਦਾ ਭਰਾਉ, ਜਿਹ ਦੇ ੩੦
 ਹੱਥ ਲਾਲ ਗਾਨਾ ਬੱਧਾ ਸਾ, ਨਿੱਕਲਿ ਆਇਆ, ਅਤੇ
 ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸਾਰਿਕ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਅਤੇ ਯਸੁਫ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਆਂਦਾ; ਅਤੇ ਪੋਤੀਫਾਰ[੩੯]
 ਮਿਸਰੀ ਨੈ ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਕਾਮਦਾਰ, ਅਤੇ ਜਲੇਦਾਰਾਂ
 ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈਸੀ, ਉਹ ਨੂੰ ਇਸਮਾਈਲੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ, ਜੋ
 ਉਹ ਨੂੰ ਉਥੇ ਲਿਆਏ ਸਨ, ਮੁੱਲ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੂ ੨
 ਸੁਫ ਦੇ ਸੰਗ ਸਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਭੋਜਮਾਨ ਮਨੁੱਖ ਸੀ। ਸੋ ਉਹ
 ਆਪਣੇ ਮਿਸਰੀ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ੩
 ਮਾਲਕ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ
 ਉਹ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿਖੇ ਭੋਜਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

- ੪ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਤਿਸ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਗਪਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਨ ਤਿਸ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਉੱਪਰ ਮੁਖਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਛ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਿਆ।
- ੫ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇ ਲਾਕੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਾਰ ਅਤੇ ਸਰਬੱਠ ਵਸਤੂ ਪੁਰ ਮੁਖਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇ ਉਸ ਮਿਸਰੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਬਰਕਤ ਬਖਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਸਭ ਵਸਤੂ, ਕੀ ਘਰ ਦੀਆਂ, ਕੀ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਵਿਖੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਲੋਂ ਬਰਕਤ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਛ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਹੱਥ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਓਨ, ਆਪਣੇ ਖਾਲ ਦੀ ਰੋਟੀ ਛੁੱਟ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੀ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਪਾਹ ਸੀ, ਬਬਰ ਨਾ ਰੱਖੀ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਸਕਲ ਦਾ ਅਨੁਪ ਅਤੇ ਮਲੂਕ ਹੋਸੀ।
- ੬ ਇੰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਉਪਰੰਤ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਤੀਮਤ ਨੇ ਯੂਸੁਫ ਪੁਰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਬੋਲੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲੇਟ। ਪਰ ਓਨ ਨਾ ਸੰਨਿਆ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਜੋ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਕੋਈ ਵਡਾ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਓਨ ਤੇਰੇ ਛੁੱਟ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਮੈਂ ਥੋਂ ਹਟਾ ਨਾ ਰੱਖੀ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੂੰ ਉਹ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਹੈਂ; ਫੇਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਵਡੀ ਬੁਰਿਆਈ ਕਿਛੁੰ ਕਰਾਂ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪਾਪੀ ਠਹਿਰਾਂ? ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਉਹ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਦਿਨਬਰਦਿਨ ਆਖਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਓਨ ਉਹ

ਦੀ ਨਾਂ ਸੁਲੀ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਸੰਗ ਸੇਵੇ, ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਸੰਗ ਰਹੇ ।
 ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਇਕ ਦਿਹਾੜੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ੧੧
 ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰਵਾਰ ਗਿਆ; ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ
 ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਥੇ ਕੋਈ ਨਸੇ । ਤਦ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ੧੨
 ਪੱਲਾ ਫੜਕੇ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰ । ਉਹ ਆਪਣਾ
 ਕੱਪੜਾ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਛੱਡਕੇ ਨੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ
 ਨਿਕਲ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਜਾਂ ਓਨ ਡਿਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਆਪ- ੧੩
 ਣਾ ਕੱਪੜਾ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਛੱਡਕੇ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਨੱਸ ਗਿਆ,
 ਤਾਂ ਓਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ੧੪
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ, ਓਨ ਇਕ ਇਬਰਾਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਡੇ
 ਪਾਹ ਆਂਦਾ, ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਸੰਗ ਠਠੇ ਮਾਰੇ; ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ
 ਆਲ ਵੜਿਆ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੇਵੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਡੀ ਅ-
 ਵਾਜ ਨਾਲ ਡੰਡ ਪਾਈ । ਅਰ ਜਾਂ ਓਨ ਡਿਠਾ, ਜੋ ਮੈਂ ੧੫
 ਆਪਣੀ ਅਵਾਜ ਚੱਕਕੇ ਡੰਡ ਪਾਈ, ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਕੱਪ-
 ਝਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਛੱਡਕੇ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਭੱਜ ਨਿਕਲਿਆ । ਜੋ ੧੬
 ਉਹ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਉਲ ਤੀਕਰ, ਓਨ ਤਿਸ
 ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ । ਤਦ ਓਨ ਅਜਿ- ੧੭
 ਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ, ਜੋ ਇਹ ਇਬਰੀ ਗੁ-
 ਲਾਮ, ਜੋ ਤੈਂ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਲਿਆ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ
 ਆਲ ਵੜਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਠਠਾ ਕਰੇ;
 ਅਤੇ ਜਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਵਾਜ ਚੱਕਕੇ ਡੰਡ ਪਾਈ, ਤਾਂ ੧੮
 ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੱਪੜਾ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਛੱਡਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ
 ਭੱਜਾ । ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਮਾ- ੧੯
 ਲਕ ਨੈ ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਜੋ ਉਹ ਨੈ ਉਸ
 ਪਾਸ ਕਹੀਆਂ, ਸੁਲੀਆਂ; ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਲਾਮ ਨੈ ਮੇਰੇ ਸੰਗ

- ੨੦ ਇਸ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਰੋਹ ਚੜ੍ਹਿਆ। ਅਤੇ
 ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਫੜਕੇ, ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਪਾਤ-
 ਸਾਹ ਦੇ ਕੈਦੀ ਬੰਦ ਸਨ, ਉਸੀ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਸਿੱਟਿ-
 ੨੧ ਆ। ਸੋ ਉਹ ਉਥੇ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਪ੍ਰਭ
 ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਸੰਗ ਹੈਸੀ, ਓਨ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ
 ੨੨ ਕੈਦਖਾਨੇ ਦੇ ਦਰੋਗੇ ਨੂੰ ਤਿਸ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਕਰਿਆ, ਅਤੇ
 ਕੈਦਖਾਨੇ ਦੇ ਦਰੋਗੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਬੰਦੂਇਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਸ ਕੈਦ-
 ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਸਨ, ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਿਆ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੰਮ
 ਕਾਜ ਉਥੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸਾ, ਉਸ ਦਾ ਕਰੋੜਾ ਉਹੋ ਸਾ।
 ੨੩ ਕੈਦਖਾਨੇ ਦਾ ਦਰੋਗਾ ਕਿਸੀ ਵਸਤੁ ਦੀ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ
 ਵਿਚ ਸੀ, ਸੁਰਤ ਨਾ ਲੈਂਦਾ ਸਾ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਤਿਸ
 ਦੇ ਨਾਭ ਸਾ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਉਹ ਕਰਦਾ ਸਾ, ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਉਹ
 ਨੂੰ ਤਿਸ ਵਿਚ ਤੇਜਮਾਨ ਕੀਤਾ।

[੪੦] ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਤੇ ਉਪਰੰਦ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੇ
 ਪਾਤਸਾਹ ਦਾ ਤੋਸੇਖਾਨੀਆ ਅਤੇ ਰਸੋਈਆ, ਆਪਲੇ
 ਮਾਲਕ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦਾ ਤਖਸੀਰੀ ਹੋਇਆ।
 ੨ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਆਪਲੇ ਦੋ ਕਾਮਦਾਰਾਂ ਅਰਥਾਤ ਤੋਸੇਖਾ-
 ਨੀਆਂ ਦੇ ਦਰੋਗੇ, ਅਤੇ ਰਸੋਈਆਂ ਦੇ ਦਰੋਗੇ ਉੱਤੇ, ਕਰੋ-
 ੩ ਧੀ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਖੀ ਲਈ ਜਲੇਦਾ-
 ਰਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ, ਉੱਤੀ ਜਾਗਾ, ਜਿਥੇ ਯੂਸੁਫ ਬੰਦ
 ਸਾ, ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿਚ ਸਿੱਟਿਆ।

੪ ਤਾਂ ਜਲੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਹੱਥ
 ਸੌਂਪਿਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ; ਅਰ ਉਹ
 ੫ ਕਈ ਚਿਰ ਤੀਕ ਕੈਦ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਰਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਹਲੇਕ ਨੇ, ਅਰਥਾਤ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਤੋਸੇਖਾਨੀਏ

ਅਤੇ ਰਸੋਈਏ ਨੈ, ਜੋ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿਚ ਬੰਦ ਸਨ, ਇਕੋ
 ਰਾਤ ਇਕ ਇਕ ਸੁਫਨਾ, ਜੋ ਆਪੋ ਆਪਲਾ ਜੁਦਾ ਬਿ-
 ਆਨ ਪਰਦਾ ਸੀ, ਡਿੱਠਾ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ੬
 ਪਾਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਉਤੇ ਨਿਗਾ ਕਰਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ
 ਓਹ ਉਦਾਸ ਹਨ। ਤਾਂ ਓਨ ਫਿਰਉਨ ਦਿਆਂ ਕਾਮਦਾ- ੭
 ਰਾਂ ਥੀਂ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਸੰਗ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਾ-
 ਖੀ ਲਈ ਕੈਦ ਸਨ, ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਅੱਜ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹ ਕਿਸ
 ਲਈ ਬੁਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਓਹ ਬੋਲੇ ਅਸੀਂ ਸੁਫ- ੮
 ਨਾ ਡਿੱਠਾ ਹੈ, ਜਿਹ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰਨਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
 ਹੈ। ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਅਰਥ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ
 ਬੰਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਸੋ। ਤਦ ਸਰਦਾਰ ਤੋ- ੯
 ਸੇਖਾਨੀਏ ਨੈ ਆਪਲੇ ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਯੂਸੁਫ ਪਾਹ ਬਿਆਨ
 ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੇਰੇ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਇਕ
 ਦਾਖ ਦੀ ਬੇਲ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਬੇਲ ਦੀਆਂ ੧੦
 ਤਿੰਨ ਲਾਗਰਾਂ ਸਨ; ਉਹ ਨੂੰ ਕਲੀਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਅਤੇ
 ਫੁੱਲ ਲਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਗੁੱਛਿਆਂ ਨੈ ਪੱਕੀ ਦਾਖ ਦਿੱਤੀ।
 ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸੀ; ਅਰ ੧੧
 ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਦਾਖਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਿਆਲੇ ਵਿਚ ਨਚੋ-
 ਤਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਿਆਲਾ ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ
 ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਉਸ ਤੇ ਕੂਇਆ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ੧੨
 ਇਹ ਹੈ, ਜੋ ਏਹ ਤਿੰਨ ਝਾਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਹਨ। ਤਿੰ- ੧੩
 ਨਾਂ ਦਿਹਾਂ ਪਿਛੇ ਫਿਰਉਨ ਤੈ ਨੂੰ ਸਿਰਬਲੰਦ ਕਰੇਗਾ,
 ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਚਾਕਰੀ ਪੁਰ ਤੈ ਨੂੰ ਫੇਰ ਖੜਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ
 ਅਗੇ ਵਾਂਙੂ, ਕਿ ਜਦ ਤੂੰ ਤਿਸ ਦਾ ਤੋਸੇਖਾਨੀਆ ਸਾ, ਫੇਰ
 ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਉਹ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਦੇਵੇਗਾ।

- ੧੪ ਪਰ ਜਦ ਭੇਗ ਭਲਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰੀਂ, ਅਤੇ
 ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਫਿਰਉਨ ਪਾਹ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਭੇਰੀਂ;
 ੧੫ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਤੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਈਂ; ਕਿੰਉ ਜੋ
 ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਵੇਸੇਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਚੁਰਾ ਲਿਆਏ; ਅਤੇ ਇਥੇ
 ਬੀ ਮੈਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਜੋ ਓਹ ਮੈਂ ਨੂੰ
 ੧੬ ਇਸ ਭੇਰੇ ਵਿਚ ਰੱਖਣ। ਜਾਂ ਸਰਦਾਰ ਰਸੋਈਏ ਨੈ ਡਿ-
 ਠਾ, ਜੋ ਅਰਥ ਹੱਛਾ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ; ਜੋ
 ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਸੀ; ਅਤੇ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੇ-
 ੧੭ ਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਤਿੰਨ ਬੱਗੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ
 ਉਪਰਲੀ ਟੋਕਰੀ ਵਿਚ ਰਸੋਈਏ ਦਾ ਬਲਾਇਆ ਹੋਇ-
 ਆ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਖਾਲਾ ਹੈਸੀ; ਅਤੇ
 ੧੮ ਪੰਛੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਉਸ ਟੋਕਰੀ ਵਿਚੋਂ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਯੂ-
 ਸੁਫ ਨੈ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ
 ੧੯ ਹੈ; ਜੋ ਏਹ ਤਿੰਨ ਟੋਕਰੀਆਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਹਨ। ਅੱਜ ਤੇ
 ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਭੇਗ ਸਿਰ ਭੇਰੇ ਪੜ ਨਾਲੋਂ
 ਉੱਚਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਕ ਰੁੱਖ ਨਾਲ ਤੈ ਨੂੰ ਲਟਕਾਵੇਗਾ;
 ਅਤੇ ਪੰਖੇਰੂ ਭੇਗ ਮਾਸ ਭੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨੋਚ ਨੋਚ ਖਾਠਗੇ ।
- ੨੦ ਉਪਰੰਦ ਤੀਜੇ ਦਿਹਾੜੇ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਬਰਸਗਾਂਠ
 ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਓਨ ਆਪਣੇ ਸਰ-
 ਬਤ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਨੇਉਤਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ
 ਵਿਚੋਂ ਤੋਸੇਖਾਨੀਏ ਅਤੇ ਰਸੋਈਏ ਨੂੰ ਸਿਰਬਲੰਦ ਕੀਤਾ;
 ੨੧ ਅਤੇ ਓਨ ਤੋਸੇਖਾਨੀਏ ਨੂੰ ਉਹ ਵੇ ਕੰਮ ਉਪਰ ਫੇਰ ਖੜਾ
 ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਓਨ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਪਿਆਲਾ ਦਿ-
 ੨੨ ਤਾ। ਪਰ ਓਨ ਸਰਦਾਰ ਰਸੋਈਏ ਨੂੰ ਫਾਹੇ ਦਿੱਤਾ;
 ੨੩ ਜਿਹਾ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸਾ। ਪਰ ਸਰਦਾਰ

ਝੋਮੇਖਾਨੀਏ ਨੈ ਜੂਸੁਫ ਭਾਈਂ ਚੇਤੇ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਸਗਵਾਂ ਉਹ
ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਛੱਡਿਆ ।

ਅਤੇ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਵਰਿਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ [੪੧]
ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ; ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਜੋ ਉਹ ਵਰਿ-
ਆਉ ਦੇ ਕੰਢੇ ਖੜਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਨਦੀ ਵਿਚੋਂ ੨
ਸੱਤ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਮੋਟੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਅਤੇ
ਜੂਹ ਵਿਚ ਚਰਨ ਲੱਗੀਆਂ । ਅਤੇ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ੩
ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਹੋਰ ਸੱਤ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾੜੀਆਂ
ਗਾਈਆਂ ਨਦੀਓਂ ਨਿਕਲਕੇ ਵਰਿਆਉ ਦੇ ਘਾਟ ਪੁਰ
ਉਨਾਂ ਗਾਈਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਖੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ । ਅਤੇ ੪
ਉਨਾਂ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾੜੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਨੈ, ਉਨਾਂ
ਸੱਤਾਂ ਸੁਹੁਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮੋਟੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ ।
ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਜਾਗਿਆ । ਅਤੇ ਫੇਰ ਜੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ੫
ਵਥਾਰੇ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅਨਾਜ ਦੇ ਮੋਟੇ ਅਤੇ ਚੰਗੇ
ਸੱਤ ਸਿੱਟੇ ਇਕ ਨਾਲੀ ਪੁਰ ਨਿਕਲੇ । ਅਤੇ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ੬
ਹੈ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਸੱਤ ਹੋਰ ਪਤਲੇ ਅਤੇ ਪੁਰੇ ਦੀ
ਵਾਉ ਦੇ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਸਿੱਟੇ ਨਿਕਸੇ । ਅਤੇ ਉਹ ਪਤਲੇ ੭
ਸਿੱਟੇ ਉਨਾਂ ਸੱਤਾਂ ਮੋਟਿਆਂ ਅਤੇ ਭਰਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਸਿ-
ਟਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਜਾਗਿਆ, ਅਤੇ
ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਸੁਫਨਾ ਸਾ । ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ੮
ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦਾ ਜੀ ਘਾਬਰਿਆ; ਤਦ ਉਨ ਮਿਸਰ
ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਅਤੇ ਸਤਨਾਂ ਸਿਆਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਢ
ਘੱਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਉਨਾਂ ਪਾਸ ਆਪਣਾ ਸੁਫ-
ਨਾ ਦੱਸਿਆ । ਪਰ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਫਿਰਉਨ ਕੋਲ
ਉਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਨਾ ਆਖ ਸਕਿਆ ।

- ੮ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਰਦਾਰ ਤੋਸੇਖਾਨੀਏ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਅੱਜ ਆਪਣੀਆਂ ਤਖਸੀਰਾਂ ਚੇਤੇ ਆਈਆਂ;
- ੧੦ ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਉੱਤੇ ਕਰੋਪੀ ਹੋਈ ਸੀ,
ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਅਰ ਸਰਦਾਰ ਰਸੋਈਏ ਨੂੰ ਜਲੋਦਾਰਾਂ ਦੇ
- ੧੧ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਰ
ਓਨ ਇਕ ਗਭ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ; ਹਰੇਕ ਨੈ ਆਪੋ ਆਪਣੇ
- ੧੨ ਸੁਫਨੇ ਦੇ ਅਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਡਿੱਠਾ। ਅਤੇ ਜਲੋਦਾਰਾਂ
ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਦਾ ਚਾਕਰ ਇਕ ਇਬਰਾਨੀ ਗਤਰੂ ਤਿਥੇ
- ਸਾਡੇ ਸੰਗ ਸਾ, ਅਰ ਅਸੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ; ਤਾਂ ਓਨ
ਸਾਡੇ ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਦੇ ਸੁਫ-
- ੧੩ ਨੇ ਦਾ, ਤਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰਥ ਦੱਸਿਆ। ਅਤੇ
ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਓਨ ਜਿਹਾ ਅਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਿਆਨ
- ਕੀਤਾ ਸਾ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਅਰਥਾਤ ਮੈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ
- ੧੪ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਫਾਹੇ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ
ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਸੱਦ ਘੋਲਿਆ; ਓਹ ਵਕਦੇ ਤਿਸ
- ਨੂੰ ਤੋਰੇ ਥੀਂ ਕੱਢ ਲਿਆਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਜਾਮਤ ਬਲਵਾਕੇ
ਅਤੇ ਬਸਤਰ ਬਦਲਕੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹ ਆਇਆ।
- ੧੫ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ; ਅਤੇ
ਉਹ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ
- ਬਾਬਤ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਤੂੰ ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਅਰਥ
- ੧੬ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਤਾਈਂ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿ-
ਹਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕੀ ਸਕਤ ਹੈ? ਪਰਮੇਸੁਰ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਇਕ
- ੧੭ ਸਲਾਮਤੀਵਾਲਾ ਉੱਤਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ
ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਨਦੀ
- ੧੮ ਦੇ ਕੰਢੇ ਖੜਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੋਟੀਆਂ

ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸੱਤ ਗਾਈਆਂ ਨਦੀਓਂ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਅਤੇ
 ਇਕ ਜੂਹ ਵਿਚ ਚਰਨ ਲੱਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ੧੯
 ਜੋ ਮਾੜੀਆਂ ਅਰ ਅੱਤ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਹੋਰ ਸੱਤ ਗਾਈਆਂ,
 ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ
 ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠੀਆਂ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ।
 ਅਤੇ ਓਹ ਮਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਤਿਨਾਂ ੨੦
 ਪਹਿਲੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਸੱਤਾਂ ਗਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖਾ ਗਈਆਂ।
 ਜਦ ਓਹ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ, ਜੋ ੨੧
 ਓਹ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਓਹ ਪਹਿਲਾਂ
 ਵਰਗੀਆਂ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਸਨ; ਤਦੋਂ ਮੈਂ ਜਾਗ ਉੱਠਿਆ।
 ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਫੇਰ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਭਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ੨੨
 ਚੰਗੇ ਸੱਤ ਸਿੱਟੇ ਇਕ ਨਾਲੀ ਪੁਰ ਨਿਕਲੇ। ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖ- ੨੩
 ਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਸੱਤ ਸਿੱਟੇ ਸੁੱਕੇ ਅਤੇ ਪਤਲੇ; ਪੁਰੇ ਦੀ ਵਾਉ
 ਨਾਲ ਮੁੰਡਲਾਏ ਹੋਏ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਉੱਗੇ। ਅਤੇ ੨੪
 ਉਨਾਂ ਪਤਲਿਆਂ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੈ ਉਨਾਂ ਹੱਛਿਆਂ ਸੱਤਾਂ
 ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਗੁਗਰਾਂ ਨੂੰ
 ਬੀ ਕਿਹਾ; ਪਰ ਕੋਈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸ ਸੱਕਿਆ।

ਤਦ ਯਸੂਫ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ੨੫
 ਸੁਫਨਾ ਇਕ ਹੀ ਹੈ; ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਿ ਉਹ ਕੀਤਾ
 ਚਾਹੰਦਾ ਹੈ, ਸੋ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲਿਆ। ਓਹ ਸੱਤ ੨੬
 ਹੱਛੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਹੱਛੇ ਸੱਤ
 ਸਿੱਟੇ ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਹਨ; ਸੁਫਨਾ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਹ ੨੭
 ਮਾੜੀਆਂ ਅਰ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਸੱਤ ਗਾਈਆਂ ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੇ
 ਪਿਛੇ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਓਹ ਸੱਤ
 ਸੱਖਣੇ ਸਿੱਟੇ ਜੋ ਪੁਰੇ ਦੀ ਵਾਉ ਨਾਲ ਮੁੰਡਲਾਏ ਹੋਏ ਹਨ,

੨੮ ਜੋ ਕਾਲ਼ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਬਰਸਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਹੋ ਗੱਲ ਹੈ,
 ਜੋ ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਆਖੀ, ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ, ਜੋ ਕੁਛ ਉਹ
 ੨੯ ਕੀਤਾ ਚਾਹੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲਿਆ। ਦੇਖ,
 ਵਡੇ ਸੁਕਾਲ਼ ਦੇ ਸੱਤ ਬਰਸ ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ
 ੩੦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਉਪਰੰਦ ਕਾਲ਼ ਦੀਆਂ
 ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਹੋਲਗੀਆਂ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਦਾ ਸਾਰਾ
 ਸੁਕਾਲ਼ ਵਿੱਸਰ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਲ਼ ਪਰਤੀ ਦਾ
 ੩੧ ਨਾਸ ਕਰੂ; ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਕਾਲ਼, ਉਸ ਕਾਲ਼ ਦੇ ਮਾਰੇ, ਜੋ
 ਪਿਛੇ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਦਾਚਿਤ ਜਾਣਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਇਸ
 ੩੨ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਵਡਾ ਭਾਰੀ ਹੋਉ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਵੁਹ-
 ਗਕੇ ਇਸ ਲਈ ਸੁਫਨਾ ਆਇਆ, ਜੋ ਇਹ ਵਸਤੁ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਲੋਂ ਠਰਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤਿਸ
 ੩੩ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਕਰੇਗਾ। ਹੁਲ ਫਿਰਉਨ, ਇਕ ਬੁਧਮਾਨ ਅਤੇ
 ਸਿਆਲਾ ਮਨੁਖ ਭਾਲਕੇ, ਉਹ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਪੁਰ ਛੋਡੇ।
 ੩੪ ਫਿਰਉਨ ਐਉਂ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕਾਰਦਾਰਾਂ
 ਨੂੰ ਠਰਾਵੇ, ਅਤੇ ਸੁਕਾਲ਼ ਦੀਆਂ ਸੱਤਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕ ਮਿਸਰ
 ੩੫ ਦੀ ਪਰਤੀ ਥੀ ਪੰਜਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਲਵੇ। ਅਤੇ ਓਹ ਉਨਾਂ
 ਹੱਛੀਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀਆਂ, ਜੋ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਰਬੱਤ
 ਖਾਲ਼ ਵਸਤੂੰ ਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਫਿਰਉਨ ਦੇ
 ਹੱਥ ਹੇਠ ਖਾਲ਼ ਲਈ, ਸਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਕੱਠਾ ਕਰਨ; ਜਿਸ
 ੩੬ ਕਰਕੇ ਰਾਖੀ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਉਹੋ ਖਾਲ਼ ਕਾਲ਼ ਦੀਆਂ ਸੱਤਾਂ
 ਬਰਸਾਂ ਲਈ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਪਵੇਗਾ, ਜਖੀਰਾ
 ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇਸ ਦਾ, ਕਾਲ਼ ਦੇ ਵੇਖੇ, ਨਾਸ ਨਾ
 ੩੭ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਗੱਲ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਸਾਰਿਆਂ ਚਾ-
 ਕਰਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਹੱਛੀ ਲੱਗੀ।

ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਅਸੀਂ ੩੮
 ਅਜਿਹਾ ਮਨੁਖ, ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ
 ਹੋਵੇ, ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ੩੯
 ਕਿਹਾ, ਅੱਤ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ
 ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸੇ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਬੁਧ- ੪੦
 ਮਾਨ ਅਤੇ ਸਿਆਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦਾ ਮੁਖ-
 ਤਿਆਰ ਬਣ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਪਰਜਾ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ
 ਚਲੇਗੀ; ਨਿਰਾ ਤਖਤ ਪੁਰ ਬੈਠਣ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਤੇ ਤੇ ਵਡਾ ਰ-
 ਹਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੈ ੪੧
 ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਠਰਾਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ੪੨
 ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਆਪਲੀ ਅੰਗੂਠੀ ਆਪਲੇ ਹੱਥੋਂ ਲਾਹਕੇ ਯੂ-
 ਸੁਫ ਦੇ ਹੱਥ ਪਾ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਸੁਪੈਦ ਲੀਜ਼ੇ ਭਨਾਏ, ਅਤੇ
 ਸੋਇਨੇ ਦੀ ਜੰਜੀਰੀ ਤਿਸ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਈ; ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਸ ੪੩
 ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਦੂਜੀ ਗੱਡੀ ਪੁਰ ਅਸਵਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਉਪ-
 ਰੰਦ ਤਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਵੰਡੋਰਾ ਫੇਰਿਆ, ਜੋ ਸੋਭੇ ਝੁਕਾਓ।
 ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਹਾਕਮ
 ਬਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ੪੪
 ਫਿਰਉਨ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਭੇ ਭੇ ਛੁੱਟ ਹੋਰ ਕੋਈ, ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ
 ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਪੈਰ ਨਾ ਚੱਕੁ। ਅਤੇ ਫਿਰ- ੪੫
 ਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਹਾਂਪਨਾਹ ਪਰਿਆ, ਅਤੇ
 ਉਸ ਨੈ ਓਨ ਦੇ ਜਾਜਕ ਪੋਤੀਫਾਰ ਦੀ ਪੀ ਅਸਲਾਬ
 ਨਾਲ਼ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਮਿਸਰ
 ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਫਿਰਿਆ। ਜਦ ਯੂਸੁਫ ਮਿਸਰ ਦੇ ੪੬
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ, ਤੀਹਾਂ ਵਰਿ-
 ਹਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਫੇਰ ਯੂਸੁਫ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹਸੂਠੋਂ ਨਿਕਲਕੇ

- ੪੧ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਫਿਰਿਆ। ਅਤੇ ਸੁਕਾਲ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸੱਤਾਂ ਬਰਸਾਂ ਵਿਚ ਪਰਤੀ ਨੈਂ ਬੁਝਾਇਤ ਪੈ-
 ੪੮ ਏਂ ਕੀਤੀ। ਤਦ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਸੱਤਾਂ ਬਰਸਾਂ ਵਿਖੇ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਸਨ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਜਾ ਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਬਸਤੀਆਂ ਵਿਖੇ ਜਖੀਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਨਗਰ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਦਿਆਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ, ਜੋ ਖਾਜਾ ਹੋਇਆ, ਉਨਾਂ
 ੪੯ ਹੀ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਰਖਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈਂ ਅੱਤ ਬਹੁਤ ਅਨਾਜ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਰੇਡ ਜਿਤਨਾ, ਜੋ ਗਿਲਨੋਂ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਲਤੀਓਂ ਬਾਹਰ ਸਾ।
 ੫੦ ਅਤੇ ਕਾਲ ਸਮੇਂ ਤੇ ਅਗੇ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜੰਮੇ, ਜੋ ਓਨ ਦੇ ਜਾਜਕ ਪੋਤੀਫਰਾ ਦੀ ਪੀ ਅਸਨਾਥ ਨੈਂ ਉਹ ਦੇ ਜਲੇ;
 ੫੧ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈਂ ਜੈਠੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮਨੱਸਾ ਰੱਖਿਆ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈਂ ਮੇਰਾ ਸਭ ਵੁੱਖ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ੫੨ ਪਿਉ ਦਾ ਸਾਰਾ ਘਰਾਲਾ ਮੇਂ ਤੇ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਹ ਆਖਕੇ ਇਫਰਾਈਮ ਰੱਖਿਆ, ਜੋ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ ਨੈਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵੁੱਖ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਫਲਵੰਤ ਕੀਤਾ।
 ੫੩ ਉਪਰੰਦ ਜੋ ਸੁਕਾਲ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਸਾ, ਉਹ
 ੫੪ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਬਰਸਾਂ ਓੜਕ ਹੋਈਆਂ; ਅਤੇ ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਬਰਸਾਂ, ਜਿਹਾ ਯੂਸੁਫ ਨੈਂ ਆਖਿਆ ਸੀ, ਆਉਲ ਲੱਗੀਆਂ; ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਕਾਲ ਹੋਇਆ; ਪਰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਅੱਨ ਚੈ-
 ੫੫ ਸੀ। ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਸਾਰਾ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਭੁੱਖ ਦੇ ਵੇਖੇ ਐਖਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਪਰਜਾ ਰੋਟੀ ਲਈ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹ ਡੰਡ ਪਾ ਉੱਠੀ। ਅਰ ਫਿਰਉਨ ਨੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਮਿਸ-
 ਠੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ ਪਾਹ ਜਾਓ; ਉਹ ਜਿਹਾ ਤੁਹਾ

ਨੂੰ ਆਖੇ, ਤਿਹਾ ਕਰੇ। ਜੇ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਕਾਲ ੫੬
 ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈਸੀ, ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਅੰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ
 ਕੋਠੇ ਖੁਲਕੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਬੇਚਿਆ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ
 ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਕਾਲ ਕਰੜਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ੫੭
 ਦੇਸ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਪਾਹ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜਲ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਗਏ;
 ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਵਡਾ ਕਰੜਾ ਕਾਲ ਹੈਸੀ।

ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਅਨਾਜ ਹੈ; [੪੨]
 ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ
 ਇਕ ਵਜੇ ਵਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ? ਅਰ ਉਹ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ੨
 ਸੁਲਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਅਨਾਜ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਥੇ ਜਾ-
 ਓ, ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵਿਹਾਜੋ; ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜੀਵਯੋ,
 ਅਤੇ ਮਰ ਨਾ ਜਾਯੋ। ਜੇ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਦਸੋ ਭਰਾਉ ਮਿਸਰ ੩
 ਵਿਚ ਅਨਾਜ ਵਿਹਾਜਲ ਆਏ। ਪਰ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ੪
 ਦੇ ਭਾਈ ਬਿਨਯਮੀਨ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾ
 ਘੱਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਨ ਆਖਿਆ, ਕਿਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ
 ਕੁਛ ਬਲਾ ਨਾ ਆਲ ਪਵੇ। ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ੫
 ਪੁੱਤ ਹੋਰਨਾਂ ਆਉਲਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਜੁਲੇ ਵਿਹਾ-
 ਜਲ ਆਏ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੇ ਮੁਲਖ ਵਿਚ
 ਕਾਲ ਸਾ।

ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਉਸ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਹਾਕਮ ਹੈਸੀ; ਦੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ੬
 ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਉਹੋ ਅਨਾਜ ਬੇਚਦਾ ਸਾ। ਜੇ ਯੂਸੁਫ ਦੇ
 ਭਰਾਉ ਆਏ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਦੀ ਵਲ ਸਿਰ ਨਿਵਾਕੇ ਉਹ
 ਦੇ ਅਗੇ ਝੁਕੇ। ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ੭
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਲ ਲਿਆ; ਪਰ ਉਨ ਆਪਣੇ ਆਪ
 ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਅਲਜਾਲ ਬਲਾ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਸੰਗ

ਕਰੜਾਈ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ
 ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਹੋ? ਓਹ ਬੋਲੇ, ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਅ-
 ੮ ਨਾਜ ਵਿਹਾਜਲ ਲਈ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ-
 ਵਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ, ਪਰ ਉਨੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਤਾ।
 ੯ ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਤਾਈਂ ਓਹ ਸੁਫਨੇ, ਜੋ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਬਾਬਤ
 ਡਿਠੇ ਸਨ, ਚੇਤੇ ਆਏ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ
 ਤੁਸੀਂ ਮੇਲੂ ਹੋਕੇ, ਇਸ ਦੇਸ ਦੀ ਵਰਬਲਤਾਈ ਸਿੱਲਲ
 ੧੦ ਆਏ ਹੋ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਨਹੀਂ ਅਸਾਡੇ
 ਮਾਲਕ, ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਅਨਾਜ ਵਿਹਾਜਲ ਆਏ ਹਨ।
 ੧੧ ਅਸੀਂ ਸਭੇ ਇਕੋ ਜਠੇ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਾਂਗੇ; ਅਸੀਂ ਸਚੇ ਹਾਂਗੇ,
 ੧੨ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਮੇਲੂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ
 ਨਹੀਂ; ਬਲਕ ਤੁਸੀਂ ਮੁਲਖ ਦੀ ਵਰਬਲਤਾਈ ਵੇਖਲ ਆ-
 ੧੩ ਏ ਹੋ। ਤਦ ਉਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਬਾਰਾਂ ਭਰਾਉ
 ਹਨ; ਅਸੀਂ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਇਕੋ ਜਠੇ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਹਾਂਗੇ; ਅਤੇ ਦੇਖੋ, ਨਿਕਾ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ
 ੧੪ ਪਾਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਕਿਹਾ, ਉਹੋ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਆਖੀ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਲੂ
 ੧੫ ਹੋ। ਇਸੀ ਤੇ ਪਰਖੇ ਜਾਓਗੇ; ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਜਿੰਦ ਦੀ ਸੁਗੰਦ,
 ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਦ ਡੀਕੁਰ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਕੜਾ ਭਰਾਉ ਐਥੇ ਨਾ
 ੧੬ ਆਉ, ਤਦ ਡੀਕੁਰ ਐਥੋਂ ਜਾਣਾ ਨਾ ਪਾਵੋਗੇ। ਆਪਣੇ
 ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੂੰ ਘਲੇ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾਉ ਨੂੰ ਲਿਆਵੇ, ਅਤੇ
 ਤੁਸੀਂ ਕੈਦ ਵਿਚ ਰਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਚੀਆਂ
 ਜਾਣ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚ ਸਚਿਆਈ ਹੈ, ਕੇ ਨਹੀਂ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ
 ੧੭ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਜਿੰਦ ਦੀ ਸੁਗੰਦ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਲੂ ਹੋਗੇ। ਜੇ ਓਨ
 ਤਿਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਕਠੇ ਨਜਰਬੰਦ ਰੱਖਿਆ।

ਫੇਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਭਗਉ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਸੁਦਾਗਰੀ ਕਰਦੇ ਫਿਰਿਓ। ਅਤੇ ੩੫ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਨੀਂ ਆਪਲੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਸੱਖਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਡਿਠਾ, ਜੋ ਹਰੇਕ ਦੀ ਰੋਕੜ ਦੀ ਥੈਲੀ ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਗੁਲ ਵਿਚ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਬਾਪ, ਰੋਕੜ ਦੀਆਂ ਥੈਲੀਆਂ ਦੇਖਕੇ ਡਰ ਗਏ।

ਤਦ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਿਉ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ੩੬ ਮੈਂ ਨੂੰ ਐਤ ਕੀਤਾ; ਯੂਸੁਫ ਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਸਿਮਓਨ ਬੀ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਯਮੀਨ ਨੂੰ ਬੀ ਲੈ ਜਾਓਗੇ। ਏਹ ਸਭੇ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਦ ਰੂਬਿਨ ੩੭ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਨਾ ਲਿਆਵਾਂ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵਹਾਂ ਪੁੱਕਾਂ ਨੂੰ ਵੱਢ ਸਿੱਟੀਂ। ਉਹ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪ ਦਿਹ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਉਪਜ਼ਾਵਾਂਗਾ। ਓਨ ਕਿਹਾ, ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ੩੮ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦਾ ਭਾਈ ਮੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ; ਜੇ ਉਸ ਉੱਪਰ, ਉਸ ਰਸਤੇ ਵਿਚ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਕੁਛ ਉਪਦਰ ਆ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਬਾਣਾਂ ਨੂੰ ਸੋਗ ਨਾਲ ਕਬਰ ਵਿਚ ਉਤਾਰੋਗੇ।

ਉਪਰੰਦ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਉਹ ਕਾਲ ਵਡਾ ਕਰੜਾ ਸਾ। [੪੩] ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਨੀਂ ਉਹ ਅੰਨ, ਜੋ ੨ ਮਿਸਰ ਥੀਂ ਆਂਦਾ ਸਾ, ਖਾ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਹੂੰ ਖਾ-ਜਾ ਵਿਹਾਜ ਲਿਆਓ। ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ੩ ਜੋ ਉਸ ਪੁਰਸ ਨੈ ਸਾ ਨੂੰ ਅੱਤ ਤਗੀਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ

- ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਆਂਦੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ
 ੪ ਮੁਹੁੰ ਨਾ ਦੇਖੋਗੇ। ਸੇ ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ
 ਘੱਲੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਖਾਜਾ ਮੁੱਲ
 ੫ ਲਿਆਵਾਂਗੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ ਘੱਲਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਾ ਜਾ-
 ਵਾਂਗੇ; ਕਿੰਉ ਜੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ
 ੬ ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਆਂਦੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਮੁਹੁੰ
 ਨਾ ਦੇਖੋਗੇ। ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ
 ੭ ਨਾਲ ਕਿੰਉ ਇਹ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ
 ਆਖਿਆ, ਜੋ ਸਾਡਾ ਇਕ ਭਾਈ ਹੋਰ ਬੀ ਹੈ? ਓਹ
 ਬੋਲੇ, ਜੋ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਤੰਗ ਕਰਕੇ, ਸਾਡੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ
 ਕੋੜਮੇ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਪੁੱਛੀ, ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਹੁਲ ਤੀਕਰ
 ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੋਰ ਬੀ ਕੋਈ ਭਾਈ ਹੈ?
 ਤਦ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ;
 ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣਦੇ ਸੇ, ਜੋ ਉਹ ਸਾ ਨੂੰ ਆਖੇਗਾ, ਜੋ ਆਪ-
 ੮ ਣੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਲਿਆਓ? ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਆਪਣੇ ਪਿ-
 ਤਾ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸ ਛੋਕਰੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ
 ਕਰ ਦਿਹ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਉੱਠਕੇ ਤੁਰਿਯੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਅਸੀਂ
 ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਜੀਉਣ, ਅਤੇ ਮਰ ਨਾ ਜਾਣ।
 ੯ ਮੈਂ ਉਹ ਦਾ ਜਾਮਨ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ; ਤੂੰ ਮੇ ਤੇ ਉਹ ਦੀ ਨਿਸਾ
 ਕਰ ਲਵੀਂ; ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਨਾ ਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਤੇ-
 ਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਬਹਾਲ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਸਦੀਪਕਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰਾ
 ੧੦ ਤਖਸੀਰੀ ਰਹਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਤਨੀ ਢਿੱਲ ਨਾ
 ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਦੂਈ ਬਾਰ ਮੁੜਿ ਆਏ ਹੁੰਦੇ।
 ੧੧ ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਜਰੂਰ ਜੇ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਕਰੋ, ਜੋ ਇਸ ਵੇਸ ਦਾ

ਕੁਹੂੰ ਚੰਗਾ ਮੇਵਾ ਆਪਣੇ ਤਾਂਡਿਆਂ ਵਿਚ ਰੱਖਕੇ, ਉਸ
 ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਸੁਗਾਤ ਲੈ ਜਾਓ; ਬੁਹੁੜਾ ਗੁੱਲਣ, ਬੁਹੁੜਾ
 ਸਹਿਤ, ਬੁਹੁੜਾ ਗਰਮ ਮਸਾਲਾ, ਕੁਛ ਮੁਰ, ਅਤੇ ਪਿਸਤਾ
 ਅਰ ਬਦਾਮ। ਅਤੇ ਵੁਗੁਲਾ ਮੁੱਲ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਓ; ੧੨
 ਅਤੇ ਉਹ ਰੇਕੁੜ, ਜੋ ਤੁਸਾਡੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਮੁੜਿ
 ਆਈ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਫੇਰ ਲੈ ਜਾਵੋ; ਕੀ ਜਾਲਯੇ
 ਇਹ ਭੁੱਲਕੇ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੇ ਭਗਉ ਨੂੰ ਬੀ ਲਵੋ; ੧੩
 ਅਤੇ ਉੱਠਕੇ ਉਸ ਪੁਰਸ ਪਾਹ ਫੇਰ ਜਾਓ। ਅਤੇ ਸਰਬ- ੧੪
 ਸਕਤਮਾਨ ਈਸੁਰ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਉੱਤੇ ਵਜਾਲ
 ਕਰੇ, ਜੋ ਉਹ ਤੁਸਾਡੇ ਵੁੱਜੇ ਭਾਈ ਅਤੇ ਬਿਨਯਮੀਨ ਤਾਈਂ
 ਭੁਗਾ ਨੂੰ ਫੇਰ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਜੋ ਐਤ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਹੋਇਆ।
 ਤਦ ਉਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੈ ਉਹ ਸੁਗਾਤ, ਅਤੇ ਵੁਗੁਲੀ ਰੇਕੁੜ, ੧੫
 ਬਿਨਯਮੀਨ ਸਣੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਲੀਡੀ, ਅਤੇ ਉੱਠਕੇ
 ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ, ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਖੜੋਤੇ।
 ਜਾਂ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਬਿਨਯਮੀਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਡਿੱਠਾ, ਤਾਂ ੧੬
 ਓਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਨਾਂ ਆਦ-
 ਮੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਕੁਹੂੰ ਹਲਾਲ ਕਰਕੇ ਖਾਲਾ
 ਤਿਆਰ ਕਰ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਏਹ ਮਨੁੱਖ ਵੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ
 ਖਾਲਗੇ। ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਕਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ, ੧੭
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਘਰ ਆਂਦਾ। ਅਤੇ ਓਹ ਮਨੁੱਖ, ੧੮
 ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਓਹ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਘਰ ਪੁਚਾਏ ਗਏ, ਡਰ ਗਏ।
 ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਸ ਰੇਕੁੜ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ
 ਬਾਰ ਸਾਡੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਵਿਚ ਮੁੜੀ ਗਈ, ਸਾ ਨੂੰ ਇਥੇ ਆਂ-
 ਦਾ ਹੈ; ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਠੁਲਾ ਧਰਕੇ ਸਾ ਨੂੰ ਫੜ ਲਵੋ;
 ਅਤੇ ਸਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਥਿਆਂ ਸਣੇ ਆਪਣੇ ਗੁਲਮਪੁੱਲੇ

- ੧੮ ਵਿਚ ਰੱਖੇ। ਤਦ ਉਨੀਂ ਯਸੂਫ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਕੋਲ
 ੨੦ ਜਾਕੇ, ਘਰ ਦੇ ਬੁਰੇ ਪੁਰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਥਾ ਕਰੀ; ਅਤੇ
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਅਸੀਂ ਤਾ ਪਹਿਲੀ ਬਾਰ ਠੀਕ
 ੨੧ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜਲ ਆਏ ਸੇ; ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ
 ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਮਜਲ ਸਿਰ ਉੱਪੜਕੇ ਆਪਲੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਖੁ-
 ਲੀਆਂ, ਤਾਂ ਛਿੱਠਾ, ਜੋ ਹਰ ਜਲੇ ਦੀ ਰੋਕੜ ਆਪੋ ਆਪ-
 ਲੀ ਗੁਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਹੀ ਹੈ; ਸਾਡੀ ਰੋਕੜ ਸਤ ਪੂਰੀ
 ਹੈਸੀ; ਸੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੇਰ ਲਿਆਏ
 ੨੨ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਰੁਪਯੇ ਅਨਾਜ ਵਿਹਾਜਲ ਲਈ
 ਆਪਲੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਆਂਟੇ ਹਨ; ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦੇ,
 ਜੋ ਉਹ ਰੋਕੜ ਕਿਨ ਸਾਡੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ।
 ੨੩ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਸਲ ਹੋਵੇ; ਡਰ ਨਾ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਡੇ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤੁਹਾਡੀ-
 ਆਂ ਗੁਲਾਂ ਵਿਚ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਧਨ ਦਿੱਤਾ; ਤੁਹਾਡੀ ਰੋਕੜ ਮੈਂ
 ਭਰ ਪਾਈ। ਫੇਰ ਉਹ ਸਿਮਓਨ ਤਾਈਂ ਤਿਨਾਂ ਪਾਹ
 ੨੪ ਕੱਢ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਮਨੁਖ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਯਸੂਫ ਦੇ ਘਰ ਲਿਆਕੇ ਚਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਲ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ
 ਉਨੀਂ ਆਪਲੇ ਚਰਨ ਧੋਤੇ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਗਪਿਆਂ ਨੂੰ
 ੨੫ ਵਾਲਾ ਘਾਹ ਦਿੱਤਾ। ਫੇਰ ਉਨੀਂ ਯਸੂਫ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ,
 ਜੋ ਉਹ ਵੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਆਵੇਗਾ, ਸੁਗਾਤ ਜ਼ਿਆਰ ਕੀਤੀ;
 ਕਿੰਉਕਿ ਉਨੀਂ ਸੁਲਿਆ ਸਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਥੇ ਹੀ ਰੋਟੀ ਖਾ-
 ੨੬ ਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਯਸੂਫ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ
 ਉਨੀਂ ਉਹ ਸੁਗਾਤ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਾਹ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਅੰ-
 ੨੭ ਦਰ ਆਂਦੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਗੇ ਧਰਤੀ ਵਲ ਝੁਕੇ। ਓਨ
 ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਸੁਖਸਾਂਤ ਪੁੱਛੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਤੁਸਾਡਾ

ਪਿਤਾ, ਉਹ ਬੁੱਢਾ, ਕਿ ਜਿਹ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਜਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸਾ,
ਅਨੰਦ ਹੈ? ਕਿਆ ਉਹ ਗੁਲ ਤੀਕਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ?
ਉਨੀਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਚਾਕਰ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਹੱਛਾ ੨੮
ਹੈ; ਉਹ ਗੁਲ ਤੀਕਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਨੀਂ ਸਿਰ ਸੁ-
ਕਾਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਫੇਰ ਉਨ ਅੱਖ ਚੱਕਕੇ ਆਪਲੇ ੨੯
ਮਾਉਂਜਾਏ ਭਰਾਉ ਬਿਨਯਮੀਨ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
ਬੁਹਾਡਾ ਨਿੱਕਾ ਭਰਾਉ, ਜਿਹ ਦੀ ਗੱਲ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਕੀ-
ਤੀ ਹੈਸੀ, ਜੋ ਇਹੋ ਹੈ? ਫੇਰ ਆਖਿਆ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ,
ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਵਯਾਲ ਰਹੇ। ਫੇਰ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਕਾਹ- ੩੦
ਲੀ ਕੀਤੀ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਦਾ ਮਨ ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਦੀ
ਲਈ ਭਰਿ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਰੋਲ ਹਾਕਾ ਚੋਇਆ; ਅਰ
ਇਕਲਵੰਞੇ ਹੋਕੇ, ਡਿਥੇ ਹੁੰਨਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਆਪਲਾ ਮੁਹੁੰ ਪੋਤਾ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕ- ੩੧
ਲਕੇ, ਆਪਲਾ ਆਪ ਸੰਭਾਲਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਖਾ-
ਲਾ ਲਿਆਵੇ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਉਹ ਦੀ ਲਈ ਅੱਡ, ਅਤੇ ੩੨
ਉਨਾਂ ਲਈ ਅੱਡ, ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਲਈ, ਜੋ ਉਹ ਵੇ
ਸੰਗ ਖਾਂਢੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅੱਡ ਖਾਲਾ ਰੱਖਿਆ; ਕਿੰਉਕਿ ਮਿਸ-
ਰੀ ਲੋਕ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਲਾ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ,
ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਨਜੀਕ ਸੁਕਵਾਲੀ ਹੈ। ਅਤੇ ੩੩
ਓਹ ਉਸ ਵੇ ਸਾਹਮਲੇ, ਆਪੋ ਆਪਲੇ ਠਿਕਾਲੇ ਸਿਰ,
ਵਡਾ ਆਪਲੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇ, ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਆਪਲੀ ਛੁ-
ਟਿਆਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਠ ਗਏ; ਅਤੇ ਓਹ ਮਨੁਖ ਇਕ
ਦੂਜੇ ਦੀ ਵਲ ਡੱਬਰੇ ਚੋਏ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਓਨ ੩੪
ਆਪਲੇ ਅੱਕਿਓਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਥਾਲੀਆਂ ਚੱਕ ਦਿੱਤੀਆਂ;
ਪਰ ਬਿਨਯਮੀਨ ਦੀ ਥਾਲੀ ਹੋਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ

ਨਾਲੋਂ ਪੰਜਗੁਲੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ
ਖਾਹਦਾ ਪੀਤਾ, ਅਤੇ ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਏ।

- [੪੪] ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ,
ਜੋ ਇਨਾਂ ਮਨੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਅਨਾਜ ਨਾਲ ਜਿਤਨਾਫ਼
ਓਹ ਚੱਕ ਸੱਕਲ, ਤਰ ਦਿਹ, ਅਤੇ ਹਰ ਜਲੇ ਦੀ ਰੋਕੜ
੨ ਉਹ ਦੀ ਗੁਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿਹ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਚਾਂ-
ਦੀ ਦਾ ਕਟੋਰਾ ਛੋਟੇ ਦੀ ਗੁਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ, ਉਹ ਵੇ ਅ-
੩ ਨਾਜ ਦੇ ਮੁੱਲ ਸਲੇ, ਪਰ ਦਿਹ; ਸੇ ਤਿਸ ਨੈ ਯੁਸੁਫ਼ ਦੀ
ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ। ਜਿਹੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਲੈ ਹੋਈ,
੪ ਤਿਹੇ ਹੀ ਓਹ ਮਨੁਖ ਤਿਨਾਂ ਵੇ ਗਪਿਆਂ ਸਲੇ ਬਿਦਾ ਕੀਤੇ
ਗਏ। ਅਤੇ ਓਹ ਬਸਤੀਓਂ ਨਿਕਲਕੇ ਅਜੇ ਵੁਰ ਨਹੀਂ
ਗਏ ਸੇ, ਕਿ ਯੁਸੁਫ਼ ਨੈ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
ਉਠ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਜੀ ਉਨਾਂ
ਨੂੰ ਜਾ ਘੇਰੋਂ, ਤਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਭਲਿਆਈ
੫ ਵੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਿੰਉ ਕੀਤੀ? ਕੀ ਇਹ ਉਹੋ ਚੀਜ਼
ਨਹੀਂ, ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਪੀਵਾ ਹੈ? ਅਤੇ
ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਠੀਕ ਅਗੱਮ ਵਾਚਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੀਤਾ,
੬ ਸੇ ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ। ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ
੭ ਫੜਿਆ, ਅਤੇ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ। ਤਵ
ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਡਾ ਮਾਲਕ ਅਜਿਹੀਆਂ
ਗੱਲਾਂ ਕਿੰਉ ਆਖਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਕਣੇ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਤੇਰੇ
੮ ਚਾਕਰਾਂ ਨੈ ਐਸਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਦੇਖ, ਇਹ ਰੋਕੜ,
ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਲੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਵਿਚ ਉਪਰਵਾਰ ਪਰੀ ਲਭੀ
ਸੀ, ਸੇ ਅਸੀਂ ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਥੀਂ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਮੋੜ ਆਂ-
ਦੀ ਸੀ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿਛੁ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਅਸੀਂ

ਤੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰੋਂ ਚਾਂਦੀ ਅਕੇ ਸੋਇਨਾ ਚੁਰਾ ਲਿਆਏ
 ਹੋਏ ? ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਿਹ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਉਹ ਵਸਤੁ ੮
 ਨਿਕਲੇ, ਉਹ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੀ ਆਪਲੇ
 ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਾਸ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ । ਓਨ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਜਿਹਾ ੧੦
 ਤੁਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹੋ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋਊ; ਜਿਹ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਉਹ
 ਨਿਕਲੇਗਾ, ਸੇ ਮੇਰਾ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਜਾਊ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਦੇਸ
 ਠਹਿਰੋਗੇ । ਤਦ ਹਰੇਕ ਨੈ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਆਪੋ ਆਪਲੀ ੧੧
 ਗੁਲ ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਜਲੇ ਨੈ ਆਪੋ
 ਆਪਲੀ ਗੁਲ ਖੁਲੀ । ਅਤੇ ਉਹ ਝਾੜਾ ਲੈਲ ਲੱਗਾ; ੧੨
 ਅਤੇ ਵਡੇ ਤੇ ਲੈਕੇ ਛੋਟੇ ਉਪੁਰ ਮੁਕਾਇਆ; ਅਤੇ ਕਟੋਰਾ
 ਬਿਨਯਮੀਨ ਦੀ ਗੁਲ ਵਿਚੋਂ ਲੱਭਾ । ਤਦ ਉਨੀਂ ਆਪਲੇ ੧੩
 ਕੱਪੜੇ ਫਾੜੇ, ਅਤੇ ਹਰ ਜਲੇ ਨੈ ਆਪਲਾ ਗਧਾ ਲੱਦਿ-
 ਆ, ਅਤੇ ਸਹਿਰ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮੁੜੇ ॥

ਉਪਰੰਦ ਯਹੂਦਾ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਭਰਾਉ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਘਰ ੧੪
 ਆਏ; ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਉਥੇ ਹੀ ਸਾ; ਅਤੇ ਓਹ ਤਿਸ ਦੇ
 ਅਗੇ ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਗਿੜੇ । ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿ- ੧੫
 ਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ? ਤੁਸੀਂ ਜਾਲਦੇ ਨਸੇ, ਜੋ
 ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਮਨੁਖ ਠੀਕ ਅਗੰਮ ਵਾਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ? ਯਹੂ- ੧੬
 ਦਾ ਬੋਲਿਆ, ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਏ ?
 ਅਤੇ ਕੀ ਬੋਲਏ ? ਅਤੇ ਕਿਤ ਬਿਪ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ ਬੇ-
 ਦੇਸ ਠਹਾਈਏ ? ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦਾ
 ਅਪਰਾਧ ਜਾਲ ਲੀਤਾ । ਦੇਖ, ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਉਹ, ਕਿ
 ਜਿਹ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਕਟੋਰਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਵੇਵੇਂ ਆਪਲੇ
 ਮਾਲਕ ਦੇ ਦਾਸ ਹਾਂਗੇ । ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ੧੭
 ਨਾ ਹੋਊ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਾਂ; ਜਿਸ ਮਨੁਖ ਪਾਸੋਂ ਕਟੋਰਾ

ਨਿੱਕਲਿਆ; ਉਹੋ ਮੇਰਾ ਗੁਲਾਮ ਬਲੇਗਾ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ
ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ ਚੈਰਸੱਲਾ ਨਾਲ ਜਾਵੋ ।

- ੧੮ ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਉਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਕੇ ਬੋਲਿਆ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ; ਆਪਲੇ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਹ; ਜੇ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਇਕ ਗੱਲ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰ ਪੁਰ ਆਪਲੇ ਰੋਹ ਦੀ ਅਗਨ ਨੂੰ ਭੜਕਣ ਨਾ ਦਿਹ; ਕਿੰਉ ਜੇ
- ੧੯ ਤੂੰ ਫਿਰ ਉਨ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈਂ । ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੈ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਥੀਂ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ, ਜੇ ਤੁਸਾਡਾ
- ੨੦ ਪਿਉ ਕੇ ਭਰਾਉ ਹੈ? ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਇਕ ਬੁੱਢਾ ਮਨੁਖ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਬੁਢੇਪੇ ਦਾ ਇਕ ਛੋਟਾ ਛੋਕਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਭਰਾਉ ਦਾ ਕਾਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਲੀ ਮਾਤਾ ਦਾ ਇਕੋ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਪੁਰ ਆ-
- ੨੧ ਸਕ ਹੈ । ਤਦ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਉਹ ਨੂੰ
- ੨੨ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਲਿਆਓ, ਜੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਜਰ ਕਰਾਂ । ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ; ਜੇ ਉਹ ਛੋਕਰਾ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ; ਕਿੰਉ ਜੇ ਉਹ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ
- ੨੩ ਨੂੰ ਛੱਡੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਰ ਜਾਉ । ਫੇਰ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਦ ਤੀਕ ਤੁਹਾਡਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾਉ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾ ਆਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਫੇਰ ਨਾ ਦੇਖੋਗੇ ।
- ੨੪ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਦ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ ਗਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ
- ੨੫ ਗੱਲਾਂ ਉਸ ਪਾਹ ਆਖੀਆਂ । ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਬੋਲਿਆ, ਫੇਰ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤਾ ਖਾਜਾ ਮੁੱਲ ਲਿ-
- ੨੬ ਆਵੇ । ਅਸੀਂ ਬੋਲੇ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ; ਜੇ ਸਾ-

ਡਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾਉ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਸ ਮਨੁਖ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਣਾ ਨਾ ਪਾਵਾਂਗੇ, ਜਦ ਤੀਕ ਸਾਡਾ ਨਿੱਕੜਾ ਭਰਾਉ ਸਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਨੈ ਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ੨੧ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜੇ ਮੇਰੀ ਤੀਮਤ ਨੈ ਮੇਰੇ ਦੇ ਪੁੱਤ ਜਠੇ, ਸੇ ੨੮ ਇਕ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਨਿੱਕਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਠੀਕ ਫਾੜਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਨਹੀਂ ਡਿਠਾ। ਹੁਲ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨੂੰ ਬੀ ਮੇ ਤੇ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕੀ ੨੯ ਜਾਣਯੇ, ਇਸ ਪੁਰ ਕੁਹੁੰ ਵਿਪਤਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੋਗ ਨਾਲ ਕਬਰ ਵਿਚ ਉਤਾਰੋਗੇ। ਅਤੇ ਹੁਲ ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ ਜਾਵਾਂ, ੩੦ ਅਤੇ ਇਹ ਛੋਕਰਾ ਸਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, (ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੀ ਜਿੰਦ ਇਸ ਛੋਕਰੇ ਦੀ ਜਿੰਦ ਨਾਲ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਹੈ,) ਤਾਂ ੩੧ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਕੇ, ਜੇ ਛੋਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮਰ ਜਾਵੇ; ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਤੇਰੇ ਨੌਕਰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੋਗ ਨਾਲ ਕਬਰ ਵਿਚ ਉਤਾਰਨਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ, ਇਸ ੩੨ ਛੋਕਰੇ ਦਾ ਜਾਮਨ ਹੋਕੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾ ਉਪਜਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਦੀਪਕਾਲ ਵੇਸੀ ਹੋਵਾਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੁਲ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨਗੀ ਹੋ- ੩੩ ਵੇ, ਜੇ ਇਸ ਛੋਕਰੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਆਪਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਚਾਕਰ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਛੋਕਰੇ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਸੰਗ ਜਾਲ ਦਿਹ। ਕਿਉਂਕਿ ਛੋਕਰੇ ਨੂੰ ਸੰਗ ਲੀਤੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ੩੪ ਪਾਸ ਕਿਛੁੰ ਜਾਵਾਂ? ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਕਸ-ਟਲੀ ਨੂੰ ਦੇਖਾਂ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਉੱਤੇ ਆਵੇਗੀ।

[੪੫] ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ, ਉਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ,
ਜੋ ਉਸ ਪਾਹ ਖਲੋਤੇ ਸਨ, ਚੰਮ ਨਾ ਸੱਕਿਆ; ਅਤੇ ਉਥੇ
ਤੇ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਹੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿ-
ਓ। ਸੇ ਜਾਂ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ ਆਪਲੇ ਤਰਾਵਾਂ
ਉੱਤੇ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਹ ਨਸੇ।
੨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਥੇ ਤੇ ਰੁੰਨਾ; ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ
੩ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਨੈ ਸੁਲਿਆ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਤਰਾ-
ਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਯੂਸੁਫ ਹਾਂ; ਸੱਚੀਂ, ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਅਜਾਂ
ਤੀਕੁਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ? ਤਦ ਉਹ ਦੇ ਤਰਾਉ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਉਤਰ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਓਹ ਤਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ
੪ ਘਾਬਰ ਗਏ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਤਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿ-
ਹਾ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਓ। ਤਦ ਓਹ ਨੇੜੇ ਆਏ। ਅਤੇ
ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਤਰਾਉ ਯੂਸੁਫ ਹਾਂ, ਜਿਹ
੫ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਬੇਚਿਆ ਸੀ। ਹੁਲ ਇਸ ਕਰਕੇ,
ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈ ਨੂੰ ਇਥੇ ਬੇਚਿਆ, ਦਿਲਗੀਰ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ
ਮਨਾਂ ਵਿਖੇ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਵੋ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤੁਸਾਂ
ਥੀਂ ਅਗੇ, ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਉਲ ਵਾਸਤੇ, ਮੈ ਨੂੰ ਇਥੇ ਘੱਲਿਆ
੬ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਵਹੁੰ ਵਰਿਹਾਂ ਤੇ ਧਰਤੀ ਉਪਰ ਕਾਲ
ਹੈ; ਅਤੇ ਅਜਾਂ ਹੋਰ ਪੰਜਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕੁ ਨਾ ਧਰਤੀ ਬਾ-
੭ ਹੀ ਜਾਉ, ਅਤੇ ਨਾ ਖੇਤੀ ਵੱਢੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇ-
ਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਅਗੇ ਭੇਜਿਆ, ਜੋ ਤੁਸਾਡਾ ਖੋਜ
ਧਰਤੀ ਪਰ ਬਾਕੀ ਰਖੇ, ਅਤੇ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਇਕ ਵਡੀ ਮੁਕਤ
੮ ਦੇਕੇ ਜੀਉਲ ਬਖਸੇ। ਸੇ ਹੁਲ, ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ, ਬਲਕ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਇਥੇ ਭੇਜਿਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਮੈ
ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਿਉ ਦੀ ਜਾਗ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਾਥੇ

ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਦਾ ਹਾਕਮ
ਬਣਾਇਆ ।

ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ ਜਾਓ, ਅਤੇ ੯
ਉਹ ਨੂੰ ਆਖੋ, ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ ਯੂਸੁਫ ਐਉਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਰ-
ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕੀਤਾ; ਮੇਰੇ ਕੋਲ
ਚਲਾ ਆਉ, ਫਿੱਲ ਨਾ ਕਰ; ਤੂੰ ਗੋਸਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ੧੦
ਰਹੀਂ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਰ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕਾਂ, ਅਰ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕਾਂ ਦੇ
ਬਾਲਕ, ਅਤੇ ਤੇਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਇਆਂ
ਬਲਦ, ਸਲੇ ਉਸ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਰਹਿਲਗੇ ।
ਅਤੇ ਉਥੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਕਿੰਉਕਿ ਅਜੇ ਕਾਲ ੧੧
ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਬਰਸਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ,
ਜੋ ਤੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਘਰਾਲਾ, ਅਤੇ ਸਭ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਨ, ਕੰਗਾਲ
ਹੋ ਜਾਣ। ਅਤੇ ਦੇਖੋ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ੧੨
ਭਰਾਉ ਬਿਨਯਮੀਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿ
ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇ- ੧੩
ਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ, ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਭੜਕ ਦੀ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਵਿਚ
ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਠਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਭ ਦੀ ਗੱਲ ਕ-
ਰਿਓ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਥੇ ਲਿ-
ਆਓ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾਉ ਬਿਨਯਮੀਨ ਦੇ ਗਲ ੧੪
ਲੱਗਕੇ ਹੁੰਨਾ; ਅਤੇ ਬਿਨਯਮੀਨ ਬੀ ਉਹ ਦੇ ਗਲ ਲੱਗਕੇ
ਹੁੰਨਾ। ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ੧੫
ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਹੁੰਨਾ; ਅਤੇ ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਉਹ
ਦੇ ਭਰਾਉ ਤਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ।

ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਵਿਚ ਸੁਣੀ ਗਈ, ਜੋ ੧੬
ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਭਰਾਉ ਆਏ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਫਿਰਉਨ

- ੧੭ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰ ਬਹੁਤ ਪਰਮਿੰਨ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਫਿਰ-
ਉਨ ਨੈ ਯਸੂਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੋ
੧੮ ਓਹ ਆਪਲੇ ਬਹਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਦਲ, ਅਤੇ ਜਾਲ, ਅਤੇ ਕ-
ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਟਬਰ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਓ; ਅਤੇ ਮੈਂ
ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਦੀਆਂ ਅੱਛੀਆਂ ਵਸਤੂੰ ਦਿ-
ਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਖਾਓ-
੧੯ ਗੇ। ਹੁਲ ਤੈ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ; ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਮ ਕਰੋ;
ਆਪਲੇ ਬਾਲਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ
ਲਈ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਤੇ ਗੱਡੀਆਂ ਲੈ ਲਵੋ, ਅਤੇ
੨੦ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲਿਆਓ। ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਨਿਕਸੁਕ
ਦਾ ਕੁਹੰ ਹਮਸੇਸ ਨਾ ਕਰੋ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ
ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਦੀ ਓੰਗੀ ਵਸਤੂੰ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਲਈ ਹਨ।
- ੨੧ ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੈ ਇਵੇਂ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ
ਯਸੂਫ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਕਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਗੱਡੀਆਂ
੨੨ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਦਾ ਖਰਚ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਓਨ
ਤਿਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਇਕ ਇਕ ਜੋੜਾ ਦਿੱਤਾ;
ਪਰ ਓਨ ਬਿਨਯਮੀਨ ਤਾਈਂ ਤਿੰਨ ਸੈ ਰੁਪਏ, ਅਤੇ ਪੰਜ
੨੩ ਜੋੜੇ ਕੱਪੜੇ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਲਈ
ਇਸ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ; ਜੋ ਦਸ ਗਧੇ ਮਿਸਰ ਦੀਆਂ ਓੰਗੀਆਂ
ਵਸਤੂੰ ਨਾਲ ਲਵੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਦਸ ਗਧੀਆਂ ਅੰਨ ਅਤੇ
ਰੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਖਾਲ ਵਸਤੂੰ ਨਾਲ ਲੱਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
੨੪ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਫਰ ਲਈ ਘੱਲੀਆਂ। ਜੋ ਓਨ
ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਤੁਰ ਪਏ।

ਤਦ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਕਿਧਰੇ ਤੁਸੀਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ
ਝਗੜਾ ਨਾ ਕਰਿਓ ।

ਅਤੇ ਓਹ ਮਿਸਰ ਤੇ ਤੁਰੇ, ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ੨੫
ਵਿਚ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ; ਅਤੇ ਉਸ ੨੬
ਤੇ ਕਿਹਾ, ਯੂਸੁਫ ਅਜੇ ਤੀਕਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ
ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਦਾ ਹਾਕਮ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਦਾ
ਮਨ ਸਨਾਟੇ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਦਾ
ਸੱਚ ਨਾ ਮੰਨਿਆ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਉਸ ਪਾਹ ਯੂਸੁਫ ਦੀ- ੨੭
ਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਜੋ ਉਹ ਨੈ ਉਨੀਂ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ ਸਨ,
ਆਖੀਆਂ। ਅਤੇ ਜਦ ਉਨ ਓਹ ਗੱਡੀਆਂ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ
ਨੈ ਉਹ ਦੇ ਬੁਲਾ ਭੇਜਣ ਲਈ ਘੱਲੀਆਂ ਸਨ, ਡਿੱਠੀਆਂ,
ਤਾਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਵੁਈ ਬਾਰ ਜਿੰਦ ਪਾਈ।
ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਬੋਲਿਆ, ਇਹੋ ਬਹੁਤ ਹੈ; ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ੨੮
ਯੂਸੁਫ ਹੁਣ ਤੀਕਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ
ਮਰਨੇ ਥੀਂ ਅਗੇ ਉਹ ਨੂੰ ਦੇਖਾਂਗਾ।

ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਆਪਲੇ ਸਾਰੇ ਕੋਲਮੇ ਸਲੇ [੪੬]
ਕੂਚ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬੇਰਸਬਾ ਵਿਚ ਆਲਕੇ ਆਪਲੇ ਪਿ-
ਤਾ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਲਈ ਬਲ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ੨
ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ
ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜਾਕੂਬ, ਹੇ ਜਾਕੂਬ! ਉਹ
ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਹਾਜਰ ਹਾਂ। ਓਨ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਈਸੁਰ, ਤੇਰੇ ੩
ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ; ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਥੋਂ ਡਰ ਨਾ
ਕਰ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਥੇ ਤੈ ਨੂੰ ਵਡੀ ਕੋਮ ਬਲਾਵਾਂਗਾ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ੪
ਸੰਗ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਚਲਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮੋੜ ਲਿਆ-

ਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਝੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਪਰ
ਧਰੇਗਾ ।

- ੫ ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਬੇਰਸਬਾ ਤੇ ਉੱਠਿਆ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ
ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾਂ
ਅਤੇ ਝੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਡੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਨੈ
੬ ਉਹ ਦੇ ਲਜ਼ਾਲ ਲਈ ਘੱਲੀਆਂ ਸਨ, ਲੈ ਚਲੇ । ਅਤੇ
ਉਨ੍ਹੀਂ ਆਪਣਾ ਡੰਗਰ ਬੱਛਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਲਕਾਤੁਕਾ,
ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਪਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਲੈ ਲੀ-
੭ ਤਾ; ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਉਲਾਦ ਸਣੇ ਮਿਸਰ
ਵਿਚ ਆਇਆ । ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾਂ ਪੋਤਿਆਂ, ਅਤੇ
ਧੀਆਂ ਅਰ ਪੋਤੀਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਉਲਾਦ
ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਲਿਆਇਆ ।
- ੮ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਨਾਉਂ, ਜੋ ਮਿਸਰ
ਵਿਚ ਆਈ ਸੀ, ਏਹ ਹਨ; ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ;
੯ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਜੈਠਾ ਰੂਬਿਨ । ਰੂਬਿਨ ਦੇ ਪੁੱਤ; ਹਨੂਕ ਅਤੇ
੧੦ ਫਲੂ ਅਤੇ ਹਸਰੋਨ ਅਤੇ ਕਰਮੀ । ਅਤੇ ਸਿਮਓਨ ਦੀ
ਉਲਾਦ; ਯਮੂਏਲ ਅਤੇ ਯਮੀਨ ਅਤੇ ਅਹਦ ਅਤੇ ਯ-
ਕੀਨ ਅਤੇ ਜੁਹਰ ਅਤੇ ਕਨਾਨੀ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਪੁੱਤ ਸਾਉਲ ।
੧੧ ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਦੇ ਵੰਸ; ਗਰਸੁਨ ਅਤੇ ਕਹਾਤ ਅਤੇ ਮਿਰਾ-
੧੨ ਰੀ । ਅਤੇ ਜ਼ਹੂਦਾ ਦੇ ਪੁੱਤ; ਈਰ ਅਤੇ ਓਨਾਨ ਅਤੇ
ਮੇਲਾ ਅਤੇ ਫਾਰਸ ਅਤੇ ਸਾਰਿਕ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਈਰ
ਅਤੇ ਓਨਾਨ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਕਾਲ ਬਸ ਹੋ ਗਏ ।
੧੩ ਅਤੇ ਫਾਰਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਸਰੋਨ ਅਤੇ ਹਮੂਲ ਸਨ । ਅਤੇ
ਇਸਹਕਾਰ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਤੋਲਾ ਅਤੇ ਫੁਆ ਅਤੇ
੧੪ ਯੂਬ ਅਤੇ ਸਿਮਰੋਨ । ਅਤੇ ਜਬੁਲੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ,

ਸਰਦ ਅਤੇ ਅਲੂਨ ਅਰ ਜਹਿਲੇਲ। ਲੀਆ ਦੇ ਪੁੱਤ ੧੫
 ਏਹ ਹਨ, ਜੋ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਜਾਕੂਬ ਤੇ, ਦੀਨਾ ਸ-
 ਮੇਤ, ਜੋ ਉਹ ਦੀ ਧੀ ਸੀ, ਪੈਦਾ ਹੋਏ। ਸੋ ਉਹ ਦੇ ਧੀਆਂ
 ਪੁੱਤ, ਸਰਬੱਤ ਤੇਤੀਹ ਜਲੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜੱਦ ਦੇ ਪੁੱਤ ੧੬
 ਏਹ; ਸਫਯਾਨ ਅਤੇ ਹਾਜੀ ਅਤੇ ਸੂਨੀ ਅਤੇ ਇਸਬਾਨ
 ਅਤੇ ਈਰੀ ਅਤੇ ਅਰੋਦੀ ਅਤੇ ਅਰੇਲੀ। ਅਤੇ ਯਸਰ ੧੭
 ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਯਮਨਾ ਅਤੇ ਇਸਵਾ ਅਤੇ ਇਸਵੀ
 ਅਤੇ ਬਰੀਆ, ਅਤੇ ਸਰੀਹ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਭੈਲ। ਅਤੇ ਬ-
 ਰੀਆ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਹਿਬਰ ਅਤੇ ਮਲਕਿਏਲ। ਜਿਲਫਾ, ੧੮
 ਜੋ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਆਪਲੀ ਧੀ ਲੀਆ ਨੂੰ ਢਿੱਤੀ, ਤਿਸ ਦੇ
 ਪੁੱਤ ਏਹੋ ਹਨ, ਅਤੇ ਓਨ ਜਾਕੂਬ ਲਈ ਏਹ ਸੇਲਾਂ ਜਲੇ।
 ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੀ ਤੀਮਤ ਰਾਹੇਲ ਦੇ ਪੁੱਤ ਯੂਸੁਫ ਅਤੇ ੧੯
 ਬਿਨਯਮੀਨ ਹਨ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਤੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਮਨਸੀ ੨੦
 ਅਤੇ ਇਫਰਾਈਮ ਪੈਦਾ ਹੋਏ; ਏਹ ਓਨ ਦੇ ਜਾਜਕ ਪੋ-
 ਤੀਫਰਾ ਦੀ ਧੀ ਅਸਨਾਥ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਬਿਨਯ- ੨੧
 ਮੀਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਬੇਲਾ ਅਤੇ ਬਕਰ ਅਤੇ ਅਸ-
 ਬੇਲ ਅਤੇ ਜਿਰਾ ਅਤੇ ਨਾਮਾਨ, ਅਖੀ ਅਤੇ ਰੋਸ, ਮੁਪਿਮ
 ਅਤੇ ਹੁਪਿਮ ਅਤੇ ਅਰਦ। ਏਹ ਰਾਹੇਲ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਨ, ੨੨
 ਜੋ ਉਸ ਨੈ ਜਾਕੂਬ ਲਈ ਜਲੇ; ਸੋ ਏਹ ਸਭੋ ਚੇਦਾਂ ਜਲਾਂ
 ਹਨ। ਅਤੇ ਦਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹੁਸਿਮ। ਅਤੇ ਨਫਤਾਲੀ ੨੪
 ਦੇ ਪੁੱਤ ਜਹਸਿਏਲ ਅਤੇ ਜੂਨੀ ਅਤੇ ਜਿਸਰ ਅਤੇ ਸ-
 ਲੀਮ। ਏਹ ਬਿਲਹਾ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਨ, ਜੋ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ੨੫
 ਆਪਲੀ ਧੀ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਢਿੱਤੀ ਸੀ; ਸੋ ਏਹ ਸਭੋ ਸੱਤ ਪ-
 ਗਲੀ ਹਨ, ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਓਨ ਜਾਕੂਬ ਦੀ ਲਈ ਜਲਿਆ।
 ਏਹ ਸਭ ਦੇ ਸਭ, ਜੋ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਸੰਗ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਆਏ, ੨੬

- ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਪਿਠੋਂ ਜਨਮੇ ਸਨ, ਨੇਹਾਂ ਤੇ ਛੁੱਟ ਸਰਬੱਤ
 ੨੭ ਛਿਆਹਟ ਜੀ ਸੀਗੇ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਉਹ ਦੇ ਜੰਮੇ ਸੇ, ਦੇ ਜਲੇ ਹਨ। ਸੇ ਓਹ ਸਭੇ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਆਏ ਹੈ-
 ਸਨ, ਸੱਤਰ ਪਗਲੀ ਸੇ ॥
- ੨੮ ਅਤੇ ਓਨ ਯਹੂਦਾ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਪਾਹ ਅਗੇਤਾ ਘੱਲਿਆ,
 ਜੋ ਗੇਸਨ ਤੀਕਰ ਤਿਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਓਹ ਗੇ-
 ੨੯ ਸਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਆਏ। ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਆਪਲੀ
 ਰਥ ਤਿਆਰ ਕਰਾਕੇ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ
 ਮਿਲਲੇ ਲਈ ਗੇਸਨ ਨੂੰ ਤੁਰਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ
 ਉਹ ਦੇ ਪਾਹ ਹਾਜਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਗਲੇ ਲੱਗਕੇ
 ੩੦ ਚਿਰ ਤੀਕ ਰੁੰਨਾ। ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਥੀਂ ਕਿ-
 ਹਾ, ਹੁਲ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਰਨ ਵਿਹ, ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਦੇਖ ਲੀਤਾ,
 ਜੋ ਤੂੰ ਅਜੇ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈਂ ॥
- ੩੧ ਉਪਰੰਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪਲੇ
 ਪਿਤਾ ਦੇ ਟੱਬਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਪਾਹ ਖਬਰ ਦੇਲ
 ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਭਰਾਉ ਅਤੇ
 ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾ ਟੱਬਰ, ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸੀ, ਸੇ
 ੩੨ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਆਇਆ; ਅਤੇ ਓਹ ਮਨੁਖ ਚਰਵਾਲੇ ਹਨ;
 ਕਿੰਉਕਿ ਪਸੂ ਹੀ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮਾਲ ਹਨ; ਅਤੇ ਓਹ ਆਪ-
 ਲੇ ਅੱਯੜ ਅਤੇ ਚੇਲੇ, ਅਤੇ ਸਭ ਰੁਛ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਸਾ,
 ੩੩ ਨਾਲ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਉ, ਕਿ ਜਾਂ
 ਫਿਰਉਨ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਪੁੱਛ, ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਰੁਜਗਾਰ ਕੀ
 ੩੪ ਹੈ? ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਆਖਿਓ, ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਯਾਕੁਬ ਤੇ
 ਲਾਕੇ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਚਰਵਾਲਗੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੀ ਅਸੀਂ,

ਤੇ ਕੀ ਸਾਡਾ ਪਿਉ ਵਾਦਾ। ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹੋਗੇ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮਿਸਰੀ ਲੋਕ ਹਰ ਚਰਵਾਲੇ ਤੇ ਵੱਡੀ ਕਿਰਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਜਾਕੇ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿਉ [੪੭] ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਉ, ਆਪਲੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਬਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬਲਦ, ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਲੈਕੇ ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਤੇ ਚਲੇ ਆਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਦੇਖੋ, ਜੋ ਓਹ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਹਨ। ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਆਪਲੇ ੨ ਸਭਨਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪੰਜ ਜਲੇ ਲੈਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਹਾਜਰ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਤਿਸ ਦੇ ਭਰਾ- ੩ ਵਾਂ ਤੇ ਪੁਛਿਆ, ਤੁਹਾਡਾ ਰੁਜਗਾਰ ਕੀ ਹੈ? ਉਨੀਂ ਫਿਰਉਨ ਤਾਈਂ ਆਖਿਆ, ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਪਿਉ ਵਾਦੇ ਤੇ ਲਾਕੇ ਚਰ- ਵਾਲੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਨੀਂ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ੪ ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਆਏ ਹਾਂ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਾਸਤੇ ਜੂਹ ਨਹੀਂ; ਕਿਸ ਕਰਕੇ, ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਕਾਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਸੋ ਇਸ ਕਾਰਨ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਿਹ। ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ੫ ਜੋ ਤੇਰਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਭਰਾਉ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਆਏ ਹਨ। ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਹੈ; ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ੬ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਇਸ ਪਰਤੀ ਦੀ ਅੱਛੀ ਅੱਛੀ ਜਾ- ਗਾ ਵਿਚ, ਬਸਾਉ; ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਬਸਣ ਦਿਹ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੇਰੀ ਜਾਣ ਵਿਚ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਫਰਤੀਲੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਉਪਰ ਮੁਖਤਿ- ਆਰ ਬਣਾ ਲੈ।

- ੧ ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਅੰ-
ਦਾ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਹਾਜਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ
- ੮ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ
ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਤੇ ਪੁਛਿਆ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕਿਤਨੀਆਂ ਵਰਿ-
੯ ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ? ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੀ
ਮੁਸਾਫਰੀ ਦੇ ਦਿਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਰਸਾਂ ਇਕ ਸਉ ਤੀਹ ਬਰਸ
ਹਨ; ਮੇਰੇ ਜੀਉਲ ਦੀਆਂ ਬਰਸਾਂ ਦੇ ਦਿਹਾਂ ਬਹੁੜੇ ਅਤੇ
ਬੁਰੇ ਹੋਏ; ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦੇ ਜੀਉਲ ਦੀਆਂ ਬਰ-
ਸਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਤੀਕਰ, ਕਿ ਜਦ ਓਹ ਮੁਸਾਫਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ,
੧੦ ਨਹੀਂ ਪਹੁਤੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਯਾਕੂਬ ਫਿਰਉਨ ਲਈ ਅਸੀਸ
ਕਰਕੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਾਹਮਲਿਓਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ।
- ੧੧ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ
ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਚੰਗੇ ਲਤੇ ਵਿਖੇ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਰਾਮਸੇਸ
ਆਖਦੇ ਹਨ, ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਕਹਿਲ ਅਨੁਸਾਰ ਬਹਾਲਿਆ,
੧੨ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਬਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ
ਪਿਤਾ ਅਰ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਪਿਉ ਦੇ ਸਾਰੇ ਟੱਬਰ
ਦੀ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਬਾਲਬੱਚਿਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ।
- ੧੩ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਕਿਸ ਕਰਕੇ,
ਜੋ ਕਾਣ ਅੱਤ ਕਰੜਾ ਸਾ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਦੀ
੧੪ ਧਰਤੀ ਕਾਣ ਦੇ ਮਾਰੇ ਭੁਲਸ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ
ਨੈ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰੋਕੜ, ਉਸ ਅ-
ਨਾਜ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੈ ਮੁੱਲ ਲੀਤਾ, ਕੱਠੀ ਕਰ
ਲਈ; ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਉਹ ਰੋਕੜ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਘਰ ਅੰ-
੧੫ ਦੀ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ
ਪੈਸਾ ਨਾ ਰਿਹਾ, ਭਾਂ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਪਾਹ

ਆਕੇ ਕਿਹਾ, ਸਾ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਦਿਹ; ਤੇਰੇ ਹੁੰਦੇ ਅਸੀਂ ਕਿੰਉ
 ਮਰਯੇ? ਕਿੰਉਕਿ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਲਭਦਾ। ਯੁਸੁਫ ਨੈ ਕਿ- ੧੬
 ਹਾ, ਜੇ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਲਭਦਾ, ਤਾਂ ਆਪਲੇ ਡੰਗਰ ਪਸੁ ਦੇਵੇ;
 ਉਨਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਅੰਨ ਦਿਆਂਗਾ। ਤਦ ਓਹ ੧੭
 ਆਪਲੇ ਪਸੁ ਯੁਸੁਫ ਕੋਲ ਲਿਆਏ; ਅਤੇ ਯੁਸੁਫ ਨੈ ਘੋ-
 ਜ਼ਿਆਂ, ਭੇਡਾਂ, ਬਕਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬਲਦਾਂ ਦੇ
 ਚੋਲਿਆਂ, ਅਤੇ ਖੋਤਿਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ ਦਿ-
 ਤਾ; ਅਤੇ ਉਸ ਸਾਲ ਉਨਾਂ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਪਸੁਆਂ ਪਿਛੇ
 ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਇਆ ॥

ਜਦ ਉਹ ਸਾਲ ਬਤੀਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਫੂਜੇ ਸਾਲ ਫੇਰ ੧੮
 ਉਸ ਪਾਹ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ
 ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਕਾਉਂਦੇ, ਜੇ ਸਾਡਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਹੋ ਚੁੱਕਾ;
 ਸਾਡੇ ਮਾਲਕ ਨੈ ਸਾਡੇ ਪਸੁਆਂ ਨੂੰ ਬੀ ਲੈ ਲੀਡਾ ਹੈ;
 ਸੇ ਹੁਲ ਸਾਡੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ, ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ
 ਅਤੇ ਖੇਤਾਂ ਛੁੱਟ ਹੋਰ ਕੁਹੂੰ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਸੇ ਅਸੀਂ ੧੯
 ਆਪਲੀ ਭੋਂ ਸਲੇ ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਕਿੰਉ ਮਰ-
 ਯੇ? ਸਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਭੋਂ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਪੁਰ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲੈ;
 ਅਸੀਂ ਆਪਲੀ ਭੋਂ ਸਮੇਤ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿਚ
 ਰਹਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਦਾਲਾ ਦਿਹ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਜੀਵਯੇ, ਅਤੇ
 ਨਾ ਮਰਯੇ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਉਜੜ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਯੁ- ੨੦
 ਸੁਫ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਫਿਰਉਨ ਲਈ ਮੁੱਲ
 ਲੀਤੀ; ਕਿੰਉਕਿ ਮਿਸਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਜਲੇ ਨੈ ਆਪੋ
 ਆਪਲੀ ਭੋਂ ਬੇਚ ਸਿੱਟੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਕਾਲ ਨੈ ਤਿਨਾਂ
 ਨੂੰ ਅੱਤ ਵੁਖਾਇਆ ਸਾ; ਸੇ ਉਹ ਪਰਤੀ ਫਿਰਉਨ ਦੀ
 ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਓਨ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ, ਮਿਸਰ ੨੧

- ੨੨ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੀਕ, ਬਸਾਇਆ। ਇਕ ਓਨ ਜਾਨਕਾਂ ਦੀ ਤੋਂ ਮੁੱਲ ਨਾ ਲੀਤੀ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨਾਂ ਜਾਨਕਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਵਲੋਂ ਤਨਖਾਹ ਲਭਦੀ ਸੀ; ਅਰ ਉਨੀਂ ਆਪਲੀ ਤਨਖਾਹ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਖਾਹਦੀ; ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਨੀਂ ਆਪਲੀਆਂ ਤੇਆਂ ਨਾ ਬੇਚੀਆਂ।
- ੨੩ ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ; ਮੈਂ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤੋਂ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਲਈ ਮੁੱਲ ਲੀਤਾਂ; ਦੇਖੋ, ਇਹ ਬੀਉ ਤੁਸਾਡੀ ਲਈ ਹੈ; ਜੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਬੀ-
੨੪ ਜੋ। ਜਦ ਇਹ ਵਧੇ, ਤਾਂ ਐਉਂ ਕਰਿਓ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੰਜ-ਵਾਂ ਬਖਰਾ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਦੇਵਾ; ਅਤੇ ਚਾਰ ਬਖਰੇ ਬੀਜਲੇ; ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰਾਲੇ, ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਬਾਲ-
੨੫ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖਾਲੇ ਲਈ ਹੋਲਗੇ। ਓਹ ਬੋਲੇ, ਤੈਂ ਸਾਡੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਈਆਂ; ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਨਿ-
ਠਾ ਵਿਚ ਦੱਯਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਯੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਫਿਰਉਨ ਦੇ
੨੬ ਦਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਲਈ ਇਹ ਬੰਦਬਸਤ, ਜੋ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੀਕਰ ਹੈ, ਠਰਾਇਆ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਪੰਜਵਾਂ ਬਖਰਾ ਲਵੇ; ਪਰ ਇਕ ਜਾਨਕਾਂ ਦੀ ਤੋਂ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਨਾ ਹੋਈ।
- ੨੭ ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਮਿਸਰ ਵਿਖੇ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਓਹ ਉਥੇ ਮਿਲਖ ਰਖਦੇ ਸੇ; ਅਤੇ ਤਿਥੇ ਵਧੇ ਫੁੱਲੇ।
- ੨੮ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਸਤਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਜੀਵਿਆ। ਸੇ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਇਕ ਸੇ ਸੈਂਤਾ-
੨੯ ਲੀਆਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਮਰਨ

ਵਾ ਸਮਾ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਾ; ਤਦ ਓਨ ਆਪਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ
ਸੱਦਕੇ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਜੋ ਮੈਂ ਭੇਰੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਵਯਾ ਪਗਪਤ
ਹਾਂ, ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਪੱਟ ਹੇਠ ਰੱਖ, ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਅਰ
ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਬਰਤੀਂ, ਇਹ ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ
ਵਿਚ ਨਾ ਦੱਬੀਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਪਾਹ ੩੦
ਲੇਟਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਵੀਂ,
ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਕਬਰਸਥਾਨ ਵਿਚ ਦੱਬੀਂ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ,
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਆਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ੩੧
ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹ। ਓਨ ਤਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਸੁਗੰਦ
ਖਾਹਦੀ; ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਆਪਲੀ ਛੇਜ ਦੇ ਸਿਰਹਾਲੇ
ਉੱਤੇ ਝੁਕ ਗਿਆ ॥

ਅਤੇ ਇਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਪਰੰਤੂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ; ਜੋ ਕਿਨੇ [੪੮]
ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਰੋਗੀ ਹੈ; ਜੋ ਓਨ
ਆਪਲੇ ਵਹੁੰ ਪੁੱਤਾਂ ਮਨੋਸੀ ਅਤੇ ਇਫਰਾਈਮ ਨੂੰ ਸੰਗ ਲੀ-
ਤਾ। ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਦੇਖ, ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ ੨
ਯੂਸੁਫ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਸੰ-
ਤਲਕੇ ਪਲੰਘ ਉੱਤੇ ਉੱਠ ਬੈਠਾ ॥

ਤਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਰਬਸਕਤਮਾਨ ੩
ਈਸਰ ਨੈ ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਖੇ ਲੋਜ ਵਿਚ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿ-
ਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਿ- ੪
ਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਫੁਲਾਵਾਂ ਵਧਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਧ ਥੀ
ਬਹੁਤਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਇਹ
ਪਰਤੀ ਭੇਰੀ ਉਲਾਟ ਦੀ ਸਦੀਪਕ ਮਿਲਖ ਕਰਾਂਗਾ।
ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਦੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਫਰਾਈਮ ਅਤੇ ਮਨੋਸੀ, ਜੋ ਤੁਧ ਥੀ ੫
ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਜੰਮੇ, ਉਸ ਤੇ ਅਗੇ ਜੋ ਮੈਂ ਮਿਸਰ

- ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਨ; ਉਹ, ਰੂ-
 ੬ ਬਿਨ ਅਤੇ ਸਿਮਓਨ ਦੀ ਨਿਆਈਂ, ਮੇਰੇ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਪਿਛੇ ਤੇਰੇ ਜੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜੰਮਣ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਹੋਣਗੇ; ਅਤੇ
 ੭ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ
 ਤੇ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਹਾਂ, ਜਦ ਮੈਂ ਪੱਦਾਨ
 ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਸਾ, ਤਾਂ ਗਾਹੇਲ ਰਸਤੇ ਵਿਚ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਫ-
 ਰਾਤ ਥੁਰੁਜ਼ੀ ਬਾਟ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸਾ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਨਾਨ ਦੀ
 ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਮਰ ਗਈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਉਥੇ ਹੀ ਇਫ-
 ਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਦੱਬਿਆ; ਜੋ ਉਹੋ ਬੈਤਲਹਮ ਹੈ।
- ੮ ਫੇਰ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਕਿਹਾ,
 ੯ ਏਹ ਕੋਲ ਹਨ? ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਏਹ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹਨ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਇਸ ਜਾਗਾਂ
 ਦਿੱਤੇ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਲਿਆਉ,
 ੧੦ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦਿਆਂਗਾ। ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ-
 ਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰੰਦਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈ-
 ਆਂ ਸੀਆਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਵੇਖ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਅਤੇ
 ਓਨ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਹ ਆਂਦਾ; ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨ੍ਹਾਂ
 ਨੂੰ ਉੱਮਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲੇ ਨਾਣ ਲਾ ਲਿਆ।
- ੧੧ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈ ਨੂੰ ਤਾ ਤੇਰੇ ਹੋ
 ਮੁਹੁੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਆਸ ਨਸੇ; ਪਰ ਵੇਖ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤੋ-
 ੧੨ ਰੀ ਉਲਾਦ ਬੀ ਮੈ ਨੂੰ ਵਿਖਾਲੀ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਉਨ੍ਹਾਂ
 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਾਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ
 ੧੩ ਤਾਈਂ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਝੁਕਾਇਆ। ਉਪਰੰਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜਿਆ; ਇਫਰਾਈਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਜੈ
 ਹੱਥ ਨਾਣ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਖੱਬੇ ਵੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਤੇ

ਮਨੱਸੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸੱਜੇ
 ਹੱਥ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਂਦਾ ।
 ਤਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ ਇਫ- ੧੪
 ਰਾਈਮ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ, ਜੋ ਛੋਟਾ ਸਾ, ਧਰਿਆ, ਅਤੇ ਖੱਬਾ
 ਹੱਥ ਮਨੱਸੀ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ; ਜਾਲ ਬੁਝਕੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਐਉਂ ੧੫
 ਧਰੇ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਨੱਸੀ ਪਲੇਠੀ ਦਾ ਸਾ । ਅਤੇ ਓਨ ਯੂਸੁਫ
 ਦੀ ਲਈ ਅਸੀਸ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ, ਜਿਹ
 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਰਾ ਪਿਉ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਤੁ-
 ਰਿਆ, ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਜਿਨ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ
 ਤੀਕ ਮੇਰੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ; — ਉਹ ਦੂਤ, ਜਿਨ ਮੈਂ ਨੂੰ ੧੬
 ਸਾਰੀ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਤੇ ਬਚਾਇਆ, ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੀਂਗਰਾਂ
 ਨੂੰ ਵਫ ਦੇਵੇ; ਅਤੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਰਾਂ
 ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ
 ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਪਿਰਥੀ ਪੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥੀਂ ਫੇਰ ਲੋਕ
 ਉਤਪੰਨ ਹੋਵਣ ।

ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਇਹ ਦੇਖਕੇ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪ- ੧੭
 ਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਇਫਰਾਈਮ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਧਰਿਆ, ਪਰ-
 ਸਿੰਨ ਨਾ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਹੱਥ
 ਫੜ ਲੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਫਰਾਈਮ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰੋਂ ਹਟਾਕੇ ਮਨੱਸੀ
 ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਧਰ ਦੇਵੇ । ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਆਪਣੇ ੧੮
 ਪਿਉ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ; ਐਉਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ; ਇਸ
 ਕਰਕੇ ਜੋ ਇਹ ਪਲੇਠੀ ਦਾ ਹੈ; ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਇਹ
 ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਰੱਖ । ਪਰ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ੧੯
 ਨਾ ਮੰਨੀ, ਸਗਵਾਂ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਹੇ ਪੁੱਤ,
 ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ । ਇਸ ਥੋਂ ਬੀ ਲੋਕ ਹੋਲਗੇ, ਅਤੇ

ਇਹ ਬੀ ਵਡਾ ਹੋਊ; ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਨਿੱਕੜਾ ਭਰਾਊ ਇਸ
 ਤੇ ਵਡਾ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਉਲਾਦ ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੋਮ ਹੋਲ-
 ੨੦ ਗੇ। ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਦਿਨ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਤੇਗ ਨਾਉਂ ਲੈਕੇ ਆ-
 ਪਸ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਅਸੀਸ ਕਰੇਗੀ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈ
 ਨੂੰ ਇਫਰਾਈਮ ਅਤੇ ਮਨਸੀ ਵਰਗਾ ਕਰੇ। ਸੇ ਓਨ ਇਫ-
 ੨੧ ਰਾਈਮ ਨੂੰ ਮਨਸੀ ਨਾਲੋਂ ਵਡਿਆਈ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ
 ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ;
 ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਤੁ-
 ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਮੁੜ ਲਜਾਵੇਗਾ।
 ੨੨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇਕ ਛਾਂਦਾ ਵਧੀਕ
 ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਖੰਡੇ ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਕਮਾਲ ਦੇ
 ਜੋਰ, ਅਮੂਰੀਆਂ ਦੇ ਹਥੋਂ ਖੱਸਕੇ ਲੀਤਾ ਸਾ।

[੪੯] ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਆਖਿ-
 ਆ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ ਕਠੇ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਅੰਤ ਸਮੇ
 ੨ ਤੁਸਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਲਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦਿਆਂ। ਹੇ
 ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਠੇ ਹੋਕੇ ਆਓ, ਅਤੇ ਸੁਲੇ, ਆਪਲੇ ਪਿ-
 ਤਾ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸੁਲੇ।

੩ ਰੂਬਿਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਜੇਠਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੈਂ, ਮੇਰਾ ਬਲ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ
 ਸਕਤ ਦਾ ਮੂੰਢ; ਤੂੰ ਕਦਰ ਵਿਚ ਵਡਾ, ਅਤੇ ਪਤ ਵਿਖੇ
 ੪ ਪਹਿਲਾ ਹੈਂ। ਪਰ ਤੂੰ ਜਲ ਵਰਗਾ ਉਬਾਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈਂ;
 ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਵਡਿਆਈ ਨਾ ਲਹੇਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ
 ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਿਛਾਉਲੇ ਉੱਤੇ ਚੜਿਆ, ਤਦ ਤੈਂ
 ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਤਾ; ਇਹ ਮੇਰੀ ਛੇਜੇ ਚੜ ਗਿਆ।

੫ ਸਿਮਓਨ ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਤਾ ਸਕੇ ਭਰਾਊ ਹਨ; ਉਨਾਂ ਦੀ

ਤਦਬੀਰ ਅੰਨਿਆਉ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਹਨ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ, ੬
 ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਸਤਾ ਵਿਚ ਨਾ ਆਉ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਨ,
 ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਗੋਸਟ ਵਿਚ ਨਿੱਜ ਮਿਲ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਓਹ
 ਆਪਣੇ ਕਰੋਧ ਵਿਚ ਆਕੇ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ ਹੈ,
 ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਸਤੀ ਨਾਲ ਕੰਧ ਛਾਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਨਾਂ ੧
 ਦਾ ਕਰੋਧ ਸਗਾਪਿਆ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਪੀੜਦਾਇਕ ਹੈ, ਅਤੇ
 ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਕਹਿਰ ਬੀ, ਕਿੰਉ ਜੋ ਕਠਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਯਾਕੂਬ ਵਿਚ ਨਿਆਰਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਰਾ-
 ਏਲ ਵਿਚ ਤਿਤਰਬਿਤਰ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।

ਜੇ ਯਹੂਦਾ ਤੂੰ ਉਹ ਹੈਂ, ਕਿ ਜਿਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤੇਰੇ ਤ- ੯
 ਰਾਉ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿਚ
 ਹੋਵੇਗਾ, ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤ ਤੈਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਗੇ। ਯਹੂ- ੯
 ਦਾ ਸੀਹ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ; ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ, ਤੂੰ ਸਕਾਰ ਤੇ ਉਠ
 ਤੁਰਿਆ ਹੈਂ; ਉਹ ਸੀਹ, ਅਰਥਾਤ ਵਡੇ ਸੀਹ ਵਰਗਾ ਸ਼ੁਕ-
 ਦਾ ਅਤੇ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਕੌਲ ਉਹ ਨੂੰ ਉਠਾਵੇਗਾ? ਜਦ ੧੦
 ਤੀਕ ਸਿਲਾ ਨਾ ਆਵੇ, ਤਦ ਤੀਕ ਰਾਜ ਡਡਾ ਯਹੂਦਾ ਤੇ,
 ਅਤੇ ਸਗਾ ਦਾ ਬੰਧਲ ਬਲਾਉਲਹਾਰਾ ਉਹ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ
 ਨਿਆਰਾ ਨਾ ਹੋਗਾ; ਅਤੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਪਾਹ ਕਠੇ ਹੋਣਗੇ।
 ਉਹ ਆਪਣਾ ਗਧਾ ਦਾਖ ਦੀ ਬੇਲ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ੧੧
 ਗਧੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਚੰਗੇ ਦਾਖ ਦੇ ਬੂਟੇ ਨਾਲ ਬੰਨਿਆ; ਉਹ
 ਆਪਣਾ ਬਸਤਰ ਮਧ ਵਿਖੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾਖ
 ਦੇ ਹੱਤ ਵਿਚ ਪੋਵੇਗਾ; ਉਹ ਦੇ ਨੇੜ ਮਧ ਨਾਲ ਲਾਲ ੧੨
 ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਵੰਦ ਵੁਧ ਨਾਲ ਬੰਨੇ ਹੋਣਗੇ।

ਜਬੁਲੂਨ ਸਮੁਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ੧੩
 ਬੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਬੰਨਾ ਸੈਦਾ ਤੀਕ ਉਪਜੇਗਾ।

- ੧੪ ਇਸਹਕਾਰ ਡਾਢਾ ਗਧਾ ਹੈ, ਜੋ ਵ੍ਹੀ ਭਾਰਾਂ ਵਿਚ ਲੇਟੇਗਾ;
- ੧੫ ਅਤੇ ਜਦ ਓਨ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਵਿਸਰਾਮਸਥਾਨ ਚੰਗਾ, ਅਤੇ
ਪਰਤੀ ਸੁਹਾਉਲੀ ਹੈ, ਤਦ ਆਪਣਾ ਕੰਨਾ ਭਾਰ ਚੱਕਲ
ਲਾਈ ਝੁਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਹਾਂਸਲਭਰਨਹਾਰ ਬਲਿਆ ॥
- ੧੬ ਦਾਨ, ਇਸਰਾਏਲ ਵਿਆਂ ਘਰਾਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਵਰ-
- ੧੭ ਗਾ, ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰੇਗਾ। ਦਾਨ ਰਸਤੇ
ਦਾ ਸਰਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹੇ ਦਾ ਕਾਣਾ ਨਾਗ, ਜੋ ਘੋੜੇ ਦੇ
ਸੁੰਬ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਡੰਗੇਗਾ, ਜੋ ਤਿਸ ਦਾ ਅਸਵਾਰ ਪਿਛੇ
- ੧੮ ਨੂੰ ਡਿਗ ਪਵੇਗਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮੁਕਤ ਵੀ ਉਡੀਕ
ਕਰੀ ਹੈ !
- ੧੯ ਜਦ ਵਿਖੇ; ਇਕ ਫੈਜ ਉਹ ਨੂੰ ਜਿੱਤੇਗੀ, ਪਰ ਅੰਤ ਸਮੇ
ਉਹ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤੇਗਾ ॥
- ੨੦ ਯਸਰ ਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਚਿਕਲੀ ਰੋਟੀ ਆਉ, ਅਤੇ ਉਹ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਭੋਜਨ ਵੇਵੇਗਾ।
- ੨੧ ਨਫਤਾਲੀ ਛੁਟੈਲ ਹਰਨੋਟਾ ਹੈ, ਜੋ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ
ਆਖੇਗਾ।
- ੨੨ ਯਸੂਫ ਫਲਦਾਈ ਬੁਟਾ ਹੈ; ਉਹ ਚੁਸਮੇ ਉੱਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋ-
ਇਆ ਇਕ ਫਲਦਾਈ ਬੁਟਾ ਹੈ, ਜਿਹ ਦੀਆਂ ਡਾਲੀ-
- ੨੩ ਆਂ ਕੰਧ ਉੱਤੇਦੀਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੀਰੰਦਾਜਾਂ ਨੈ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਸ
- ੨੪ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਉਹ ਦੀ ਕਮਾਲ ਬਲਮਾਨ ਰਹੀ;
ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਵੀਆਂ ਬਾਹਾਂ, ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਸਰਬਸਕਤ-
ਮਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਣ, ਤਕੜੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਹੋ-
ਈਆਂ ਹਨ; ਉਸੀ ਤੇ ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਚਰਵਾਲਾ ਅਤੇ
- ੨੫ ਪੱਥਰ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ, ਜਿਨ ਤੇਰੀ ਉਪ-

ਕਾਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਰਬਸਕਤਮਾਨ ਤੇ, ਜਿਨ ਤੈ ਨੂੰ
ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ, ਤੇਰੇ ਲਈ ਉਪਰੋਂ ਅਕਾਸ ਦੀਆਂ ਬਰ-
ਕਤਾਂ, ਅਤੇ ਨੀਚਿਓਂ ਡੂੰਘ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ, ਅਤੇ ਮੰਮਿ-
ਆਂ ਅਰ ਗਰਭ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਜੋਲਗੀਆਂ। ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ੨੬ .
ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਤੇ,
ਸਗਵਾਂ ਸਦੀਪਕ ਪਰਬਤਾਂ ਦੇ ਸੁਲੱਪ ਤੀਕ, ਵਧ ਜਾਂਦੀਆਂ
ਹਨ; ਉਹ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਖੋਪਰੀ ਉੱਤੇ;
ਜੋ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਤੇ ਅੱਡ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਆਉਲਗੀਆਂ ॥

ਬਿਨਯਮੀਨ ਛਾੜਨਗਾਰਾ ਬਘਿਆੜ ਹੈ; ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਸ- ੨੭
ਕਾਰ ਖਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸੰਝ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਬੰਡੇਗਾ ।

ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਭ ਏਹ ਬਾਰਾਂ ਘਰਾਲੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ੨੮
ਹੈ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ; ਹਰੇਕ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਬਰਕਤ ਠਹਿਰੀ, ਸੋ ਹੀ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਫੇਰ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਗਯਾ ਦਿੱਤੀ ੨੯
ਅਤੇ ਕਿਹਾ; ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕੱਠਾ ਜੋਲ ਪੁਰ
ਹਾਂ; ਮੈਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਕੋਲ, ਉਸ ਗਾਰ ਵਿਚ, ਜੋ
ਹਿੱਤੀ ਇਫਰੂਨ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਹੈ, ਦਬਾਇਓ, ਅਰਥਾਤ ੩੦
ਉਸ ਗਾਰ ਵਿਖੇ, ਜੋ ਮਕਫੀਲਾ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ, ਮਮਰੇ ਤੇ
ਅਗੇ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਹੈ; ਜਿਹੜੀ ਅਬਿਰਹਾਮ
ਨੈ ਖੇਤ ਸਲੇ ਇਫਰੂਨ ਹਿੱਤੀ ਤੇ, ਕਬਰਸਥਾਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ
ਲਈ, ਮੁੱਲ ਲੀਤੀ ਹੈਸੀ। ਤਿਥੇ ਉਨਾਂ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ੩੧
ਤਿਸ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ; ਤਿਥੇ ਤਿਨਾਂ
ਇਸਹਾਕ ਅਰ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਦੱਬਿਆ,
ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਲੀਆ ਤਾਈਂ ਦੱਬਿਆ; ਉਹ ਖੇਤ, ਅਤੇ ੩੨
ਗਾਰ, ਜੋ ਉਸ ਵਿਚ ਹੈ, ਹਿੱਤ ਦੀ ਉਲਾਦ ਤੇ ਵਿਹਾਜਿਆ

੩੩ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਯਕੂਬ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਚੁੱਕਾ, ਤਾਂ ਓਨ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਫੇਰ ਬਿਛਾਉਣੇ ਪੁਰ ਚੱਕ ਧਰੇ, ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਮਿਲਿਆ।

[੫੦] ਉਪਰੰਤ ਯੂਸੁਫ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮੁਖ ਉਪੁਰ ਡਿਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਰੁੰਨਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਚੰਮਿਆ।
 ੨ ਫੇਰ ਉਨ ਆਪਣੇ ਬੈਦ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵਿਚ ਸੁਗੰਧ ਭਰਨ; ਜੋ ਬੈਦਾਂ ਨੈ ਇਸਰਾਏਲ
 ੩ ਵਿਚ ਸੁਗੰਧ ਭਰੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਪੁਰ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਬਤੀਤੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸੁਗੰਧ ਭਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰ ਇਤਨੇ ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀ ਲਈ ਸੱਤਰ ਦਿਹਾੜੇ ਰੋਂਦੇ ਰਹੇ।

੪ ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਪੁਰ ਸੋਗ ਦੇ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ ਸੇ, ਤਾਂ ਯੂ-
 ਸੁਫ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੁ-
 ਹਾਡੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਾਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਕੰਨਾਂ
 ੫ ਵਿਚੀਂ ਕੱਢ ਦਿਓ; ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੈ ਮੇ ਤੇ ਸੁਗੰਦ ਲੈਕੇ
 ਇਹ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ; ਤੂੰ ਮੈ ਨੂੰ
 ਮੇਰੀ ਕਬਰ ਵਿਚ, ਜੋ ਮੈਂ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਆਪ-
 ਣੇ ਲਈ ਖੁਦਾਈ ਹੈ, ਦੱਬੀਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ
 ਦੇਵੋ, ਜੋ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਬਾਕੇ ਫੇਰ
 ੬ ਮੁੜਿਆਵਾਂ। ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜਾਹ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ
 ਪਿਉ ਨੂੰ ਉਸ ਸੁਗੰਦ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਉਹ ਨੈ ਤੇ ਤੇ ਲੀਤਾ,
 ਦਬਾਉ।

੭ ਸੇ ਯੂਸੁਫ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਦੱਬਲ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਫਿਰ-
 ਉਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚਾਕਰ, ਅਤੇ ਡਿਸ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮ,

ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਪੁਰਾਤਮ; ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਦਾ ੮
ਸਾਰਾ ਘਰ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਭਰਾਉ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਦੇ
ਘਰ ਵਿਚਲੇ ਸਭ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਗਏ। ਉਨੀਂ ਨਿਰੇ ਆਪ-
ਲੇ ਨੀਂਗਰ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬਲਦ
ਗੋਸ਼ਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਛੱਡੀਆਂ। ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ੯
ਰਬ ਅਤੇ ਅਸਵਾਰ ਗਏ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਵਡੀ ਭੀੜ ਹੋ ਗਈ
ਸੀ। ਉਪਰੰਦ ਓਹ ਯਰਦੇਨ ਦੇ ਪਾਰਲੇ ਅਤਦ ਦੇ ਖਲ- ੧੦
ਵਾੜੇ ਪੁਰ ਅਪੁੜੇ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਅੱਤ ਡਾਢੇ ਸੋਗ ਨਾਲ ਵਭੇ
ਹੁੰਨੇ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਸੱਤਾਂ ਦਿਹਾਂ ਤੀਕ
ਸੋਗ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇਸ ਦੇ ਵਸਕੀਲਾਂ, ਅਰ- ੧੧
ਥਾਤ ਕਨਾਨੀਆਂ ਨੈ ਅਤਦ ਵਿਚ ਖਲਵਾੜੇ ਉਤੇ ਇਹ
ਸੋਗ ਕਰਦੇ ਡਿਠੇ, ਤਾਂ ਕੂਏ, ਮਿਸਰੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਵਭਾ
ਸੋਗ ਹੈ। ਜੋ ਉਹ ਜਾਗਾ ਅਬੀਲ-ਮਿਸਰ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ;
ਅਤੇ ਉਹ ਯਰਦਨ ਦੇ ਪਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੈ ੧੨
ਉਹ ਦੇ ਕਹਿਲ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕੀਤਾ। ਕਿ ਉਸ ੧੩
ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਉਹ ਨੂੰ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ, ਅਤੇ
ਉਸ ਨੂੰ ਮਕਠੀਲਾ ਦੇ ਖੇਤ ਦੀ ਗਾਰ ਵਿਚ, ਜੋ ਅਬਿਰ-
ਹਾਮ ਨੈ ਕਬਰਸਥਾਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਲਈ, ਇਫਰੂਨ ਹਿੱਤੀ
ਥੀਂ ਮਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਮੁੱਲ ਲੀਤੀ ਸੀ, ਦਬਾਇਆ।
ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ, ਅਰ ਤਿਸ ਦੇ ਭਾਈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਰਬੱਤ, ਜੋ ੧੪
ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਬਲ ਗਏ ਸਨ, ਤਿਸ ਦੇ
ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਬਕੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਮੁੜੇ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ੧੫
ਭਰਾਵਾਂ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਸਾਡਾ ਪਿਉ ਮਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਨੀਂ
ਕਿਹਾ, ਕੀ ਜਾਲਯੇ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਰੇ, ਅਤੇ
ਉਸ ਸਭ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕਰੀ ਹੈ,

- ੧੬ ਠੀਕ ਵੱਟਾ ਲਵੇਗਾ। ਤਦ ਉਨੀਂ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਹਾ
 ਘੱਲਿਆ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਨੈ, ਆਪਲੇ ਮਰਨੇ ਥੀਂ ਅਗੇ
- ੧੭ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਹਿਲਾ, ਜੋ
 ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ
 ਐਂਗੁਲਾਂ ਤੇ ਹੁਲ ਖਿਮਾ ਕਰੀਂ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਨੀਂ ਤੇਰੇ
 ਸੰਗ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਹੁਲ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਤੇ ਖਿਮਾ ਕਰੀਂ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ, ਜਾਂ
- ੧੮ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਹੁੰਨਾ। ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ
 ਭਰਾਉਂ ਬੀ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਡਿਗ ਪਏ, ਅਤੇ
- ੧੯ ਉਨੀਂ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਹਾਂ। ਯੂਸੁਫ ਨੈ
 ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਡਰੋ; ਕੀ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਜਾ-
- ੨੦ ਗਾ ਵਿਚ ਹਾਂ? ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਹੋ, ਮੈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿ-
 ਆਈ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਯਾ ਕੀਤਾ; ਅਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਸ
 ਤੇ ਭਲਿਆਈ ਦਾ ਦਾਯਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਬਾਹਲਿਆਂ ਲੋਕਾਂ
- ੨੧ ਦੀ ਜਿੰਦ ਬਚ ਜਾਵੇ, ਜਿਹਾਕੁ ਅੰਜ ਹੋਇਆ; ਇਸ
 ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮਤ ਡਰੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨੀਂਗਰਾਂ
 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਮੈ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਭ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ
 ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਠਰਾਇਆ।
- ੨੨ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਨੈ ਮਿਸਰ
 ਵਿਖੇ ਰਹਾਇਸ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਇਕ ਸਉ ਦਸ ਵਰਿ-
- ੨੩ ਹਾਂ ਜੀਵਿਆ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਇਫਰਾਈਮ ਦੇ ਪੁੱਤ,
 ਜੋ ਤੋਜੀ ਪੀਹੜੀ ਸੇ, ਡਿਠੇ। ਅਤੇ ਮਨਸੀ ਦੇ ਪੁੱਤ ਮ-
 ਕੀਰ ਦੇ ਨੀਂਗਰ ਬੀ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਗੋਠਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜਲਾਏ ਗਏ।
- ੨੪ ਫੇਰ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ;
 ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਚੇਤੇ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸਾ ਨੂੰ

ਇਸ ਦੇਸ ਤੇ ਬਾਹਰ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਜਿਹ ਦੇ ਵਿਖੇ
 ਓਨ ਅਥਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨਾਲ
 ਸੁਬੰਦ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਇਸਹਾ- ੨੫
 ਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਥੀਂ ਇਹ ਸੋਹੁੰ ਲੈਕੇ ਕਿਹਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਸਾ
 ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਚੇਤੇ ਕਰੂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਇਥੋਂ
 ਲੈ ਜਾਇਓ। ਸੋ ਯੂਸੁਫ, ਇਕ ਸਉ ਦਸਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਵੀ ੨੬
 ਉਮਰ ਦਾ ਹੋਕੇ, ਮਰ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਵਿਚ
 ਸੁਗੰਧ ਭਰੀ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਖੇ ਸੰਢੂਕ ਵਿਚ
 ਰਖਿਆ।

ਜਾਝੇ ਦਾ, ਜੋ ਮੁਸਾ ਦੀ ਵੁਜੀ ਪੋਥੀ ਹੈ,

ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ।

- [੧ ਪਰਬ] ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁਤਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ, ਜੋ
ਹਰੇਕ ਜਲਾ ਆਪਲੇ ਕੋੜਮੇ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਸੰਗ ਮਿ-
੨ ਸਰ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈਸੀ, ਏਹ ਹਨ । ਰੂਬਿਨ, ਸਿਮ-
੩ ਓਨ, ਲੇਵੀ, ਜਹੂਦਾ; ਇਸਹਕਾਰ, ਜਬੁਲੂਨ, ਬਿਨਯਮੀਨ;
੫ ਦਾਨ, ਨਫਡਾਲੀ, ਜੱਦ, ਜਸਰ । ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਰਾਣੀ, ਜੋ
ਜਾਕੂਬ ਦੀ ਪਿਠ ਤੇ ਉਤਪੱਤ ਹੋਏ, ਸੱਤਰ ਪਰਾਣੀ ਸਨ;
੬ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸਾ । ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ
ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਭਰਾਉ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇ ਦੇ ਸਭ ਮਨੁਖ ਮਰ
੭ ਕਏ । ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਫਲੀ, ਫੁਲੀ, ਅਤੇ
ਬਾਹਲੀ ਵਧੀ, ਅਤੇ ਅੱਤ ਜੋਰ ਫੜਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਧਰ-
ਤੀ ਉਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ ।
੮ ਤਦ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਇਕ ਨਵਾਂ ਪਾਤਸਾਹ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ
੯ ਜਾਲਦਾ ਨਸੇ, ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ । ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੇ ਲੋ-
ਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਸਾ ਚੋਂ ਬਹੁਤ,
੧੦ ਅਤੇ ਬਲਵੰਤ ਹਨ । ਆਵੇ, ਅਸੀਂ ਤਿਨਾਂ ਸੰਗ ਬੁੱਧ

ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਿਯੇ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕਿ ਜਦ ਓਹ ਹੋਰ
 ਵਧ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਤਦ ਲੜਾਈ ਆ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਓਹ ਸਾਢੇ
 ਵੈਰੀਆਂ ਨਾਲ ਰਲ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਸਾਢੇ ਨਾਲ ਮੁੜ ਲੜਾ-
 ਈ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਦੇਸੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਜਾਣ। ਇਸ ਕਰਕੇ ੧੧
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿਨਾਂ ਪੁਰ ਟਹਿਲ ਵੇ ਕਰੋੜੇ ਬਹਾਲੇ, ਜੋ ਓਹ ਤਿ-
 ਨਾਂ ਨੂੰ ਕਰੋੜੇ ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ ਅਕਾਉਣ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਿਰ-
 ਉਨ ਲਈ ਭੰਡਾਰ ਦੇ ਨਗਰ, ਪਿੱਤੋਮ ਅਤੇ ਰਾਮਸੇਸ ਬਲਾ-
 ਏ। ਪਰ ਜਿਤਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ, ਓਹ ੧੨
 ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਫਲਦੇ ਫੁਲਦੇ ਅਤੇ ਵਧਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਓਹ
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤਉ ਵਿਚ ਪਏ।
 ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੇ ਟਹਿਲ ਕਰਾਉਣ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲ ੧੩
 ਦੇ ਵੰਸ ਪੁਰ ਕਰੜਾਈ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰੜੀ ਟ- ੧੪
 ਹਿਲ, ਜਿਹਾ ਮਿੱਟੀ ਗਾਰੇ ਅਤੇ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਤੇ ਖੇਤ
 ਵਿਖੇ ਸਭ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਾਕੇ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ
 ਕੇੜੀ ਕੀਤੀ। ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਟਹਿਲਾਂ, ਜੋ ਓਹ
 ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਠਨ ਸੀਆਂ।

ਤਦ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇਬਰਾਨੀ ਦਾਈਆਂ ਨੂੰ, ਜਿਨਾਂ ੧੫
 ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸਿਫਰਾ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਪੁਆ
 ਸਾ, ਐਉਂ ਆਖਿਆ; ਕਿ ਜਦ ਇਬਰਾਨੀ ਡੀਮਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ੧੬
 ਤੇ ਦਾਈਪੁਕ ਕਰਾਉਣ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰਾਂ ਪੁਰ ਢੇ-
 ਖੇ, ਜੋ ਪੁੱਛ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿਏ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੁੜੀ ਹੋਵੇ,
 ਤਾਂ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ। ਪਰ ਦਾਈਆਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ੧੭
 ਦਾ ਤਉ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਹਾਕੁ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤਿਹਾ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦੇ
 ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ। ਫੇਰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਦਾਈਆਂ ਸਦਾ- ੧੮

ਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੰਮ ਕਿੰਉ ਕੀਤਾ,
 ੧੯ ਜੋ ਮੁੰਡੇ ਜੀਉਂਦੇ ਛੱਡੇ? ਦਾਈਆਂ ਨੇ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਝੀਮਤਾਂ ਮਿਸਰ ਦੀਆਂ ਝੀਮਤਾਂ
 ਵਰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ; ਕਿੰਉਕਿ ਓਹ ਡਾਢੀਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਦਾ-
 ਏਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਅਗੇ ਹੀ ਜਣ ਪੈਂਦੀ-
 ੨੦ ਆਂ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਦਾਈਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਮੰਗਲ
 ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਵਧੇ, ਅਤੇ ਵਡੇ ਬਲਵੰਤ
 ੨੧ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਦਾਈਆਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ
 ਡੋ ਕੀਤਾ, ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਉਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਬਸਾਏ।
 ੨੨ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਤ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ,
 ਕਿ ਉਨਾਂ ਦੇ ਜੋ ਮੁੰਡਾ ਜੰਮੇ; ਤੁਸੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਰਿਆਉ ਵਿਚ
 ਸੁੱਟ ਪਾਓ, ਅਤੇ ਹਰ ਏਕ ਪੁੱਤ੍ਰੀ ਜੀਉਂਦੀ ਰੱਖ ਲਵੋ।

[੨] ਉਪਰੰਦ ਲੇਵੀ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਇਕ ਮਨੁਖ ਨੈ ਜਾਕੇ, ਲੇ-
 ੨ ਵੀ ਦੀ ਇਕ ਧੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸ ਤੀ-
 ਵੀ ਨੂੰ ਪੇਟ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਣਿਆ; ਅਤੇ
 ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸੁਹਣਾ ਦੇਖਕੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਲੁਕਾ ਛੱਡਿ-
 ੩ ਆ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਅਗੇ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਨਾ ਸੱਕੀ, ਤਾਂ ਓਨ ਕਾ-
 ਨਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਟੋਕਰਾ ਲੈਕੇ ਉਸ ਪੁਰ ਚੀਕੁਣੀ ਮਿੱਟੀ
 ਅਰ ਰਾਲ ਮਲੀ, ਅਤੇ ਨੀਂਗਰ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਚ ਪਾਕੇ, ਦਰਿ-
 ੪ ਆਉ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪਿਛਾਛੀ ਵਿਚ ਧਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਤਿਸ
 ਦੀ ਭੈਲ ਵੁਰ ਖੜੀ ਰਹੀ, ਇਸ ਉਡੀਕ ਵਿਚ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ
 ੫ ਨਾਲ ਕੀ ਬਲੇ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਧੀ ਅਸਨਾਨ
 ਕਰਨ ਨਦੀ ਕਨਾਰੇ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਸਹੇਲੀ-
 ਆਂ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਕੰਢੇ ਫਿਰਦੀਆਂ ਸੀਆਂ; ਤਾਂ ਉਨ
 ਪਿਛਾਛੀ ਵਿਚ ਟੋਕਰਾ ਪਿਆ ਦੇਖਕੇ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ

ਘੋਲਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਚਕ ਲਿਆਵੇ। ਜਾਂ ਓਨ ਉਸ ੬
 ਤਾਈਂ ਖੁਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੀਂਗਰ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਕੀ
 ਵੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਹੁੰਨਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਉੱਤੇ
 ਤਰਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਇਹ ਕਿਸੇ ਇਬਰਾਨੀ
 ਦਾ ਨੀਂਗਰ ਹੈ। ਤਦ ਉਹ ਦੀ ਭੈਲ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ੭
 ਧੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਖੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਕੇ ਇਬਰਾਨੀ ਤੀਮਤਾਂ
 ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਾਈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਵਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੇਰੀ
 ਲਈ ਇਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਵੱਧ ਪਿਆਵੇ। ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਧੀ ੮
 ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਾਹ। ਉਹ ਭੜੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਨੀਂਗਰ
 ਦੀ ਮਾਉਂ ਨੂੰ ਸੱਦ ਲਿਆਈ। ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਧੀ ਨੈ ਉਸ ੯
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸ ਨੀਂਗਰ ਨੂੰ ਚੱਕ ਲੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ
 ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਧ ਚੁੱਖਾਉ; ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਮਹੀਨਾ ਦਿਆਂਗੀ।
 ਉਸ ਤੀਮਤ ਨੈ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਵੱਧ ਪਿਆਇਆ। ਜਦ ੧੦
 ਮੁੰਡਾ ਵਡਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਧੀ
 ਪਾਹ ਲਿਆਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਿਸ ਦਾ ਪੁੱਤ ਠਹਿਰਿਆ,
 ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮੁਸਾ ਪਰਿਆ, ਖਿੰਉ ਜੋ ਉਨ
 ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਇਹ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਖੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਮੁਸਾ ਵਡਾ ੧੧
 ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਰਾਵਾਂ ਪਾਹ ਬਾਹਰ ਗਿ-
 ਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਡਿੱਠੀਆਂ; ਅਤੇ ਕੀ
 ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਕ ਮਿਸਰੀ ਇਕ ਇਬਰਾਨੀ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਹ
 ਵੇ ਤਾਈਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਾ, ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਓਨ ਐ- ੧੨
 ਧਰ ਓਧਰ ਨਿਗ ਕਰਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ; ਤਦ
 ਓਨ ਉਸ ਮਿਸਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਰੇਤ ਵਿਚ
 ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦ ਉਹ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ੧੩

ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵਹੁੰ ਇਬਰਾਨੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਝਗੜ
 ਰਹੇ ਹਨ; ਤਾਂ ਉਨ ਉਸ ਨੂੰ, ਜੋ ਝੂਠ ਪੁਰ ਸੀ, ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ
 ੧੪ ਆਪਲੇ ਮਿੱਝ ਨੂੰ ਕਿੰਉ ਮਾਰਦਾ ਹੈਂ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ
 ਤੈ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪੁਰ ਕਿਨ ਹਾਕਮ ਅਕੇ ਨਿਆਈ ਠਹਿਰਾ-
 ਇਆ ਹੈ? ਕੀ ਤੂੰ ਚਾਹੰਦਾ ਹੈਂ, ਕਿ ਜਿੱਕੁਰ ਤੈਂ ਉਸ ਮਿਸ-
 ਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਘਤਿਆ, ਤਿਵੇਂ ਮੈ ਨੂੰ ਬੀ ਮਾਰ ਸਿਟੋਂ? ਤਦ
 ਮੁਸਾ ਡਰਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਠੀਕ ਇਹ ਗੱਲ ਉੱਘੀ ਹੋ
 ੧੫ ਗਈ ਹੈ। ਜਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਇਹ ਸੁਲੀ, ਤਾਂ ਚਾਹਿਆ,
 ਜੋ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿਟੇ; ਪਰ ਮੁਸਾ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹੋਂ ਭ-
 ਜਿਆ, ਅਤੇ ਮਿਦਯਾਨ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ
 ੧੬ ਇਕ ਖੂਹੇ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮਿਦਯਾਨ
 ਦੇ ਜਾਜਕ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਧੀਆਂ ਸਨ; ਓਹ ਆਕੇ ਪਾਲੀ
 ਕੱਢਲ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਦੇ ਅੱਯੜਾਂ ਦੇ ਪਿਆਉਲ
 ੧੭ ਲਈ, ਹੋਦਾਂ ਵਿਚ ਭਰਨ ਲੱਗੀਆਂ। ਤਦ ਅਯਾਲੀਆਂ
 ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਹੱਕਿਆ; ਪਰ ਮੁਸਾ ਨੈ ਖੜੇ ਹੋਕੇ,
 ਉਨਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਅ-
 ੧੮ ਯੜ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਵਾਇਆ। ਅਤੇ ਜਦ ਓਹ ਆਪਲੇ
 ਪਿਤਾ ਰਿਗੁਏਲ ਪਾਹ ਆਈਆਂ, ਤਾਂ ਉਨ ਪੁਛਿਆ, ਜੋ
 ੧੯ ਅਜ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਕੁਰ ਝਬਦੇ ਮੁੜਿ ਆਈਆਂ? ਓਹ ਕੁਈ-
 ਆਂ, ਇਕ ਮਿਸਰੀ ਨੈ ਸਾ ਨੂੰ ਅਯਾਲੀਆਂ ਦੇ ਹਥੋਂ ਬਚਾ-
 ਇਆ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਪਾਲੀ ਭਰਿਆ, ਅਤੇ
 ੨੦ ਅੱਯੜ ਨੂੰ ਪਿਆਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਨ ਆਪਲੀਆਂ ਧੀ-
 ਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਹ ਮਨੁਖ ਕਿਥੇ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਨੂੰ
 ਕਿੰਉ ਛੱਡ ਆਈਆਂ? ਉਹ ਨੂੰ ਸਦੇ, ਜੋ ਉਹ ਰੋਟੀ ਖਾ-
 ੨੧ ਵੇ। ਤਦ ਮੁਸਾ ਉਸ ਮਨੁਖ ਦੇ ਪਾਹ ਰਹਿਲ ਪੁਰ ਪਰ-

ਸਿੰਨ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਣੀ ਧੀ ਜਿਪੋਰਾ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲੀ; ਅਰ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ੨੨ ਨਾਉਂ ਗੇਰਸੋਮ ਧਰਿਆ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਪਰ-
ਦੇਸ ਵਿਚ ਮੁਸਾਫਰ ਹਾਂ।

ਅਤੇ ਕੁਛ ਚਿਰ ਪਿਛੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦਾ ੨੩ ਰਾਜਾ ਮਰ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਬਾਂਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਤੇਸਾਹ ਲੈ ਲੈ ਹੁੰਨੇ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਦਾ ਸਬਦ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਬਾਂਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਈਆਂ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੀਕ ਪਹੁਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ੨੪ ਫਰਿਆਦ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਆਪਣੇ ਐਧ ਨੂੰ, ਜੋ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਸੰਗ ਹੈ-ਸੀ, ਚੇਤੇ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ੨੫ ਉਲਾਦ ਪੁਰ ਨਿਗਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਮਲੁਮ ਕੀਤੀ।

ਉਪਰੰਤ ਮੁਸਾ ਆਪਣੇ ਸੋਹੁਰੇ ਜਿਤਰੇ ਦੇ ਅੱਯੜ ਦੀ, [੩] ਜੋ ਮਿਦਯਾਨੀ ਜਾਜਕ ਸੀ, ਚਰਵਾਹੀ ਕਰਦਾ ਸਾ। ਤਦ ਓਨ ਅੱਯੜ ਨੂੰ ਰੋਹੀ ਦੇ ਪਿਛਾੜੇ ਵਲ ਹੱਕ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਹਾੜ ਖਾਰਿਬ ਦੇ ਪਾਹ ਆਇਆ। ਤਦ ੨ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵੁਤ ਇਕ ਝਾੜੀ ਵਿਚੋਂ, ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ ਵਿਚ, ਉਸ ਉਤੇ ਪਰਮਣ ਹੋਇਆ; ਓਨ ਜਾਂ ਨਿਗਾ ਕਰਕੇ ਡਿਠਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਝਾੜੀ ਵਿਚ ਅੱਗ ਬਲ-ਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਝਾੜੀ ਜਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਤਦ ਮੁਸਾ ਨੈ ੩ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਮੈਂ ਇਕ ਪਾਮੇਦਿਓਂ ਹੋਕੇ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਡੇ ਅਚੰਭੇ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂ, ਜੋ ਇਹ ਝਾੜੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਲ ਜਾਂਦੀ। ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਡਿਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਦੇਖਲ ਲਈ ਇਕ ੪

ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਮੁੜਿਆ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਸੇ ਵਾੜੀ ਦੇ ਵਿਚੋਂ
 ਹਾਕ ਮਾਰਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੂਸਾ, ਹੇ ਮੂਸਾ। ਉਹ ਬੇ-
 ੫ ਲਿਆ, ਮੈਂ ਇਥੇ ਹਾਂ। ਤਦ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਇਥੇ ਨੇੜੇ ਨਾ
 ਫੁਕ; ਆਪਲੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਜੁੱਤੀ ਉਤਾਰ; ਕਿੰਉਕਿ ਇਹ ਜਾ-
 ੬ ਗਾ, ਜਿਥੇ ਤੂੰ ਖੜਾ ਹੈਂ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਿਮੀਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਨ
 ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਬਿਰਹਾਮ ਦਾ
 ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ
 ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮੂਸਾ ਨੈ ਆਪਲਾ ਮੁਖ ਢਕਿ-
 ਆ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾ ਕਰਨ ਤੇ
 ੭ ਡਰਦਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ
 ਦਾ ਵੁਖ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਹਨ, ਸਚਮੁੱਚ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਤਿ-
 ਨਾਂ ਦੀ ਫਰਿਆਦ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਾਉਣਹਾਰਾਂ
 ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਸੁਣੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਦੇ ਵੁਖਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲਦਾ
 ੮ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਤਰਿਆ ਹਾਂ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ
 ਦੇ ਹੱਥ ਤੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ
 ਕੱਢਕੇ ਅੱਛੀ ਅਤੇ ਵਡੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਵੁਧ ਅਰ
 ਸਹਿਤ ਵਹੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਕਨਾਨੀਆਂ, ਅਤੇ ਹਿੱਤੀ-
 ਆਂ, ਅਰ ਅਮੂਰੀਆਂ, ਫਰਿੱਜੀਆਂ, ਹਾਵੀਆਂ ਅਤੇ ਯ-
 ੯ ਬੂਸੀਆਂ ਦੀ ਜਾਗਾ ਵਿਚ ਲਿਆਵਾਂ। ਸੇ ਹੁਲ ਵੇਖ,
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੀ ਫਰਿਆਦ ਮੇਰੇ ਤੀਕਰ ਉਪ-
 ਜੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਜੁਲਮ ਨੂੰ, ਜੋ ਮਿਸਰੀ ਉਨਾਂ ਪੁਰ ਕਰਦੇ
 ੧੦ ਹਨ, ਡਿੱਠਾ ਹੈ; ਪਰੰਤੂ ਹੁਲ ਤੂੰ ਜਾਹ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ
 ਕੋਲ ਘੱਲਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ
 ੧੧ ਹਨ, ਮਿਸਰੋਂ ਕੱਢ। ਮੂਸਾ ਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ
 ਕੋਲ ਹਾਂ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ

ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੇ ਕੱਢ ਲਿਆਵਾਂ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ੧੨
 ਠੀਕ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਜੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ
 ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਇਹ ਪਤਾ ਰਹੇ, ਕਿ ਜਦ ਤੂੰ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੇ ਕੱਢੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪਰਬਤ ੧੩
 ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੋਗੇ। ਫੇਰ ਮੁਸਾ ਨੇ ਪਰ-
 ਮੇਸੁਰ ਥੀ ਆਖਿਆ, ਦੇਖ, ਜਦ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ
 ਪਾਹ ਉਪੜਾਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੜਾਂ ਦੇ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਕੋਲ ਘੱਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਓਹ
 ਮੈ ਥੋਂ ਪੁੱਛਣ, ਜੋ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਕੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ
 ਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਾਂ? ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ, ੧੪
 ਜੋ ਮੈਂ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ
 ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਹੀਂ, ਕਿ ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਓਨ ਮੈ ਨੂੰ
 ਤੁਸਾਂ ਪਾਹ ਘੱਲਿਆ ਹੈ।

ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ੧੫
 ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਜਹੋਵਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੜਾਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ,
 ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ
 ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਹ ਘੱਲਿਆ ਹੈ;
 ਸਦੀਪਕਾਲ ਮੇਰਾ ਇਹੋ ਨਾਉਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਪੀਹੜੀ-
 ਆਂ ਤੀਕੁਰ ਮੇਰੀ ਇਹੋ ਜਾਦਗਾਰੀ ਹੈ। ਜਾਹ, ਅਤੇ ੧੬
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਕਠੇ ਕਰ, ਅਤੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
 ਕਹੁ, ਜੋ ਜਹੋਵਾ, ਤੁਸਾਡੇ ਪਿੜਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਬਿਰ-
 ਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ, ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਐਉਂ ਆਖ-
 ਦਾ ਹੋਇਆ, ਮੈ ਨੂੰ ਦਿਖਾਣੀ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਠੀਕ ਤੁਸਾਡੀ
 ਖਬਰ ਲੀਤੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸਾਂ ਉੱਤੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਬੋ-
 ਡਿਆ, ਡਿੱਠਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ੧੭

ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਵੁਖਾਂ ਤੇ, ਕਨਾਨੀਆਂ, ਹਿੰਤੀਆਂ, ਅਮੁ-
 ਰੀਆਂ, ਫਰਿਜੀਆਂ, ਹਵੀਆਂ, ਅਤੇ ਯਬੂਸੀਆਂ ਦੀ ਧਰ-
 ਤੀ ਵਿਖੇ, ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ, ਕਿ ਜਿਥੇ ਵੁਧ ਅਤੇ
 ੧੮ ਸਹਿਤ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੱਢ ਲਿਆਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰਾ
 ਸਬਦ ਸੁਣਨਗੇ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮਾਂ
 ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਪਾਹ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਜੋ ਯਹੋ-
 ਵਾ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ
 ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਦੇਯਾ ਕਰਕੇ ਸਾ ਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ
 ੧੯ ਰਸਤੇ, ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਿਹ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭ, ਆਪ-
 ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਲਈ ਬਲਦਾਨ ਕਰਯੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੱਚ
 ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ
 ੨੦ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਪਰ ਜਬਰਦਸਤੀ ਨਾਲ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪ-
 ਨਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ, ਆਪਣੀਆਂ ਸਰ-
 ਬਤ ਅਚਰਜ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਥੀਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਤਿਸ ਵਿਚ ਦਿ-
 ਖਾਣਾਂਗਾ, ਮਾਰਪਾੜ ਕਰਾਂਗਾ; ਉਸ ਪਿਛੋਂ ਉਹ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ
 ੨੧ ਕੱਢ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ
 ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਦਯਾ ਦਾਨ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ ਜਦ
 ੨੨ ਤੁਸੀਂ ਜਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਸੱਖਲੇ ਹੱਥੀਂ ਨਾ ਜਾਓਗੇ। ਸਗਵਾਂ
 ਹਰੇਕ ਤ੍ਰੀਮਤ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਗੁਆਂਢਲ ਤੇ, ਅਤੇ ਉਸ
 ਤੇ, ਜੋ ਤਿਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਰੁਪੇ ਅਤੇ ਸੋਇਨੇ
 ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਅਤੇ ਬਸਤਰ, ਉਧਾਰੇ ਲਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ
 ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪੁੱਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭਨਾਓ-
 ਗੇ, ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਨ ਕਰੋਗੇ ॥

[੪] ਉਪਰੰਦ ਮੁਸਾ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਉਹ
 ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨਾ ਪਤੀਜਣਗੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨਗੇ;

ਸਗੋਂ ਓਹ ਕਹਿਲਗੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ।
 ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕੀ ੨
 ਹੈ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਲਾਠੀ ਹੈ । ਫੇਰ ਓਨ ਕਿਹਾ, ੩
 ਇਹ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਸਿੱਟ ਦਿਹ । ਓਨ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਿੱਟ
 ਪਾਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਰਪ ਬਣ ਗਈ; ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਉਹ ਦੇ ੪
 ਅਗਿਓਂ ਭੱਜਿਆ । ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਲੰਬਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦੀ ਢੁੰਬ ਫੜ ਲੈ; ਤਾਂ
 ਓਨ ਹੱਥ ਲੰਬਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਫੜ ਲੀਤਾ; ਤਦ ਉਹ
 ਤਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਮੁੜ ਲਾਠੀ ਹੋ ਗਈ । ਤਾਂ ਓਹ ਪਤੀ- ੫
 ਜਲ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਿੜਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਥਿਰ-
 ਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਇਸਹਾਕ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਯਾ-
 ਕੂਬ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਤੁਧ ਤਾਈਂ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤਾ । ਫੇਰ ੬
 ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਤੂੰ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਆਪਲੀ
 ਹਿੱਕ ਪੁਰ ਰਖ; ਜੇ ਓਨ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਆਪਲੀ ਹਿੱਕ ਉੱਤੇ
 ਧਰਿਆ, ਅਤੇ ਜਦ ਓਨ ਉਹ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ੭
 ਉਹ ਦਾ ਹੱਥ ਬਰਫ ਵਰਗਾ ਕੁਹੜੀ ਸਾ । ਮੁੜ ਓਨ ਆ-
 ਖਿਆ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਫੇਰ ਆਪਲੀ ਹਿੱਕ ਉੱਤੇ
 ਧਰ । ਓਨ ਫੇਰ ਧਰਿਆ; ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ੮
 ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਮੁੜ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ।
 ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ ਜੇ ਓਹ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਨਾ ਪਤੀਜਲ, ਅਤੇ ੯
 ਨਾ ਪਹਿਲੇ ਪਤੇ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣਨ, ਤਾਂ ਓਹ ਦੂਜੇ ਪਤੇ ਦੇ
 ਸਬਦ ਪੁਰ ਪਤੀਜਲਗੇ । ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ ਜੇ ਓਹ ੯
 ਉਨਾਂ ਵਹਾਂ ਪਤਿਆਂ ਪੁਰ ਬੀ ਨਾ ਪਤੀਜਲ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ
 ਸਬਦ ਨੂੰ ਨਾ ਸੁਣਨ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਦਰਿਆਓਂ ਪਾਲੀ ਲੈਕੇ ਸੁੱਕੀ
 ਤੋਂ ਵਿਚ ਛਿੜਕਲਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਲੀ, ਜੋ ਤੂੰ ਦਰਿਆਉਂ ਚੋਂ

- ੧੦ ਲਵੇਂਗਾ, ਸੁੱਕੀ ਭੋਂ ਉੱਤੇ ਰੱਤ ਹੋ ਜਾਉ। ਤਦ ਮੁਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ, ਦਯਾ ਕਰ; ਮੈਂ ਤਾ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਵਾਲਾ ਮਨੁਖ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਨਾ ਤਾ ਅਗੇ ਥੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਜਦ ਥੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਵਾਸ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਮੇ-
- ੧੧ ਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜੀਤ ਥਥਲੀ ਹੈ। ਤਦ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਮੁਖ ਕਿਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਕੋਲ ਗੁੰਗਾ ਅਤੇ ਬੋਲਾ, ਅਕੇ ਸੁਜਾਖਾ ਅਤੇ ਮਨਾ-
- ੧੨ ਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕਿਆ ਮੈਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਹਾਂ? ਸੇ ਹੁਲ ਤੂੰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਦੇ ਸੰਗ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੈ ਨੂੰ ਆਖਲਾ ਪਵੇਗਾ, ਸੇ ਤੈ ਨੂੰ ਸਿਖਾਲ ਦਿਆਂਗਾ।
- ੧੩ ਤਦ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ,
- ੧੪ ਜਿਹ ਦੇ ਹੱਥ ਘੱਲਣੇ ਨੂੰ ਚਾਹੋਂ, ਤੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਘੱਲ। ਤਦ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਰੋਹ ਮੁਸਾ ਪੁਰ ਭੜਕਿਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਹਾਰੁਨ ਲੇਵੀ ਤੇਰਾ ਭਰਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਮੈਂ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਉਹ ਤੁਰਤੁਰਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੇਖ, ਉਹ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣੇ ਨੂੰ ਬੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਪਰਸੰਨ
- ੧੫ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਖ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਰਖੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਮੁਖ ਦੇ ਸੰਗ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰੇਂਗੇ, ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ-
- ੧੬ ਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ ਬਦਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ ਮੁਹੁੰ ਦੀ ਜਾਗਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸ ਦੇ
- ੧੭ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਜਾਗਾ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਇਹ ਲਾ-
ਠੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਰਖੀ, ਜੋ ਇਸ ਥੀ ਤੂੰ ਉਨਾਂ ਪਤਿ-
ਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲੇਂਗਾ।
- ੧੮ ਤਦ ਮੁਸਾ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੈਹਰੇ ਯਿਤਰੇ

ਪਾਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਦੱਸ ਕਰਕੇ ਮੈ
 ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦਿਹ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਪਾਹ, ਜਿਹੜੇ ਮਿਸਰ
 ਵਿਚ ਹਨ, ਮੁੜ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਦੇਖਾਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੀਕਰ ਜੀਉਂ-
 ਦੇ ਹਨ, ਕੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਤਰੇ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸੁੱਖ
 ਨਾਲ ਜਾਹ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮਿਦਯਾਨ ਵਿਚ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿ- ੧੯
 ਹਾ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਫੇਰ ਜਾਹ; ਕਿਸ ਲਈ, ਕਿ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਾਨੋਂ
 ਮਾਰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਸਨ, ਓਹ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਗਏ ਹਨ।
 ਤਦ ਮੁਸਾ ਨੈ ਆਪਣੀ ਤੀਮਤ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ੨੦
 ਲੈਕੇ ਖੇਤੇ ਉੱਤੇ ਬਹਾਲਿਆ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਧਰਤੀ ਵਿਚ
 ਫੇਰ ਆਂਦਾ; ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਹ ਲਾਠੀ
 ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਆਂਦੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿ- ੨੧
 ਹਾ, ਕਿ ਜਦ ਤੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਫੇਰ ਵੜੇ, ਤਾਂ ਹੁਸਿਆਰੀ
 ਕਰ, ਅਤੇ ਓਹ ਸਾਰੇ ਅਚੰਭਕ ਕੰਮ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ
 ਰਖੇ ਹਨ, ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਅਗੇ ਪਰਗਟ ਕਰੀਂ; ਪਰ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ
 ਮਨ ਨੂੰ ਕਠਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੋ ਉਹ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ
 ਦੇਉ। ਤਦ ਤੂੰ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਐਉਂ ੨੨
 ਆਖਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਬਲਕ ਮੇਰਾ
 ਪਲੇਠੀ ਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ੨੩
 ਤਾਈਂ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਜੇ
 ਤੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਜੇਠੇ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਾਂਗਾ ॥

ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਮਜਲ ਸਿਰ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ੨੪
 ਉਹ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਮਾਰ ਸੁੱਟਲ ਚਿਤਮਿ-
 ਆ। ਤਦ ਜਿਪੋਰਾ ਨੈ ਇਕ ਤੇਜ ਪੱਥਰ ਲੈਕੇ ਆਪਣੇ ੨੫
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਚਮੜੇ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ

ਚਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੁਨ-
੨੬ ਵਾਲਾ ਖਸਮ ਹੋਇਆ। ਸੇ ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ;
ਤਦ ਉਹ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਸੁੰਨਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਇਹ ਖੁਨਵਾਲਾ
ਖਸਮ ਹੋਇਆ।

੨੭ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈਂ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਜਾਕੇ ਮੁ-
ਸਾ ਸੰਗ ਮਿਲ। ਉਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਹਾੜ
ਪੁਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਉੱਮਿਆ।

੨੮ ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ, ਕਿ ਜਿਨ ਉਹ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ
ਸੀ, ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਅਤੇ ਕਰਮਾਤਾਂ ਦਾ, ਜੋ ਉਨ ਤਿਸ
ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸੀਆਂ, ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪਾਹ ਬਖਾਨ ਕੀਤਾ।

੨੯ ਤਦ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉ-
੩੦ ਲਾਦ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਗੜਮਾਂ ਨੂੰ ਕਠੇ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ
ਨੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈਂ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ ਸਨ,
ਆਖੀਆਂ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਮ-

੩੧ ਮਾਤਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ। ਤਦ ਲੋਕ ਪਤੀਜੇ; ਅਤੇ ਓਹ
ਇਹ ਸੁਣਕੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਦੀ ਖਬਰ
ਲੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਭਾਂ
ਤੁਕੇ, ਅਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ।

[੫] ਉਪਰੰਦ, ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈਂ ਆਕੇ, ਫਿਰਊਨ ਤਾ-
ਈਂ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਜਹੋਵਾ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਐਉਂ ਆਹੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਤਾਂ ਓਹ
੨ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਪਰਬ ਕਰਨ। ਫਿਰਊਨ ਨੈਂ
ਕਿਹਾ, ਯਹੋਵਾ ਕੋਲ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਦਾ ਆਖਿਆ ਸੁਣਕੇ
ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦੇਵਾਂ? ਮੈਂ ਜਹੋਵਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ
ਜਾਲਦਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਆਂਗਾ।

ਤਦ ਉਨ੍ਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾ ਨੂੰ ੩
 ਮਿਲਿਆ ਹੈ; ਸਾ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦਿਓ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਹਾਂ
 ਰਸਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਜਾਏ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਯਹੋ-
 ਵਾ ਦੇ ਲਈ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਏ; ਕਿਧਰੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ,
 ਜੋ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਮਰੀ ਘਲੇ, ਅਕੇ ਸਾ ਨੂੰ ਤਰਵਾਰ ਦੇ
 ਮੁਹੁੰ ਮਾਰੇ। ਤਦ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ੪
 ਮੁਸਾ, ਅਤੇ ਹੇ ਹਾਰੂਨ, ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਆਂ ਕੰਮਾਂ
 ਤੇ ਕੀਉ ਹਟਕਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਵੇ।
 ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ, ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਨੁਖ ੫
 ਹੁਲ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਭਾਰਾਂ ਤੇ ਛੁਟੀ
 ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਉਤੀ ਦਿਹਾੜੇ ਕਰੋੜਿਆਂ ਨੂੰ, ੬
 ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਪੁਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਐਉਂ ਆਖ-
 ਦੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ; ਹੁਲ ਤੁਸੀਂ ਅਗੇ ਵਾਂਙੁ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਇੱਟਾਂ ੭
 ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਗਲੀ ਨਾ ਦੇਵੋ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਓ,
 ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਪਗਲੀ ਕੱਠੀ ਕਰਨ। ਅਤੇ ਜੋ ਇੱਟਾਂ ੮
 ਉਨ੍ਹੀਂ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਪੱਥੀਆਂ, ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਤੁਸੀਂ
 ਤਿੰਨਾਂ ਉਤੇ ਭਾਉ ਠਰਾਵੋ; ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਕੁਹੂੰ ਕਾਟ
 ਕਸੂਰ ਨਾ ਕਰੋ; ਕਿ ਓਹ ਜਿੱਲਹੇ ਹਨ; ਇਸੇ ਲਈ ਓਹ ਕੁਕ
 ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਓ, ਜੋ
 ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਏ।
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁਖਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਉਸ ਵਿਚ ੯
 ਰੁੱਧੇ ਰਹਿਣ, ਅਤੇ ਅਕਾਰਥ ਗੱਲਾਂ ਵਲ ਨਾ ਸ਼ੁਕਲ। ਤਦ ੧੦
 ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਰੋੜੇ ਅਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਨਿਕਲੇ, ਅਤੇ
 ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾ
 ਨੂੰ ਪਗਲੀ ਨਹੀਂ ਦਿਆਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਜਿਥੋਂ ੧੧

ਲਭੇ, ਉਥੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪਗਲੀ ਲਵੋ; ਪਰ ਤੁਸਾਡੇ ਕੰਮ ਥੀਂ ਕੁਝ ਘਾਟਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ।

- ੧੨ ਸੇ ਓਹ ਲੋਕ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਖਿੰਡ ਗਏ, ਜੋ
 ੧੩ ਪਗਲੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਨਾਲੀ ਕੱਠੀ ਕਰਨ । ਅਤੇ ਕਰੋੜਿਆਂ
 ਨੈ ਤਗੀਦ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਿਕਰ ਪਗਲੀ
 ਹੁੰਦੇ ਕੀਤਾ ਕਰਦੇ ਸੇ, ਉਵੇਂ ਹਰ ਦਿਹਾੜੀ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸੇ
 ੧੪ ਦਿਹਾੜੀ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਕਰੋ । ਅਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ
 ਦਿਆਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਕਰੋੜਿਆਂ ਨੈ
 ਉਨਾਂ ਪੁਰ ਰਖੇ ਸੇ, ਮਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ
 ਇੰਟਾਂ ਪੱਥਲ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਭਾਉ ਅੱਜ ਬੀ ਅਗੇ ਵਾਂਡ
 ੧੫ ਕਿੰਉ ਨਹੀਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ? ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੇ
 ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹ ਆਕੇ ਫਰਿਆਦ ਕੀਤੀ,
 ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਸਲੂਕ
 ੧੬ ਕਿੰਉ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਤੇਰੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਪਗਲੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ
 ਗਈ, ਅਰ ਤਾਂ ਤੀ ਸਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇੰਟਾਂ ਪੱਥੇ,
 ਅਤੇ ਦੇਖ, ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੈ ਮਾਰ ਖਾਹਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਤੇਰੇ ਲੋ-
 ੧੭ ਕਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਹੈ । ਓਨ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਲਹੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ
 ਜਿੱਲਹੇ ਹੋ; ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਸਾ ਨੂੰ ਜਾਲ
 ੧੮ ਦਿਹ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਯੇ । ਸੇ ਹੁਲ
 ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਕੰਮ ਕਰੋ; ਅਤੇ ਪਗਲੀ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਨਾ ਦਿੱਤੀ
 ੧੯ ਜਾਵੇਗੀ; ਪਰ ਇੰਟਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸੀ ਲੇਖੇ ਦਿਓਗੇ । ਅਤੇ
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ
 ਬੁਰੇ ਹਾਲ ਵਿਚ ਹਾਂਗੇ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿ-
 ਆ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਇੰਟਾਂ ਵਿਚ ਘੱਟ ਨਾ ਪਾਓ; ਸਗੋਂ
 ੨੦ ਹਰ ਦਿਨ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸੇ ਦਿਨ ਪੂਰਾ ਕਰੋ । ਅਤੇ ਜਾਂ ਓਹ

ਫਿਰ ਉਨ ਪਾਹੋਂ ਨਿਕਲੇ, ਤਾਂ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਦਰਸਲ ਲਈ ਖੜੇ ਸਨ, ਪਾਇਆ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ੨੧ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਦੇਖੇ, ਅਤੇ ਨਿਆਉਂ ਕਰੋ; ਕਿੰਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾ ਨੂੰ ਫਿਰ ਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਅਜਿਹੇ ਗੰਦੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਭਰਵਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾ ਨੂੰ ਵੱਢ ਸਿੱਟਲ ।

ਉਪਰੰਦ ਮੁਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਪਾਹ ਫੇਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ੨੨ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ, ਤੈਂ ਇਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਉਂ ਵੁਖ ਵਿਚ ਸੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਾਸ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ? ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜਦ ਤੇ ੨੩ ਮੈਂ ਭੇਗ ਨਾਉਂ ਲੈਕੇ ਫਿਰ ਉਨ ਨੂੰ ਕਹਿਲ ਆਇਆ, ਤਦੋਂ ਓਨ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤੈਂ ਆਪ-ਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਮੁਕਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ।

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਤੂੰ ਦੇਖੇਂਗਾ, ਜੋ ਮੈਂ [੬] ਫਿਰ ਉਨ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ; ਜੋ ਉਹ ਡਾਢੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਭੋਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਡਾਢੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਦੇਸੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ । ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨਾਲ ੨ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਜਹੋਵਾ ਹਾਂ । ਅਤੇ ੩ ਮੈਂ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਉਤੇ ਸਰਬ ਸਮਰਥੀ ਈਸੁਰ ਦੇ ਨਾਉਂ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਪਰ ਆਪਲੇ ਨਾਉਂ ਜਹੋਵਾ ਵਿਚ ਉਨਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਲਿਆ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਆਪਲਾ ਨੇਮ ਬੀ ੪ ਬੰਨਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਮੁਸਾਫਰੀ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਅਰਥਾਤ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਓਹ ਓਪਰੇ ਸਨ, ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ । ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੀ ਫਰਿ- ੫ ਆਦ ਬੀ, ਜਿਨਾਂ ਡਾਈਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੈ ਆਪਲੇ ਟਹਿਲ

- ਵਿਖੇ ਪਾ ਛੁੱਡਿਆ ਹੈ, ਸੁਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੇਮ ਨੂੰ
 ੬ ਚੇਤੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਕਹੁ, ਜੋ
 ਮੈਂ ਯਹੋਵਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਭਾਰ
 ੭ ਹੇਠੋਂ ਨਿਕਾਲ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਡਿਠਾਂ ਦੇ ਗੁ-
 ਲੰਮਪੁਣੇ ਤੇ ਛੁਡਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ,
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਵਡੀਆਂ ਕਸਟਲੀਆਂ ਦਿਖਾਏਕੇ, ਤੁਸਾਂ
 ੮ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਆਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੋਮ
 ਬਣਾ ਰੱਖਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂਡਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ।
 ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਜਾਣੋਗੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਯਹੋਵਾ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ,
 ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦਿਆਂ ਭਾਰਾਂ ਹੇਠੋਂ ਕਢਦਾ ਹਾਂ।
 ੯ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਉਸ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਲਿਆਵਾਂਗਾ, ਜਿਹ
 ਦੀ ਬਾਬਤ ਮੈਂ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਅਥਿਰਹਾਮ
 ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਤਾਈਂ ਦਿਆਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਉਹ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿਲਖ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ; ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਂ।
 ੧੦ ਅਰ ਮੁਸਾ ਨੈ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਕਿਹਾ;
 ਪਰ ਓਹ ਮਨ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਕਰਜ਼ਾਈ
 ਕਰਕੇ, ਮੁਸਾ ਦੇ ਬਚਨ ਵਲ ਕੰਨ ਨਾ ਧਰਿਆ।
 ੧੧ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ; ਤੂੰ
 ਜਾਹ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫਿਰਉਨ ਤਾਈਂ ਆਖ, ਜੋ
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੰਡਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੇਸ ਵਿਚੋਂ ਤੋਰ ਦੇਵੇ।
 ੧੨ ਤਦ ਮੁਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅਗੇ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਇਸਰਾ-
 ਏਲ ਦੇ ਪੁੰਡਾਂ ਨੈ ਤਾ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਲੀ; ਤਾਂ ਮੈਂ ਜੋ
 ਬੇਸੁੰਨੇ ਹੋਠ ਧਰਦਾ ਹਾਂ, ਫਿਰਉਨ ਮੇਰੀ ਕਿਤ੍ਰੀ ਸੁਲੇਗਾ ?
 ੧੩ ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੰਡਾਂ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫਿਰਉਨ

ਵਿਖੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਇਸਗਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਲ ।

ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਿੜਾਂ ਦੇ ਘਰਾਣਿਆਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਏਹ ਹੈਸਨ । ੧੪
 ਰੂਬਿਨ, ਜੋ ਇਸਗਏਲ ਦਾ ਜੇਠਾ ਪੁੱਤ ਸਾ; ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਹਨੂਕ ਅਤੇ ਫਲੂ ਅਤੇ ਹਸਰੇਨ ਅਤੇ ਕਰਮੀ ਸਨ; ਅਤੇ
 ਏਹ ਰੂਬਿਨ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਸਨ । ਸਿਮਓਨ ਦੇ ਪੁੱਤ; ਯਮੁ- ੧੫
 ਏਲ, ਅਤੇ ਯਮੀਨ, ਅਤੇ ਅਹਦ, ਅਤੇ ਯਕੀਨ, ਅਤੇ
 ਜੁਹਰ, ਅਤੇ ਸਾਉਲ ਕਨਾਨੀ ਡੀਮਤ ਦਾ ਪੁੱਤ; ਏਹ
 ਸਿਮਓਨ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਸਨ । ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ, ੧੬
 ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਲਪੜੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਏਹ ਹਨ; ਗਿਰ-
 ਸੂਨ, ਅਤੇ ਕਹਾਤ, ਅਤੇ ਮਿਗਰੀ; ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਦੀ ਉਮਰ
 ਇਕ ਸੌ ਸੈਂਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਹੈਸੀ । ਗਿਰਸੂਨ ਦੇ ਵੰਸ ੧੭
 ਲਿਬਨੀ ਅਤੇ ਸਮਈ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਘਰਾਣਿਆਂ ਸਣੇ ।
 ਕਹਾਤ ਦੇ ਵੰਸ ਆਮਿਰਾਮ ਅਤੇ ਇਜਹਾਰ ਅਤੇ ਹਿਬ- ੧੮
 ਰੇਨ ਅਤੇ ਉਜਿਏਲ ਸਨ । ਅਤੇ ਕਹਾਤ ਇਕ ਸਉ ਤੇ-
 ਤੀ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਵਿਆ । ਮਿਗਰੀ ਦੇ ਵੰਸ ਮੁਹਲੀ ਅਤੇ ੧੯
 ਮੂਸੀ ਸਨ; ਲੇਵੀ ਦੇ ਘਰਾਣੇ, ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਲਪੜੀਆਂ
 ਅਨੁਸਾਰ, ਏਹ ਸਨ । ਅਤੇ ਆਮਿਰਾਮ ਨੈ ਆਪਣੀ ੨੦
 ਫੁੱਫੀ ਯੂਕਬਿਦ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਥੀਂ
 ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਜਲਿਆ । ਅਰ ਆਮਿਰਾਮ ਦੀ ਉ-
 ਮਰ ਇਕ ਸੌ ਸੈਂਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ । ਇਜਹਾਰ ਦੇ ੨੧
 ਵੰਸ ਕੋਰਾ ਅਤੇ ਨੋਫਾਜ ਅਤੇ ਜਿਕਰੀ ਸਨ । ਉਜਿਏਲ ੨੨
 ਦੇ ਵੰਸ ਮੀਸਾਏਲ ਅਤੇ ਇਲਸਫਨ ਅਤੇ ਸਿਤਰੀ ਸੇ ।
 ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਨਹਸੂਨ ਦੀ ਭੈਲ, ਅੰਮਿਨਦਾਬ ਦੀ ਪੁੱਤ੍ਰੀ, ੨੩
 ਇਲਿਸਬਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਇਆ । ਉਸ ਥੀਂ ਨਦਬ,

- ਅਤੇ ਅਬਿਹੂ, ਅਤੇ ਇਲਿਅਜਰ, ਅਤੇ ਇਤਮਰ ਉਤ-
 ੨੪ ਪਨ ਹੋਏ। ਕੋਰਾ ਦੇ ਵੰਸ, ਅਸੀਰ ਅਤੇ ਇਲਕਨਾ, ਅਤੇ
 ਅਬਿਸਫ ਸਨ; ਏਹ ਕੋਰਾਹੀਆਂ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਸਨ।
 ੨੫ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਲਿਅਜਰ ਨੈ, ਫੂਤੀਏਲ ਦੀਆਂ
 ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ; ਅਰ ਉਸ ਤੇ
 ਫੀਨਿਹਾਸ ਜਨਮਿਆ। ਲੇਵੀਆਂ ਦੇ ਵਡਿਆਂ ਵਿਚ,
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਘਰਾਣਿਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਏਹ ਸਰਦਾਰ ਸਨ।
 ੨੬ ਏਹ ਓਹ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਹਨ, ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ
 ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ
 ੨੭ ਸੈਨਾ ਸਲੇ, ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਥੀਂ ਕੱਢ ਲਿਆਵੇ ਏਹ
 ਓਹ ਹਨ ਜਿਨੀਂ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ, ਇਸਰਾ-
 ਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਥੀਂ ਕੱਢ ਲੈ ਜਾਣ ਵਿਖੇ, ਕਿਹਾ;
 ੨੮ ਏਹ ਉਹੋ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਹਨ। ਅਤੇ ਜਿੱਦਨ ਪ੍ਰਭੂ
 ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਮੁਸਾ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ,
 ੨੯ ਤਿੱਦਿਨ ਐਉਂ ਹੋਇਆ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ
 ਯਹੋਵਾ ਹਾਂ; ਤੂੰ ਸਭ ਭੁਫ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮਿ-
 ੩੦ ਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫਿਰਉਨ ਥੀਂ ਕਹੁ। ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ
 ਅਗੇ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੇਰੇ ਤਾ ਹੋਠਾਂ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਨਾ ਹੋਈ;
 ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਕਿਊਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਲੇਗਾ ?
 [੭] ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ
 ਉੱਤੇ ਇਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਬਲਾਇਆ; ਅਤੇ
 ੨ ਤੇਰਾ ਭਰਾਉ ਫਿਰਉਨ ਤੇਰਾ ਪਿਕੰਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭ
 ਭੁਫ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਾਂ, ਤੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹੇਂਗਾ ਅਤੇ ਤੇ-
 ੩ ਰਾ ਭਰਾਉ ਹਾਰੂਨ ਫਿਰਉਨ ਥੀਂ ਆਖੇਗਾ; ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ
 ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਤੇ ਤੋਰ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰ-

ਉਨ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਠਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤਿਆਂ ਅਤੇ ਅਚੰਭਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਵਧਾਵਾਂਗਾ । ਪਰ ੪
 ਫਿਰਉਨ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨ ਨਾ ਸੁਲੇਗਾ; ਤਦ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮਿਸਰ ਉੱਤੇ ਪਸਾਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਕੋਮ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਵੰਸ ਹੈ, ਵਢੇ ਅਚੰਭੇ ਦੇ ਕੰਮ ਪਰਗਟ ਕਰਕੇ, ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਤੇ ਕੱਢ ਲਿਆਵਾਂਗਾ । ਅਤੇ ੫
 ਮੈਂ ਜਦ ਮਿਸਰ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਚਲਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਾਂਗਾ, ਤਦ ਮਿਸਰੀ ਜਾਨਲ-ਗੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਂ । ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ, ਜਿਹਾ ੬
 ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ । ਅਤੇ ਜਿਸ ੭
 ਵੇਲੇ ਉਨੀਂ ਵੇਹੀਂ ਫਿਰਉਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਥਾ ਕੀਤੀ, ਮੂਸਾ ਅੱਸੀਆਂ, ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਡਿਰਾਸੀਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਸੀ ।

ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜਦ ੯
 ਫਿਰਉਨ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਕਹੇ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਾਲੋ; ਤਦ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਆਖੀਂ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਆਸਾ ਲੈ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਅਗੇ ਸਿੱਟ ਦਿਹ; ਉਹ ਇਕ ਸਰਪ ਬਣ ਜਾਵੇ-ਗਾ । ਤਦ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਫਿਰਉਨ ਪਾਹ ਗਏ, ਅਤੇ ੧੦
 ਉਨੀਂ, ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ; ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਆਪਣਾ ਆਸਾ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕ-ਰਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਸੁਟਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਰਪ ਬਣ ਗਿਆ । ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਬੀ ਸਿਆਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮਨੜੀਆਂ ਨੂੰ ੧੧
 ਸੁੱਟਿਆ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਉਨਾਂ ਜਾਦੂਕਰੀਂ ਬੀ ਆਪਣੇ ਜੁਗਤਾਂ ਦੇ ਜੋਰ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ । ਕਿ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰ ੧੨
 ਕਿਸੇ ਨੈ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਆਸਾ ਸੁਟਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਰਪ ਹੋ ਗਿਆ; ਪਰ ਹਾਰੂਨ ਦਾ ਆਸਾ ਤਿਨਾਂ ਦੇ

- ੧੩ ਆਸਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਛ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕਹਿਲੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨਾਂ ਦੀ ਨਾ ਸੁਲੀ।
- ੧੪ ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ
- ੧੫ ਕਠਨ ਹੈ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਜਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਤੂੰ ਤੜਕੇ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਪਾਹ ਜਾਹ; ਦੇਖ ਜੋ ਉਹ ਦਰਿਆਉ ਉਤੇ ਜਾਵੇਗਾ; ਤੂੰ ਦਰਿਆਉ ਦੇ ਕੰਢੇ, ਉਸ ਦੇ ਮਿਲਕੇ ਨੂੰ ਖੜਾ ਹੋਵੀਂ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਸਾ ਜੋ ਸਰਪ ਹੋ ਗਿਆ ਸਾ, ਆਪ-
- ੧੬ ਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲਵੀਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਬਰਾਹੀਮਾਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਘੋਲਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਤਾਂ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਓਹ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਨ; ਅਤੇ ਦੇਖ, ਤੈਂ ਹੁਲ ਤੀਕਰ
- ੧੭ ਮੇਰੀ ਨਾ ਸੁਲੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਇਸੇ ਭੇ ਜਾਲੇਂਗਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਾਂ; ਦੇਖ, ਮੈਂ ਇਹ ਆਸਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੈ, ਦਰਿਆਉ ਦੇ ਜਲ ਵਿਚ ਮਾਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ
- ੧੮ ਉਹ ਰੱਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮਛੀਆਂ ਜੋ ਦਰਿਆਉ ਵਿਚ ਹਨ, ਮਰ ਜਾਲਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ਸੜ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਲੋਕ ਦਰਿਆਉ ਦਾ ਜਲ ਪੀਲ
- ੧੯ ਵਿਚ ਐਖੇ ਹੋਲਗੇ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੋ ਆਪਲਾ ਆਸਾ ਲੈ, ਅਤੇ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਾਲੀਆਂ ਉਤੇ, ਅਰਥਾਤ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਹਿਰਾਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਤਲਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦਿਆਂ ਸਰਬੱਤ ਪਾਲੀਆਂ ਉਤੇ ਲੰਬਾ ਕਰ, ਤਾਂ ਓਹ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਬਲਕ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਦੇ ਬਾਸਲਾਂ ਵਿਚ ਬੀ, ਰੱਤ ਬਲ ਜਾਲ।

ਭਦ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ, ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਆਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿ- ੨੦
 ਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ; ਓਨ ਆਸਾ ਚੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ਦੇ
 ਪਾਲੀ ਪੁਰ, ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਰੂਬਰੂ ਮਾ-
 ਰਿਆ; ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ਦਾ ਜਲ ਸਭ ਲੋਹੁ ਹੋ ਗਿਆ।
 ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ਦੀਆਂ ਮਛੀਆਂ ਮਰ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ੨੧
 ਦਰਿਆਉ ਸੜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਲੋਕ ਦਰਿਆਉ
 ਦਾ ਪਾਲੀ ਪੀ ਨਾ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ
 ਵਿਚ ਰੋਤੋਰੋਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਦ ਮਿਸਰ ਦੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਨੈ ੨੨
 ਬੀ ਆਪਲੇ ਜੁਗਤਾਂ ਨਾਲ ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਫਿਰ-
 ਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿ-
 ਹਾ, ਸੇ ਉਨਾਂ ਦਾ ਨਾ ਸੁਲਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਮੁੜਕੇ ੨੩
 ਆਪਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਮਨ ਇਨਾਂ ਗੱਲਾਂ
 ਪੁਰ ਬੀ ਨਾ ਝੁਕਿਆ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੈ ਦਰਿ- ੨੪
 ਆਉ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਖੋਦਲ ਲੱਗੇ, ਜੋ ਉਥੋਂ ਪਾਲੀ ਪੀਲ;
 ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਓਹ ਦਰਿਆਉ ਦਾ ਪਾਲੀ ਪੀ ਨਾ ਸਕੇ।
 ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਦਰਿਆਉ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ੨੫
 ਸੱਤ ਦਿਹਾੜੇ ਬਤੀਤ ਹੋ ਗਏ ॥

ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਕੋਲ ਜਾਹ, [੮]
 ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖ, ਪ੍ਰਭੁ ਐਉਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ
 ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਤਾਂ ਓਹ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਨ। ਅਤੇ ੨
 ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਦੇਖ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦੇਸ ਦੇ ਸਰ-
 ਬੱਤ ਹੱਦਾਂ ਨੂੰ ਭੱਡੂਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ੩
 ਅਲਗਿਲਤ ਭੱਡੂ ਉਪਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਚੜਨਗੇ, ਅਤੇ
 ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸੋਲ ਦੇ ਥਾਉਂ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ
 ਛੇਜ ਉਤੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ

ਪਰਜਾ ਉਤੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਤੰਦੂਰਾਂ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਆਟਾ ਗੰਨਣ
 ੪ ਦੇ ਫੁਨਾਲੀਆਂ ਵਿਚ ਆਉਣਗੇ। ਅਤੇ ਡੱਡੂ ਤੇਰੇ, ਅਤੇ
 ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸਭਨਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਉਤੇ ਚੜਨਗੇ।
 ੫ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੋ
 ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਮੇ ਸਢੇ, ਨਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਦਰਿਆਵਾਂ
 ਅਤੇ ਤਲਾਵਾਂ ਉਤੇ ਪਸਾਰ, ਅਤੇ ਡੱਡੂਆਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇਸ
 ੬ ਵਿਚ ਫੱਢ। ਜੋ ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਾਲੀਆਂ ਉਤੇ ਹੱਥ
 ਪਸਾਰਿਆ; ਅਤੇ ਡੱਡੂਆਂ ਨੈ ਨਿੱਕਲਕੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰ-
 ੭ ਤੀ ਫੱਢ ਲਈ। ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਨੈ ਬੀ ਆਪਣੇ ਜੁਗਤਾਂ
 ਤੇ ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਉਪਰ ਡੱਡੂ
 ੮ ਵਜ਼ਾਏ। ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਤਾਈਂ
 ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ, ਜੋ ਉਹ
 ਡੱਡੂਆਂ ਨੂੰ ਮੇ ਤੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਰਜਾ ਥੀਂ ਹਟਾਵੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਗੇ ਬਲ
 ੯ ਦਾਨ ਕਰਨ। ਮੁਸਾ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ
 ਵਛਿਆਈ ਕਰੀਂ; ਤੇਰੇ ਲਈ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ, ਅਤੇ
 ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂ, ਜੋ ਡੱਡੂ
 ਤੇ ਤੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਘਰਾਂ ਤੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ
 ੧੦ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿਣ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਕੱਲ। ਤਦ ਓਨ
 ਕਿਹਾ, ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਵੇਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੇ
 ੧੧ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਾਂਙੂ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਡੱਡੂ ਤੈ ਨੂੰ, ਅਤੇ
 ਤੇਰੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ
 ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ; ਨਿਰੇ ਦਰਿਆਉ ਹੀ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਕਰਨਗੇ।
 ੧੨ ਫੇਰ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹਿੱ ਨਿੱਕਲ ਗਏ;
 ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਗੇ ਉਨਾਂ ਡੱਡੂਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ

ਉਹ ਫਿਰਉਨ ਉਤੇ ਲੇਆਇਆ ਸਾ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ੧੩
 ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਦੇ ਕਹਿਲ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਡੱਡੂ ਘਰਾਂ
 ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਅਤੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਰ ਗਏ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਿ- ੧੪
 ਥੇ ਕਿਥੇ ਕਠੇ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਲਾ ਦਿਤੇ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਸੜ ਉੱਠੀ।
 ਪਰ ਜਾਂ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਸਬੇਹਤਾ ਹੋਇਆ, ੧੫
 ਤਾਂ ਉਨ ਫੇਰ ਆਪਲਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕਰ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ
 ਦੇ ਆਖੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਨਾ ਸੁਲੀ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ੧੬
 ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਹੁ, ਆਪਲਾ ਆਸਾ ਪਸਾਰ,
 ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਧੁੜ ਨੂੰ ਕੁੱਟ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ
 ਜੂਆਂ ਪੈ ਜਾਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਹਾ- ੧੭
 ਰੂਨ ਨੈ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਆਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪਸਾਰਿਆ, ਅਤੇ
 ਉਸ ਧਰਤੀ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਕੁੱਟੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੂਆਂ ਬਲਕੇ ਮ-
 ਨੁਖਾਂ ਅਤੇ ਪਸੂਆਂ ਨੂੰ ਚਿੰਬੜ ਗਈਆਂ; ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾ-
 ਰੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਧੁੜ ਜੂਆਂ ਬਲ ਗਈ। ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ੧੮
 ਨੈ ਬੀ ਆਪਲੇ ਜੁਗਤਾਂ ਦੇ ਤਾਲ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਜੂ-
 ਆਂ ਕੱਢਲ, ਪਰ ਕੱਢ ਨਾ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਮਨੁਖਾਂ ਅਤੇ ਪਸੂ-
 ਆਂ ਉਤੇ ਜੂਆਂ ਹੋਏ। ਤਦ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ੧੯
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਕਤ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ
 ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ, ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ
 ਸਾ, ਤਿਹਾ ਉਨਾਂ ਦਾ ਕਹਿਲਾ ਨਾ ਮੰਨਿਆ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ੨੦
 ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੜਕੇ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਉਠਕੇ ਫਿਰਉਨ
 ਦੇ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋ; ਦੇਖ, ਜੋ ਉਹ ਦਰਿਆਉ ਪੁਰ ਆਵੇਗਾ;
 ਤੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਐਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ
 ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਕਿ ਉਹ ਮੇਰਾਂ ਭਜਨ ਕਰਨ। ਨਹੀਂ ਤਾ, ੨੧
 ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ

- ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਉਤੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਮੱਛਰਾਂ ਦਾ ਟਾਂਡੇ ਦਾ ਟਾਂਡਾ ਹੀ ਘੱਲਾਂਗਾ; ਜੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਘਰ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਪਰਤੀ, ਜਿਥੇ ਓਹ ਹਨ, ਉਨਾਂ
- ੨੨ ਗੋਲਾਂ ਸੰਗ ਭਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਂਦਿਨ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਨੂੰ, ਜਿਥੇ ਮੇਰੀ ਕੋਮ ਵਸਦੀ ਹੈ, ਅੱਡ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੇ ਮੱਛਰਾਂ ਦੇ ਗੋਲ ਉਥੇ ਨਾ ਹੋਵਲਗੇ; ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਵੇਂ, ਜੇ ਪਿਰ-
- ੨੩ ਥੀ ਦੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਪਰਜਾ ਵਿਚ ਫਾਟਕ ਪਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕ-
- ੨੪ ਰਾਮਾਤ ਕੱਲ ਨੂੰ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਘਰ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਮੱਛਰਾਂ ਦਾ ਦਲ ਆਇਆ, ਜੋ ਪਰਤੀ, ਮੱਛਰਾਂ ਦੇ ਦਲ ਦੇ ਮਾਰੇ ਬਿਗੜ ਗਈ।
- ੨੫ ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਸਦਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ
- ੨੬ ਇਸ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰੋ। ਮੁਸਾ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਐਉਂ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭ, ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਨਗੇ, ਕਿ ਜਿਸ ਤੇ ਮਿਸਰੀ ਕਿਰਕ ਰਖਦੇ ਹਨ; ਫੇਰ ਦੇਖੋ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦਿਆਂ ਨੇੜਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਉਹ ਬਲ ਦਾਨ ਕਿ ਜਿਸ ਤੇ ਓਹ ਕਿਰਕ ਰਖਦੇ ਹਨ, ਕਰਯੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਓਹ ਸਾ
- ੨੭ ਨੂੰ ਪਥਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨਗੇ? ਅਸੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਰਸ-ਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂਗੇ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ, ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ, ਜਿਹਾ ਉਹ ਸਾ ਨੂੰ ਕਰੇਗਾ, ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਾਂਗੇ।
- ੨੮ ਫਿਰਉਨ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਆਂਗਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭ, ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿਚ

ਬਲ ਦਾਨ ਕਰੇ; ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਇਓ; ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਪਾਰਸ ਕਰਿਓ। ਮੁਸਾ ਬੋਲਿਆ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ੨੯ ਪਾਰੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਗੇ ਸਪਾਰਸ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੋ ਮੰਛਰਾਂ ਦੇ ਗੋਲ, ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਪਰਜਾ ਉਪ੍ਰੋਂ ਕੱਲ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣ; ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਫੇਰ ਛਲ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਨੂੰ, ਜਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਤਦ ਮੁਸਾ ਫਿਰਉਨ ਪਾਰੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ੩੦ ਅਗੇ ਸਪਾਰਸ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਦੇ ਕਹਿਣ ੩੧ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਮੰਛਰਾਂ ਦੇ ਗੋਲਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਪਰਜਾ ਉਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ; ਉਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਬੀ ਨਾ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਫਿਰਉਨ ੩੨ ਨੈ ਐਤਕੀ ਬੀ ਆਪਣਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ।

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਫਿਰਉਨ ਕੋਲ ਜਾਹ, [੯] ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੁ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਐਉਂ ਆਹੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਤਾਂ ਓਹ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਜਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਅਤੇ ੨ ਐਤਕੀ ਬੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕੇਂਗਾ; ਤਾਂ ਦੇਖ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੱਥ ੩ ਤੇਰੇ ਪਸੁਆਂ ਉਤੇ ਜੋ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਘੋੜਿਆਂ, ਗਧਿਆਂ, ਉਠਾਂ, ਬਲਦਾਂ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਉਤੇ ਹੋਵੇਂਗਾ; ਜੋ ਉਨਾਂ ਉਪ੍ਰ ਵਡੀ ਕਸਟਲੀ ਪਵੇਂਗੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ- ੪ ਗਏਲ ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਪਸੁਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਥੀਂ ਅੱਡ ਕਰੇਂਗਾ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਇਸਗਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਨਾ ਮਰੇਂਗਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਇਕ ਵੇਲਾ ਠਗ- ੫

- ੬ ਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕੱਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਇਹ ਕੰਮ ਇਸ
੬ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਵ੍ਹਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਉਹ
ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਸਭ ਪਸੁ ਮਰ ਗਏ; ਪਰ
੭ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਪਸੁਆਂ ਥੀਂ ਇਕ ਬੀ ਨਾ ਮੋਇ-
ਆ। ਜੋ ਜਾਂ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮਨੁਖ ਘੱਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ
ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਪਸੁਆਂ ਥੀਂ ਕੋਈ
ਬੀ ਨਾ ਮੋਇਆ ਸਾ। ਹੋਰ ਬੀ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ
ਚੋਇਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਾ ਦਿੱਤਾ।
- ੮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਭੱਠ ਦੀ
ਸੁਆਹ ਦੀਆਂ ਵੇਨੇ ਮੁਠੀਆਂ ਤਰਕੇ, ਮੁਸਾ ਫਿਰਉਨ ਦੇ
੯ ਸਾਹਮਣੇ ਅਕਾਸ ਵਲ ਕਰਕੇ ਉਡਾਵੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਮਿ-
ਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਪੁੰਦੁਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ
ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਵੇਸ ਵਿਚ, ਮਨੁਖਾਂ ਅਤੇ ਪਸੁਆਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ
੧੦ ਪੁਰ ਫੋੜੇ ਅਤੇ ਛਾਲੇ ਪੈ ਜਾਣਗੇ। ਜੋ ਉਨੀਂ ਭੱਠੀ ਦੀਂ
ਸੁਆਹ ਲਈ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਅਗੇ ਖੜੋਤੇ; ਅਤੇ ਮੁਸਾ
ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਅਕਾਸ ਦੀ ਵਲ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਮਨੁਖਾਂ
ਅਰ ਪਸੁਆਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉਪੁਰ ਫੋੜੇ ਅਤੇ ਛਾਲੇ ਨਿਕਲਿ
੧੧ ਆਏ। ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰ ਫੋੜਿਆਂ ਦੇ ਹਥੋਂ ਮੁਸਾ ਦੇ ਅਗੇ
ਖੜੇ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ
੧੨ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਵੇਹ ਪੁਰ ਫੋੜੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਫਿਰ-
ਉਨ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਠਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ, ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੁ
ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਨਾ ਸੁਲੀ।
- ੧੩ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੜਕੇ ਉਠਕੇ ਫਿਰਉਨ
ਦੇ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹੁ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ, ਇਬਰਾਨੀ-
ਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਐਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ

ਜਾਲ ਵਿਚ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ੧੪
 ਐਤਕੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭੇ ਬਲਾਇਆਂ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ,
 ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਉਤੇ ਘੱਲਾਂਗਾ; ਤਾਂ
 ਤੂੰ ਜਾਣੇ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਪਿਰਥੀ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।
 ਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਅਰ ੧੫
 ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਮਰੀ ਨਾਲ ਮਾਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੇਰਾ, ਪਰਤੀ
 ਤੇ, ਨਿਸਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਠੀਕ ਇਸੇ ਕਾ- ੧੬
 ਰਨ ਉਪਜਾਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਤਾਪ
 ਦਿਖਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਪਰ-
 ਗਟ ਕਰਾਂ। ਹੁਣ ਤੀਕਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਪੁਰ ਆਪ ਨੂੰ ੧੭
 ਉੱਚਾ ਖਿਚਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।
 ਵੇਖ, ਕੱਲ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸੇ ਵੇਲੇ ਅਹਿਲ ਦੇ ਗੋਲੇ, ਜੋ ਮਿਸਰ ੧੮
 ਵਿਚ ਉਹ ਦੇ ਅਰੰਭ ਤੇ ਲੈਕੇ ਹੁਣ ਤੀਕਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਏ,
 ਵਰਜਾਵਾਂਗਾ। ਪਰੰਤੂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਘੱਲ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ੧੯
 ਪਸੂ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਮਾਲ ਰੜੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਬਚਾ ਲੈ;
 ਹਰੇਕ ਮਨੁਖ ਅਤੇ ਪਸੂ ਉਤੇ, ਜੋ ਰੜੇ ਵਿਚ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਘਰ
 ਨਾ ਆਂਦਾ ਜਾਊ, ਗੜੇ ਪੈਲਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਾਮ ਹੋ ਜਾਲ-
 ਗੇ। ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬਚਨ ੨੦
 ਤੇ ਡਰਦਾ ਸਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਸੂ-
 ਆਂ ਨੂੰ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ੨੧.
 ਦੇ ਬਚਨ ਪੁਰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਾ ਲਾਇਆ, ਉਨ ਆਪ-
 ਣੇ ਚਾਕਰ ਅਤੇ ਪਸੂ ਰੜੇ ਵਿਚ ਰਹਿਲ ਦਿਤੇ। ਅਤੇ ੨੨
 ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ ਦੀ ਵਲ
 ਪਸਾਰ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਮਨੁਖਾਂ, ਅਤੇ ਪਸੂ-
 ਆਂ, ਅਤੇ ਖੇਤ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਬੁਟੀਆਂ ਉੱਪੁਰ, ਜੋ

- ੨੩ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਹਨ, ਗੜੇ ਪੈਲ। ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਆਪਣਾ ਆਸਾ ਅਕਾਸ ਦੀ ਵਲ ਉਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੇਘ ਦਾ ਗਰਜਣਾ ਅਤੇ ਗੜੇ ਘਲੇ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਚਲਦੀ ਤੁਰਦੀ ਸੀ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੀ
- ੨੪ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਗੜੇ ਬਰਸਾਏ। ਉਪਰੰਦ ਗੜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਗੜਿਆਂ ਵਿਚ ਅੱਗ ਮਿਲਾਈ ਹੋਈ; ਉਹ ਅੱਤ ਤੇਜ਼ ਹੈ-ਸੀ, ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਜੋ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਜਦ ਤੇ ਉਹ ਬਸਿਆ ਸਾ, ਅਗੇ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।
- ੨੫ ਅਤੇ ਗੜਿਆਂ ਨੈ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਜਿਹੜੇ ਰੜੇ ਵਿਚ ਸਨ, ਕੀ ਮਨੁਖ, ਤੇ ਕੀ ਪਸ਼ੁਆਂ ਆਦਕ, ਸਰਬੱਤ ਮਾਰੇ; ਅਤੇ ਗੜਿਆਂ ਨਾਲ ਜੂਹ ਦਾ ਘਾਹ ਬੀ ਸਭ ਮਾ-
- ੨੬ ਰਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਲ ਦੇ ਸਭ ਰੁੱਖ ਟੁੱਟ ਗਏ। ਪਰ ਨਿਰੀ ਗੇਸਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਪਰਵਾਰ ਸਾ, ਗੜੇ ਨਾ ਪਏ।
- ੨੭ ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਸੱਦ ਘਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਐਤਕੀ ਪਾਪ ਕੀਤਾ; ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਆਈ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕੋਮ ਅਪਰਾਧੀ
- ੨੮ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਪਾਰਸ ਕਰੋ, (ਜੋ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੈ,) ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਗੜਕ ਅਤੇ ਗੜੇ ਨਾ ਹੋਲ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਥੋਂ ਅਗੇ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ
- ੨੯ ਨਹੀਂ ਰਹੋਗੇ। ਤਦ ਮੁਸਾ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਸਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਾ ਹੋਇਆ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਉਠਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਗੜਕਲਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਉ, ਅਤੇ ਗੜੇ ਬੀ ਹੋਰ ਨਾ ਹੋ-
- ੩੦ ਵਲਗੇ, ਜਿਸ ਤੇ ਤੂੰ ਜਾਣੈਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ, ਹੁਲ ਬੀ ਪਰਮੇਸੁਰ

ਪ੍ਰਭੂ ਭੇ ਨਾ ਡਰਨਗੇ । ਜੇ ਗੜਿਆਂ ਨਾਲ ਅਲਾਸੀ ਅਤੇ ੩੧
ਜੋ ਮਾਰੇ ਗਏ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜੱਆਂ ਦੇ ਸਿਟੇ ਨਿਕਲਿ
ਆਏ, ਅਤੇ ਅਲਾਸੀ ਫਲੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਪਰ ਕਲਕ ਅਤੇ ੩੨
ਜੁਆਰ ਮਾਰੀ ਨਾ ਗਈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵਧੀ ਨਸੇ ।
ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਕੋਲੋਂ ਨਗਰ ਭੇ ਬਾਹਰ ਜਾਕੇ, ਪ੍ਰਭੂ ੩੩
ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਪਸਾਰੇ; ਜੋ ਗੜਕਲਾ ਅਤੇ ਗੜੇ ਹਟ ਗਏ,
ਅਤੇ ਬਰਖਾ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਆਉਲ ਤੇ ਠਹਿਰ ਗਈ । ਅਰ ੩੪
ਜਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਬਰਖਾ ਅਤੇ ਗੜੇ ਅਤੇ ਗੜਕ-
ਲਾ ਬੰਦ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ
ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੈ ਆਪਲਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕਰ ਲਿਆ ।
ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ ਹੋ ਰਿਹਾ; ਅਤੇ ਓਨ ਇਸਰਾ- ੩੫
ਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ, ਜਿਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਦੀ ਜਬਾਨੀ
ਕਿਹਾ ਸਾ, ਜਾਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ।

ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹ ਜਾਹ; [੧੦]
ਜੋ ਮੈਂ ਤਿਸ ਦੇ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ
ਪੱਥਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਏਹ ਪਠੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ
ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ੨
ਪ੍ਰਭੂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੋਠਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੰਮ, ਜੋ ਮੈਂ ਮਿਸਰੀ-
ਆਂ ਵਿਚ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਚੰਭੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਨਾਂ
ਵਿਚ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਸੁਲਾਵੋਂ; ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਜੋ ਮੈਂ
ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਾਂ । ਤਾਂ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ੩
ਪਾਹ ਆਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਐਉਂ ਆਹੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੂੰ ਕਦ ਤੀਕਰ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ
ਅਧੀਨੀ ਕਰਨ ਤੇ ਸੁਕਰਦਾ ਰਹੇਂਗਾ? ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੋਰ
ਦਿਹ, ਤਾਂ ਓਹ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ । ਨਹੀਂ ਤਾ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ੪

- ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਦੇਖ, ਜੋ ਕੱਲ ਨੂੰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ
- ੫ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਟਿੱਡੀ ਘੱਲਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਰਤੀ ਦਾ ਮੁਹੁੰ ਫਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਪਰਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਲਈ ਗਠਿਆਂ ਤੇ ਰਿਹਾ ਖੁਹਿਆ ਹੈ, ਖਾ ਲਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਹਰੇਕ ਰੁਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਰੜੇ ਵਿਚ ਉਗਿਆ ਹੈ, ਢੱਟ ਜਾਵੇਗੀ।
- ੬ ਅਤੇ ਓਹ ਤੇਰੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰਾਂ ਤਰ ਦਿਉਲਗੀ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਨੈ ਆਪਣੇ ਜਰਮ ਦਿਹਾੜੇ ਤੇ ਲੈਕੇ ਅੱਜ ਤੋਕਰ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠਾ। ਤਦ ਉਹ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਨਿੱਕਲ ਗਿਆ ॥
- ੭ ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਦ ਤੀਕ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਨੁਖ ਦੇ ਫੰਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿਯੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਹ, ਜੋ ਓਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ; ਅਜੇ ਤੈ ਨੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਉੱਜੜ ਗਿਆ?
- ੮ ਤਦ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਫਿਰਉਨ ਪਾਹ ਫੇਰ ਸਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਾਓ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੋ, ਪਰ ਜਾਣਵਾਲੇ ਬਿਹੜੇ ਕਿਹੜੇ ਹਨ?
- ੯ ਮੁਸਾ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗਤਰੂਆਂ ਅਤੇ ਬੁੱਢਿਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾਂ ਧੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੱਯੜਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਉਲਿਆਂ ਸਣੇ ਜਾਵਾਂਗੇ; ਖਿੰਊਕਿ ਸਾ ਨੂੰ
- ੧੦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਈਦ ਕਰਨੀ ਹੈਗੀ। ਤਦ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਰਹੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਬਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਆਂ। ਤੁਸੀਂ
- ੧੧ ਦੇਖੋ, ਜੋ ਬੁਰਿਆਈ ਤੁਸਾਡੇ ਅੱਥੇ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਾ

ਹੋਵੇਗਾ; ਹੁਲ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ ਪੁਰਸ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ
 ਭਜਨ ਕਰੋ; ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਇਛਿਆ ਇਹੋ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਓਹ
 ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਅੰਗਿਓਂ ਧੱਕੇ ਖਾਕੇ ਗਏ।

ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿੱਡੀ ੧੨
 ਲਈ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਸਾਰ; ਅਤੇ ਉਹ ਮਿਸਰ ਦੇਸ
 ਪੁਰ ਚੜ੍ਹ ਆਵੇ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਜੋ ਹਰਿਆਈ ਗੜ੍ਹਿਆਂ
 ਤੇ ਬਚ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਖਾ ਲਵੇ। ਸੋ ਮੁਸਾ ਨੈ ੧੩
 ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਉਪੁਰ ਆਪਣਾ ਆਸਾ ਚੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ
 ਨੈ ਉਸ ਦਿਨ ਗਤ ਭਰ ਪੁਰੇ ਦੀ ਬਾਉ ਉਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ
 ਵਗਾ ਦਿੱਤੀ; ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਪੁਰੇ ਦੀ ਬਾਉ ਟਿੱਡੀ
 ਲਿਆਈ। ਅਤੇ ਟਿੱਡੀ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਪੁਰ ਚੜ੍ਹ ੧੪
 ਆਈ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੰਨਿਆਂ ਪੁਰ ਬਹਿ ਗਈ;
 ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਲਗਿਲਤ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਤੇ ਅੱਗੇ ਕਦੇ
 ਅਜਿਹੀ ਟਿੱਡੀ ਨਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਤਿਸ ਤੇ ਪਿਛੇ ਫੇਰ
 ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਉਨ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮੁਖ ਢਕ ਲਿਆ, ੧੫
 ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਨੇਰ ਹੋਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਨ ਧਰਤੀ ਦੀ
 ਸਰਬੱਤ ਹਰਿਆਈ ਅਰ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਫਲਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ
 ਗੜ੍ਹਿਆਂ ਤੇ ਬਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਚੱਟ ਲੀਤਾ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ
 ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਜੂਹ ਦੇ ਘਾਹ ਵਿਖੇ,
 ਕੁਹੂੰ ਬੀ ਹਰਿਆਈ ਨਾ ਛੁੱਟੀ।

ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਤਾਈਂ ਛੇਤੀ ਸਦਿ- ੧੬
 ਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ, ਅਤੇ
 ਤੁਸਾਡਾ ਦੇਸੀ ਹਾਂ। ਸੋ ਹੁਲ ਮੈਂ ਤੁਸਾਡੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ੧੭
 ਹਾਂ, ਜੋ ਨਿਰਾ ਐਤਕੀ ਮੇਰਾ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ੋ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ-
 ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੱਗੇ ਮੇਰੀ ਸਪਾਰਸ ਕਰੋ, ਜੋ ਖਾਲੀ ਇਸੇ

- ੧੮ ਮਉਤ ਨੂੰ ਮੇ ਤੇ ਦੁਰ ਕਰੇ । ਜੇ ਉਹ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹੋਂ
ਨਿਕਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਸ ਸਪਾਰਸ ਕੀਤੀ ।
- ੧੯ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੋੜਕੇ ਪੱਛਮ ਦੀ ਅੱਤ ਤੇਜ ਬਾਲ ਘੱਲੀ,
ਜੋ ਟਿੱਡੀ ਨੂੰ ਉਡਾ ਲੈਗਈ, ਅਤੇ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਸਿੱਟ
ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੰਨਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਬੀ
- ੨੦ ਟਿੱਡੀ ਨਾ ਰਿਹੀ । ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ
ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਓਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਲ
ਨਾ ਦਿੱਤਾ ।
- ੨੧ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ
ਦੀ ਵਲ ਪਸਾਰ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਅਨੇਰ ਹੋਜਾਵੇ;
- ੨੨ ਅਜਿਹਾ ਅਨੇਰ ਜੋ ਟੁਹਿਆ ਜਾਵੇ । ਜੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਆਪ-
ਲਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ ਦੀ ਵਲ ਚੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ
ਦੇਸ ਵਿਚ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਹਾਂ ਤੀਕ ਡਾਢਾ ਅਨੇਰ ਰਿਹਾ ।
- ੨੩ ਉਨੀਂ ਆਪਸ ਵਿਚ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਨਾ
ਕੋਈ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੀਕਰ ਆਪਲੀ ਜਾਗਾ ਤੇ ਉਠਿਆ;
ਅਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ
- ੨੪ ਚਾਨਲ ਹੈਸੀ । ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ
ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੋ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰੋ; ਨਿਰੇ ਤੁਹਾ-
ਡੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬਲਦ ਇਥੇ
- ੨੫ ਰਹਿਲ, ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਜਾਲ । ਮੁਸਾ ਨੈ
ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਚਾਹਯੇ, ਜੋ ਸਾ ਨੂੰ ਬਲਦਾਨਾਂ ਵਾਸਤੇ
ਕੁਰੁੰ ਦੇਵੋ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਗੇ
- ੨੬ ਝੁਜਾਯੇ । ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਪਸ਼ੂ ਬੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਲ-
ਗੇ; ਇਕ ਖੁਰ ਬੀ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਉਨਾਂ
ਹੀ ਵਿਚੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ

ਲਈ ਲਵਾਂਗੇ; ਅਤੇ ਜਦ ਤੀਕਰ ਉਥੇ ਨਾ ਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਜੋ ਕਿਹੜੀਆਂ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਏ। ਪਰ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਠਲ ੨੧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਜਾਲਾ ਨਾ ਚਾਹਿਆ। ਅਤੇ ੨੨ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਲਿਓਂ ਚਲਾ ਜਾਹ; ਆਪਣੇ ਲਈ ਚਉਕਸ ਰਹੁ, ਫੇਰ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਨਾ ਦੇਖੀਂ; ਕਿੰਉਕਿ ਜਿੰਦਨ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਦੇਖੇਂਗਾ, ਮਰ ਜਾਵੇਂਗਾ। ਮੁਸਾ ਨੈ ਆਖਿਆ, ਤੈਂ ਚੰਗਾ ਕਿਹਾ; ਮੈਂ ਮੁੜ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ੨੯ ਨਾ ਦੇਖਾਂਗਾ।

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ [੧੧] ਮਿਸਰੀਆਂ ਪੁਰ ਇਕ ਹੋਰ ਉਪਦਰ ਲਿਆਵਾਂਗਾ; ਡਿਸ ਪਿਛੇ ਉਹ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਇਥੋਂ ਤੋਰ ਦੇਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦੇਉ, ਤਾਂ ਠੀਕ, ਉਹ ਤੁਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਧੱਕੇ ਦੇਵੇਕੇ ਇਥੋਂ ਕੱਢੂ। ਜੇ ਹੁਲ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਨੀਂ ਵਿਚ ਆਏ, ੨ ਜੋ ਹਰੇਕ ਪੁਰਸ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਤੀਮਤ ਆਪਣੀ ਗੁਆਂਢਲ ਤੇ ਰੁਪੇ ਅਤੇ ਜੋਨੇ ਦੇ ਤਾਛੇ ਉਧਾਰੇ ਲਵੇ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ੩ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਆਦਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਸਾ ਬੀ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਡਿਸਟ ਵਿਖੇ, ਅੱਤ ਵਡਾ ਹੈਸੀ।

ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਐਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ੪ ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਗਤੇ ਨਿਕਲਕੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਵਿਚਦੀਂ ਲੰਘਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਸਾਰੇ ਪਲੋਠੀ ਦੇ, ਫਿਰਉਨ ੫ ਦੇ ਪਲੋਠੀ ਦੇ ਥੀਂ, ਜੋ ਸਿੰਘਾਸਲ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਲੋਕੇ ਉਸ ਚੇਰੀ ਦੇ ਜੇਠੇ ਤੀਕਰ ਜੋ ਚੱਕੀ ਦੇ ਅਜ਼ਤਲੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ

- ੬ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਪਲੈਠੀ ਦੇ, ਮਰ ਜਾਣਗੇ । ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਵਡਾ ਸੋਗ ਹੋਊ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਫੇਰ ਹੋਵੇਗਾ । ਪਰ ਸਾਰੇ ਇਸ-ਗਾਏਲ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਪੁਰ, ਮਨੁਖਾਂ ਤੇ ਲੈਕੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਤੀਕ, ਇਕ ਕੁੱਤਾ ਬੀ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨਾ ਹਿਲਾਉਂਦਾ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸਗਾਏਲੀਆਂ ਵਿਚ ਕਿਹੂੰ ਭਿੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਅਤੇ ਏਹ ਤੇਰੇ ਸਭ ਦਾਸ ਮੇਰੀ ਵਲ ਝੁਕਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਖਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਤਾਈਂ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਨਿਵਾਉਣਗੇ, ਜੋ ਤੂੰ ਨਿਕਲ ਜਾਹ, ਉਨਾਂ ਸਰਬੱਤ ਲੋਕਾਂ ਸਣੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਛੇਕੜਲੇ ਹਨ; ਤਿਸ ਤੇ ਮਗਰੋਂ ਫੇਰ ਮੈਂ ਨਿਕਲ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਫੇਰ ਉਹ ਫਿਰਉਨ ਕੋਲੋਂ ਅੰਤ ਰੋਹ ਵਿਚ ਨਿਕਲ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਤੁਸਾਡੀ ਨਾ ਸੁਣ; ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਅਚੰਭੇ ਬਹੁਤ ਹੋਣ ।
- ੧੦ ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਅਰ ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਏਹ ਸਾਰੇ ਅਚੰਭੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀਤੇ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਕਠਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਨ ਆਪਣੇ ਦੇਸੋਂ ਇਸਗਾਏਲ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ।

- [੧੨] ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ । ਜੋ ਇਹ ਮਹੀਨਾ ਤੁਸਾਡਿਆਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਅਰੰਭ ਹੋਊ; ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਸਾਲ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਮਹੀਨਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਇਸਗਾਏਲ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਜੋ ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ, ਹਰੇਕ ਜਣਾ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਲੇ ਲਈ, ਘਰ ਪਿਛੇ ਇਕ ਇਕ ਛੇਕੜਾ ਲਵੇ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਘਰਾਲਾ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ

ਲੇਲੇ ਦੇ ਖਾਲ ਜੋਗਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪੜੋਸੀ,
ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਲਾਗ ਹੋਵੇ, ਜਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਲਤੀ
ਅਨੁਸਾਰ ਲਵੇ; ਤੁਸੀਂ ਹਰੇਕ ਮਨੁਖ ਉੱਤੇ, ਤਿਸ ਦੇ ਖਾਲੇ
ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਲੇਲੇ ਦਾ ਲੇਖਾ ਠਗਾਓ। ਤੁਹਾਡਾ ਲੇਲਾ ੫
ਨਿਰਐਬ ਲੋੜਯੋ, ਜੋ ਨਰ ਅਤੇ ਇਕ ਬਰਸ ਦਾ ਹੋਵੇ;
ਤੁਸੀਂ ਭੇਡਾਂ ਥੀਂ ਅਕੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਥੀਂ ਲਵੋ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ੬
ਉਹ ਨੂੰ ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚੋਪੜੀਂ ਤੀਕਰ ਰਖ ਛੱਡਣਾ; ਅਤੇ
ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਪੰਥ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਆਥਲ
ਵੇਲੇ ਉਹ ਜਬਹਿ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਓਹ ਰਤ ਵਿਚੋਂ ਲੈਕੇ ਉਨਾਂ ੭
ਘਰਾਂ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਓਹ ਤਿਸ ਨੂੰ ਖਾਲਗੇ, ਉਹ ਦੇ ਬੂਹੇ ਦੇ
ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਅਤੇ ਉਪਰਲੀ ਚੁਕਾਠ ਉੱਤੇ ਛਾਪਾ ਲਾਉਣ।
ਅਤੇ ਓਹ ਉਤੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਮਾਸ, ਅੱਗ ਨਾਲ ਭੁੰਨਿਆ ੮
ਹੋਇਆ, ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਕੋੜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਦੇ ਸੰਗ,
ਖਾਲ। ਉਹ ਨੂੰ ਕੱਚਾ, ਅਕੇ ਪਾਲੀ ਵਿਚ ਉਬਾਲਿਆ, ੯
ਕਦਾਚਿੱਤ ਨਾ ਖਾਲ; ਸਗਵਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆਂ
ਸਮੇਤ, ਅਤੇ ਜੋ ਮਾਸ ਉਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਭੁੰਨਕੇ
ਖਾਲ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਵੇਰ ਤੀਕਰ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵਸਤੁ ੧੦
ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੱਡਿਓ; ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਛ ਤਿਸ ਵਿਚੋਂ ਸਵੇਰ ਤੀਕਰ
ਰਹਿ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦੇਣਾ।

ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਐਉਂ ਖਾ ਲਵੋ; ਲੱਕ ਬੰਨੀ, ਆਪਲੀ- ੧੧
ਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪੈਰੀਂ ਪਾਈ, ਆਪਲੀਆਂ ਲਾਠੀਆਂ
ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਲਈ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ ਉਹ ਨੂੰ ਖਾਲਇ-
ਓ; ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਪਸਾ ਦੀ ਈਦ ਹੈ। ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ੧੨
ਅੱਜ ਰਾਤ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚਦੀਂ ਲੰਘਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ
ਪਲੋਠੀ ਦੇ, ਕੀ ਮਨੁਖ ਅਤੇ ਕੀ ਪਸੂ ਦੇ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਧਰਤੀ

- ਵਿਚ ਹਨ, ਤਿਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਾਂਗਾਂ; ਅਤੇ ਮਿ-
 ਸਰ ਵੇ ਸਾਰੇ ਵੇਵਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਆਉ ਕਰਾਂਗਾ; ਮੈਂ ਹੀ
 ੧੩ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਲੋਹੁ, ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋਵੋ, ਉਨਾਂ
 ਘਰਾਂ ਉੱਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਲਈ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ
 ਲੋਹੁ ਵੇਖਕੇ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਠਲ ਜਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਮਿ-
 ਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਮਰੀ ਤੁਸਾਂ ਉੱਤੇ ਨਾ
 ੧੪ ਆਵੇਗੀ, ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਹਾੜਾ
 ਤੁਸਾਂ ਲਈ ਇਕ ਜਾਣਗਾਰੀ ਹੋਊ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ
 ਲਈ ਇਸ ਦਿਹਾੜੇ ਈਦ ਕਰਿਆ ਕਰਨੀ; ਆਪਣੀ ਪੀ-
 ਝੀਓਪੀਝੀ ਇਸ ਪਰਬ ਨੂੰ ਇਕ ਸਦੀਪਕ ਨੇਮ ਠਰਾ ਰਖੋ।
 ੧੫ ਸੱਤਾਂ ਦਿਹਾਂ ਤੀਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਇਓ; ਤੁਸੀਂ
 ਜਰੂਰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਦਿਹਾੜੇ ਖਮੀਰ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਤੇ ਹਟਾ
 ਦਿਓ; ਇਸ ਲਈ, ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੇ ਲਾਕੇ
 ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਭਲਕ, ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਖਮੀਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਵੇਗਾ,
 ੧੬ ਉਹ ਜਲਾ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ
 ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਬਗ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਬੀ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਬਗ ਹੋਵੇਗੀ; ਇਨਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਪਰਕਾਰ ਦਾ
 ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਨਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਨਿਰਾ ਇਹ, ਕਿ ਹਰ ਜਲਾ ਜੋ
 ੧੭ ਕੁਛ ਖਾਵੇ, ਇਤਨਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ
 ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਦਾ ਪਰਬ ਚੇਤੇ ਰਖਿਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਸੇ
 ਦਿਹਾੜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੈਨਾ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਤੇ ਬਾਹਰ ਕਢੀ ਹੈਂ।
 ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੀਝੀਓਪੀਝੀ, ਇਸ ਦਿਨ
 ੧੮ ਦੀ, ਸਦੀਪਕ ਨੇਮ ਠਰਾਕੇ, ਪਾਲਣਾ ਕਰਿਓ। ਪਹਿਲੇ
 ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚੋਧਵੀਂ ਤੇ ਸੰਝ ਨੂੰ ਇਕੀਹਵੀਂ ਤਰੀਕ ਲਗ
 ੧੯ ਠੰਝ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਇਓ। ਸੱਤਾਂ ਦਿਹਾਂ ਤੀਕ

ਤੁਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਖਮੀਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ਪਾਵੇ; ਕਿੰਉਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਖਮੀਰ ਖਾਵੇਗਾ, ਜੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਥੀ ਉਹ ਜਲਾ ਛੇਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਰਦੇਸੀ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਸੀ ਦੇਸ ਦਾ ਜੰਮਿਆ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਖਮੀ- ੨੦
ਗੇ ਵਸਤੁ ਨਿੱਜ ਖਾਇਓ; ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਰਹਿਣੇ ਦੇ ਮਕਾਮਾਂ ਵਿਖੇ ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਲੀ।

ਤਦ ਮੁਸਾ ਨੈ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਪੁਰਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ੨੧
ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਘਰ-
ਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲੇਠਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿੱਕਾਲ ਰਖੇ, ਅਤੇ ਪਸਾ ਦੇ
ਪਰਬ ਲਈ ਜਬਿਹ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੁਫੇ ਦੀ ਇਕ ੨੨
ਕੁਚੀ ਲਵੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਰੱਤ ਵਿਚ, ਜੋ ਬਾਸਲ ਵਿਖੇ ਹੈ,
ਡੋਬ ਦੇਕੇ, ਉਪੁਰਲੀ ਚਉਖਟ ਅਤੇ ਦਰਵਜੇ ਦੇ ਵਹਾਂ ਬਾ-
ਜ਼ੁਆਂ ਉੱਤੇ ਛਿੜਕੋ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਥੀ ਸਵੇਰ ਤੀਕੁਰ ਕੋਈ
ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਬੁਹੇ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ ੨੩
ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਰਨ ਲਈ ਫਿਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦ
ਉਹ ਉਪੁਰਲੀ ਸਰਦਲ ਅਤੇ ਵਹਾਂ ਬਾਜ਼ੁਆਂ ਉੱਤੇ ਰੱਤ
ਦੇਖੁ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰ ਉੱਤੇ ਦੀ ਲੰਘੇਗਾ, ਅਤੇ ਮਾਰਨਵਾਲੇ
ਨੂੰ ਬਰਜੇਗਾ, ਜੇ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰੀਂ ਆਕੇ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰੇ।
ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ, ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਨੇਮ ਲਈ, ੨੪
ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਸਦਾ ਪਾਲਣਾ ਕਰਿਓ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ੨੫
ਕਿ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਬਚਨ
ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਦੇਊ, ਵਜੋ, ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬੰਦਗੀ
ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋਗੇ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਊ, ਕਿ ਜਦ ਤੁ- ੨੬
ਸਾਡੀ ਉਲਾਦ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਕਰੇ, ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਇਸ ਬੰਦਗੀ ਦਾ
ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋਗੇ, ਜੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ੨੭

ਪਸਾ ਦੀ ਬਲਿ ਹੈ; ਕਿ ਉਹ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਘਰਾਂ ਪਾਹਦੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਅਤੇ ਜਦ ਓਨ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ।

੨੮ ਤਦ ਲੋਕੀਂ ਸਿਰ ਝੁਕਾਏ, ਅਤੇ ਮੱਥੇ ਟੇਕੇ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਵੰਸ਼ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕੀਤਾ; ਉਨੀਂ ਤਿਹਾ ਜੀ ਕੀਤਾ।

੨੯ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਪਲੋਠੀ ਦੇ, ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਲੋਠੀ ਦੇ ਤੇ ਲੈਕੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਪੁਰ ਬੈਠਾ ਹੈਸੀ, ਉਸ ਬੰਦੂਏ ਦੇ ਪਲੋਠੀ ਦੇ ਤੀਕਰ, ਜੋ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਸਾ, ਪਸੁ-

੩੦ ਆਂ ਦੇ ਪਲੋਠੀ ਦਿਆਂ ਸਢੇ, ਮਾਰ ਸੁੱਟੇ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਗਤ ਹੀ ਨੂੰ ਉੱਠਿਆ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਭ ਚਾਕਰ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰੀ ਉੱਠੇ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਵਡਾ ਸਿ-ਆਪਾ ਹੈਸੀ; ਕਿੰਉਕਿ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਾ, ਕਿ ਜਿਹ ਦਾ

੩੧ ਕੋਈ ਨਾ ਮਰਿਆ। ਤਦ ਓਨ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਗਤ ਹੀ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਉੱਠੋ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿੱਕਲ ਜਾਵੋ; ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਬੀ ਜਾਵੋ; ਅਤੇ ਜਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਭੂ

੩੨ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਅਯੱਝ ਅਤੇ ਚੋਲੇ ਦੇ ਪਸੁ ਬੀ ਲਵੋ, ਜਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਰ ਜਾਵੋ; ਅਤੇ ਮੇਰੇ

੩੩ ਲਈ ਬੀ ਅਸੀਸ ਮੰਗੋ। ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਹੋਰ ਬੀ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪੁਰ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਛੇਤੀ ਕੱਢਲ ਲਈ, ਤਗੀਦ ਕਰਦੇ ਸੇ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਓਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੇ, ਅਸੀਂ ਸਡੇ

੩੪ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਲੋਕੀਂ ਭੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ

ਆਟਾ ਖਮੀਰ ਹੋਣ ਤੇ ਅੱਗੇ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਨਾਹੀਆਂ
 ਸਥੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ਬੰਨਕੇ ਆਪਣਿਆਂ ਮੋਢਿਆਂ ਪੁਰ
 ਚੱਕ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਇਸਗਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਨੈ ਮੁਸਾ ਦੇ ੩੫
 ਕਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਤੇ ਰੁੱਪੇ
 ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਤਾਂਡੇ ਅਤੇ ਬਸਤਰ ਉਧਾਰੇ ਲੀਤੇ। ਅਤੇ ੩੬
 ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਪਤ
 ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਉਨੀਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ
 ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੁੱਟ ਲੀਤਾ।

ਅਤੇ ਇਸਗਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੈ ਰਾਮਸੇਸ ਤੇ ਸੁਕੋਤ ਤੀਕਰ ੩੭
 ਸਫਰ ਕੀਤਾ; ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪੁਰਸ ਛੇਕ
 ਲਾਖ ਪਿਆਵੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਕ ਵਡੀ ੩੮
 ਮੰਡਲੀ ਰਲਕੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਗਈ; ਅਤੇ ਅਯੱਝ ਅਰ
 ਬਲਦ ਅਤੇ ਬਾਹਲੇ ਪਸ਼ੂ ਗਏ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਉਸ ਬੰਨੇ ੩੯
 ਆਟੇ ਦੀਆਂ; ਜੋ ਮਿਸਰੋਂ ਲੈ ਨਿੱਕਲੇ ਸੇ, ਪਤੀਰੀਆਂ ਰੇ-
 ਟੀਆਂ ਪਕਾਈਆਂ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਖਮੀਰ ਨਾ ਹੋ-
 ਏਆ ਸਾ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਹ ਮਿਸਰੋਂ ਪਗਾਠੇ ਕਢੇ ਕਏ
 ਸਨ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਅਟਕ ਨਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਕੁਝ ਪਰਸਾਦ
 ਆਪਣੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨੇ ਪਾਏ।

ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਇਸਗਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦਾ ਬਸੇਬਾ ੪੦
 ਜੋ ਉਥੇ ਵਸਦੇ ਸੇ, ਜੋ ਚਾਰ ਸਉ ਤੀਹ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇ-
 ਆ। ਅਤੇ ਚਾਰ ਸੈ ਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਤੇ ਉਪਰੰਦ ਐਉਂ ੪੧
 ਹੋਇਆ, ਜੋ ਠੀਕ ਉਥੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ
 ਰੋਜ਼ਾਂ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀਓਂ ਨਿੱਕਲ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਉਹ ੪੨
 ਰਾਤ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਲਈ ਅਛੀ ਤਰਾਂ ਚੇਤੇ ਰੱਖੀ ਚਾਹਯੇ,
 ਜੋ ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆ-

ਇਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇਹ ਉੱਚੇ ਗਤ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੀੜੀਓਪੀੜੀ ਤੀਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣੀ ਜੋਗ ਹੈ।

- ੪੩ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪਸਾ ਦੀ ਗੀਤ ਇਹ ਹੈ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੋਮ ਦਾ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਖਾਵੇ।
- ੪੪ ਪਰ ਹਰੇਕ ਜਲੇ ਦਾ ਵਾਸ, ਜੋ ਜਰ ਖਰੀਦ ਹੋਵੇ, ਜਦ ਤੂੰ
- ੪੫ ਉਹ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰੇਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਹ ਨੂੰ ਖਾਵੇ। ਓਪਰਾ ਅਤੇ
- ੪੬ ਮਸ਼ੂਰ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਖਾਵੇ। ਇਹ ਇਕੋ ਘਰ ਵਿਚ ਖਾਹਦਾ ਜਾਵੇ; ਤੂੰ ਉਹ ਦਾ ਮਾਸ ਰਤਾਕੁ ਬੀ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ
- ੪੭ ਲਜਾਈ; ਅਤੇ ਨਾ ਉਹ ਦੀ ਕੋਈ ਜੱਡੀ ਭੋੜੀ। ਇਸ-
- ੪੮ ਰਾਏਲ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਪਰਦੇਸ਼ੀ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਆ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪਸਾ ਫਲਣੀ ਲੋੜੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਪੁਰਸ ਸੁੰਨਤ ਕਰਾ-ਉਣ, ਤਦ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਉਣਾ ਪਾਵੇ, ਅਤੇ ਪਸਾ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਉਹ ਇਕ ਵੇਸ਼ਕਸਲੀ ਵਰਗਾ ਹੋਜਾਉ; ਅਰ ਬੇਸੁੰਨ-
- ੪੯ ਤਾ ਮਨੁਖ ਉਹ ਨੂੰ ਕਟਾਢਿਤ ਨਾ ਖਾਵੇ। ਦੇਸੀ ਅਤੇ ਪਰ-ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਸਰਾ ਹੋਵੇਗੀ।
- ੫੦ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੈ, ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ
- ੫੧ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸਾ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਠੀਕ ਉਸੇ ਵਿਹਾੜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਇਸਰਾ-ਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਫਉਜਾਂ ਸਲੇ, ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ।

[੧੩] ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਰਬੱਤ ਜੇਠੇ ਮੇਰੀ ਲਈ ਪਵਿਤ ਕਰ; ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਵਿਚ, ਜੋ ਕੋਈ

ਆਉਲ ਖੁਹਲ ਲਹਾਰਾ ਕੀ ਮਨੁਖ ਕੀ ਪਸੂ ਆਦਿਕ ਹੈ, ਸੇ ਸਤ ਮੇਗਾ ਹੈ ।

ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦਿਹਾੜਾ ੩
 ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਮਿਸਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ,
 ਚੇਤੇ ਰੱਖਿਓ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਬਲ ਨਾਲ ਤਿਥੇ ਤੇ
 ਕਢ ਲਿਆਇਆ; ਇਸ ਤੇ ਖਮੀਰੀ ਰੋਟੀ ਨਾ ਖਾਹਦੀ
 ਜਾਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਬਿਬ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਹਰ ੪
 ਨਿੱਕਲੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਊ, ਕਿ ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈ ਨੂੰ ਕਨਾਨੀ- ੫
 ਆਂ, ਹਿਤੀਆਂ, ਅਮੂਰੀਆਂ, ਹਵੀਆਂ ਅਤੇ ਯਬੂਸੀਆਂ
 ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਲਿਆਵੇ, ਜੋ ਉਨ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿੰਡਾਂ ਸੰਗ
 ਸੁਗੰਦ ਖਾਕੇ ਕਿਹਾ ਸਾ, ਜੋ ਇਹ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਉਸ
 ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਵੁੱਧ ਅਰ ਸਹਿਤ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੂੰ
 ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਇਹ ਬੰਦਗੀ ਚੇਤੇ ਰੱਖੀਂ। ਸਾਡੇ ਤੀ- ੬
 ਫ਼ਰ ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਈਂ, ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ
 ਈਦ ਹੋਊ। ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਸੱਤ ਦਿਨ ਖਾਧੀ ਜਾਵੇ; ੭
 ਅਤੇ ਕੋਈ ਖਮੀਰੀ ਵਸਤੁ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਨਜਰੀ ਨਾ ਆਵੇ,
 ਅਤੇ ਨਾ ਖਮੀਰ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਸਉਹੋਂ ਦਿਖਾਲੀ
 ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਦੱਸੀਂ, ਕਿ ੮
 ਜਦ ਅਸੀਂ ਮਿਸਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲੇ, ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਸਾਡੇ
 ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ੯
 ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦੇ ਪਤੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਹਾਂ ਨੇੜਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਯਾਦ-
 ਗਾਰੀ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਗ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਵਿਚ ਹੋਵੇ;
 ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਤੈ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੇ ਜੋਰਾਵਰ ਹੱਥ ਨਾਲ
 ਕੱਢਿਆ। ਸੇ ਤੂੰ ਇਹ ਨੇਮ, ਉਹ ਦੇ ਠਰਾਏ ਸਮੇ ਵਿਚ, ੧੦
 ਹਰ ਬਰਸ ਚੇਤੇ ਰੱਖੀਂ ।

- ੧੧ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਜਦ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈ ਨੂੰ ਕਨਾਨੀਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਜਿਠੂੰ ਉਨ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਿੰਡਾਂ ਨਾਲ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ ਹੈ, ਲਿਆਵੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੇਵੇ;
- ੧੨ ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ, ਜੋ ਆਉਲ ਖੁਲ੍ਹਲਵਾਲਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਲਈ ਅਡ ਕਰੀਂ; ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਸੁਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਨਰ, ਜੋ ਆਉਲ ਖੁਲ੍ਹਲਵਾਰੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਹੋਲਗੇ।
- ੧੩ ਅਤੇ ਖੇਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਲੇਲਾ ਬਲ ਦੇਈਂ; ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੀ ਬਲ ਨਾ ਦੇਵੇਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਗਲਾ ਫਾੜ ਸਿੱਟੀਂ। ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੰਤਾਂ ਵਿਚ ਮਨੁਖ
- ੧੪ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੋਠਿਆਂ ਦੀ ਬਲ ਦੇਵੀਂ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ ਜਦ ਤੇਰਾ ਪੁੰਡ ਅਗੇ ਨੂੰ ਤੇ ਤੇ ਪੁੰਛੇ, ਜੋ ਇਹ ਕੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਤੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਸਾ ਨੂੰ ਹੱਥ ਦੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਮਿ-
- ੧੫ ਸਰ ਅਤੇ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਆਂਦਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਫਿਰ-ਉਨ ਨੈ ਆਪਲਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਸਾ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮਿਸਰ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸਭ ਪਲੇਠੀ ਦੇ, ਮਨੁਖ ਦੇ ਪਲੇਠੀ ਦਿਆਂ ਤੇ ਲਾਕੇ ਪਸੁਆਂ ਦੇ ਪਲੇਠੀ ਦਿਆਂ ਤੀਫ਼, ਸਭ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨਰਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਕੁੱਖ ਖੁਲ੍ਹਲਵਾਰੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਲਈ ਬਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਆਪਲੇ ਪੁੰਡਾਂ ਦੇ ਸਰਬੱਤ
- ੧੬ ਜੋਠਿਆਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਦੇਕੇ ਬਚਾਉ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਇਕ ਪਤਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨੇੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਹੋਊ; ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋਗਵਰ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਿਆਇਆ।
- ੧੭ ਅਤੇ ਜਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਨਾਂ ਤਾਈਂ ਫਿਲਿਸ-

ਤੀਆਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਨਾ ਲੈਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਦਾ ਰਾਹ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਨਾ ਜੋਵੇ, ਜੋ ਏਹ ਲੋਕ ਕਿਧਰੇ ਲੜਾਈ ਦੇਖਕੇ ਪਛਤਾਉਣ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਣ। ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਘੁਮਾਕੇ ਲਾਲ ੧੮ ਸਮੁੰਦ ਦੀ ਉਜਾੜ ਦੇ ਰਸਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਵੰਸ ਪਰਾ ਬੰਨੀ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਿਕਲਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਯਸੁਫ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ੧੯ ਸੰਗ ਲੈ ਲੀਤੀਆਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਕਰੜੀ ਸੁਕੰਦ ਦੇਕੇ ਆਖ ਛੁਡਿਆ ਸਾ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜ਼ਰੂਰ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਥੋਂ ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਲੈ ਜਾਇਓ। ਫੇਰ ਓਹ ਸੁਕੋਭ ੨੦ ਥੀਂ ਤੁਰ ਪਏ, ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਦੇ ਕੰਢੇ ਏਤਮ ਵਿਚ ਉੱਤਰ ਪਏ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਨ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ੨੧ ਬੱਦਲ ਦੇ ਥੱਮ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਭਾਈ ਲੈ ਵੇਣ ਲਈ, ਅੱਗ ਦੇ ਥੱਮ ਵਿਖੇ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਦਿਨ ਰਾਤ ਚਲੇ ਜਾਣ। ਬੱਦਲ ਦਾ ਥੱਮ ੨੨ ਦਿਨ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਦਾ ਥੱਮ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾ ਦੇ ਅੱਗਿਓਂ ਕਦੇ ਛਪਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸਾ।

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ [੧੪] ਵੰਸ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੋ ਮੁੜ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਫੀਖੋਰੋਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮਿਗਦੇਲ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਜੱਤੇ, ਬਾਲਤਿਫੋਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਤਰਨ; ਤੁਸੀਂ ਉਸੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤਰੋ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਵਿਖੇ ੩ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਓਹ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਅਟਕਾ ਲੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰ ੪

ਉਨ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਠਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੋ ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਸਾਰੀ ਫੈਜ ਉੱਤੇ ਆਪਲੀ ਭੜਕ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂਗਾ; ਤਾਂ ਮਿਸਰੀ ਜਾਨਲ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ।

- ੫ ਅਤੇ ਜਦ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ, ਜੋ ਉਹ ਲੋਕ ਨੱਸ ਗਏ, ਤਾਂ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦਾ ਮਨ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਲੋਂ ਮੁੜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਟ-
 ੬ ਹਿਲ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ? ਤਦ ਉਨ ਆਪਲੀਆਂ
 ੭ ਗੱਡੀਆਂ ਜੋਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਲੋਕ ਸੰਗ ਲੀਤੇ; ਅਤੇ ਉਨ ਛੇ ਸੌ ਸੁਬਰੀਆਂ ਰਥਾਂ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਰਥਾਂ ਸੰਗ ਲਈਆਂ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਉੱਤੇ ਰਸਾਲ-
 ੮ ਦਾਰ ਬਹਾਲੇ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੜ੍ਹ ਟੋੜਿਆ; ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਤਲੇ-
 ੯ ਤਲੀ ਨਿੱਕਲ ਗਏ। ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਉਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤੀ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘੋੜਿਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਥਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਲਸਕਰ ਨੈ, ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਤੰਬੂ ਖੜੇ ਕਰਦੇ, ਸਮੁੰਦ ਉੱਤੇ ਫੀਥੈਰੋਤ ਦੇ
 ੧੦ ਅੱਗੇ ਬਾਲਤਿਫੋਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾ ਹੀ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਫਿਰਉਨ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਾ, ਤਾਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੈ ਅੱਖਾਂ ਉੱਪਰ ਚੱਕੀਆਂ, ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਆਪਲੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਛਿੱਠੇ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਅੱਤ ਭੈ ਖਾਹਦਾ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ
 ੧੧ ਦੇ ਵੰਸ ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਫਰਿਆਦ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਕਬਰਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਸਾ ਨੂੰ

ਮਰਨ ਲਈ ਇਸ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਛਿਆਇਆ ਹੈ? ਤੂੰ
 ਸਾਡੇ ਸੰਗ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਜੇ ਸਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰੋਂ ਕੱਢ
 ਆਂਦਾ? ਕੀ ਇਹ ਉਹੋ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਿਸਰ ੧੨
 ਵਿਚ ਤੈ ਨੂੰ ਕਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਥੋਂ ਹੱਥ ਚੱਕ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ
 ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਯੇ? ਜੇ ਸਾ ਨੂੰ ਇਸ ਉ-
 ਜਾੜ ਵਿਚ ਮਰਨ ਨਾਲੋਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ
 ਚੰਗੀ ਸੀ ।

ਤਦ ਮੁਸਾ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਭਉ ਨਾ ਕਰੋ, ਖੜੇ ਰਹੋ, ੧੩
 ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਿਸਤਾਰੇ ਵਲ ਵੇਖੋ, ਜੋ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਉਹ
 ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਵੇਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਅੱਜ
 ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਮੁੜ ਸਦਾ ਤੀਕਰ ਕਦੇ ਨਾ ਵੇਖੋਗੇ । ਪ੍ਰਭੂ ੧੪
 ਤੁਸਾਡੇ ਲਈ ਲਯੇਗਾ, ਅਤੇ ਫੁਸੀਂ ਉੱਪਚਾਪ ਹੋ ਰਹੋਗੇ ।
 ਭਵ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕਿੰਉ ਰੋਂਦਾ ੧੫
 ਹੈ? ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਥੀਂ ਕਹੁ, ਜੋ ਓਹ ਅੱਗੇ ਚੱਲਣ ।
 ਅਰ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਆਸਾ ਚੱਕ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦ ਪੁਰ ਆਪ- ੧੬
 ਣਾ ਹਥ ਪਸਾਰ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਵੇ ਭਾਗ ਕਰ; ਅਤੇ ਇਸ-
 ਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚਦੀਂ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਉਪਰ
 ਰੋਕੇ ਲੰਘ ਜਾਣਗੇ । ਅਤੇ ਵੇਖ, ਮੈਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ੧੭
 ਨੂੰ ਕਠਣ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ
 ਕਰਨਗੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਸਰਬੱਤ ਸੈਨਾ,
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਥਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਪੁਰ ਆਪਣੀ
 ਭੜਕ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂਗਾ । ਅਤੇ ਏਹ ਮਿਸਰੀ, ਜਦ ਮੈਂ ੧੮
 ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਥਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਪੁਰ
 ਆਪਣੀ ਭੜਕ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂਗਾ, ਤਦ ਜਾਨਣਕੇ, ਜੋ ਮੈਂ
 ਪ੍ਰਭੂ ਹਾਂ ।

- ੧੮ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਵੂਤ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸਾ, ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਆ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਬਦਲ ਦਾ ਥੰਮ ਉਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੇ ਟਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪੁਰ ਜਾ ਠਹਿਰਿ-
- ੨੦ ਆ; ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਅਰ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਆਇਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਨਾਂ ਲਈ ਇਕ ਬਦਲ ਅਤੇ ਅਨੇਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਚਾਨਲ ਦਿੱਤਾ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਮੇਂ ਰਾਤ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਆਇਆ ।
- ੨੧ ਫੇਰ ਮੁਸਾ ਨੇ ਸਮੁੰਦ ਉੱਤੇ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਿਆ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਪੁਰੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵੱਖੜ ਨਾਲ ਸਮੁੰਦ ਹਟਾਇਆ, ਅਤੇ ਸੁਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਦੋ ਭਾਗ
- ੨੨ ਹੋ ਗਏ । ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਵੰਸ, ਸਮੁੰਦ ਵਿਚੋਂ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਸਜੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਪਾਣੀ ਉਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੰਧ ਸੀ ।
- ੨੩ ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੇ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫਿਰ ਉਨ ਦੇ ਸਭ ਘੋੜੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਥ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰ, ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਗੱਭੇ ਡੀਰ ਆਏ ।
- ੨੪ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਉਸ ਅੰਗ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦੇ ਥੰਮ ਵਿਚਦੀਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਉੱਤੇ ਨਿਗ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਕਸਟ
- ੨੫ ਦਿੱਤਾ । ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਰਥਾਂ ਦੇ ਪਹੀਏ ਡਿਗਾਏ, ਜੋ ਉੱਚੇ ਚਲਦੇ ਸਨ; ਜੋ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਵੋ, ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੇ ਨਸ ਚੱਲੀਯੋ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨਾਂ ਦੀ ਲਈ ਮਿਸਰੀਆਂ ਅੰਗ ਜੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਸਮੁੰਦ ੨੬ ਦੀ ਵਲ ਪਸਾਰ, ਜੋ ਪਾਲੀ ਮਿਸਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਥਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਪੁਰਦੀਂ ਫਿਰ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ੨੭ ਮੁਸਾ ਨੈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਸਮੁੰਦ ਪੁਰ ਪਸਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦ ਸਵੇਰ ਹੁੰਦੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬਲ ਉੱਤੇ ਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਉਸੇ ਦੀ ਵਲ ਭੱਜੇ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਡੇਬਿਆ। ਅਤੇ ਪਾਲੀ ਨੈ ੨੮ ਫਿਰਕੇ ਰਥਾਂ ਅਤੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਆਈ ਸੀ, ਛਪਨ ਕਰ ਲੀਤਾ; ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਬੀ ਨਾ ਬਚਿਆ। ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚਦੀਂ ਸੁੱਕੀ ੨੯ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚਲੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਖੱਬੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪਾਲੀ ਉਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੰਧ ਸੀ। ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਸ ਦਿਨ ੩੦ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਚਾਇਆ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੈ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੋਥਾਂ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪਈਆਂ ਡਿੱਠੀਆਂ। ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਵਡਾ ਕੰਮ ੩੧ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮਿਸਰੀਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸੋ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੈ ਡਿੱਠਾ; ਅਤੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਡਰੇ; ਅਤੇ ਓਹ ਪ੍ਰਭੁ ਉੱਤੇ, ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਦਾਸ ਮੁਸਾ ਉੱਤੇ ਪਤੀਜੇ।

ਤਦ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਉਸ-[੧੫] ਤੁਤ ਇਸ ਤਰਾਂ ਗਾਕੇ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਉਸਤੁਤ ਗਾਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਓਨ ਵਡੀ ਭੜਕ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਾਈਂ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ; ਓਨ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਅਸਵਾਰ ਸਣੇ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਸਿਟਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੀ ਸਕਤ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ੨ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ; ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ

ਹੈ, ਮੈਂ ਉਹ ਵੇ ਲਈ ਇਕ ਥਾਉਂ ਤਿਆਰ ਕਰਾਂਗਾ; ਮੇਰੇ
 ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਹ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਾਂਗਾ।
 ੪ ਪ੍ਰਭੂ ਇਕ ਸੁਰਮਾ ਹੈ; ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ। ਫਿਰਉਨ
 ਵੇ ਰਥ ਅਤੇ ਸੈਨਾ, ਓਲ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਸਿੱਟ ਦਿੱਤੀ; ਉਹ
 ੫ ਵੇ ਨਾਮੀ ਸਰਦਾਰ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਡੋਬਾਏ ਗਏ। ਡੂੰਘੇ
 ਜਲ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਢਕ ਲੀਤਾ; ਓਹ ਪੱਥਰ ਵਾਂਙੁ ਤਲੇ ਨੂੰ
 ੬ ਚਲੇ ਗਏ। ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੇਰਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਬਲ ਵਿਖੇ ਉੱਘਾ
 ਹੋਇਆ; ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੇਰੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨੈ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਟੁਕੜੇ
 ੭ ਟੁਕੜੇ ਕੀਤਾ। ਤੈਂ ਆਪਲੀ ਵਡੀ ਭੜਕ ਨਾਲ ਆਪਲੇ
 ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ; ਤੈਂ ਆਪਲਾ
 ਕੋਪ ਘੱਲਿਆ, ਜਿਨ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੀ ਦੀ ਤਰਾਂ ਫੁਕਿਆ।
 ੮ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨੱਕ ਵੇ ਸਾਹ ਥੀਂ ਜਲ ਇਕ ਜਾਗਾ ਕੱਠਾ ਹੋ
 ਗਿਆ; ਜਲ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਢੇਰ ਵਾਂਙੁ ਖੜੀਆਂ ਹੋਈ-
 ੯ ਆਂ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦ ਵੇ ਗੱਭੇ ਵਿਚ ਡੂੰਘ ਜੰਮ ਗਏ। ਵੈਰੀ ਨੈ
 ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਪਿਛਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਜਾ ਲਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਲੁੱਟ ਦਾ
 ਮਾਲ ਵੰਡਾਂਗਾ; ਉਨਾਂ ਥੀਂ ਮੈਂ ਆਪਲਾ ਜੀ ਠੰਡਾ ਕਰਾਂ-
 ਗਾ; ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਤਰਵਾਰ ਸੁਤਾਂਗਾ, ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਉਨਾਂ
 ੧੦ ਨੂੰ ਨਿਸਟ ਕਰੇਗਾ। ਤੈਂ ਆਪਲੀ ਬਾਉ ਦੀ ਫੁਕ ਮਾਰੀ,
 ਸਮੁੰਦ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਛਪਨ ਕਰ ਲੀਤਾ। ਓਹ ਸਿੱਕੇ ਵਾਂਙੁ
 ੧੧ ਜੋਰ ਵੇ ਪਾਲੀ ਵਿਚ ਡੁਬ ਗਏ। ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਦੇਉਤਿਆਂ
 ਵਿਚੋਂ ਤੇਰੇ ਤੁੱਲ ਕੋਲ ਹੈ? ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ
 ਭੜਕਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਉਸਤੁਤ ਵਿਖੇ ਭਯਾਲਕ, ਅਤੇ ਅ-
 ੧੨ ਚਰਜਕਾਰੀ ਕੋਲ ਹੈ? ਤੈਂ ਆਪਲਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਿ-
 ੧੩ ਆ, ਧਰਤੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਗਈ। ਤੈਂ ਆਪਲੀ ਦਯਾ
 ਨਾਲ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਕਿ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤੈਂ ਛੁਡਾਇਆ, ਰਸਤਾ

ਦੱਸਿਆ; ਤੈਂ ਆਪਣੇ ਬਲ ਨਾਲ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਉਂ ਤੀਕਰ ਲਿਆ ਉਪਜਾਇਆ। ਲੋਕੀਂ ਸੁ- ੧੪
 ਲਿਆ, ਅਤੇ ਕੰਬੇ; ਅਤੇ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਤੈਂ ਨੈ ਫੜਿ-
 ਆ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਅਦੂਮ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ ਦੰਗ ਹੋਏ; ਮੁਆਬ ੧੫
 ਦੇ ਜੋਰ ਰੱਖਲਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਂਬੇ ਨੈ ਫੜਿਆ; ਕਨਾਨ ਦੇ
 ਸਭ ਵਸਕੀਲ ਪਿਘਲ ਗਏ। ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਡਰ ਅਤੇ ੧੬
 ਫ਼ਾਸ ਪਿਆ; ਓਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦੇ ਬਲ ਭੇ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗੂ ਹਿੱਲਕੇ
 ਜੁੱਲਕੇ ਰਹਿ ਗਏ; ਇਥੇ ਤੀਕ ਕਿ ਜਦ ਤੀਕ ਤੇਰੇ ਲੋਕ,
 ਜੇ ਪ੍ਰਭ, ਲੰਘ ਨਾ ਜਾਣ; ਜਦ ਤੀਕ ਤੇਰੇ ਓਹ ਲੋਕ, ਜੋ ਤੈਂ
 ਵਿਗਾਜੇ ਹਨ, ਪਾਰ ਨਾ ਉੱਤਰ ਜਾਣ। ਤੂੰ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿ- ੧੭
 ਆਵੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ, ਬਿਰ-
 ਵੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਲਾਵੇਂਗਾ; ਉਸ ਜਾਗਾ ਪਰ, ਜੇ ਪ੍ਰਭ, ਜੋ
 ਤੈਂ ਆਪਣੇ ਰਹਿਲ ਲਈ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਉਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਗਾ
 ਵਿਚ, ਜੇ ਪ੍ਰਭ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਭ ੧੮
 ਸਦਾ ਸਰਬਦਾ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ੧੯
 ਘੋੜੇ, ਉਸ ਦੇ ਰਥਾਂ ਅਤੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਸਮੇਤ, ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚ
 ਗਏ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਜਲ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਉੱਤੇ ਫੇਰ ਮੋ-
 ਤਿਆ; ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚੀਂ ਸੁੱਕੀ
 ਧਰਤੀ ਪੁਰਦੇਂ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਤਦ ਹਾਰੂਨ ਦੀ ਭੈਲ ਮਰਿਅਮ ਪਿਕੀਬਰਨੀ ਨੈ ਆਪਣੇ ੨੦
 ਹੱਥ ਵਿਚ ਡੱਫ ਲਈ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਤੀਮਤਾਂ ਡੱਫਾਂ ਨਾਲ
 ਨਚਦੀਆਂ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰੀਆਂ। ਅਤੇ ਮਰਿਅਮ ਨੈ ੨੧
 ਉਨਾਂ ਦੇ ਗਾਉਣ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਉਸਤੁਭ
 ਗਾਵੇ, ਜੋ ਓਨ ਵਡੀ ਤੜਕ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਾਈਂ ਪਰਗਟ

ਕੀਤਾ; ਓਨ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਉਹ ਵੇ ਅਸਵਾਰ ਸਫੇ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ
ਡੋਬਿਆ।

- ੨੨ ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ, ਇਸਰਾਏਲ ਵੇ ਵੈਸ ਵੇ ਸੰਗ, ਸਮੁੰਦ ਥੀ
ਫੂਚ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਸੁਰ ਦੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਗਏ, ਅਤੇ
ਓਹ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਹਾਂ ਤੀਕ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਪਾਲੀ
੨੩ ਨਾ ਲੱਭਾ। ਅਤੇ ਜਦ ਓਹ ਮਰਾਹ ਵਿਚ ਆਏ, ਤਾਂ
ਮਰਾਹ ਵਾ ਪਾਲੀ ਪੀ ਨਾ ਸਕੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੋੜਾ ਹੈਸੀ;
੨੪ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮਰਾਹ ਪੈ ਗਿਆ। ਅਤੇ
ਲੋਕ ਮੁਸਾ ਵੇ ਨਾਲ ਰੇੜਕਾ ਕਰਕੇ ਬੇਲੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੀ ਪੀ-
੨੫ ਵਾਂਗੇ? ਤਾਂ ਓਨ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ
ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਇਕ ਰੁੱਖ ਦਿਖਾਲਿਆ, ਜੋ ਉਨ ਜਾਂ ਜਲ ਵਿਚ
ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਜਲ ਮਿੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ; ਉੱਥੇ ਓਨ ਤਿੰਨਾਂ
ਲਈ ਬਿਧ ਅਤੇ ਸਰਾ ਠਰਾਈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਓਨ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ
੨੬ ਪਰਤਾਇਆ; ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਮਨ ਲਾਕੇ ਪ੍ਰਭੁ
ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣੇ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਦੀ
ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਭਲਾ ਹੈ, ਕਰੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਕੰਨ
ਧਰੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੇ ਸਭ ਬਿਧਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰਖੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨਾਂ
ਸਭ ਰੋਗਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ, ਤੈ ਨੂੰ ਕਾਈ
ਨਾ ਦਿਆਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੈ ਨੂੰ ਤੰਨਦ-
ਫੂਸਤੀ ਬਖਸਦਾ ਹਾਂ।
- ੨੭ ਫੇਰ ਓਨ ਏਲਮ ਨੂੰ, ਜਿੱਥੇ ਪਾਲੀ ਵੇ ਬਾਰਾਂ ਚੁਸਮੇ ਅਤੇ
ਸੌ ਖਜੂਰ ਵੇ ਰੁੱਖ ਸੇ, ਆਏ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਉਸ ਜਾਗਾ,
ਜਲ ਉੱਤੇ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ।

[੧੬] ਉਪਰੰਦ ਓਹ ਏਲਮ ਤੇ ਸਪਾਰੇ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਵੇ
ਵੈਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ, ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀਓਂ ਨਿਕਲਣ ਤੇ

ਲਾਕੇ, ਦੂਜੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪੰਧਰਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ ਸੀਨ ਦੀ ਉਜਾੜ
 ਵਿਚ, ਜੋ ਏਲਮ ਅਤੇ ਸੀਨਾ ਦੇ ਗੱਭੇ ਹੈ, ਪਹੁੰਚੀ । ਅਤੇ ੨
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ, ਉਸ ਉਜਾੜ ਵਿਚ,
 ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਉੱਤੇ ਝੁੱਖ ਲਿਆਈ । ਅਤੇ ਇਸਰਾ- ੩
 ਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲੀ, ਹਾਇ ! ਕਿ ਜਦ
 ਅਸੀਂ ਮਾਸ ਦੀਆਂ ਤਾਉੜੀਆਂ ਪੁਰ ਬੈਠੇ, ਅਤੇ ਮਨ
 ਭਰਕੇ ਰੋਟੀ ਖਾਂਦੇ ਸੇ, ਤਦੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰ-
 ਤੀ ਵਿਚ ਕਿੰਉ ਨਾ ਮਰ ਗਏ ? ਕਿੰਉ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾ ਨੂੰ ਇਸ
 ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਕੱਢ ਲਿਆਏ ਹੋ, ਜੋ ਇਹ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ
 ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਖਾਏ ।

ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਅਕਾਸ ਤੇ ਤੁ- ੪
 ਹਾਡੇ ਲਈ ਪਰਸਾਦੀਆਂ ਬਰਸਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਲੋਕ ਨਿੱਤ
 ਨਿੱਕਲਕੇ, ਜਿਤਨਾ ਇਕ ਦਿਨ ਜੋਗਾ ਹੋਵੇ, ਹਰੇਕ ਦਿਨ
 ਚੱਕ ਲੀਤਾ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਚਾਂ, ਜੋ ਓਹ
 ਮੇਰੀ ਸਰਾ ਪੁਰ ਚੱਲਣਗੇ ਕਿ ਨਹੀਂ । ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ੫
 ਜੋ ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ ਓਹ ਜਿਹ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਗੇ, ਸੇ ਪਕਾਉਣਗੇ;
 ਸੇ ਉਹ, ਜਿਤਨਾਕ ਨਿੱਤ ਕੱਠਾ ਹੁੰਦਾ ਸਾ, ਉਸ ਤੇ ਵੁਲਾ
 ਹੋਊ । ਸੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ੬
 ਵੰਸ ਤੇ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਸੰਝ ਨੂੰ ਜਾਓਗੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਹੀ ਨੈ ਤੁਸਾ
 ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਂਦਾ । ਅਤੇ ਸਵੇਰ ੭
 ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਸੇਭਾ ਵੇਖੋਗੇ; ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ
 ਪੁਰ ਝੁੰਜਲਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਸੇ ਉਹ ਸੁਣਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੀ
 ਹਾਂਗੇ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਪੁਰ ਝੁੰਜਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ? ਅਤੇ ਮੂਸਾ ੮
 ਨੈ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਜੋ ਸੰਝ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਸਾਡੇ ਖਾਲ ਲਈ ਮਾਸ,
 ਅਤੇ ਝਲਾਂਗ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਖਾਲ ਜੋਗੀ ਵੇਵੇਗਾ, ਸੇ ਇਸ ਲਈ

ਹੈ, ਕਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਸਾਡੇ ਝੰਜਲਾਟ ਨੂੰ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਉੱਤੇ
 ਝੰਜਲਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਸੁਲਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਂਗੇ? ਤੁ-
 ਸਾਡਾ ਝੰਜਲਾਟ ਸਾਡੇ ਪੁਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕ ਪ੍ਰਭ ਉੱਪਰ
 ੮ ਹੈ। ਫੇਰ ਮੁਸਾ ਨੇ ਹਾਰੂਨ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ
 ਵੰਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨੇੜੇ
 ੧੦ ਆਵੇ, ਜੋ ਉਨ ਤੁਹਾਡੀ ਝੰਜਲਾਹਟ ਸੁਲ ਲੀਤੀ। ਅਤੇ
 ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਦ ਹਾਰੂਨ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ
 ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਨੀਂ ਉਜਾੜ ਵਲ ਨਿਗਾ
 ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸੇਭਾ ਬੰਦਲੀ
 ੧੧ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਮੁਸਾ ਥੀਂ ਕਿਹਾ,
 ੧੨ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦਾ ਰੇੜਕਾ ਸੁਲਿਆ; ਉਨਾਂ ਨੂੰ
 ਕਹੁ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੰਝ ਨੂੰ ਮਾਸ ਖਾਵੋਗੇ, ਅਤੇ ਝਲਾਂਗ ਨੂੰ ਰੋਟੀ
 ਨਾਲ ਰੱਜੋਗੇ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਲੋਗੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਤੁਸਾਡਾ
 ੧੩ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਸੰਝ ਨੂੰ ਬਟੋਰੇ
 ਉੱਪਰ ਆਏ, ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੀ ਜਾਗਾ ਢਕ ਲੀਤੀ; ਅਤੇ
 ੧੪ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਲਸਕਰ ਦੇ ਅਗਲ ਬਗਲ ਓਸ ਪਈ। ਅਤੇ
 ਜਾਂ ਓਸ ਪੈ ਚੁੱਕੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਜਾੜ ਵਿਚ
 ਇਕ ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਗੋਲ ਵਸਤੁ ਬਰਫ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਰਗੀ
 ੧੫ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੇ
 ਦੇਖਕੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਕੀ ਹੈ? ਕਿੰਉਕਿ
 ਉਨੀਂ ਨਾ ਜਾਤਾ, ਜੋ ਉਹ ਕੀ ਵਸਤੁ ਹੈ। ਤਦ ਮੁਸਾ ਨੇ
 ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਰੋਟੀ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ
 ਖਾਲ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

੧੬ ਇਹ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਆਖੀ ਹੈਸੀ; ਹਰ ਕੋਈ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਖਾਲ ਜੋਗਾ ਚੱਕ ਲਵੇ; ਹਰ

ਜਾਬਾ, ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖਿਲਾਫ਼ੀ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ
 ਜਿਸ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਹੈ, ਮਨੁਖ ਪਿਛੇ ਇਕ ਓਮਰ ਲੈ ਲਵੇ।
 ਜੋ ਇਸਫ਼ਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੈ ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਕੀਤਾ; ਕਈ- ੧੭
 ਆਂ ਨੈ ਬਹੁਤ, ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਨੈ ਬਹੁਤਾ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ।
 ਤਾਂ ਉਨ੍ਹੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਓਮਰ ਨਾਲ ਮਾਪਿਆ; ਅਤੇ ਜਿਨ ੧੮
 ਬਹੁਲਾ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਦਾ ਕੁਝ ਵਧੀਕ ਨਾ ਉਤਰਿ-
 ਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ, ਜਿਨ ਘੱਟ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਘੱਟ ਨਾ
 ਉਤਰਿਆ; ਹਰੇਕ ਨੈ ਆਪਣੇ ਖਾਲ ਜੋਗਾ ਚੱਕ ਲੀਤਾ।
 ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਸਵੇਰ ੧੯
 ਹੁੰਦੀ ਤੀਕ ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੱਡੇ; ਪਰ ਉਨ੍ਹੀਂ ਤਿਸ ਵੀ ਨਾ ਸੁ- ੨੦
 ਠੀ; ਬਲਕ ਕਈਆਂ ਨੈ ਸਵੇਰ ਤੀਕ ਕੁਝ ਰਹਿਲ ਦਿੱਤਾ;
 ਸੇ ਉਸ ਵਿਚ ਕੀਜੇ ਪੈ ਗਏ, ਅਤੇ ਸੜ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਮੁਸਾ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰ ਗੁਸੇ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਓਹ ਹਰ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਇਕ ੨੧
 ਇਕ ਆਪਣੇ ਖਾਲ ਜੋਗਾ ਚੁਗਦੇ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਜਾਂ ਧੁੱਪ ਚੜ੍ਹੀ,
 ਤਾਂ ਉਹ ਪਿਘਲ ਗਿਆ।

ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹੀਂ ਵੁਠੀ ੨੨
 ਰੋਟੀ ਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਦੋ ਦੋ ਓਮਰ ਇਕ ਇਕ ਵੀ ਲਈ; ਅਤੇ
 ਸਰਬੱਤ ਮੰਤਲੀ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੈ ਆਕੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਖਬਰ
 ਦਿੱਤੀ। ਓਨ ਭਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਉਹੋ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ੨੩
 ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕੱਲ ਦਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਵਿੱਤ ਸਬਤ ਵਾ ਇਨ
 ਹੈ; ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਨਲਾ ਹੈ, ਸੇ ਚਿੰਨ ਲਵੇ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਬਾਲ-
 ਨਾ ਹੈ, ਉਬਾਲ ਲਵੇ; ਅਤੇ ਜੋ ਬਚ ਰਹੇ, ਸੇ ਆਪਣੇ ਲਈ
 ਸਵੇਰ ਤੀਕ ਸਮਹਾਲ ਰੱਖੋ। ਸੇ ਉਨ੍ਹੀਂ ਮੁਸਾ ਦੇ ਕਹਿਲੇ ੨੪
 ਅਨੁਸਾਰ ਸਵੇਰ ਤੀਕ ਰੱਖ ਛੱਡਿਆ; ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਤਾ
 ਸਭਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਉਸ ਵਿਚ ਕੀਜੇ ਪਏ। ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ੨੫

- ਕਿਹਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਜ ਖਾਓ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅੱਜ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਸਬਤ ਹੈ; ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਨਾ ਲੱਭੋਗੇ।
- ੨੬ ਛਿਆਂ ਦਿਹਾਂ ਤੀਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਠਾ ਕਰੋਗੇ; ਪਰ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ, ਜੋ ਸਬਤ ਹੈ, ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।
- ੨੭ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ ਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗਏ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਾ ਲੱਭਾ।
- ੨੮ ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਮੁਸਾ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਦ ਤੀਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਤੇ ਨਾਬਰ ਹੋਵੋਗੇ ?
- ੨੯ ਵੇਖ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਸਬਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ, ਦੁਹੰ ਦਿਹਾੜਿਆਂ ਦੀ ਰੋਟੀ ਫਿੰਦਾ ਹੈ; ਹਰ ਕੋਈ ਤੁਸਾਂ ਥੀਂ ਆਪਣੇ ਠਿਕਾਣੇ ਸਿਰ ਰਹੇ; ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਗਾਂ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨਾ ਦੇ। ਜੇ ਲੋਕੀਂ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਵਿਸਰਾਮ ਕੀਤਾ।
- ੩੧ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮਨ ਪਰਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਹਲ ਦੇ ਬੀਜ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਬੱਗਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਸਵਾਦ ਸਹਿਤ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਫਲੋਰੀ ਦਾ ਸਾ।
- ੩੨ ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਆਪਣੀ ਪੀੜੀਓਪੀੜੀ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਓਮਰ ਭਰਕੇ ਸਮਹਾਲਕੇ ਰਖੋ; ਤਾਂ ਓਹ ਉਸ ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਖੁਆਲੀ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਂਦਾ। ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੇ ਹਾਰੁਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਕ ਮਰਤਵਾਨ ਲੈਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਇਕ ਓਮਰ ਭਰ ਮੱਠ ਸਿੱਟ ਦਿਹ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖ ਲੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਸਾਡੀਆਂ ਪੀੜੀਆਂ ਤੀਕਰ ਸਮਹਾਲਿਆ ਰਹੇ।
- ੩੪ ਜੇ ਹਾਰੁਨ ਨੇ, ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸਾ, ਸਾਖੀ ਦੇ

ਸਾਹਮਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਲਏ ਰਖਿਆ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ੩੫
 ਦੇ ਵੰਸ ਚਾਲੀ ਵਰਿਹਾਂ, ਜਦ ਤੀਕ ਓਹ ਬਸਾਈ ਹੋਈ
 ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਨਾ ਆਏ, ਮੌਨ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇ; ਜਦ ਤੀਕ
 ਓਹ ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਵਿਚ ਨਾ ਆਏ, ਤਦ
 ਤੀਕ ਮਨ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਇਕ ਓਮਰ ਏਫਾ ਦਾ ੩੬
 ਦਸਵਾਂ ਭਾਗ ਹੈ।

ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਨੈ ਆਪਲੇ [੧੭]
 ਸਫਰ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਆਗਿਯਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੀਨਾ ਦੀ ਉ-
 ਜਾੜ ਤੇ ਕੂਚ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਗਫਿਦੀਮ ਵਿਚ ਆਲ ਉੱਤਰੀ;
 ਅਰ ਉਥੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੀਲ ਲਈ ਜਲ ਨਸੇ। ਸੇ ਲੋਕ ਮੂਸਾ ੨
 ਨਾਲ ਖੋਝਣ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਸਾ ਨੂੰ ਪੀਲ ਲਈ ਜਲ
 ਦਿਹ। ਮੂਸਾ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਕਿਉ
 ਖੋਝਦੇ ਹੋ? ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਕਿਉ ਪਰਤਾਵਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ?
 ਅਤੇ ਉਸ ਜਾਗ ਲੋਕ ਜਲ ਦੇ ਤਿਹਾਏ ਸੇ, ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਪੁਰ ੩
 ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਝੁੰਜਲਾਏ, ਜੇ ਤੂੰ ਸਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੇ ਕਿਉ ਕੱਢ
 ਲਿਆਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਸਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬਾਲ-
 ਕਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਸ਼ੁਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਸ ਨਾਲ ਨਾਸ ਕਰੇਂ?
 ਮੂਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਅਗੇ ਡੰਡ ਪਾਕੇ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਮੈਂ ਇਨਾਂ ੪
 ਲੋਕਾਂ ਸੰਗ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਏਹ ਤਾ ਸਾਰੇ ਹੁਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਪਥਰਾਹ
 ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਨ। ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਲੋ- ੫
 ਕਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਸੰਗ ਲੈ; ਅਤੇ ਆਪਲਾ ਆਸਾ, ਜੇ
 ਤੂੰ ਦਰਿਆਉ ਪੁਰ ਮਾਰਿਆ ਸਾ, ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ,
 ਅਤੇ ਜਾਹ। ਦੇਖ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਹੋਰਿਬ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਤੇਰੇ ੬
 ਅੱਗੇ ਖੜਾ ਹੋਵਾਂਗਾ; ਤੂੰ ਉਸ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਮਾਰੀਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ

- ਜਲ ਰਿਸੇਗਾ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਪੀਲਗੇ । ਸੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਇਸਰਾ-
 ੭ ਏਲ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਇਹੋ ਕੀਤਾ । ਅਤੇ ਓਨ
 ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਝਗੜੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ
 ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਪਰਤਾਵਾ ਲਿਆ ਸਾ, ਜੋ
 ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਹੈ, ਕੇ ਨਹੀਂ?—ਉਸ ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਮੱਸਾ ਅਤੇ ਸਰੀਬਾਹ ਪਰਿਆ ॥
- ੮ ਉਪਰੰਦ ਅਮਾਲੀਕ ਚੜ੍ਹਿਆਏ, ਅਤੇ ਗਫਿਦੀਮ ਵਿਚ
 ੯ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਲੜੇ । ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੈ ਯਸੂ ਤਾਈਂ ਆ-
 ਖਿਆ, ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕ ਚੁਲ, ਅਤੇ ਨਿੱਕਲ, ਅਤੇ ਅਮਾ-
 ਲੀਕ ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਕਰ; ਕੱਲ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਸਾ
 ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈਕੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਟੀਸੀ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਹੋ-
 ੧੦ ਵਾਂਗਾ । ਸੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਜਿਹਾ ਯਸੂ ਨੂੰ ਅਮਾਲੀਕ ਨਾਲ
 ਲੜਲ ਵਿਖੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ ਭਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ; ਅਰ ਮੂਸਾ
 ੧੧ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਹੁਰ ਪਹਾੜ ਦੇ ਟੀਸੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੇ । ਅਤੇ
 ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਮੂਸਾ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਚੱਕਦਾ ਸੀ,
 ਤਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਜੀਤਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸਾ; ਅਤੇ ਜਦ ਹੱਥ ਲਾਹ
 ੧੨ ਵਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਦੋਂ ਅਮਾਲੀਕ ਜੀਤਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸਾ । ਪਰ
 ਮੂਸਾ ਦੇ ਹੱਥ ਭਾਰੀ ਹੋ ਰਹੇ ਸੇ; ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਪੱਥਰ
 ਲੈਕੇ ਤਿਸ ਦੇ ਹੇਠ ਧਰਿਆ, ਅਰ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ;
 ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਹੁਰ, ਇਕ ਜਲਾ ਇਕ ਪਾਸੇ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ
 ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹੋਕੇ, ਉਹ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਮਭਾਲੀ ਰਿਹਾ; ਤਦ
 ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਸੁਰਜ ਦੇ ਆਥਮਲੇ ਤੀਕਰ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ
 ੧੩ ਰਹੇ । ਅਤੇ ਯਸੂ ਨੈ ਅਮਾਲੀਕ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ
 ਤਰਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ ॥
- ੧੪ ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਯਾਦਗਾਰੀ ਦੇ

ਲਈ ਪੱਤੀ ਵਿਚ ਇਹ ਨੂੰ ਲਿਖ ਛੱਡ, ਅਤੇ ਯਸੂ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿ ਦਿਹ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਮਾਲੀਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਤੇ ਬੇਜ ਅਕਾਸ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਮਿਟਾ ਦਿਆਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ੧੫ ਵੇਦੀ ਬਲਾਈ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਯਹੋਵਾ-ਨੱਸੀ ਰਖਿਆ। ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਯਾਹ ਨੈ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਮਾਲੀਕ ਦੇ ਸੰਗ ਪੀੜੀਓਪੀੜੀ ਲੜਦਾ ਰਹਾਂਗਾ।

ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਜਿਤਰੇ ਨੈ, ਜੋ ਮਿਦਯਾਨ ਦਾ ਜਾ- [੧੮] ਜਕ ਸੀ, ਇਹ ਸੁਲਿਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਆਪ-
 ਲੇ ਲੋਕਾਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ-
 ਗਏਲ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਤਦ ੨
 ਮੁਸਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਜਿਤਰੇ ਨੈ ਮੁਸਾ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਪੋਰਾ ਨੂੰ,
 ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਜੋ ਮੁਸਾ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਲੋਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸਾ, ਅਤੇ ੩
 ਉਹ ਦੇ ਵਹਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦਾ
 ਨਾਉਂ ਗੇਰਸੇਮ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਪਰ-
 ਦੇਸ ਵਿਚ ਮੁਸਾਫਰ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਵੂਜੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਲਿ- ੪
 ਅਜਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਮੇਰਾ ਸਹਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਓਨ ਮੈ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਤਰ-
 ਵਾਰ ਤੇ ਬਚਾਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਜਿਤਰੇ, ੫
 ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਮੁਸਾ ਕੋਲ
 ਜੰਗਲ ਵਿਖੇ, ਜਿਥੇ ਓਨ ਪਰਮੇਸੁਹ ਦੇ ਪਹਾੜ ਪੁਰ ਆਪ-
 ਨਾ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਸਾ, ਆਇਆ; ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਥੀਂ ੬
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਹੁਰਾ ਜਿਤਰੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਹ
 ਦੇ ਵਹਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਸਲੇ, ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਏ ਹਾਂ।

ਤਦ ਮੁਸਾ ਆਪਲੇ ਸਹੁਰੇ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕ- ੭

- ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ; ਅਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਸੁਖਸਾਂਤ ਪੁੱਛੀ, ਅਤੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਆਏ। ਤਾਂ ਮੁਸਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਪਾਹ ਸਰਬਤ ਉਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਲਈ, ਫਿਰਉਨ ਅਰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਸੰਗ ਐਉਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਨਾਂ ਪੁਰ ਏਹ ਏਹ ਕਸਟਫੀਆਂ ਬੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਡਰ ਬਚਾਇਆ।
- ੯ ਅਤੇ ਜਿਤਰੇ, ਉਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਭਲਿਆਈਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਸੀਆਂ, ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਜਿਤਰੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ, ਜਿਨ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਛੁਡਾਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਨ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ੧੦ ਦੇ ਹੋਠੋਂ ਬਚਾਇਆ। ਹੁਲ ਮੈਂ ਜਾਤਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬਤ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਡਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਵਿਖੇ ਉਨੀਂ ਗਮਰੂਰੀ ਕੀਤੀ, ਉਸੇ ਵਿਚ ਉਨਾਂ ਪੁਰ ਜੀਤਮਾਨ ਹੋਇਆ।
- ੧੨ ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਜਿਤਰੇ ਜਲੀ ਬਲਿ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਲਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਲਈ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਅਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਭ ਪੁਰਾਤਮ, ਮੁਸਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ੧੩ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਰਸਾਦੀਆਂ ਚੁੱਕਲ, ਆਏ। ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਮੁਸਾ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਨਖੇੜਨ ਬੈਠਾ; ਅਤੇ ਲੋਕ ਮੁਸਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਵੇਰ ਤੇ ੧੪ ਸੰਝ ਤੀਕ ਖੜੇ ਸਨ। ਤਦ ਮੁਸਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਨੇ ਸਭ ਫੁਛ, ਜੋ ਓਨ ਲੋਕਾਂ ਸੰਗ ਕੀਤਾ, ਦੇਖਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਤੂੰ ਲੋਕਾਂ ਸੰਗ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਆਪ ਕੱਲਾ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ

ਲੋਕ ਸਵੇਰ ਤੇ ਸੰਝ ਤੀਕ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਖੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ?
 ਮੁਸਾ ਨੈ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ; ਜੋ ੧੫
 ਲੋਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ-
 ਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਉਨਾਂ ਵਿਚ ਕੁਛ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ੧੬
 ਓਹ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਨੁਖ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ
 ਪਰੋਸੀ ਵਿਚ ਨਿਆਉਂ ਨਬੇੜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾਂ
 ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਰਸਤੇ ਅਤੇ ਸਰਾ ਦੀ ਖਬਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ
 ਹਾਂ। ਤਦ ਮੁਸਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਅੱਛਾ ੧੭
 ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਤੂੰ ਜਰੂਰ, ਇਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਸਣੇ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ੧੮
 ਹਨ, ਸੰਕਟ ਵਿਚ ਪਵੇਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਤੇਰੇ ਬਲ ਤੇ
 ਅੱਤ ਭਾਰੀ ਹੈ; ਤੂੰ ਕੱਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ੧੯
 ਮੇਰਾ ਕਿਹਾ ਮੱਨ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਮੱਤ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਰਹੇ। ਤੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਜਾਗਾ ਹੋ,
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ-
 ਆ ਕਰ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਰੀਤ ਅਤੇ ਸਰਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਨਾਂ ੨੦
 ਨੂੰ ਸਿਖਾਲ, ਅਤੇ ਉਹ ਰਸਤਾ ਜਿਸ ਪੁਰ ਚੱਲਣਾ, ਅਤੇ
 ਉਹ ਕੰਮ ਜਿਹ ਦਾ ਕਰਨਾ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋਗ ਹੈ, ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ।
 ਫੇਰ ਤੂੰ ਸਰਬੱਤ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲਾਇਕ ਦੇ ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਪਰ- ੨੧
 ਮੇਸੁਰ ਤੇ ਡਰਦੇ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਮਨੁਖ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਲਾਲਚ ਤੇ
 ਵੈਰ ਰਖਦੇ ਹੋਣ, ਚੁਗ ਲੈ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾ ਸਰ-
 ਦਾਰ, ਅਤੇ ਸੈਕੜਿਆਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ, ਅਤੇ ਪਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ
 ਸਰਦਾਰ, ਅਤੇ ਦਸਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਬਣਾ ਲੈ; ਅਤੇ ਓਹ ੨੨
 ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਨਿਆਉਂ ਚੁਕਾਉਣ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋ-
 ਵੇ, ਜੋ ਓਹ ਹਰੇਕ ਵਡਾ ਝਗੜਾ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਲਿਆਉਣ,
 ਪਰ ਹਰੇਕ ਛੋਟਾ ਕੰਮ ਓਹ ਆਪ ਚੁਕਾਉਣ; ਜੋ ਤੇਰੀ ਲਈ

- ੨੩ ਕੰਮ ਸਹਿਜ ਹੋਉ, ਅਤੇ ਓਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਥੋੜ ਚਕਲ । ਜੇ ਤੂੰ
ਇਹ ਕੰਮ ਕਰੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈ ਨੂੰ ਐਉਂ ਹੁਕਮ ਕਰੇ,
ਤਾਂ ਤੂੰ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਸਥਿਰ ਰਹਿ ਸਕੇਂਗਾ; ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਏਹ ਲੋਕ
੨੪ ਬੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜਾਗਾ ਬੈਰਸੱਲਾ ਨਾਲ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ
ਮੁਸਾ ਨੈ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਕਿਹਾ ਮੰਨਿਆ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ
੨੫ ਓਨ ਕਿਹਾ ਸਾ, ਜੇ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾ-
ਏਲੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਲਾਇਕ ਦੇ ਮਨੁਖ ਛਾਂਟੇ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਹਾਕਮ ਬਣਾਇਆ; ਜਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ,
ਸੈਕੜਿਆਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ, ਪੰਜਾਹਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ, ਅਤੇ ਦਸਾਂ
੨੬ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਥਾਪਿਆ। ਓਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਨਿ-
ਯਾਉਂ ਚੁਕਾਉਂਦੇ ਸੇ; ਭਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਮੁਸਾ ਪਾਹ ਲਿਆ-
ਉਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਹਲਕੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਆਪੇ ਨਬੇੜ ਲੈਂਦੇ
੨੭ ਸੇ। ਫੇਰ ਮੁਸਾ ਨੈ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਬਿਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ
ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਨੂੰ ਤੁਰ ਗਿਆ।

[੧੯] ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀਓਂ ਨਿਕਲਣ
ਤੇ ਲਾਕੇ ਤੀਜੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਉਤੋ ਦਿਹਾੜੇ ਸੀਨਾ ਦੀ ਉਜਾੜ
੨ ਵਿਚ ਆਏ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਓਹ ਗਠਿਦੀਮ ਤੇ ਕੁਚ ਕਰਕੇ
ਸੀਨਾ ਦੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਉੱਤਰ
ਪਏ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਉੱਥੇ ਪਹਾੜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ
੩ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਤਦ ਮੁਸਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਹ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ,
ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਪਹਾੜ ਥੀਂ ਹਾਕ ਮਾਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ
ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਕੋੜਮੇ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ
੪ ਪਾਹ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਬਿਖਾਨ ਕਰੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਢਿੱਠਾ, ਜੋ ਮੈਂ
ਮਿਸਰੀਆਂ ਸੰਯ ਕਿਹੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਇੱਲ ਦੇ ਫੰਘਾਂ
੫ ਉੱਤੇ ਬਹਾਣਕੇ ਆਪਣੇ ਕੋਠ ਲੈ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਹੁਣ

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਬਦ ਦੇ ਠੀਕ ਸੁਣਨਹਾਰੇ ਬਣੋਗੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ਐਫਿ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਲੁਕਾਈ ਨਾਲੋਂ
 ਵਧੀਕ ਮੇਰੀ ਲਈ ਇਕ ਖਾਸ ਖਜਾਨਾ ਹੋਵੋਗੇ; ਕਿੰਉਂਕਿ ਸਾ-
 ਰੀ ਧਰਤੀ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਲਈ ਜਾਨਕਾਂ ਦੀ ੬
 ਇਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ, ਅਤੇ ਇਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੋਮ ਹੋਵੋਗੇ। ਏਹ
 ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਕਹੇਂਗਾ।

ਤਦ ਮੁਸਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ, ੭
 ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ
 ਉਹ ਨੂੰ ਆਖੀਆਂ ਸੀਆਂ, ਖੁਲ੍ਹਕੇ ਦੱਸੀਆਂ। ਅਤੇ ਸਾ- ੮
 ਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਭ
 ਕੁਛ ਜੋ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਸੋ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੇ
 ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਉਪਜਾਇਆ। ਅਤੇ ੯
 ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਅਨੇਰੀ ਬਦਲੀ ਵਿਚ ਤੇਰੇ
 ਪਾਹ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਲੋਕ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਗੱਲਾਂ ਕਰਾਂ,
 ਸੁਣਨ, ਅਤੇ ਸਦੀਪ ਕਾਲ ਡੀਕੁ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਪਡੀਜਣ। ਅਤੇ
 ਮੁਸਾ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਖੀਆਂ।

ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਲੋਕਾਂ ਪਾਹ ਜਾਹ, ਅਤੇ ੧੦
 ਅੱਜ ਅਰ ਕੱਲ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ
 ਬਸਤਰ ਖੁਲ੍ਹਾਉ, ਅਤੇ ਡੀਜੇ ਦਿਨ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ; ਜੋ ੧੧
 ਪ੍ਰਭੂ ਡੀਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਸੀਨਾ
 ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਉੱਤਰ ਆਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁਰੇਰੇ ੧੨
 ਬੰਨਿਆਂ ਪੁਰ ਖੜਾ ਰੱਖੀਂ, ਅਤੇ ਆਖ ਦੇਈਂ, ਜੇ ਆਪ ਭੇ
 ਚੈਕਸ ਰਹਿਣ, ਪਹਾੜ ਪੁਰ ਨਾ ਚੜ੍ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਕੁਛੇ ਨੂੰ
 ਨਾ ਛੁਹਣ; ਕਿੰਉਂਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਛੁਹੇਗਾ, ਉਹ ਅ-
 ਵੰਸ਼ ਜਾਨ ਥੀ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਹੱਥ ਉਸ ਡੀ- ੧੩

ਕਰ ਨਾ ਅੱਪੁੜੇ; ਨਹੀਂ ਤਾ ਉਹ ਜਰੂਰ ਪਥਰਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾ-
ਵੇਗਾ, ਅਥਵਾ ਤੋਰਾਂ ਨਾਲ ਬਿੰਨਿਆ ਜਾਉ; ਉਹ ਭਾਵੇਂ
ਮਨੁਖ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਪਸ਼ੂ, ਜੀਉਂਦਾ ਨਾ ਬਚੇਗਾ; ਅਭੇ ਜਾਂ
ਤੁਰਹੀ ਦਾ ਸਬਦ ਉੱਚਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਓਹ ਪਹਾੜ ਪੁਰ ਚੜਨ ।

- ੧੪ ਤਦ ਮੁਸਾ ਪਹਾੜੋਂ ਉੱਤਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਪਾਹ ਗਿਆ; ਅਭੇ
ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਆਪਲੇ ਬਸਤਰ ਧੁਲ-
੧੫ ਵਾਏ । ਅਤੇ ਓਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਤਿਆਰ
੧੬ ਰਹੇ; ਤੀਮਤਾਂ ਸੰਗ ਨਾ ਮਿਲੇ । ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ
ਤੀਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਬੱਦਲ ਗੜਕੇ, ਅਤੇ ਬਿਜਲੀਆਂ
ਲਸਕੀਆਂ, ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਪੁਰ ਕਾਲੀ ਘਟਾ ਛਾਈ, ਅਭੇ
ਤੁਰਹੀ ਦਾ ਸਬਦ ਅੱਤ ਉੱਚਾ ਹੋਇਆ; ਜੋ ਲਸਕਰ ਦੇ ਸਾਰੇ
੧੭ ਲੋਕ ਕੰਬ ਗਏ । ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਡੇਰਿਆਂ ਤੇ ਬਾਹਰ
ਲਿਆਇਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵੇ; ਅਤੇ ਓਹ ਪ-
੧੮ ਹਾੜ ਵੇ ਨਿਚਾਲ ਵਿਖੇ ਜਾ ਖੜੋਤੇ । ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸੀਨਾ ਪਹਾੜ
ਉੱਤੇ ਹੇਠ ਉੱਪਰ ਧੁਆਂ ਹੈਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ
ਵਿਚ ਹੋਕੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਉੱਤਰਿਆ; ਅਤੇ ਤੰਦੂਰ ਵਰਗਾ ਧੁਆਂ
ਉਸ ਪੁਰੋਂ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਪਰਬਤ ਅੱਤ ਕੰਬਿਆ ।
੧੯ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤੁਰਹੀ ਦੀ ਸਦਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ,
ਤਾਂ ਮੁਸਾ ਬੋਲਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਇਕ ਸਬਦ
੨੦ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ । ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਹਾੜ ਸੀਨਾ ਉੱਤੇ ਪਹਾੜ
ਦੀ ਚੋਟੀ ਪੁਰ ਉੱਤਰਿਆ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ
੨੧ ਉੱਪਰ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ; ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਚੜ ਗਿਆ । ਅਤੇ
ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉੱਤਰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਗੀਵ
ਕਰ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਬੰਨੇ ਭੱਨਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਪਾਹ ਦੇਖਣ
ਲਈ ਆਉਣ, ਅਤੇ ਕਈ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ।

ਅਤੇ ਜਾਜਕਾਂ ਬੀ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ, ਸੋ ਆਪ ਨੂੰ ਪ- ੨੨
 ਵਿਭ ਕਰਨ, ਕਿਧਰੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨਾਂ ਵਿਚ
 ਭੰਨ ਪਾ ਦੇਵੇ । ਤਦ ਮੁਸਾ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਲੋਕ ਸੀ- ੨੩
 ਨਾ ਪਹਾੜ ਉਤੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੈਂ ਤਾ ਸਾ ਨੂੰ
 ਡਗੀਦ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਾੜ ਦੀ ਲਈ ਹੱਦਾਂ ਠਰਾ ਰੱ-
 ਖਣ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਨ । ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ੨੪
 ਕਿਹਾ, ਚਲ, ਨੀਚੇ ਉੱਤਰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਹਾਰੂਨ ਸਣੇ ਮੁੜ
 ਚੜ੍ਹਿਆ; ਪਰ ਜਾਜਕ ਅਤੇ ਲੋਕ ਬੰਨੇ ਭੰਨਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਹ
 ਉਪਰ ਨਾ ਆਉਣ, ਜੋ ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਵਿਚ ਭੰਨ ਪਾ ਦੇਵੇ ।
 ਸੋ ਮੁਸਾ ਲੋਕਾਂ ਪਾਹ ਨੀਚੇ ਉੱਤਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਥੀਂ ਕਿਹਾ । ੨੫

ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਏਹ ਸਾਰੀਆ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ, ਜੋ ਤੇ- [੨੦]
 ਗ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ, ਜਿਨ ਤੈ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ, ਅਤੇ
 ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੇ ਕਢਿ ਆਂਦਾ, ਮੈਂ ਹਾਂ । ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ੩
 ਭੇਰੇ ਲਈ ਵੁਜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ।

ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਲਈ ਉਕਰੀ ਹੋਈ ਮੁਰਤ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ੪
 ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ, ਜੋ ਉਪਰਵਾਰ ਸੁਰਗ ਵਿਚ, ਅਥਵਾ ਹੇਠ ਵਲ
 ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਅਥਵਾ ਜਲ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਹੇਠ ਹੈ, ਨਾ
 ਬਣਾਈਂ । ਤੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਾ ਝੁਕੀਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਉਨਾਂ ੫
 ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀਂ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਇਕ
 ਸੁਗਮਾਨ ਈਸੁਰ ਹਾਂ, ਜੋ ਪਿਤ੍ਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁਰਿਆਈਆਂ
 ਦਾ ਵੱਟਾ, ਉਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਵੈਰ ਧਰਦੇ ਹਨ, ਤਿ- ੬
 ਨਾਂ ਦੀ ਤੋਈ ਚੋਥੀ ਪੀੜੀ ਤੀਕਰ ਦੇਣਹਾਰਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਜਿ-
 ਹੜੇ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਰਖਦੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ
 ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨਾਂ ਥੀਂ ਹਜਾਰਾਂ ਉਤੇ ਦਯਾ ਕਰਨਹਾਰਾ ਹਾਂ ।

ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਕਾਰਥ ਨਾ ਲੈ; ੭

ਕਿੰਉਕਿ ਜੋ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਕਾਰਥ ਜਾਲਕੇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ,
ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਪਰਾਧੀ ਕਰਕੇ ਨਾ ਛੱਡੇਗਾ ।

੮ ਭੁੰ ਆਇਤਵਾਰ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਲਕੇ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ ।

੯ ਭੁੰ ਛੇ ਦਿਨ ਧੰਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰ; ਪਰ
ਸੱਤਵਾਂ ਦਿਨ ਭੇਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੈ; ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕੁਛ

੧੦ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ; ਨਾ ਭੁੰ, ਅਤੇ ਨਾ ਤੇਗ ਪੁੰ, ਨਾ ਤੇਗੀ ਪੁੰ, ਨਾ
ਨਾ ਤੇਗ ਦਾਸ, ਅਤੇ ਨਾ ਤੇਗੀ ਦਾਸੀ, ਨਾ ਭੇਰੇ ਪਸੂ, ਅਤੇ

੧੧ ਨਾ ਤੇਗ ਪਾਂਧੀ, ਜੋ ਭੇਰੇ ਬੁਧੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ
ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਸੁਰਗ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦ, ਅਤੇ ਸਭ
ਕੁਛ ਜੋ ਉਨਾਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਛਿਆਂ ਦਿਹਾਂ ਵਿਚ ਸਾਜਿਆ,
ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ ਵਿਸਰਾਮ ਕੀਤਾ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਨੈ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਠ-
ਰਾਇਆ ।

੧੨ ਭੁੰ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰ; ਤਾਂ ਤੇਗੀ
ਆਰਜਾ ਉਸ ਪਰਤੀ ਪੁਰ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਗ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈ ਨੂੰ
ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਵਧ ਜਾਵੇ ।

੧੩ ਭੁੰ ਘਾਤ ਮਤ ਕਰ ।

੧੪ ਭੁੰ ਪਰਇਸੜੀ ਪਾਹ ਨਾ ਜਾ ।

੧੫ ਭੁੰ ਚੋਰੀ ਮਤ ਕਰ ।

੧੬ ਭੁੰ ਆਪਣੇ ਪੜੋਸੀ ਪੁਰ ਕੂੜੀ ਸਾਖੀ ਨਾ ਦਿਹ ।

੧੭ ਭੁੰ ਆਪਣੇ ਪੜੋਸੀ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਲਾਲਚ ਮਤ ਕਰ; ਭੁੰ
ਆਪਣੇ ਪੜੋਸੀ ਦੀ ਝੀਮਤ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਦਾਸ, ਅਤੇ ਉਹ
ਦੀ ਦਾਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਬਲਦ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਗਧੇ, ਅਤੇ
ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦਾ, ਜੋ ਭੇਰੇ ਪੜੋਸੀ ਦੀ ਹੈ, ਲਾਲਚ ਮਤ ਕਰ ।

੧੮ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਬੱਦਲ ਗੜਕੇ, ਬਿਜਲੀਆਂ

ਲਸਕੀਆਂ, ਤੁਰਹੀ ਵਾ ਸਬਦ ਹੋਇਆ, ਅਰ ਪਹਾੜ ਤੇ
 ਪੁਆਂ ਉਠਿਆ; ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਡਿੱਠਾ, ਤਾਂ ਤੱਜੇ,
 ਅਤੇ ਵੁਰ ਜਾ ਖੜੇ ਹੋਏ । ਤਦ ਉਨੀਂ ਮੁਸਾ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ੧੯
 ਤੂੰ ਹੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੋਲ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੁਲਾਂਗੇ; ਪਰ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਾ ਬੋਲੇ, ਕਿਪਰੇ ਅਸੀਂ ਮਰ ਨਾ ਜਾਯੇ ।
 ਮੁਸਾ ਨੈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਨਾ ਘਬਰਾਓ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਪਰਮੇ- ੨੦
 ਸੁਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਤਾ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਪਰਤਾਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ
 ਭਉ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਰਹੇ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਨਾ
 ਕਰੋ । ਤਦ ਲੋਕ ਤਾ ਪਰੇ ਹੀ ਖੜੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਉਸ ਕਾ- ੨੧
 ਲੀ ਬੱਦਲੀ ਦੇ, ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈਸੀ, ਨੇੜੇ ਗਿਆ ।

ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਥੀਂ ੨੨
 ਐਉਂ ਆਖ, ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਕਾਸ ਉਪਰੋਂ ਤੁਸਾਡੇ
 ਸੰਗ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ । ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਉਹੇਂ ਰੁਪੇ ਦੇ ਠਾਕੁਰ ੨੩
 ਮਤ ਬਲਾਓ, ਅਤੇ ਨਾ ਆਪਲੀ ਲਈ ਸੋਇਨੇ ਦੇ ਠਾਕੁਰ
 ਬਲਾਓ । ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਵੇਦੀ ਬਲਾਵੀਂ; ਅਤੇ ੨੪
 ਉਸ ਉੱਤੇ ਆਪਲੀ ਜਲੀ ਬਲ, ਅਤੇ ਕੁਸਲ ਦਾ ਝੜਾਵਾ
 ਝੜਾਈਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਬਲਦਾਂ
 ਦੀ ਬਲ ਵੇਵੀਂ; ਅਤੇ ਜਿਨੀਂ ਜਾਗੀਂ ਮੈਂ ਆਪਲਾ ਨਾਉਂ ਚੇ-
 ਤਾ ਕਰਾਵਾਂ, ਤਿਨੀਂ ਜਾਗੀਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੈ
 ਨੂੰ ਵਰ ਦੇਵਾਂਗਾ । ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਲਈ ਪੱਥਰ ਦੀ ਵੇਦੀ ੨੫
 ਬਲਾਵੇਂ, ਤਾਂ ਘੜੇ ਹੋਏ ਪੱਥਰ ਦੀ ਨਾ ਬਲਾਵੀਂ; ਕਿੰਉਕਿ ਜੇ
 ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਲਾ ਹਥਿਆਰ ਲਾਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ
 ਭਰਿਸਟ ਕਰੇਂਗਾ । ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਵੇਦੀ ਪੁਰ ਪੋੜੀ ਨਾਲ ੨੬
 ਨਾ ਚੜੀਂ, ਤਾ ਜੋ ਭੇਗ ਨੰਗੇਜ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਰਗਟ ਨਾ ਹੋਵੇ ।

